

МАЙН РИД ОЦЕОЛА

Превод от английски: Владимир Филипов, 1879

chitanka.info

ГЛАВА I

СТРАНА НА ЦВЕТЯТА

Linda Florida! Прекрасна страна на цветята!

С тези думи те приветства смелият испански авантюрист, застанал на носа на своя кораб, който пръв съзря твоите брегове.

Бе Връбница — празникът на цветята — и набожният кастилианец видя в тебе подходящ символ на празника. Обладан от благочестиви мисли, той ти даде това достойно име, което наистина заслужаваш.

Оттогава минаха триста години. Три пълни столетия се изтърколиха от часа на твоето кръщение, но ти и днес достойно носиш името си. И днес цветята ти цъфтят с ярки цветове както в часа, когато Леон^[1] стъпи на твоя бряг — така ярки, както в мига на твоето сътворение.

Лесовете ти са все още девствени и непокътнати; саваните — свежи и зелени; горичките — тези ароматни горички от ананасови и портокалови дървета, от мирта и магнолия — са все така уханни. Все още сияе из твоите равнини небесносинята иксия; все още бляскат в твоите води златистите езерни лилии; над мочурищата се извисяват огромни кипариси, гигантски кедри, каучукови и лаврови дървета; все още по полегатите склонове от сребрист пясък се полюшват дълголистни борове, преплели зеленината си с разперените листа на палмата. Необичайно съчетание на растителността — представителите на Севера и на Юга, на мраза и на топлика събрани тук, в тези области на умерен климат — изправени един до друг и преплели клони!

Linda Florida! Кой може да те съзерцава, без да се вълнува от особени чувства, без да се убеди, че си благословена земя? Когато те гледа, човек престава да се чуди на вярата, на оная безгранична вяра на някогашните авантюристи, че от твоите недра блика изворът на младостта, водите на вечния живот.

Няма нищо чудно в това, че повярваха и подкрепиха тая очарователна мечта; нищо чудно, че една толкова примамлива мисъл

намери многобройни последователи. Хиляди се стекоха отдалеч, за да се подмладят в твоите кристални потоци. Хиляди се стремяха към това с много по-голям копнеж, отколкото към белия метал на Мексико и жълтото злато на Перу. Вместо да се подмладят, хиляди остаряха или загинаха, преследвайки измамния си блян. И все пак в това няма нищо чудно!

Дори и сега на човек му се струва, като че ли това не е празен блян, а в онзи пълен с романтика век е било още по-лесно да повярва. Бяха открили нов свят, не беше ли естествено да се появи и ново схващане за живота? Човек виждаше страна, където листата никога не окапват и цветята никога не увяхват. Цветята вечно цъфтяха, вечна бе песента на птиците. Нямаше зима. Нищо не напомняше за смърт или разрушение. Естествено бе да се породят мечти и лесно бе да се повярва, че в такава прекрасна земя човек също може да бъде безсмъртен.

Заблуждението отдавна се разсея, но красотата, която го бе породила, остана. Ти, Флорида, си все същата, ти и сега си истинска земя на цветята. Твоите дъбрави са все така зелени, твоето небе е все така ясно, твоите води — все така прозрачни. Твоята красота не се е променила.

Но аз виждам, че все пак нещо се е променило. Сцената е същата, но героите са други. Къде е червената раса, къде са твоите червенокожи деца, закърмени от твоята гръд? Няма ги. По твоите поля виждам бели и чернокожи, но не и червенокожи — европейци и африканци, но не и индианци. Няма нито един от потомците на древния народ, който някога те населяваше. Къде са те сега?

Няма нито един от тях. Те всички са си отишли. Те вече не стъпват по осеяните с цветя пътеки, канутата им не порят кристалните рекички, напоеният с ухание зефир не разнася техните гласове, тетивата на техните лъкове не звънтят сред дърветата — те се разделиха с тебе завинаги и отидоха надалеч.

Но не по своя воля си отидоха. Та кой би те напуснал по свое желание? Не, прекрасна Флорида, твоите червенокожи деца ти останаха верни и те напуснаха с горчиво нежелание. Те дълго се съпротивяваха и не искаха да се отделят от любимите места, където бяха прекарвали своята младост. Те дълго водеха отчаяната битка, която ги прослави завинаги. Изгонването им струваше на бледоликите цели

армии и продължителни, тежки борби. Индианците си отидоха, но насила — откъснаха ги от своята гръд като вълчета, изтръгнати насила от вълчицата, и ги отправиха в далечна страна на запад. Скръбни бяха сърцата им и бавни стъпките им, когато се отправиха към залязващото слънце. Те вървяха безмълвно или плачеха. Нито един от тях не отиваше доброволно в изгнание.

Разбирам защо не искаха да те напуснат. Разбирам силата на тяхната мъка. Аз също съм се наслаждавал на радостите, които дава своята цветуща земя, и те напуснах със същото нежелание. Разхождах съм се в сенките на твоите величествени гори и съм се къпал в бисерните ти потоци, но не с надеждата да се подмладя, а защото това ме е правило здрав и радостен. Често постелята ми е била под балдахина на твоите магнолии и палми с разперени листа, много пъти съм лежал, потънал в зелената трева на твоите савани, с очи, обърнати към синевата на небето, и съм се вслушвал в думите на източния поет, които сърцето ми повтаряше:

*Ако на земята има рай,
то това си ти, това си ти!*

---

[1] Леон — Хуан Понсе де Леон — испански мореплавател, достигнал пръв до Флорида в 1612 г. Б. пр. ↑

ГЛАВА II

ПЛАНТАЦИЯТА ЗА ИНДИГО

Баща ми притежаваше плантация за индиго. Казваше се Рандолф. Аз нося неговото име — наричам се Джордж Рандолф.

В жилите ми тече индианска кръв. Баща ми е от семейството Рандолф от Роанок — и следователно е потомък на принцеса Покахонтас^[1]. Той се гордееше със своя индиански произход.

Може да звучи странно, най-вече за европейците, че белите в Америка, у които тече индианска кръв, се гордеят с нея, вместо да се срамуват от това позорно петно. Но това е истина. Не се смята за срамно дори човек да е „метис“, особено ако тази смесица от различна кръв е придружена с богатство. Само фактът, че ние не се срамуваме да признаем индианците за наши прадеди, говори по-красноречиво за благородството на индианския характер, отколкото всички тонове, писани по този въпрос.

Стотици бели семейства претендират, че са потомци на принцесата на Вирджиния. Ако техните твърдения са верни, то прекрасната Покахонтас трябва да е била истинска благодат за своя господар.

Мисля, че баща ми наистина беше неин потомък. Във всеки случай той принадлежеше към едно от гордите семейства на „Стария доминион“^[2] и в ранните си години е бил заобиколен от стотици чернокожи роби. Но богатите земи, наследени от баща му, накрая се изтощили, а разточителното му гостоприемство почти го разорило. Той не можал да се примири с мисълта за по-ниско обществено положение, събрал остатъците от богатството си и се „пренесъл“ на юг.

Родил съм се преди това преместване и затова моята родина е Вирджиния. Но най-ранни спомени за нашия дом пазя от бреговете на красивата река Суони във Флорида. Там премина моето детство, там са местата, където преживях радостите на младостта и омаята на първата любов.

Аз и сега виждам нашия дом от времето на моето детство. Забравя ли се такава прекрасна картина! Великолепна бяла къща със зелени капаци на прозорците. Просторна веранда заобикаля къщата от всички страни. Дървени колони, украсени с резба, подпират покрива на верандата. Ниски изящни перила я отделят от лехите с цветя, които са пред къщата, от портокаловата горичка на дясната ѝ страна и от просторната градина вляво. Зад цветните лехи една равна поляна леко се спуска към брега на реката. На това място реката се разширява и прилича на великолепно езеро с далечни брегове, покрити с гори. Из реката са пръснати островчета, които сякаш са увиснали във въздуха. Диви патици летят над нея или плуват по водата.

На поляната растат високи палми от вида „ореодоксия“, чиито листа са дълги и заострени, и малки южни „палмето“ с широки ветрилообразни листа. Тук има магнолии, групички от уханното дърво илисиум, виждат се и блестящите корони на юката — те всички са местни растения. На поляната се издига и едно друго местно дърво — огромен дъб простира дългите си хоризонтални клони, гъсто покрити с вечнозелени твърди листа, които хвърлят дебела сянка върху тревата. Под сянката на дъба стои едно красиво момиче в лека лятна рокля. Изпод бялата кърпа, с която е прибрана косата му, се изплъзват дълги плитки, блестящи като злато. Това е Вирджиния — моята единствена сестра. Тя е по-млада от мене. Златистите ѝ коси не издават индианския ѝ произход, но тях тя е наследила от майка ни. Тя играе с любимците си — една сърна и нейното красиво петнисто сърне. Вирджиния ги храни с обелени сладки портокали, които те много обичат. Край нея стои, завързан на тънка верижка, друга нейна любимка — черна катеричка с лъскава козина и подвижна опашка. Веселите подскачания плашат боязливото сърне, карат го да побягва и да се притиска до майка си или да търси закрила от сестра ми.

Чуват се птичи гласове. Златната авлига, чието гнездо е сред клоните на портокаловите дървета, лее своята песен. Дроздът от кафеза на верандата повтаря мелодията с вариации. Този весел присмехулник повтаря като ехо гласовете на червения кардинал и синята сойка, които пърхат сред цъфналата магнолия. Той се присмива на бърборенето на зелените дългоопашати папагали, които кълват плодовете на високите кипариси край брега на реката. От време на време той повтаря дивите крясъци на испанските ибиси, които

размахват сребристи криле в небето, или виковете на горския щъркел, които достигат от далечните островчета на езерото. Този изкусен и несравним певец наподобява лая на кучето, мяукането на котката, рева на мулетата, цвиленето на конете и даже човешки гласове.

Зад къщата се разкрива съвсем друга гледка. Може би не толкова привлекателна, но не по-малко оживена. Там кипи работа, разкрива се картината на труда в една плантация за индиго.

Близко до къщата се намира обширно място, заградено с дървена ограда. Някъде към средата е най-важната постройка. Тя представлява голям навес, подпрян със здрави греди, който покрива едно пространство около половин акр^[3]. Под него се виждат огромни продълговати корита, издълбани от големи кипарисови стебла. Те са наредени по три едно над друго и са свързани с канелки, поставени на краищата им. В тези корита се изкисва ценното индигово растение и се извлича неговата синя боя.

По-нататък са наредени малки къщички, еднакви по големина и форма. Всяка от тях е сгушена между портокаловите дървета, чийто узрял плод и бели восъчни цветове изпълват въздуха с аромат. Това са колибите на негрите. Тук-таме над покривите на колибите се изправят или леко свеждат клони палмови дървета, също тъй величествени като онези, които украсяват поляната пред къщата. В ограденото място има и други сгради — груби постройки от неодялани трупи с дъсчен покрив. Това са конюшните, хамбарът за царица и кухнята, която е свързана с господарското жилище чрез дълъг навес, покрит с летви и подпрян на греди от уханния червен кедър.

Отвъд оградата се простират обширни поля, а зад тях — тъмен кипарисов лес, който закрива хоризонта. По тези поля расте ценното индиго. Но то не е единственото растение — има и царица, сладки картофи, ориз и захарна тръстика. Те се сеят не за пазара, а за да задоволяват нуждите на имението.

Индигото е засято в прави редици на известно разстояние една от друга. Растенията са на различна възраст: някои от тях са наскоро поникнали — листата им са като на детелина, а други израснали над два фута височина — приличат на папрат. Техните листа са светлозелени и перести, както на повечето от растенията от вида пеперудоцветни, към които спада и индигото. По трети личат пъпките, които се готвят да цъфнат. Но тях ги очаква друга съдба: преди да

достигнат до пълен разцвет, пурпурните цветове ще бъдат безмилостно отрязани.

Стотици хора се движат в ограденото място сред индиговите поля. С изключение на един-двама — надзирателите и притежателя на плантацията — те са африканци, роби. Но не всички са чернокожи — едва ли може да се каже, че мнозинството са негри. Има мулати^[4], самбо^[5], и кварталони^[6]. Дори и някои от тези, у които тече чиста африканска кръв, не са черни на цвят, а бронзови. Някои от тях са отвратително грозни, те имат дебели устни, ниски чела сплескани носове и техните тела са безформени. Други са добре сложени. Между тях има и хора, които може да се сметнат за хубави. Има и почти бели жени — кварталонки. Някои от тях са дори красиви.

Мъжете са в работно облекло: широки памучни панталони, груби яркоцветни ризи и шапки от палмови листа. Дрехите на неколцина показват добър вкус. Мнозина са голи до кръста. Техните черни кожи лъщят под слънцето като абанос. Жените са облечени по-пъстро — те носят басми на райета и косите им са вързани с яркоцветни карирани кърпи от мадрас^[7]. Роклите на някои от тях са хубави и са ушити с вкус. Прическите им, обвити с тюрбани, ги правят още по-живописни.

И мъже, и жени са заети с производството на индиго. Някои от тях режат растенията със сърпове и ги връзват на снопи. Други пренасят снопите от полята до големия навес. Неколцина ги мятат в горните корита „да киснат“, а други източват водата и ги „изстискват“. Трети изгребват утайката и я прехвърлят в чувалите за изцеждане. И най-после няколко души наглеждат сушенето и нарязват добитата боя. Всички изпълняват работата, която им е определена, и изглеждат весели. Те се смеят, бърбят и пеят, подмятат си шеги и няма миг, в който да не ехтят веселите им гласове.

И все пак те са роби — роби на баща ми. Той се отнася добре с тях. Камшикът рядко се използва и може би затова всички са в добро настроение и имат бодър вид.

Такива приятни картини са запечатани дълбоко в паметта ми. Те образуват мизансцена на моето детство.

---

[1] Покахонтас — дъщеря на индиански вожд, оженила се за англичанин в 1614 год. Б. пр. ↑

- [2] „Стария доминион“ — щатът Вирджиния. Б. пр. ↑
- [3] Акр — 4047 кв. м. Б. пр. ↑
- [4] Мулати — потомци на бели и негри. Б. пр. ↑
- [5] Самбо — потомък на негри и индианци Б. пр. ↑
- [6] Квартерон — лице, което по дядо или баба е от негърски
произход. Б. пр. ↑
- [7] Мадрас — вид памучен плат. Б. пр. ↑

ГЛАВА III

ДВАМИНА НА ИМЕ ДЖЕЙК

Всяка плантация си има своя „лош човек“. Често той не е само един, но винаги един е най-злият. Жълтият Джейк беше нашия зъл демон.

Той беше млад мулат, не грозен на вид, но винаги начумерен и мрачен. Вече няколко пъти Жълтият Джейк бе проявявал свирепа злоба и жестокост.

Хора с такъв характер се срещат по-често сред мулатите, отколкото сред негрите. Тази психична особеност се обяснява с обстоятелството, че мулатите се гордеят със своята жълта кожа и смятат, че стоят по-горе от негрите както умствено, така и физически. Ето защо те чувствуват по-болезнено несправедливостта на своето унижително положение.

Що се отнася до чистокръвния негр, той рядко проявява безчовечна жестокост. В драмата на човешкия живот той е жертвата, а не злодеят. Няма значение къде се развива действието, по родните му земи или другаде. Нему винаги се пада ролята на страдащия. И все пак душата му не е помрачена от отмъстителност или жестокост. По целия свят няма по-добро сърце от сърцето, което бие в гърдите на черния африканец.

Жълтият Джейк проявяваше жестокост дори и без да го предизвикат. Жестокостта бе вродена в неговия характер, без съмнение това беше наследено качество. Той беше истински мулат — по баща — испанец, а по майка — негр. Собственият му баща го бе продал на баща ми!

Робиня ли е майката, и синът е роб. Ако бащата е бил свободен човек, това съвсем не означава, че и неговият син ще бъде свободен. При чернокожите и червенокожите в Америка децата споделят съдбата на майката. Само жена от кавказка раса може да бъде майка на бели хора.

В плантацията имаше и друг Джекоб и за да ги различават, на единия бяха дали прякора Жълтия Джейк. Другия наричаха Черния Джейк. Двамата бяха еднакви по ръст и на възраст, а по нрав се различаваха повече, отколкото по цвета на кожата. Жълтият Джейк имаше по-светла кожа, но затова пък Черният Джейк имаше по-добро сърце. Израженията на лицата им също се различаваха, единият беше винаги мрачно начумерен, докато белите зъби на Черния Джейк винаги блестяха, тъй като усмивката не слизаше от лицето му. Другият се усмихваше само когато замисляше нещо лошо.

Черният Джейк беше от Вирджиния. Той беше един от хората, които принадлежаха на старата плантация, и се бе „пренесъл“ заедно с господаря си. Той изпитваше към него чувства на привързаност, каквито често съществуват между господар и роб. Смяташе се за член на нашето семейство и се гордееше, че принадлежи към нашата плантация. Като всички негри, родени в „Стария доминион“, той се гордееше с родното си място. „Негрите от Вирджиния“ се ползуваха с уважението на другите негри. Като изключим цвета на кожата му, Черният Джейк не беше грозен. Неговите черти бяха по-скоро като на мулат. Устните му не бяха дебели, носът му не беше сплескан, нито челото му беше ниско като на хората от неговата раса. Тези характерни за негрите черти не се срещат непременно у всички. Познавам и други негри с чисто африканска кръв, чиито черти са съвсем правилни като на Черния Джейк. По телосложение той можеше да мине за етиопски Аполон.

Имаше един човек, който го смяташе за красив — за по-красив от неговия жълт съименник. Това бе кварталонката Вайола, първата красавица на плантацията. От дълго време двамата се състезаваха за ръката на Вайола. Двамата се надпреварваха за нейните усмивки. Но Вайола беше малко капризна и не ѝ липсваше кокетство. В края на краищата обаче тя показва явно предпочитание към Черния Джейк. Не е необходимо да добавям, че негрът и мулатът ревнуваха кварталонката един от друг. Мулатът изпитваше неудържимо чувство на омраза към своя съперник, чувство, което предпочитанието на Вайола бе разпалило в свирепа злоба.

Неведнъж те бяха мерили силите си и всеки път Черния Джейк излизаше победител. Може би по-скоро заради това, отколкото заради

вида му Вайола го даряваше с усмивки. По целия свят, през всички времена красотата се е прекланяла пред смелостта и силата.

Жълтият Джейк бе нашият дървар. Черният Джейк се грижеше за конете и караше ландото на „белия маса“^[1].

История като тази на двамата съперници, с тяхната любов и ревност, е нещо обикновено в живота на една плантация. Аз я разказвам не защото е интересна сама по себе си, а защото доведе до редица събития, които изиграха важна роля в моя живот. Първото от тези събития бе следното: Жълтият Джейк, изгарящ от ревност поради успеха на съперника си, бе станал зъл към Вайола. Веднъж, срещайки я в гората далеч от къщи, той й направил обидно предложение. Отказът го направил безразсъден. Само неочакваното появяване на сестра ми му попречило да извърши насилие. Ние не можахме да затворим очи пред намеренията му. Мулатът бе наказан главно по настояване на сестра ми.

За пръв път Жълтият Джейк получаваше наказание, макар че не за първи път го заслужаваше. Баща ми бе снизходителен към него — дори всички твърдяха, че е прекалено снизходителен. Той беше добър по природа и никак не обичаше да прибегва до крайната мярка — камшика. Но в този случай сестра ми бе настоявала упорито мулатът да бъде наказан. Вайола бе нейна прислужница и сестра ми не можеше да отмени неговото престъпно държание.

Наказанието не го изцери от склонността му да върши злини. Скоро се случи още нещо, което доказваше неговата отмъстителност. Намериха хубавото сърне, което сестра ми така обичаше, мъртво на брега на езерото. Не беше вероятно да е умряло от естествена смърт — само час преди това го бяха видели да подскача на поляната! Не бе възможно да го е умъртвил някой алигатор или вълк. По него нямаше нито капка кръв, нито рана, нито дори драскотина. Всичко това показваше, че сърнето трябва да е било удушено. Впоследствие предложенията се потвърдиха. Оказа се, че Жълтият Джейк бе удушил сърнето, а Черният Джейк го бе видял. Той работел в портокаловата горичка и станал свидетел на престъплението. Неговите показания станаха причина мулатът да бъде бичуван повторно.

Много скоро след това последва и трето събитие — между негъра и мулата избухна разпра, която доведе до бой. Последният бе

търсил случай да отмъсти на своя съперник в любовта и на човека, станал свидетел на последната му постъпка.

Разпратата не мина само с бой. Жълтият Джейк, тласкан от инстинкта, наследен от испанските му прадеди, извадил нож и нанесъл тежка рана на невъоръжения си противник.

Този път наказанието бе още по-строго. Аз самият бях въвн от себе си от гняв, тъй като Черният Джейк беше мой „телохранител“ и любимец. Макар да бе чернокож и неук, неговият весел характер го правеше приятен събеседник. В дните на моето детство той беше спътникът, когото предпочитвах и по реката, и в гората.

Справедливостта изискваше Жълтия Джейк да бъде наказан. Заслуженото наказание обаче се оказа безрезултатно. Той бе непоправим. Като че ли зъл дух се бе вселил в душата му и го беше обладал напълно.

---

[1] Маса — изопачено от мистър, господар. Б. пр. ↑

ГЛАВА IV

ХОМЪКЪТ

Зад портокаловата горичка се намираше една от онези своеобразни естествени вдлъбнатини, които се срещат, струва ми се, само във Флорида.

Обикновено вдлъбнатината представлява кръгъл басейн, подобен на огромна захарница, който зее в земята на много фута^[1] дълбочина. Диаметърът му обикновено е над 40 ярда^[2]. На дъното се виждат няколко дупки, които по размер и вид приличат на широки кладенци с правилна цилиндрична форма, освен когато скалите около тях са се срутили. Тогава целият басейн прилича на голяма медена пита с разрушени килийки.

Понякога кладенците са сухи, но обикновено в тях има вода. Често цялата вдлъбнатина е пълна с вода.

Такива естествени резервоари, макар и да се срещат сред равнини, винаги са частично обградени от възвишения — малки хълмове или отделни скалисти масиви с кафявочервен цвят. Те са покрити с вечнозеления листак на местни дървета — магнолии, червени лаври, дъбове, черници и разни видове палми. Понякога тези сенчести гъсталаци се срещат сред борови гори, а понякога се издигат сред зелената савана като островчета в океана.

Това са „хомъците“ на Флорида, известни от историята на индианските войни. Един от тях се намираше точно зад портокаловата горичка. Скали с кафявочервен цвят го заграждаха в полукръг. Той бе скрит под тъмния листак на вечнозелените дървета, за които вече споменахте. Водата в басейна бе прозрачна и чиста. В кристално бистрите дълбочини играеха златни и червени риби, жълта платика, петнист костур и много други представители на подводния свят. Вдлъбнатината представляваше естествен рибник. Освен това семейството ни го използваше за къпане. Под жаркото слънце на Флорида банята е не само удоволствие, а и необходимост.

От къщата до басейна се стигаше по пясъчна пътека, която минаваше през портокаловата горичка. По няколко големи каменни стъпала можеше удобно да се навлезе във водата. Разбира се, достъп до този очарователен кът имаха само белите членове на домакинството. Около басейна се простираха обработваеми поля, които стигаха в далечината до величествени гори от кипариси и бял кедър, а зад тях, на много и много мили, се простираше непроходимо мочурище.

От едната страна на плантацията се простираше широка равнина, покрита с трева и без никаква ограда. Това бе саваната: естествена ливада, където пасяха свободно конете и добитъкът. По тази равнина често се появяваха елени и диви пуйки.

Бях във възрастта, когато човек се увлича по лова. Ловът стана за мене главно занимание, както за повечето младежи от Южните щати, които нямат какво друго да правят. Татко ми бе подарил чифт прекрасни хрътки. И любимото ми развлечение бе да се крия в близкия „хомък“, да дебна приближаването на елените и пуйките и след това да препускам подир тях в саваната. По такъв начин хващах доста дивеч и от двата вида. Бързоногите кучета лесно догонват дивата пуйка.

Обикновено се отдавах на това приятно занимание рано сутрин, преди другите членове на семейството да са станали от сън — най-подходящото време за лов в саваната.

Една сутрин както обикновено аз се отправих към обичайното си укритие в шубрака. Изкачих се на една скала, на чийто плосък връх имаше място и за мене, и за кучетата. От тази удобна позиция можех да наблюдавам цялата равнина и всичко живо, което се движи по нея. Аз самият оставах скрит. Широките листа на магнолията образуваха нещо като беседка. Между клоните на дърветата се образуваше пролука, през която наблюдавах.

В деня, за който разказвам, аз бях в шубрака още преди изгрев слънце. Конете бяха още в конюшните, а добитъкът в оборите. От пръв поглед видях, че по саваната няма никакви елени. По цялата шир не се виждаше нито един еленов рог.

Бях малко разочарован. Този ден майка ми очакваше гости. Бе пожелала да има еленово месо за обед. Аз ѝ бях обещал, че ще ѝ донеса, и сега се разочаровах, като видях, че саваната е пуста.

В същото време бях и малко изненадан. Гледката бе необичайна. Почти всяка сутрин тук или там по обширното пасбище имаше елени.

Дали някой по-ранобуден ловец не ме е изпреварил? Беше твърде вероятно. Може би младият Рингоулд от съседната плантация, а може би и някой от индианските ловци, които изглежда никога не спят. Навярно някой от тях е бил по полето и е изплашил дивеча.

Саваната не принадлежеше на никого и всеки можеше да ходи на лов или да пасе добитъка си по нея. Това беше държавна земя, която още не беше продадена на никоя от плантациите.

Аз реших, че навярно Рингоулд или пък старият Хикмън, ловецът на алигатори, който живее край плантацията, са ме изпреварили. А може би и някой от индианците, които живеят отгатък блатата.

Бях огорчен. Нямах да удържа обещанието си. Нямах да имаме еленово месо за обед. Можех да убия някоя дива пуйка, но беше още рано за лов на пуйки. Чувах ги да крякат по върховете на високите дървета. Звучите се носеха надалеч в тихата утрин. Но дивите пуйки не ме привличаха. В склада на нашата кухня имаше пуйки. Предишния ден бях убил две. Сега ми трябваше еленово месо.

Налагаше се да прибегна до друг начин на лов. Пушката бе с мене. Можех да опитам в гората, можех също да отида към колибата на стария ловец Хикмън. Той сигурно щеше да ми помогне. Ако вече бе ходил на лов, сигурно имаше в дома си еленово месо. Щях да взема месо от него и да удържа обещанието си.

Слънцето тъкмо показваше диска си на хоризонта. Лъчите му осветяваха върховете на далечните кипариси, чиито светлозелени листа блестяха като златни.

Преди да сляза от позицията си, хвърлих още веднъж поглед към саваната. Това ме накара да променя решението си и да остана на скалата.

Стадо елени се появи откъм кипарисовата гора близо до мястото, където дървената ограда отделя саваната от обработваемите поля на плантацията.

„Аха! — помислих си. — Успели са да се промъкнат до младата царица.“ Погледнах към мястото, откъдето предполагах, че са излезли от нивята. Знаех, че там близо до ъгъла има отвор в оградата,

препечен с подвижни пръти. Прътите се виждаха от скалата, на която седях. Бяха на мястото си. Елените не са могли да минат оттам.

Тогава очевидно елените не са влезли в нивята, защото не беше вероятно да са прескочили прътите или високата ограда от греди и подпори. Елените сигурно бяха излезли от гората.

Но аз забелязах и нещо друго. Животните тичаха бързо, сякаш уплашени от присъствието на някакъв неприятел.

Дали ловец ги преследва? Стариат Хикмън, Рингоулд? Или някой друг? Аз не снемах поглед от гората, но известно време не забелязвах нищо.

Дали не ги е изплашил някой рис или мечка? Ако е така, те няма да отидат надалеч. С помощта на хрътките все още мога да ги достигна. Може би...

Мислите ми внезапно се прекъснаха, когато разбрах причината за паническия бяг на елените. Не бе нито мечка, нито рис, а човек.

От тъмната сянка на кипарисите се появи човек. Слънцето докосваше само върховете на дърветата, но все пак бе достатъчно светло, за да видя, че е мъж и дори да го позная. Той не беше нито Рингоулд, нито Хикмън, нито някой индианец. Познавах добре дрехите му — сините памучни панталони, ризата на райета и шапката от палмови листа. Такова облекло носеше нашият дървар. Човекът бе Жълтият Джейк.

---

[1] Фут — мярка за дължина = 30,48 см. Б. пр. ↑

[2] Ярд — мярка а дължина = 91,50 см. Б. пр. ↑

ГЛАВА V

ЖЪЛТИЯ ДЖЕЙК

Бях доста изненадан от това откритие. Какво правеше мулатът по това време в гората? Той не беше толкова ранобуден. Напротив, сутрин го събуждаха мъчно за работа. Не беше и ловец — ловът не бе по вкуса му. Никога не бях го виждал да преследва дивеч, макар и добре да познаваше навиците и свърталищата на животните от гората, в която прекарваше голяма част от времето си. Защо беше излязъл толкова рано тази сутрин?

Останах на мястото си, за да го наблюдавам, като същевременно не изпусках и елените от очи.

Скоро ми стана ясно, че мулатът не се интересува от тях. Като излезе от гората, той сви край нея и тръгна не към елените, а в обратна посока. Отиде направо към отвора на оградата, който водеше към царевицата.

Забелязах, че се движи бавно и приведен напред. Стори ми се, че в краката му се върти някакво животно. Приличаше на куче или по-скоро на малко кученце. „Може би опосум^[1]“, помислих си аз. Животното бе белезникаво на цвят като опосум, но отдалеч не можех да различа дали е опосум, или кученце. Реших, че е опосум, мулатът го е хванал в гората и го води завързан с въженце.

В това нямаше нищо необикновено или невероятно. Мулатът сигурно бе открил леговището на опосума предишния ден и бе поставил капан. Животното може би се е хванало през нощта и сега Джейк се прибираше с него у дома. Изненада ме само това, че той бе станал ловец. Но и за него намерих обяснение. Спомних си, че негрите много обичат месото на опосума. Жълтият Джейк не правеше изключение. Сигурно предишния ден той беше видял, че лесно може да хване животното, и беше решил да си похапне печено месо.

Но защо не го носеше, а сякаш го водеше — или по-скоро влачеше, защото естествено бе животното да не се остави да го водят — като от време на време се навеждаше над него, сякаш да го погали.

Бях озадачен. Значи не беше опосум.

Наблюдавах мулата внимателно до мига, в който той стигна отвора на оградата. Очаквах, че ще мине през нея, понеже най-близкият път до дома му беше през царевицата. Той наистина навлезе в нивята, но за моя голяма изненада, вместо да се прекачи, както обикновено, той махна всички пръти. Освен това забелязах, че ги захвърли настрана и остави отвора свободен.

След това Джейк навлезе сред царевицата, все така приведен, и изчезна зад широките млади листа на растенията.

Известно време не се виждаше нито той, нито бялото зверче, което той влачеше по такъв необикновен начин.

Насочих вниманието си към елените. Те се бяха успокоили, бяха спрели сред саваната и кротко пасяха.

Аз мислех за странното поведение на мулата. Отново отправих поглед към мястото, където го зърнах за последен път.

Той все още бе скрит сред царевицата и не се виждаше. Но в този миг погледът ми се спря на нещо, което силно ме изненада.

Точно на мястото, където Жълтия Джейк се бе появил от гората, сега се появи някакво друго същество, което се движеше. То също излизаше в откритата савана. Това беше някаква тъмна фигура и приличаше на човек, който лази по ръце, влачейки краката си.

В първия миг помислих, че е човек, но не бял, а негър или индианец. Това беше индиански похват. Но ние живеехме в мир с индианците. Защо тогава следеше мулата? Казвам „следеше“, тъй като от държанието и движенията на съществото, което виждах ясно, личеше, че то върви по следите на Жълтия Джейк.

Да не би пък да е Черният Джейк?

Тази мисъл ми хрумна внезапно. Спомних си, че между тях съществува вендата^[2]. Спомних си за разпратата, при която Жълтия Джейк употреби ножа си. Вярно е, че затова той бе наказан, но не лично от Черния Джейк. Дали сега Черният Джейк не се опитваше сам да му отмъсти?

Това щеше да бъде най-приемливото обяснение за зрелището, което ме озадачаваше, но съвсем невероятно беше Черния Джейк да постъпи така. Не можех да допусна, че благородният негър иде прибягне до такъв недостоен начин на отплата, колкото и да беше разгневен от човека, който го бе нападнал подло. Това не бе в

характера му. Не, човекът, който изпълзя от храстите, не можеше да е Черния Джейк.

И наистина не беше нито той, нито който и да е друг!

В този миг златното слънце блесна над саваната. Лъчите му се плъзнаха по зелената трева и осветиха дърветата от короните до корените. Тъмното същество излезе от сянката и обърна глава към царицата. Дългото проснато тяло лъсна под слънцето с блясъка на люспеста броня. Сега лесно можех да позная, че не бе негър, нито индианец. Изобщо не беше човек, а един отвратителен алигатор!

---

[1] Оposум — малко двуутробно животно със скъпа кожа. Б. пр.

↑

[2] Вендета (итал.) — кръвно отмъщение, непримирима вражда. Б. пр. ↑

ГЛАВА VI

АЛИГАТОРЪТ

За човека, отраснал по бреговете на която и да е река във Флорида, алигаторът не представлява, необикновена гледка, нито пък нещо особено ужасно. Колкото и да е грозно това огромно влечуго, а то наистина е най-отвратителното същество в животинското царство — то не внушава ужас у тези, които го познават добре. Въпреки това човек рядко се приближава до него без страх. Хората, незапознати с неговите убежища и навици, се отвращават от него и го избягват; дори и хората от местното население, независимо дали са червенокожи, бели или черни, чиито къщи са край блата и лагуни, се приближават предпазливо към огромния гущер.

Някои кабинетни учени-естественици твърдят, че алигаторът не напада хора и все пак признават, че той унищожава коне и рогат добитък. Същото нещо твърдят за ягуара и за прилепа-кръвопиец. Това са наистина странни твърдения, като се имат предвид хилядите случаи, които показват обратното. Вярно е, че не винаги, когато има възможност, алигаторът напада хора. Но същото важи и за лъва, и за тигъра. Даже и недостоверният Бюфон^[1] едва ли би имал смелостта да заяви, че алигаторът не е опасен. Ако можеше да се направи списък на хората, станали жертва на кръвожадността на това животно от времето на Колумб, щеше да се установи, че през същия период те не са малко, а почти толкова, колкото са жертвите на индианския тигър или африканския лъв. По време на краткия си престой в Южна Америка Хумболд^[2] е научил за много такива случаи, а и аз самият зная за не един случай, когато челюстите на американския алигатор са причинили смъртта на хора или са ги осакатили.

Има различни видове каймани^[3], алигатори и истински крокодили във водите на тропическа Америка. Те са повече или по-малко свирепи, а оттук и разликата в „разказите на пътешествениците“. Дори животни от един и същи вид, но от две

различни реки имат различен характер. Също като другите животни навиците на алигатора се определят от външните условия. Размерът на животното, климатът и мястото оказват своето влияние. И това, което може би изглежда още по-невероятно е, че нравът на алигаторите се влияе от характера на хората, които живеят наблизо.

Край бреговете на някои от реките на Южна Америка живеят зле въоръжени и лениви индианци — там кайманите са извънредно смели и приближаването до тях е опасно. Такива са били техните сродници — алигаторите от Севера, преди решителните горски обитатели с брадва в едната ръка и с пушка в другата да ги научат да се страхуват от съществата, които ходят изправени — доказателство, че тези влечуги не са лишени от разум. Но и до ден днешен в много от блатата и реките на Флорида има големи алигатори, до които е опасно да се приближиш, особено по време, когато те се размножават, и още повече по места, отдалечени от човешки поселища. Във Флорида има реки и лагуни, в които плувецът рискува да загуби живота си, както ако се гмурне в море, пълно с акули.

Независимо от всичко това, човек свиква дори и с истинската опасност и започва да гледа леко на нея, особено когато тя е постоянна. И обитателите на мочурищата, обрасли с кипариси и бял кедр, са свикнали да не се вълнуват от вида на грозния алигатор. Неговото присъствие не е нещо необикновено за местното население на Флорида. Появата му не предизвиква дори голям интерес освен сред черните, които използват опашката му за храна, и сред ловците на алигатори, които се прехранват, като продават кожата му.

Появяването на алигатора в саваната нямаше да събуди подозрение у мене, ако не бяха необичайните му движения, а така също и необичайното поведение на мулата. Не можеше да не помисля, че между тях има някаква връзка. Явно бе, че влечугото следва човека.

Не можех да кажа дали алигаторът вижда пред себе си човека или го следи по миризмата. Второто ми се струваш по-вероятно, тъй като мулатът се бе скрил в царевичата, преди алигаторът да се появи от гората. Той едва ли е могъл да го види, когато се отправи към отвора в оградата. Реших, че го следи по миризмата, без да се замислям дали животното е способно да върши това.

Влечугото продължи да пълзи по тревата и прекоси ливадата по следите на човека. От време на време алигаторът се спираше,

прилепваше гърди към земята и оставаше в това положение няколко секунди, сякаш за да си почине. После повдигаше туловището си на около един ярд над земята и упорито потегляше напред, като че ли се подчиняваше на някаква притегателна сила. Алигаторът се движи бавно на сухо, не по-бързо от гъска или патица. Във водата той е в стихията си и там се движи почти с бързината на риба.

Най-после той се приближи до отвора и след като си почина, повлече тъмното си тяло зад оградата. Видях го да навлиза и да изчезва сред царевичната точно на мястото, където преди това изчезна мулатът.

Вече не се съмнявах, че чудовището следва човека. Също така бях убеден, че мулатът знае, че е следен. Как можех да се съмнявам? И едното, и другото беше очевидно. Първото видях със собствените си очи, а за второто имах доказателства. Странното поведение и необичайните движения на мулата, фактът, че махна прътите и остави отвора свободен, че от време на време хвърляше поглед назад, което забелязах, когато той пресичаше откритата поляна — бяха доказателства, че Джейк знае какво пълзи подире му. В това нямаше никакво съмнение.

Но моята увереност съвсем не ми помагаше да си обясня загадката. Настойчивостта, с която влечугото се движеше, доказваше, че някаква притегателна сила, на която то не може да устои, го тегли напред. Това доказваше също, че човекът въздейства по някакъв начин над влечугото.

Но как? Дали го примамваше с някоя от магиите на Обея^[4]?

Суеверни тръпки ме побиха, когато си зададох този въпрос. Аз бях отрасъл между африканци, бяха ме кърмили и отгледали чернокожи бавачки и няма нищо чудно в това, че моето младежко съзнание беше пълно с всевъзможни негърски суеверия и че ми минаваха подобни мисли. Знаех, че има алигатори в блатата сред кипарисите и че в по-отдалечените места някои от тях достигат огромни размери. Но как бе успял Жълтия Джейк да примами един от тях и да го накара да го следва по сухата обработена земя, бе загадка, която не можех да си обясня. Не ми идваше наум никакво естествено обяснение и затова търсех отговор в царството на тайнственото и свръхестественото.

Дълго време наблюдавах и се чудех. Съвсем забравих за елените, които спокойно си пасяха. Целият бях погълнат от загадъчните движение на мулата и влечугото, което пълзеше след него.

---

[1] Жорж Бюфон — френски естественик, автор на 15-томната „Histoire Naturelle“ (1707–1788). Б. пр. ↑

[2] Фридрих Хумболд — немски пътешественик и естествоизпитател (1769–1859). Б. пр. ↑

[3] Кайман — вид крокодил с къса и закръглена муцуна. Среща се в Северна Америка. Б. пр. ↑

[4] Обея — магии на заклинатели от Западните Индии и Западна Африка. Б. пр. ↑

ГЛАВА VII

РАЗВЪДНИКЪТ НА КОСТЕНУРКИ

Не виждах нито човека, нито влечугото, докато те се намираха сред царевицата. Посоката на погледа ми не беше успоредна на редовете. Растението бе избуяло и неговите високи стебла и широки мечовидни листа можеха да скрият човек на кон. Дори гъсталаците на вечнозелени дървета не са по-непроницаеми за погледа.

Ако се придвижех малко надясно, щях да виждам надалеч между царевичните редове, но трябваше да напусна убежището си и мулатът можеше да ме забележи. Имах причини да не желая това и останах на мястото си.

Бях сигурен, че той продължава да се движи през царевичната нива и не след дълго щях да го видя, като излезе на открито.

Между царевицата и „хомъка“ се простираше равна нива, засята с индиго. Той трябваше да мине през нея, за да стигне до жилището си. Тъй като растенията бяха малко по-високи от два фута, аз щях да го забележа, когато минава оттам. Останах на мястото си, чакайки нетърпеливо неговото появяване. Съзнанието ми все още не беше се освободило от мисълта за свръхестественото.

Мулатът се движеше бавно, много бавно, но знаех, че напредва. Съдех за това по листата и косите на царевицата, които от време на време се полюшваха. Утрото бе тихо. Не се чувстваше и най-слаб полъх. Полюшването можеше да се дължи само на нещо, което минава през царевицата — разбира се, това бе мулатът. А поклащането на растенията малко по-назад показваше, че алигаторът продължава да го следи.

От движенията сред царевицата разбрах, че Джейк не се движи между редиците, а ги пресича. С каква цел? Не можех да отгатна. Всеки от коридорите между редиците щеше да го отведе у дома му, където предполагах, че отива. Не можех да си обясня защо си усложнява пътя, като ги пресича. Едва по-късно открих целта на неговото зигзагообразно движение.

Сега мулатът бе стигнал до долния край на нивата. Полето с индиго не беше много широко и той вече бе толкова наблизил, че чувах как шумоли между царевичните стебла.

На няколко пъти долових и друг звук, подобен на кучешки вой. Това не бе глас на голямо куче, а по-скоро тихото скимтене на кученце.

Отначало ми се стори, че скимтенето идва от алигатора. Докато са още млади, тези влечуги издават съвсем същия звук. Но алигаторът, който следваше мулата, бе голям и скимтенето не можеше да идва от него. Освен това звукът идваше откъм мястото, където се движеше човекът.

Сега си спомних за бялото животинче, което видях, когато мулатът пресичаше края на саваната. Значи то не беше опосум, а кученце.

Отново чух звука и се убедих, че скимтеше малкото кученце. Но дори и да не вярвах на ушите си, очите ми скоро щяха да ме уверят в това. И наистина в този миг видях човека да излиза от царевицата заедно с едно малко бяло кученце. Той водеше, почти влачеше след себе си завързаното животинче. Сега човекът бе цял пред очите ми и аз можах да се уверя, че той наистина е нашият дървар — Жълтият Джейк.

Преди да излезе на открито, той се спря за миг, сякаш за да разузнае местността пред себе си. Той беше изправен. Високата царевица беше добро покритие, а той нямаше защо да се снишава, за да се крие. Индигото обаче не обещаващо добро скривалище и той явно се чудеше как да продължи пътя си, без да бъде забелязан. Очевидно имаше съображения, които го караха да се крие. Всяко негово движение го доказваше. Но аз не можах да разбера защо правеше всичко това.

Индигото бе от вида, известен под названието „фалшива Гватемала“. В плантацията сеяха няколко вида индиго, но този израстваше най-високо. Някои от растенията, чиито морави цветове бяха напълно развити, достигаха до три фута височина. Разбира се, човек, който минаваше прав между тях, можеше да бъде видян от всички краища на полето, но той можеше да мине и незабелязано, пълзейки между редиците. Изглежда същата мисъл хрумна и на дърваря, защото след малко той се смъкна на ръце и колене и започна да пълзи през индиговото поле.

По пътя му нямаше никакви пречки. Цялата обработваема земя бе заобиколена от една-единствена ограда. Само един синор разделяше двете култури.

Ако бях на равнището на нивата, пълзящият човек щеше да бъде скрит от погледа ми, но тъй като се намирах по-високо, можех да виждам между редиците и да наблюдавам всичките му движения.

От време на време мулатът се спираше, вдигаше кученцето и го държеше няколко секунди в ръце. През това време животното скимтеше като от силна болка. Когато се приближи и отново вдигна кученцето, видях, че той щипе ушите му.

Петдесет крачки зад мулата от царевицата се появи големият гущер. Когато излезе на открито, той не спря, а продължи по следите, навлизайки в индигото.

В този миг всичко ми стана ясно. Не мислех повече за всемогъществото на Обея. Тайната бе разгадана. Мулатът просто примамваше алигатора със скимтенето на кучето. Аз и преди бях слушал, че това е възможно и трябваше да се сетя веднага. Чувал бях от сигурен източник — от самия ловец на алигатори, който често използвал такава примамка, че тези влечуги, и особено големите мъжки алигатори, следват в продължение на много мили през гората скимтящо куче. Хикмън вярваше, че тези жестоки родители, които свирепо разкъсват рожбите си, погрешно вземат гласа на кучето за гласа на своите малки.

Но независимо от тази чудовищна склонност известно е, че кучетата са предпочитана плячка за алигатора. Нещастното ловджийско куче, което в разгара на лова се опитва да пресече някоя лагуна или заливче, често става жертва на тези грозни земноводни.

Ясно беше, че гласът на кученцето караше влечугото да се впуска в дългото сухоземно пътешествие.

Начинът, по който алигаторът бе примамван, не беше вече тайна за мене. Единственото нещо, което не можах да си обясня, беше защо мулатът върши тези странни действия.

Когато той започна да пълзи, стори ми се, че иска да се приближи незабелязано до дома си. Но когато продължих да го наблюдавам, разбрах, че съм се лъгал. Видях, че той сега се обръщаше назад по-често и с по-голямо безпокойство, сякаш желаше да се скрие от алигатора. Забелязах също, че често променяше мястото си, като че

ли искаше винаги да има преграда от растения между него и преследвача. Това обясняваше защо бе минал направо през царевицата.

В края на краищата изглеждаше, че цялата работа сигурно бе някаква приумица на мулата. Той трябва да е научил за този необикновен начин за примамване на алигатор от убежището му. Може би сам старият Хикмън му е показал как става това или пък сам го е открил, когато е сякъл дърва по мочурищата. Сигурно му бе хрумнало нещо и водеше влечугото у дома си, за да го покаже на другарите си, да направи някаква „шега“, да устрои борба между него и кучетата или нещо подобно. Не се досещах за истинските му намерения и изобщо нямаше да се занимавам повече с него, ако някои дребни обстоятелства не привлякоха вниманието ми. Направиха ми силно впечатление усилията, с които той се стараеше да изпълни успешно задачата си. Не жалеше ни време, ни труд. Вярно е, че не бе работен ден на плантацията, а празник и той можеше свободно да разполага с времето си. Жълтият Джейк обаче нямаше навика да излиза в такъв ранен час. Усилията, които полагаше, не отговаряха на привичния му мързел и нехайство. Вероятно някакви сериозни мотиви бяха го подтикнали да действа. Какви можеха да бъдат те? Напразно се опитвах да ги откроя.

И все пак, докато го наблюдавах, изпитвах някакво неясно чувство на безпокойство, без да мога да си обясня на какво точно се дължи то. Знаех само, че мулатът е лош човек и че е в състояние да извърши всякакви злина. Но ако намеренията му бяха коварни, какво зло можеше да причини с помощта на алигатора? Никой не се страхува от тези влечуги на суша. Те не могат да навредят на никого.

Разсъждавах така и все пак изпитвах смътни опасения. Ако не бяха те, щях да се откажа от наблюденията си и да обърна вниманието си към стадото елени, което се приближаваше по саваната към мястото, където се криех. Но аз устоях на изкушението и продължих да наблюдавам мулата, за да видя какво ще прави по-нататък.

Не чаках дълго. Той бе стигнал до външния край на „хомъка“, но не навлезе в него, а заобиколи гъсталака и се отправи към портокаловата горичка. Там имаше вратичка, през която мулатът мина, като я остави отворена. Той все още заставяше кучето да скимти от време на време. Вече нямаше нужда скимтенето му да е силно, защото алигаторът бе наблизил.

Успях да видя цялото животно, когато то пропълзя край мястото, от което наблюдавах. Алигаторът не беше от най-големите. Има екземпляри, които са много по-дълги. И все пак от муцуната до края на опашката си този бе дълъг цели дванадесет фута. Когато пълзеше, той загребваше земя с широките си лапи, между пръстите на които имаше ципи. Набръчканата му синкавокафява кожа бе покрита с плъзгава слуз, която лъщеше на слънцето. Голямо количество блатна тиня се бе насъбрала между ромбоидните люспи. Изглеждаше възбуден. Когато чуеше гласа на кучето, показваше признаци на ярост — изправяше се на мускулестите си предни крака и вдигаше високо глава, сякаш се опитваше да зърне жертвата си, плющеше във въздуха с бронираната си опашка, издуваше тялото си и ставаше почти два пъти по-голям. В същото време от гърлото и ноздрите си издаваше силен звук, напомнящ далечна гръмотевица. Тежка и противна миризма на мускус изпълваше въздуха. Трудно може да си представи човек по-отвратително чудовище! Дори и драконът от приказките не е по-ужасен на вид. Без да спре, животното провлече тялото си през вратичката, следвайки шума. Листата на вечнозелените дървета скриха ужасното влечуго от очите ми. Обърнах се да погледна към къщата, за да видя какво ще направи мулатът. От мястото си можех да видя целия басейн и всичко наоколо. Особено добре виждах тази му част, която се намиралше срещу мене и към която човек можеше да се приближи откъм портокаловата горичка.

Между горичката и брега на големия басейн имаше открито място. Там се намиралше изкуствен вир, няколко ярда широк, с малко вода на дъното, която качвахме с помощта на помпа от главния резервоар. Този вир, или по скоро оградено място, използвахме за развъждане на костенурки, за да ги има по всяко време под ръка за трапезата. Идвайки от Вирджиния, баща ми беше запазил своето предишно гостоприемство. А във Флорида това рядко лакомство се набавя лесно.

За да се стигне до водния басейн, трябваше да се мине по насипа края развъдника на костенурки. Когато се обърнах, видях Жълтия Джейк да се приближава по него към водата. Сега той носеше кученцето и го принуждаваше да скимти непрекъснато.

Когато стигна до стъпалата, които водеха към езерото, той се спря за миг и се обърна назад. Забелязах, че най-напред погледна към

къщи, а след това с доволен вид към посоката, от която беше дошъл. Без съмнение бе видял, че алигаторът е наблизил, защото, без да се колебае, хвърли кучето навътре във водата, върна се обратно по насипа, навлезе сред портокаловите дървета и се изгуби.

Кученцето, попаднало в студената вода, започна да вие, като биеше водата с крака, опитвайки се да се задържи на повърхността.

Усилията му не продължиха дълго. Направляван от добре известния му шум на движеща се вода и от воя на кучето, алигаторът бързо се приближи до брега и без да се колебае нито за миг, се хвърли в басейна. Бърз като стрела, той се втурна към средата, сграбчи жертвата си с кокалестите си челюсти и веднага се гмурна под водата.

За известно време различавах чудовищните му форми в прозрачната вода, но той, ръководен от инстинкта си, скоро навлезе в един от дълбоките подводни кладенци и се изгуби в тъмнината.

ГЛАВА VIII

КРАЛСКИТЕ ЛЕШОЯДИ

„Значи това си намислил, жълти нехранимайко! Отново искаш да отмъщаваш! Но аз ще те накарам да си платиш, презрян негодник! Ти не знаеш, че съм те видял. Ще съжаляваш за тая подлост, още преди да се стъмни!“

Такива думи се изплъзнаха от устата ми, когато ми се стори, че разбирам намеренията на мулата. В басейна плуваха най-различни видове красиви риби — златни и сребърни рибки, хиодони и червена пъстърва. Те бяха любимци на сестра ми. Тя ежедневно ги посещаваше, хранеше ги и гледаше лудориите им. Неведнъж е наблюдавала техния танц във водата. Те я познаваха, плуваха след нея и взимаха храна от ръцете ѝ. Това ѝ доставяше голямо удоволствие.

Мислех си, че отмъщението на мулата се състоеше именно в следното: той знаеше много добре, че алигаторът се храни с риба, че рибата е неговата естествена храна, знаеше също така, че рибите в езерцето нямат възможност да избягат и че са обречени да станат жертва на алигатора. Този хищник щеше скоро да опустоши рибника, унищожавайки наведнъж стотици безпомощни същества. Разбира се, това щеше да огорчи и наскърби тяхната собственица и щеше да зарадва Жълтия Джейк.

Знаех, че мулатът ненавиждаше сестра ми. Настойчивостта, с която беше искала да го накажат след случката с Вайола, бе разпалила омразата му. Няколко дребни случки я бяха увеличили още повече. Сестра ми се бе отнесла благосклонно към неговия съперник, който ухажваше кварталонката, а на Жълтия Джейк бе забранила да се приближава до Вайола в нейно присъствие. Всичко това беше засилило още повече неговата омраза. Макар и да не се осмеляваше да покаже чувствата си открито, на мене ми беше известно, че той ненавижда сестра ми. Убийството на сърнето бе едно доказателство. А това, което ставаше днес, бе ново доказателство за неговата неукротима злоба.

Той смяташе, че алигаторът ще направи големи опустошения сред рибите. Разбира се, знаеше, че след време ще открият влечугото и ще го убият. Но дотогава алигаторът щеше да унищожи най-хубавите риби.

Никой не би могъл да се досети, че влечугото е било доведено, тъй като неведнъж алигатори, отклонили се от реката или съседните лагуни, се бяха добирали до басейна. Водени от някакъв необясним инстинкт, те отиваха право към водата.

Такива бяха, както ми се струваше тогава, плановете и сметките на Жълтия Джейк.

Впоследствие се оказа, че съм разбрал намеренията му само наполовина. Бях още много млад и неопитен и не можех да си представя до каква крайност може да стигне човешката злоба.

Реших да последвам мулата до къщата, да съобщя какво е направил, за да бъде наказан, а после да събера хора и да унищожим алигатора, преди да е изгълтал рибите в басейна. Но преди да изпълня решението си, елените отново привлякоха вниманието ми. Стадото, състоящо се от един рогат елен и няколко сърни, се бе приближило до басейна. Те се намираха на по-малко от двеста ярда от мене. Изкушението беше голямо. Спомних си обещанието, което бях дал на майка ми. На всяка цена трябваше да го изпълня и да ѝ занеса еленово месо. При това засега никаква опасност не заплашваше рибите. Алигаторът бе току-що закусил. След като бе погълнал цяло куче, нямаше да безпокои рибите поне в продължение на няколко часа. А колкото до Жълтия Джейк — видях го да се отправя към къщи. Можехме да го намерим, когато пожелаем. Наказанието му можеше да почака, докато се върна.

С тези мисли аз изоставих първоначалното си намерение и насочих внимание изключително към дивеча. Сърните все още не бяха в обсега на пушката ми и аз зачаках с надежда, че ще се приближат.

Но чаках напразно. Елените не обичат да се приближават до басейна. Те гледат на островчето от вечнозелена растителност като на опасно място и по навик го избягват. Това е естествено — оттам често ги поздравява свистенето на индианските стрели и подобният на плющенето на бич пукот на ловджийска пушка. Оттам често достигат до тях смъртоносните стрели или куршуми.

Като забелязах, че дивечът не се приближава, а се отдалечава, реших да го последвам. Спуснах се от скалата и през шубраците стигнах до края на равнината.

Излизайки на открито, аз се впуснах напред, отвързах кучетата и извиках: „Дръж!“

Ловът бе превъзходен. Начело на стадото бягаше старият елен. Кучетата следваха елените по петите. Струваше ми се, че никога не бях виждал елени да тичат така стремглаво. Не бяха изминали и двадесетина секунди, а те бяха вече прекосили саваната, широка повече от една миля. Виждах много добре цялото стадо. Нямаше нищо, което да пречи на животните в техния бяг и на погледа на човек, който ги наблюдава.

Добитъкът бе изпасъл тревата, а по зелената равнина не растяха храсти. Ловът се свеждаше до това, кой е по-бърз — кучетата или елените. А елените тичаха така главоломно, че започнах да се съмнявам, че ще се сдобия с дивеч.

Съмненията ми скоро се разсеяха. Точно накрая на саваната преследването свърши. Кучетата повалиха една сърна и се хвърлиха върху нея. Едно от тях я бе захапало за гърлото. Бързо се отправих към тях. Десет минути по-късно се намирах на мястото и след краткотрайна борба животното бе убито. Бях доволен от кучетата, от лова и от успеха си. Радвах се, че ще удържа на обещанието си и като нарах животното, се отправих победоносно към къщи.

Когато се обърнах да си вървя, видях сенки от криле по огряната от слънце савана. Погледнах нагоре. Ниско над главата ми летяха две големи птици. Те не се издигаха нагоре. Напротив — кръжеха спираловидно и сякаш с всеки кръг слизаха все по-ниско. Отначало слънцето блесна в очите ми и не можах да разпозная птиците, които размахваха криле зад гърба ми. Лъчите му ярко осветиха кремавата перушина на птиците и аз можах да ги разпозная. Бяха кралски лешояди — най-красивите представители на този вид. Бих казал дори, че са изобщо най-красивите птици. Във всеки случай сигурно е, че те заемат едно от първите места в света на орнитологията^[1]. Тези птици живеят в Страната на цветята и не се срещат на север. Тяхното убежище са зелените мочурища и обширните савани на Флорида, равнините на Ориноко и Апуре. В някои части на Флорида те се срещат рядко. Тяхното появяване в околностите на плантацията

предизвиква голям интерес, подобен на интереса към полета на орел. Не е така с другите лешояди — *cathartes aura* и *atratus*. И двата вида се срещат толкова често, колкото и обикновените врани.

За доказателство, че кралските лешояди са рядкост, мога да заявя, че и сестра ми ги беше виждала само много отдалеч. А тя бе вече дванадесетгодишна и бе родена във Флорида. Наистина тя не беше се отдалечавала много от дома ни и рядко бе напускала границите на плантацията. Спомних си, че тя много искаше да види отблизо една от тези разкошни птици и веднага реших да задоволя желанието ѝ.

Птиците летяха ниско — толкова ниско, че виждах жълтите им гуши, кораловочервените им корони и оранжевите гънки край човките им. Те наистина бяха наблизко — на половин разстояние от обсега на пушката ми, но кръжеха толкова бързо, че само по-добър стрелец от мене можеше да свали някой от тях с куршум.

Затова и не се опитах да стрелям по тях. Хрумна ми друг план и без много да се бавя, се заех да го изпълня.

Разбрах, че лешоядите бяха забелязали сърната, която носех на рамото си. Затова се виеха над главата ми. Планът ми бе съвсем прост. Оставих животното на земята, взех пушката и се отправих към гората. На около петдесет ярда от мястото, където оставих сърната, бяха най-близките дървета и аз се скрих зад едно от тях.

Не стана нужда да чакам дълго. Неподозирайки нищо, птиците кръжеха и се спускаха все по-ниско и по-ниско. Накрая една от тях кацна на земята. Преди още втората да се присъедини към нея, пушката изгърмя и красивото създание се повали безжизнено на земята.

Изплашен от гърмежа, другият лешояд се издигна високо и изчезна зад върховете на кипарисите.

Отново нарамах сърната. Взех птицата в ръка и си тръгнах. Сърцето ми ликуваше. Предвкусвах двойно удоволствие, защото щях да създам двойна радост. Щях да ощастливя двете същества, които ми бяха най-скъпи на света — любещата си майка и прекрасната си сестра. Скоро прекосих саваната и навлязох в портокаловата гора. За да не се забавя, не минах през вратата, а се прекатерих през оградата. Бях толкова радостен, че товарът ми се струваше лек като перце. Въодушевено крачех, без да обръщам внимание на натежалите от плод

клони, които се изпречваха на пътя ми. Обрулвах златните портокали, които се търкаляха по всички посоки. Какво значение имаше един кош портокали?

Стигнах до цветната градина. Майка ми стоеше на верандата. Тя ме видя и радостно извика. Аз хвърлих плячката си в краката ѝ. Бях изпълнил обещанието си.

— Какво е това? Птица? — попита майка ми.

— Това е кралски лешояд. Подарък за Вирджиния. Къде е тя? Още ли не е станала? Ах, малка мързелана! Сега ще я събудя. Как може да се спи в такова прекрасно утро!

— Грешещ, Джордж. Тя стана преди повече от час. Игра допреди малко и излезе.

— Къде отиде? В гостната?

— Не, отиде да се изкъпе.

— Да се изкъпе!

— Да, отидоха с Вайола. Но какво...

— О, майко, майко!

— Кажете какво има, Джордж?

— О, Боже мой, алигаторът!

---

[1] Орнитология — наука за птиците, раздел от зоологията. Б. пр.

ГЛАВА ІХ

КЪПАНЕ В БАСЕЙНА

— Жълтия Джейк! Алигаторът!

Единствено тези думи можах да изрека.

Майка ми настойчиво ме молеше да ѝ обясня какво се е случило. Но аз нямах време за губене. Обезумял от страх, се втурнах навън и я оставих сама. Тя бе не по-малко ужасена от мене.

Тичах към басейна. Не по криволичещата пътека, а направо, прескачайки всички препятствия по пътя си. Прехвърлих се през оградата и се втурнах през портокаловата гора. Бягайки, кършех клоните на дърветата, плодовете падаха по земята. Напрягах слух да уловя всеки звук.

Зад мен долитаха различни шумове — чувах пълния с отчаяние глас на майка ми. Виковете ѝ бяха вдигнали цялата къща и прислужниците — мъже и жени, ѝ пригласяха като ехо. Кучетата в ограденото място, уплашени от неочакваната суматоха, залаяха. Домашните птици и птиците в кафезите закрепяха в хор с тях.

Всички тези шумове идваха откъм плантацията. Но не тях се стараех да доловя. Аз се мъчех да разбера какво става при басейна.

И от тази посока вече чувах звукове. До ушите ми достига плясък на вода, примесен с ясен сребрист глас — гласа на сестра ми. „Ха, ха, ха!“ — звънти нейният смях. Слава Богу, нищо не ѝ се е случило!

Изведнъж се сетих, че се къпят, и забавих стъпките си.

Извиках още по-високо:

— Вирджиния, Вирджиния!

Нетърпеливо зачаках отговор. Той не дойде. Навярно плясъкът на водата бе заглушил гласа ми. Извиках още по-високо:

— Вирджиния! Сестро! Вирджиния! Този път тя ме чу и отговори:

— Кой вика? Ти ли си, Джордж?

— Да, аз съм, Вирджиния.

— Какво искаш, братко?

— Излез по-бързо от водата!

— Защо пък да изляза? Приятели ли дойдоха? Много рано са дошли. Нека да почакаат. Джордж. Иди ги забавлявай! Искам да се порадвам на прекрасното утро. Водата е чудесна! Нали, Вайола? Сега ще поплувам из езерцето. Ето, хвърлям се!

След това отново се чу плясък във водата и веселият смях на сестра ми и прислужницата ѝ. Изкрещях с пълен глас:

— Слушай ме, Вирджиния. За Бога, излез от водата!

Изведнъж веселите гласове замлъкнаха. Чу се остър писък, последван от отчаян вик. Разбрах, че това не беше отговор на моите молби. Наистина аз исках да уплаша сестра ми, но виковете, които сега достигнаха до ушите ми, бяха изпълнени с ужас. Сестра ми викаше:

— Виж, Вайола! Помощ! Какво чудовище! Насам идва. О, Боже мой помощ! Джордж, помощ! Спаси ме! Спаси ме!

Твърде добре разбрах значението на несвързаните думи и продължителния писък, който ги последва.

— Идвам сестро, идвам!

Мълниеносно се понесох напред, през клоните, които ми се изпречваха.

Но не е ли вече твърде късно? Тя стене в агония! Може би вече е между челюстите на алигатора!

Десетина скока — и се намерих извън горичката. Спуснах се по насипа и спрях при басейна. Пред погледа ми се разкри страхотна картина.

Сестра ми бе сред езерцето и плуваше към брега, където стоеше кварталонката, нагазила до колене във водата. Тя пищеше и размахваше ръце като обезумяла. Зад сестра ми плуваше огромният гуцер. Цялото му тяло, предни крайници, лапи ѝ нокти ясно личаха в бистрата вода. Над повърхността се показваше неговия гръб покрит с назъбени люспи. Муцуната и опашката му бяха вдигнати високо. С опашката си той разбиваше водата на бяла пяна, която пъстреше повърхността на езерото. По-малко от десет фута деляха животното от жертвата му. Кокалестите му челюсти почти достигаха зелената вълнена пола на сестра ми, която се носеше след нея по водата като шлейф. Всеки миг алигаторът можеше да се спусне и да сграбчи сестра ми.

Тя плуваше с всички сили. Бе отличен плувец, но можеше ли това да ѝ помогне сега? Костюмът за къпане ѝ пречеше, но и да не беше така, алигаторът можеше да я сграбчи всеки миг. И въпреки това той не го правеше.

Аз и досега не мога да си обясня защо не я нападна веднага. Може би както котката си играе с мишката, така и той се наслаждаваше на чувството си за сила и пълна власт над своята жертва.

Всичко това ми мина през главата само за миг, докато зареждах пушката. Прицелих се и стрелях. По тялото на алигатора има две уязвими места, където нараняването може да бъде смъртоносно — очите или областта на сърцето зад предната лапа. Прицелих се в окото, но ударих рамото. Куршумът рикошира от твърдата набръчкана кожа като от гранитна скала. Той остави само белезникава драскотина по ромбоидните издатини и нищо повече.

Чудовището престана да си играе. Куршумът изглежда му бе причинил болка. Всеки случай накарал го бе да действа порешително и може би именно той го бе принудил да се хвърли.

Алигаторът замахва с широката си опашка, сякаш за да набере скорост, и се впусна напред. Огромната му горна челюст се изправи вертикално и червеното му гърло се отвори широко. В следващия миг той захапа плаващата пола и о, ужас! — може би краката на сестра ми бяха в ужасната му уста!

Хвърлих се във водата и заплувах към тях, като все още стисках пушката в ръка. Но тя ми пречеше. Пуснах я на дъното и продължих да плувам.

Сграбчих Вирджиния тъкмо навреме, тъй като алигаторът вече я влачеше към дъното. С голямо усилие я издърпах. Напрягах всички сили, за да се задържим на повърхността. Нямах оръжие. Но и да имах, ръцете ми не бяха свободни, за да му нанеса удар.

Аз извиках с пълен глас, като се надявах да изплаша нападателя и да го накарам да пусне сестра ми. Но напразно, той не я пускаше.

Боже мой! Алигаторът ще завлече и двама ни под водата, ще ни удави и ще ни разкъса!

Но внезапно се чу плясък във водата, като че ли някой се гмурна отвисоко в езерото. Кой е този бърз смел плувец; с изгоряло лице и дълга черна коса, която плува след него по водата, с гръд блестяща от

лъскави пайети; тяло, облечено в дреха, цялата извезана и обсипана с мъниста? Мъж? Момче!

Кой е този непознат младеж, който ни се притече на помощ?

Той вече е до нас, до ужасния неприятел. В очите му се четат решителност, но той не издава никакъв звук. Поставя ръка на рамото на огромния гущер и с внезапен скок го възсяда. Едва ли ездач би скочил по-умело на седлото на кон.

В издигнатата му ръка блясва нож; замахва и острието потъва в околото на алигатора.

Влечугото изревава от болка. Земята потреперва. Опашката яростно бие водата и пръска пясък на всички страни. Заливани дъжд от пръски. Чудовището пуска сестра ми и аз плувам с нея към брега.

Поглеждам назад и виждам необикновена гледка. Алигаторът се гмурка към дъното заедно със смелия си ездач. Той ще загине! Той е загубен!

Продължавам да плувам, обзет от тази мъчителна мисъл. Излизам на брега и полагам на земята сестра си, която е загубила съзнание. Отново поглеждам назад.

О, радост! Непознатият младеж е отново на повърхността и плува към брега. От другата страна на езерото близо до брега отвратителното животно яростно се мятат във водата. То е разярено от болката, която му причиняват нанесените рани.

За щастие сестра ми не беше пострадала. Плаващата пола я беше спасила. По нежната кожа на Вирджиния имаше само незначителни драскотини. Сега вече тя беше в грижливи ръце. С галювни думи и погледи на състрадание я отнесоха далече от мястото, където бе преживяла опасността.

ГЛАВА X

МЕТИСЪТ^[1]

Скоро пребиха алигатора и го извлякоха на сушата. Всичко това достави огромно удоволствие на чернокожите от плантацията. Никой не подозираше, че влечугото е било доведено в езерото, тъй като не бях казал никому ни дума. Всички смятаха, че то е дошло само от реката или лагуната, нещо, което се бе случвало и по-рано. Жълтият Джейк, който взе най-дейно участие в унищожаването на алигатора, повтори на няколко пъти това предположение. Злодеят и не подозираше, че неговата тайна е известна! Смятах, че само ние двамата бяхме посветени в нея. Но аз се лъжех.

С победоносни викове прислугата се върна в къщи, като влачеше завързания с въжета труп на алигатора. Останах сам с нашия храбър спасител, за да му благодаря.

Майка ми, баща ми и всички други му бяха вече благодарили. Всички изразиха възторга си от смелата му постъпка. Даже сестра ми, която бе дошла на себе си, преди да я отнесат, му благодари с топли думи.

Той приемаше любезностите мълчаливо, като се усмихваше или просто кимаше с глава. Макар и все още младеж, той се държеше достойно като възрастен.

Изглеждаше на моите години, а и на ръст бяхме еднакви. Тялото му бе хармонично развито, а лицето му — красиво. Макар че дрехите му бяха индиански, цветът на кожата му не бе на истински индианец. Лицето му бе по-скоро мургаво, отколкото бронзово. Той явно бе метис.

Орловият му нос, характерен за някои североамерикански племена, му придаваше благороден вид. Очите му — благи, когато бе спокоен, лесно пламваха. Когато бе възбуден, нещо, което вече бях наблюдавал, те хвърляха искри.

Примесът от кръвта на бялата раса в жилите му бе омекотил и направил правилни острите индиански черти, като бе запазил в тях героичната величавост на израза. Черната му коса бе по-мека от косата на истинския индианец, но бе гъста и лъскава. С една дума — целият вид на непознатия младеж бе благороден и красив. След няколко години той щеше да стане мъж със забележителна красота. Но и сега в него имаше нещо неповторимо — човек, който го беше видял веднъж, не можеше да го забрави.

Казах, че дрехите му бяха индиански. Но те не бяха направени от кожа на убит дивеч. Еленовата кожа отдавна не служи за облекло на туземното население във Флорида. Само мокасините му бяха от щавена еленова кожа. Гамашите му бяха от алено платно; туниката — от пъстър памучен плат. Те бяха украсени с богата бродерия от мъниста. Освен това той носеше колан от раковини. На главата си имаше лента, над която се издигаха прави три пера от опашката на кралски лешояд, когото индианците почитат, както и орела. Около врата му имаше наниз от шарени мъниста, а на гърдите му — три сребърни полумесеца, поставени един над друг.

Така бе облечен младежът и макар че дрехите му бяха напоени с вода, той имаше благороден и живописен изглед.

— Сигурен ли сте, че не сте ранен? — попитах го аз за втори път.

— Съвсем сигурен съм. По мене няма и драскотина.

— Но вие сте съвсем мокър. Мога ли да ви предложа да се преоблечете? Струва ми се, че моите дрехи ще ви станат.

— Благодаря ви. Не съм свикнал да нося такива дрехи. Слънцето е силно и моите скоро ще изсъхнат.

— Заповядайте у дома да хапнем нещо.

— Благодаря. Скоро се храних. Не съм гладен.

— Бихте ли изпил чаша вино?

— Не, благодаря. Пия само вода.

Не знаех какво да кажа на новия си познат Той отклони всичките ми покани и все пак остана с мен. Не пожела да ме придружи до дома, но и не показа, че иска да си отиде. Дали очакваше нещо друго? Награда за услугата? Може би той очакваше нещо по-съществено от обикновените любезности.

Нямаше нищо неестествено в това. Макар и очарователен, младежът бе индианец. Бе получил достатъчно похвали. Индианците

не обичат празните думи. Може би очакваше нещо повече. Това бе естествено за човек с неговото положение, както бе естествено и за мене да си помисля такова нещо.

Извадих кесията си и я сложих в ръцете му. Следващия миг тя се намери на дъното на езерото.

— Не съм ви искал пари — каза той когато хвърли възмутено доларите във водата.

Почувствувах раздразнение и срам. Чувството за срам преобладаваше. Хвърлих се в езерото и се гмурнах под водата. Но не за кесията, а за пушката, която видях на скалистото дъно. Извадих я, излязох на брега и му я подадох.

Особената усмивка, с която той я прие, показваше, че съм поправил грешката си и съм покорил гордостта на този необикновен младеж.

— Мой ред е да се отплатя — каза той. — Позволете да ви върна кесията и да ви се извиня за грубата си постъпка.

Преди да успея да го възпра, той се хвърли във водата, извади кесията, върна се на брега и я постави в ръцете ми.

— Прекрасен подарък — каза той, като разглеждаше пушката. — Не мога да ви се отплатя, преди да се върна у дома. Ние, индианците, нямаме много неща, които вие, белите, цените, освен доколкото зная, нашите земи. (Той наблегна на последните думи.) Грубите предмети, които произвеждаме — продължи той, — не могат и да се сравняват с вашите. В най-добрия случай те се ценят като любопитни и ненужни неща. Но чакайте? Вие сте ловец, нали? Бихте ли приел чифт мокасина и патрондаш? Маюми умее ла ги прави много хубави...

— Маюми?

— Сестра ми. Ще видите, че мокасините са по-удобни за лов от тежките обувки, които носите. С тях човек стъпва по-безшумно.

— Много бих искал да имам чифт мокасина именно от вас!

— Радвам се, че ще мога да задоволя желанието ви. Маюми ще ги изработи, а също и патрондаша.

„Маюми — повторих в себе си аз. — Прелестно и странно име! Дали не е тя?“

Мислех за едно прекрасно създание, което бях срещнал случайно на една горска пътека.

Тя бе сън, небесно видение. Бе толкова хубава, че не можеше да бъде земно създание.

Видението ми се бе показало в образа на индианска девойка веднъж, когато скитах из уханните гори. Видях я на една полянка, обсипана с цветя — едно от онези места в южните гори, които природата така щедро украсява. Девойката бе сякаш част от прекрасната картина. Зърнах я само за миг и тя изчезна. Потърсих я, но напразно. Тя се скри като привидение в горския лабиринт от пътеки и повече не я видях. Но макар и да изчезна от погледа ми, тя остана запечатана в паметта ми. Оттогава бленувах за това красиво видение. Дали тя беше Маюми?

— Вие как се казвате? — попитах, като видях, че младежът се готви да тръгне.

— Белите ме наричат с името на покойния ми баща Плуел. Той беше бял. Майка ми е жива. Не е необходимо да казвам, че е индианка... Но аз трябва да си вървя сър — добави той. — ... Позволете ми да ви задам един въпрос, преди да си отида. Може би ще ви се стори неуместен, но имам пълно основание да го задам. Има ли сред робите ви лош човек, настроен враждебно към семейството ви?

— Да, има такъв човек. Имам достатъчно причини да го подозирам.

— Бихте ли познал следите му?

— Да.

— Тогава последвайте ме!

— Не е необходимо. Досещам се къде ще ме заведете. Знам всичко. Той примами алигатора, да погуби сестра ми.

— А! Вие знаете? — възкликна младият индианец изненадан — Как узнахте за това, сър?

— Бях на онази скала и видях всичко. А вие как узнахте? — попитах на свой ред.

— По следите на човека, кучето и алигатора. Бях на лов край блатото. Видях следите. У мен се породило съмнение и пресякох нивята. Бях достигнал шубраците, когато чух виковете. Дойдох точно на време.

— Да, точно навреме. Иначе злодеят щеше да успее в намеренията си. Но бъдете спокоен, драги приятелю. Той ще получи наказанието си. Надявам се, че пак ще се срещнем.

— Добре! Трябва да бъде наказан. Разменихме още няколко думи. Стиснахме си ръцете и се разделихме.

---

[1] Метис — син на бял баща и майка индианка. Б. пр. ↑

ГЛАВА XI

ГОНИТБАТА

Вече не се съмнявах, че мулатът е виновен. Унищожаването на рибите едва ли е била неговата единствена цел. За такова незначително нещо той не би положил толкова усилия. Не, той е замислял нещо много по-страшно. Неговият план наистина беше продиктуван от необузdana жестокост и отмъстителност. Той е искал да причини смъртта на сестра ми или на Вайола, а може би и на двете!

Това беше ужасно, но нямаше място за съмнение. Всички обстоятелства потвърждаваха убеждението ми. Дори младия индианец бе на същото мнение. По това време на годината сестра ми се къпеше почти всеки ден. Това бе известно на всички от плантацията. Ако бях се сетил, когато тръгнах подир елените, аз, разбира се, щях да постъпя по друг начин. Но можех ли да подозирам подобно низко злодейство.

Коварният и жесток план бе изпълнен ловко от мулата. Само по една случайност имаше свидетели. Ако не беше тази случайност, вероятно намеренията му щяха да се осъществят и сестра ми щеше да загине.

Кой би могъл тогава да посочи престъпника? Щяха да решат, че само влечугото е виновно. Кой би се усъмнил в мулата? Жълтият злодей бе замислил всичко със сатанинска пресметливост.

Изгарях от негодувание. Моята бедна невинна сестра! Тя и не подозираше с какви долни средства се бяха опитали да отнемат живота ѝ. Тя знаеше, че мулатът не я обича, но никога не бе ѝ минало през ума, че той може да изпитва към нея такава демонична омраза. Самата мисъл за това ме караше да горя от гняв. Повече не можех да се въздържа. Престъпникът трябва да бъде наказан и то незабавно! Трябва да му бъде наложено строго наказание и да му се отнеме възможността да повтори престъпните си опити!

Не знаех как ще постъпя с него. По-старите трябваше да решат това. Камшикът се бе оказал безполезен. Може би каторжните вериги

щяха да го принудят да се поправи. Всеки случай трябваше да го изгонят от плантацията.

В мислите си не бях го осъдил на смърт, макар че заслужаваше. Колкото и да бях възмутен, не помислях за толкова тежка присъда. Свикнал с великодушието на баща ми, и през ум не ми мина, че ще му наложат такова наказание. Камшикът, затворът, каторжните вериги в Сен Марк или Сен Августин — мислех, че вероятно едно от тези наказания ще бъде наложено на Жълтия Джейк.

Разбира се, знаех, че няма да оставят снизходителния ми баща сам да реши. В разрешаването на такива въпроси вземаха участие всички плантатори. Скоро щяха да съберат импровизиран съд. Без съмнение виновника щяха да съдят съдии, по-строги от неговия господар.

Не размишлявах повече. Реших, че незабавно трябва да го изправят пред съда. Изтичах към дома, за да разкажа всичко. В бързината си, както преди, не минах по криволичещата пътека, а направо през горичката.

Не бях направил и няколко крачки, когато наблизко чух шумолене на листа. Не виждах никого, но бях сигурен, че шумът е причинен от човек, скрит сред дърветата. Помислих, че някой от робите се е възползвал от суматохата, за да си похапне портокали.

Реших, че не си струва да се бавя за такава незначителна постъпка. Задоволих се да извикам, но никой не отговори. Продължих пътя си. Когато стигнах зад къщата, намерих баща си в ограденото място до големия навес. Надзирателят беше също там. Там бе и старият Хикмън — ловецът на алигатори, както и двама-трима бели, дошли случайно по работа.

В присъствието на всички описах подробно, доколкото позволяваше времето, необикновеното деяние, на което бях станал свидетел сутринта.

Всички останаха като ударени от гръм. Хикмън веднага заяви, че такава нещо е вероятно, макар никой да не се усъмни в думите ми. Съмнения се породиха само по отношение намеренията на мулата. Дали е искал да отнеме човешки живот? Злодеянието бе толкова голямо, че беше просто невероятно: толкова ужасно престъпление човек не можеше и да си представи.

Но скоро всички съмнения изчезнаха. Появи се нов свидетел, който потвърди и допълни моите показания, като добави липсващата брънка от веригата доказателства. Това беше Черният Джейк, който съобщи, че има да ни каже нещо.

Тази сутрин — само около преди половин час, той видял Жълтия Джейк да се качва на дъба, който расте в единия край на ограденото място и от върха на който се вижда басейнът. Било точно по времето, когато „бялата мис“ и Вайола отишли да се къпят. Той бе съвсем сигурен, че по това време те са влизали във водата и Жълтият Джейк ги е видял. Възмутен от неговото неприлично държание, негърът извикал на мулата да слезе от дървото и го заплашил, че ще го обади. Мулатът отговорил, че бере жельди. Жельдите на този вид дъб са вкусни и са любимо лакомство за обитателите на плантацията. Черният Джейк обаче бил сигурен, че Жълтият Джейк се е качил на дървото със съвсем друга цел. Той продължил да го заплашва и накрая мулатът слязъл. Черният Джейк не видял никакви жельди.

— Не за жельди беше той на дървото, масса Рандолф. Този жълт мързеливец не се беше качил за добро. — Така завършиха показанията на негъра.

Неговият разказ убеди всички. Вече никой не се съмняваше в намеренията на мулата, колкото и ужасни да бяха. Той се бе качил на дървото, за да наблюдава завършека на мръсното си злодеяние. Бе видял сестра ми и Вайола да влизат в езерцето, знаеше каква опасност се крие във водите му и все пак не се бе помръднал, за да ги предупреди. Напротив! Той бе един от последните, които се притекоха към езерото, когато виковете на момичетата зовяха за помощ. Това бе доказано и от други. Всички улики бяха против него.

Тези разкрития предизвикаха силно негодувание. Бели и черни, господари и роби бяха еднакво възмутени от ужасното престъпление. Из двора се разнесоха виковете „Къде е Жълтият Джейк?“

Чернокожи, бели и мулати се разтичаха във всички посоки, за да го търсят. Всички еднакво желяеха да бъде наказан.

Но къде беше той? Викаха го високо по име, заповядваха и заплашваха. Но отговор нямаше. Къде се беше скрил?

Претърсиха конюшната, навеса, кухнята, колибите, дори и хамбара, но напразно. Той беше изчезнал.

Бяха го видели малко преди това, когато бе помагал да довлечат трупа на алигатора. Мъжете бяха домъкнали влечугото в ограденото място и го бяха хвърлили на свинете. Жълтият Джейк бил заедно с всички и помагал наравно с другите.

Сега аз си спомних, че бях чул шум сред портокаловите дървета. Дали това не е бил Жълтият Джейк? В такъв случай сигурно е дочул разговора ми с младия индианец или поне края му и сега сигурно е избягал далече.

Аз поведох преследвачите през портокаловата гора. Претърсихме всички кътчета. Нямаше го там. После влязохме в гъсталака около „хомька“ и обходихме от край до край храстите. Нямаше и следа от мулата.

Хрумна ми да се изкача на скалата — мястото, от което бях наблюдавал. Покатерих се на върха и усилията ми бяха възнаградени. Щом хвърлих поглед към нивята, видях беглеца. Той се криеше между редиците индиго. Пълзеше по ръце и колене и явно искаше да се добере до царевицата.

Повече не чаках, а скочих от скалата и се втурнах подире му. Баща ми, Хикмън и другите ме последваха.

Не приложихме никаква хитрост, за да се приближим незабелязано. По нашите викове мулатът разбра, че сме го видели и че го преследваме. За него нямаше смисъл да се крие повече! Той се изправи на крака и побягна с всички сили. Скоро навлезе в царевицата. Преследвачите с викове го следваха по петите.

Макар и още момче, бях най-бърз от групата. Знаех, че мога да тичам по-бързо от Жълтия Джейк и че скоро ще го настигна, ако не го изпусна от очи. Единствената му надежда бе да се добере до блатото и да се скрие в гъсталаците от „палмето“, сред които ние трудно бихме могли да го открием. Тичах с всички сили, за да му попреча да стигне до блатото. Успях да го догоня точно преди да навлезе в гората и да го хвана за полата на палтото му.

Това беше съвсем безразсъдно от моя страна. Не бях дори помислил какво да направя, след като го настигна. Не бях предвидил, че ще се съпротивява, макар че е съвсем естествено да се очаква съпротива от всеки отчаян човек. Свикнал бях да ми се подчиняват и си въобразявах, че щом го настигна, той ще се предаде. Но аз се заблуждавах. Бях задъхан и изтощен. Дори котка не бих могъл да

удържа. Жълтият Джейк се изскубна без голямо усилие от ръцете ми. Но вместо това той се спря, обърна се свирепо, извади ножа си и го заби в ръката ми. Той се, бе прицелил в сърцето ми, но аз вдигнах внезапно ръка и предотвратих съдбоносния удар. Той повторно вдигна нож и повторно щеше да ме промуши, но точно в този миг в схватката се намеси и друго лице. Преди още опасното острие да се забие, силните ръце на Черния Джейк сграбчиха противника ми. Злодеят се бори свирепо, за да се освободи, но мускулестата прегръдка на неговия стар съперник не се отпусна, докато Хикмън и другите не пристигнаха. Обезвредиха го и го завързаха със здрави ремъци.

ГЛАВА XII

СТРОГАТА ПРИСЪДА

Разбира се, всички тези вълнуващи събития предизвикаха възбуждение и извън границите на нашето имение. Край бреговете на реката имаше няколко плантации, наредени една до друга. Те образуваха нашето поселище. Вестта за случката се разнесе като мълния и след по-малко от час от всички посоки заприиждаха бели хора. Някои от тях — бедните ловци, които живееха в покрайнините на големите плантации — пристигнаха пеша, а други — плантаторите и надзирателите — дойдоха на коне. Всички носеха оръжие — пушки и пистолети. Човек, който не е от тези места, би предположил, че това е сбирка на народно опълчение. Обаче сериозният вид на тези, които прииждаха, напомняше по-скоро сбор на погранични жители, чули за нахлуване на индианци.

След около един час се събраха над петдесет души — почти всички бели мъже на поселището.

Набързо бе образуван съд, пред който изправиха Жълтия Джейк. Процедурата не се съобразяваше с никакъв закон, въпреки че грубовато се спазваха някои правни условности. Хората, които се бяха събрали, имаха върховна власт — те бяха господарите, на земята и в такива случаи лесно можеха да устроят съд и да посочат съдия. Спряха се на плантатора Рингоулд — нашия съсед. Баща ми отказа да участва в съда.

Делото мина набързо. Фактите бяха още пресни и красноречиво говореха за престъплението. Аз седях пред съда с превързана, тежко наранена ръка. Всички останали обстоятелства, които бяха свързани с престъплението, бяха изложени подробно. Веригата от улики бе пълна. Мулатът бе посегнал на живота на бели хора и разбира се, бе осъден на смърт.

Но как да бъде екзекутиран? Някои гласуваха за обесване, но за повечето обесването бе много леко наказание. Мнозинството гласува за

смърт чрез изгаряне. Самият съдия даде гласа си за тази жестока присъда.

Баща ми моли за смекчаване на присъдата. Той искаше да спестят на осъдения поне мъченията, но жестоките съдии не искаха и да чуят. В последно време всеки от тях бе загубил роби. От всички плантации бягаха много роби, което се обясняваше с близостта на индианците.

Плантаторите обвиниха баща ми, че бил прекалено милостив. Според тях робите от поселището се нуждаели от жесток урок за назидание. Съдбата на Жълтия Джейк трябвало да послужи за предупреждение към всички, които биха пожелали да му подражават.

Така разсъждаваха повечето от плантаторите и подкрепиха присъдата, според която Жълтият Джейк трябваше да бъде изгорен жив.

Голяма грешка е да се смята, че само индианците в Северна Америка измъчват пленените си врагове. В повечето достоверно проверени случаи, при които индианците са проявили жестокост, те са били предизвикани от несправедливости и жестокости, извършени спрямо тях, и мъчението на пленниците е било само възмездие. Във всички времена човешката природа се е поддавала на изкушението да отмъщава и ние с право можем да обвиним в жестокост не само червенокожите, но и белите. Ако индианците бяха писали историята на крайграничните войни между бели и червенокожи, светът може би щеше да измени мнението си за тяхната тъй наречена „жестокост“.

Съмнително е дали в цялата история на тези войни могат да се намерят примери, които да се равняват на случаите на жестокост, проявена от белите към червенокожите. Има случаи, когато червенокожи са били обезобразявани и мъчени до смърт само заради една обикновена обида, а когато са се осмелявали да вдигнат ръка и нанесат удар, те често са били наказвани със смърт, тъй като така гласи писаният закон. Индианците са проявявали жестокост почти винаги само за отмъщение. Някои цивилизовани тирани са измъчвали хора, без дори да могат да се оправдаят, че са искали да отмъщават. А ако е имало мъст, тя обикновено не е имала нищо общо с естествената жажда за отмъщение, която се поражда в човешкото сърце, когато е дълбоко убедено, че е извършена неправда, а по-скоро е била дребнава

отмъстителност, каквато често подлият деспот проявява към по-слабите, над които има власт.

Без съмнение Жълтият Джейк заслужаваше смърт. Престъпленията му бяха тежки. Но по волята на съдиите той трябваше да понесе и мъчения.

Както споменах, баща ми и някои други се възпротивиха. Но останалите имаха мнозинство. Ужасната присъда бе произнесена. Хората, които я решиха, се заеха с изпълнението ѝ. Тъй като екзекуцията е неподходяща сцена за имението на един джентълмен, избраха място далеч от къщата, надолу край езерото. Цялата тълпа заедно с осъдения тръгна нататък.

Намериха подходящо дърво на около двеста ярда от брега. Щяха да привържат осъдения за дървото и да запалят кладата около него.

Баща ми не искаше да бъде свидетел на екзекуцията. Единствен аз от цялото семейство тръгнах с всички. Мулатът ме видя и ме обсипа с ругатни. Той се опита да ме дразни с това, че ми бе нанесъл рана, гордееше се с постъпката си. Без съмнение смяташе ме за един от най-големите си врагове. Аз наистина бях неволен свидетел на престъплението му и главно поради моите показания го осъдиха. Но не бях отмъстителен и ако имах възможност, бих му спестил ужасната съдба, която го очакваше, или поне мъченията.

Пристигнахме на мястото на екзекуцията. Неколцина дошли преди нас събираха дърва и ги трупаха около дървото. Други наклаждаха огъня. Сред тълпата се шегуваха, някои се смееха, чуваха се ругатни, в които се чувствуваше омразата към цялата цветна раса.

Особено деен бе младият Рингоулд. Той бе буен младеж, който скоро щеше да встъпи в пълнолетието си, с необуздан жесток нрав — характерна семейна черта.

Знаех, че той харесва сестра ми Вирджиния. Бях забелязал, че показва предпочитание към нея и че едва успява да скрие ревността си към всички, които се приближават до сестра ми. Баща му бе най-богатият плантатор в поселището. Надменният му син смяташе, че е добре дошъл навсякъде. Но мене ми се струваше, че той не бе толкова добре дошъл за Вирджиния, макар и да не можех да потвърдя това със сигурност. Не бих могъл да я разпитвам по този твърде неудобен въпрос, тъй като малката госпожица се смяташе вече за жена. Рингоулд не бе нито красив, нито приятен. Той бе доста умен, но се държеше

заповеднически към по-нискостоящите от него — нещо обикновено за богаташките синове. Той си бе спечелил славата на отмъстителен човек. Отгоре на всичко бе разюздан — прекалено често го виждаха в съмнителна компания край арената за борба с петли в гората. Аз лично не го харесвах и никога не съм имал желание да му бъда приятел. Той беше малко по-възрастен от мене, но не това беше причината — аз не харесвах неговите склонности. Баща ми и майка ми обаче не мислеха така. И двамата насърчаваха неговите посещения. Вероятно и двамата желяеха да им стане зет някой ден. Те не виждаха у него никакви недостатъци. Блясъкът на златото заслепява очите и често ни пречи да преценяваме хората.

И така младият човек бе един от хората, които най-ревностно участваха в подготовката на екзекуцията на мулата. Това се дължеше до голяма степен на естествената му склонност към жестокост. И той, и неговият баща бяха известни като жестоки плантатори. За всички негри от поселището нямаше по-страшна участ от тази да бъдат продадени на маса Рингоулд.

Но имаше и други причини, които караха младия Рингоулд да се проявява така шумно. Той смяташе, че играе ролята на рицар-закрилник, като показваше по този начин приятелството си към семейството ни и най-вече към Вирджиния. Ненужната му жестокост към престъпника обаче не срещна одобрението на никой от нас. Малко вероятно бе по този начин да спечели усмивката на моята добра сестра.

Младият метис Пауел също присъстваше. Чувайки виковете по време на гонитбата, той се бе върнал и сега стоеше сред тълпата и гледаше, без да вземе участие в приготовленията.

Точно тогава погледът на Рингоулд се спря на младия индианец и аз забелязах как очите му пламнаха. Той бе научил всички подробности. В лицето на мургавия младеж той виждаше храбривия спасител на Вирджиния, но не гледаше с благодарност. В гърдите му се надигаше друго чувство. То ясно пролича по подозрителната усмивка, която заигра на устните му.

Още по-ясно той изрази това чувство, като се обърна грубо към Пауел:

— Хей, червенокож! — извика той, обръщайки се към младия индианец. — Сигурен ли си, че и ти нямаше пръст в тази работа?

— Червенокож ли? — извика метисът възмутен, като в същото време хвърли горд поглед към човека, който го обиди. — Наричате ме червенокож? Моята кожа има по-добър цвят от вашата, бледолик негоднико!

Рингоулд бе доста блед и ударът попадна точно в целта. Обидата го засегна с бързината на изстрел, но той беше така изумен, че един индианец се обръща към него по толкова обиден начин, и изпадна в такава ярост, че не може да отговори веднага.

Разнесоха се възгласи:

— По дяволите! Какво дрънка този индианец!

— Я повтори! — изкрещя Рингоулд, щом се окопити.

— Ще повторя, щом желаете. Бледолик негодник! — извика метисът, като наблегна на последната дума.

Едва бе изрекъл това и пистолетът на Рингоулд изгърмя. Но куршумът не улучи метиса. В следващия миг двамата противници се хванаха гуша за гуша.

И двамата се повалиха на земята, но метисът имаше надмощие. Той бе отгоре. Без съмнение скоро щеше да свърши с белия си противник. В ръката му блесна острие. Но някой изби ножа от ръката му и цяла тълпа хора се втурна към тях и ги разтърва.

Някои се възмущаваха от поведението на младия индианец и искаха да бъде наказан със смърт. Но имаше други, у които заговори чувството за справедливост. Те бяха свидетели на предизвикателството и въпреки властта на Рингоулдовци не позволиха младежът да стане жертва. Аз също бях решил да го закрилям, докато мога.

— Мъчно е да се каже как щеше да свърши всичко това, ако в този опасен миг вниманието ни не беше отвлечено от внезапен вик:

— Жълтия Джейк избяга!

ГЛАВА XIII

ПРЕСЛЕДВАНЕТО

Обърнах се. Наистина мулатът бягаше.

Вниманието на всички бе погълнато от стълкновението между Рингоулд и индианеца и за известно време всички бяха забравили престъпника. Ножът, избит от ръката на Пауел, бе паднал в краката на Жълтия Джейк. Като се възползва от бъркотията, той го сграбчи, преряза въжетата около краката си и се измъкна, без някой да успее да го задържи. Неколцина се помъчиха да го хванат, когато се промъкваше през групата, но тъй като беше гол, успя лесно да се изплъзне, с десетина скока излезе от тълпата и побягна към брега на езерото.

Опитът му за бягство изглеждаше безумен. Щяха или да го застрелят, или да го настигнат. Но нима е безумие да бягаш от сигурна смърт, и то каква смърт!

Проехтяха изстрели. Отначало стреляха с пистолети. Всички бяха оставили пушките си подпрени на дърветата или на близката ограда. Собствениците им се втурнаха към тях. Един след друг стрелците започнаха да се прицелват. Последва бърза пукотевица, която напомняше стрелба на отряд пехотинци.

Сред белите имаше добри стрелци. Но не е лесно да се улучи човек, който бяга, за да спаси живота си, и който скача ту насам, ту натам, за да заобикаля пъновете и храстите. След като изгърмя и последната пушка, беглецът все още тичаше, явно незасегнат. След малко той се хвърли във водата и смело заплува към отсрещния бряг.

Някои започнаха да зареждат пушките си отново. Други, като сметнаха, че няма време за губене, ги захвърлиха, свалиха набързо шапки, палта и ботуши, втурнаха се към езерото и се хвърлиха подир беглеца.

Само след няколко минути картината се измени. Мястото, където щеше да се извърши екзекуцията, се обезлюди. Половината от хората се намираха на брега, те крещяха и размахваха ръце. Другата половина

— двадесетина на брой — бяха във водата. Те плуваха мълчаливо — само главите им се показваха на повърхността. Далеч пред тях, на около петдесет крачки от първия преследвач бе самотният плувец, когото гонеха. Неговата глава с черни гъсти къдри ясно личеше над водата. От време на време се показваха жълтият му врат и рамене. В отчаяната си борба за живот той полагаше неимоверни усилия да увеличи разстоянието между себе си и преследвачите.

Това беше странна сцена! Напомняше лов на елени, когато отчаяното животно се хвърля във водата и хрътките с лай се спущат след него. Но сега цареше още по-голяма възбуждение, защото и жертвата, и преследвачите бяха хора.

Но в разгорещеното преследване участваха и кучета! Хрътки и булдози участваха заедно с господарите си в трескавата гонитба. Наистина странна сцена.!

От брега все още се чуваха случайни изстрели. Тези, които останаха, бяха заредили пушките си. Отделни куршуми плясваха във водата далеч зад беглеца. Той вече нямаше защо да се страхува, че ще го улучат — бе извън обсега на пушките.

Всичко ми се струваше като насън. Така неочаквано събитията следваха едно след друго, че не можах да повярвам на сетивата си и се съмнявах дали всичко това е действителност. Само преди малко престъпникът лежеше, вързан и безпомощен, а до него се издигаше кладата, на която щеше да изгори. Сега той плуваше свободен. Палачите му бяха безнадеждно далеч зад него. Толкова бърза бе промяната, че изглеждаше нереална. И все пак всичко бе станало пред очите ни.

Преследването във водата е различно от преследването по суша. Макар да ставаше въпрос за живот и смърт, и преследвачите и беглецът напредваха бавно. Ние, които останахме на брега, в продължение на половин час наблюдавахме необикновеното състезание.

Първоначалното възбуждение бе преминало, но интересът на тези, които наблюдаваха, не отслабваше. Някои продължаваха да викат и махат с ръце, макар с това да не можеха да повлияят на изхода. Никакви окуражителни думи не можеха да увеличат скоростта на преследвачите. И без заплахи беглецът се стремеше неудържимо напред.

Докато стояхме на брега и бездействахме, имахме достатъчно време за размишления. Стана ни ясно защо мулатът бе потърсил убежище във водата. Ако се беше опитал да избяга през полята, кучетата щяха да го разкъсат или пък преследвачите щяха да го настигнат, тъй като мнозина бягаха по-бързо от него. Малцина обаче плуваха по-бързо от Жълтия Джейк и той добре знаеше това. Поради тази причина бе предпочел водата пред гората. И наистина сега имаше по-големи възможности да избяга. Но в края на краищата струваше ни се, че той няма да успее да се спаси. Островът, към който се бе отправил, се намира на около половин миля от брега, но зад него се простира водно пространство, широко повече от миля. Той щеше да достигне до него преди преследвачите. А после? Дали възнамеряваше да остане там с надеждата да се укрие в храстите? Островът, голям няколко акра, бе покрит с гъста гора от големи дървета. Някои растяха близо до брега. Клоните им, украсени със сребриста тиландзия^[1] се свеждаха над водата. Но какво от това? Мечка или подгонен вълк можеха да намерят убежище там, но не и роб, извадил нож срещу господаря си. Не! Не! Ще претърсят всяка педя от храсталака. На острова нямаше къде да се скрие.

Може би имаше намерение само да отпочине там и като си поотдъхне, да поеме отново по водата към отсрещния бряг. Един добър плувец би могъл да направи това, но мулатът едва ли щеше да успее. Нагоре и надолу по реката сновяха лодки и пироги. Бяха отишли вече да ги викат и много преди той да успее да пресече голямото разстояние, поне половин дузина лодки щяха да порят водите след него. Не, не можеше да избяга нито на острова, нито по водата зад острова. Щяха да го хванат. Така си мислеха зрителите, които наблюдаваха преследването от брега.

Напрежението нарасна, когато плувците приближиха острова. Така е винаги, когато приближава развръзка. Развръзката наистина приближаваше, но тя се оказа съвсем различна от тази, която очаквахме.

Всички очакваха да видят как беглецът ще достигне острова, как ще се изкачи на брега и ще изчезне сред дърветата. Очакваха да видят как преследвачите ще излязат на сушата по петите му и може би да разберат по виковете им, че са го хванали, преди да успее да прекоси гората и да навлезе във водата от другата страна на острова.

Зрителите очакваха такава развръзка, която не можеше да закъснее, тъй като сега мулатът бе наближил брега. Няколко замаха и той щеше да бъде на острова. Той плуваше с черната сянка на дърветата. Клоните сякаш надвисваха над главата му. Струваше ни се, че е достатъчно да вдигне ръце, за да се хване за тях.

Главната група на преследвачите бе все още на петдесет ярда след него, но неколцина, минали напред, се намираха на половината на това разстояние. От мястото, гдето гледахме, ни се струваше, че те бяха още по-близо до беглеца. Смятахме, че плуват вече до него и че всеки миг ще го хванат.

Развръзката приближаваше, но тя не бе такава, каквато я очаквахме. Преследването свърши по съвсем друг начин. Едва ли бе минало и през ума на беглеца, че съдбата му готви такъв близък и ужасен край — край, какъвто напълно заслужаваше.

Плувецът прекосяваше вече тъмния сенчест пояс край брега. Мислехме, че следващия миг ще навлезе сред дърветата, когато внезапно той се обърна. Пое курс край брега на острова. С учудване наблюдавахме тази маневра. Не можехме да си я обясним. Явно, това даваше предимство на преследвачите, които заплуваха напърно, за да го пресрещнат. Какви бяха причините? Дали не бе успял да намери подходящо място да излезе на сушата? Дори и да беше така, можеше да се хване на клоните и да се добере до брега.

Изведнъж разбрахме отговора на нашите въпроси. Оказа се, че кафявият дървен ствол, който плуваше по водата близо до брега, не е неодушевен, че той е жив и се движи. Пред очите ни той доби форма на голям гуцер — това беше отвратителен алигатор!

Кокалестите му челюсти се отваряха широко. Той вдигаше високо назъбената си опашка. Само туловището му беше във водата. Той се накланяше ту на едната, ту на другата страна, вдигнатата опашка удряше водата от време на време, вдигайки пръски като водоскок. Дрезгавият му рев отекваше от далечните брегове и езерото потрепваше от него. Горските птици пърхаха и тревожно писукаха. Бели жерави излитаха с писъци във въздуха. Зрителите стояха ужасени. Преследвачите се спряха във водата. Само един самотен плувец продължаваше да се бори — човекът, който плуваше, за да спаси живота си. На него се спряха очите на алигатора. Защо именно

на него, а не на другите? Те всички се намираха на еднакво разстояние от алигатора.

Огромното влечуго се извъртя, замахна отново с опашката си и се втурна към жертвата.

Забравих всичките престъпления на мулата, в този миг почти го съжалявах. Няма ли никаква надежда да се спаси?

Ето той е сграбчил един дъбов клон. Опитва се да се издигне над водата и да се избави от ужасната опасност. Но вече е късно... Чудовището разтваря челюстите си. Чува се трясък — клонът, за който се държеше мулатът, се счупва. Мулатът пада и потъва. Той отива към дъното и изчезва от погледа, а подире му с отворени челюсти алчно се стрелва огромният гущер. И двамата изчезват.

Пяната плава по водата и обгръща листата на счупения клон. Гледаме със затаен дъх. Но нищо не смущава повърхността на водата. Нито мулатът, нито алигаторът излизат на повърхността и водите на езерото скоро се успокояват.

Без съмнение влечугото бе свършило своето дело.

Не беше ли това Божие отмъщение?

Така говореха хората около мене. Преследвачите се обърнаха и поеха обратно към нас. Никой от тях не желаше да навлезе в злокобната черна сянка на дъбовете по брега на острова. Предстоеше им дълго плуване до брега. Някои от тях едва ли щяха да издържат, ако не бяха пристигнали навреме лодките и пирогите.

Преследвачите видяха лодките и плуваха бавно, докато ги прибраха един по един. След това лодките закараха на острова хората и кучетата. Бяха решили да продължат търсенето, тъй като все още не беше сигурно каква е била съдбата на беглеца. Слязоха на сушата. Кучетата се втурнаха в храстите, а хората се промъкнаха до брега, дето бе станала борбата. Не откриха никакви следи от Жълтия Джейк на сушата. Но по водата имаше следи. Все още плаваше пяна, обагрена червено. Решиха, че без съмнение това бе кръвта на мулата.

— Всичко е наред, момчета! — провикна се грубо един от ловците. — Това е неговата кръв, няма що. Свършено е с него! Проклетата гадинка, само ни развали забавлението!

Посрещнаха шегата с шумен смях.

В такъв дух разговаряха ловците на хора, когато се връщаха от преследването.

---

[1] Тиландзия — паразитно растение. Б. пр. ↑

ГЛАВА XIV

ОТМЪЩЕНИЕТО НА РИНГОУЛД

Само по-коравосърдечните в групата се шегуваха така неуместно. По-чувствителните и по-благородните гледаха на случката с необходимата сериозност, у някои дори тя бе вдъхнала благоговееен страх.

Наистина изглеждаше като че ли Божията десница се бе намесила — така заслужено бе наказанието. Престъпникът загина от смъртта, която сам готвеше другиму.

Краят му бе ужасен, но далеч по-лек от смъртта, която му бяха отредили хората. Всемогъщият бе по-милостив. Смекчавайки наказанието на нещастния престъпник, той бе упрекнал неговите съдници — хората.

Потърсих с очи младия индианец. Зарадвах се, като не го намерих сред тълпата. Разправата му с Рингоулд бе внезапно прекратена. Страхувах се обаче, че не бе свършена. Думите му бяха раздразнили някои от белите и неговото присъствие бе станало причина за бягството на престъпника. Без съмнение, ако мулатът се бе спасил, разправата щеше да продължи, но даже и при създалото се положение се страхувах, че смелият метис не е въвн от опасност. Той не бе на своя земя — индианската територия се намираще от другата страна на реката — и можеха да го сметнат за неканен гост, който е нарушил границата. Вярно е, че живеехме в мир с индианците, но въпреки това хората от двете раси таяха враждебни чувства едни към други. Старите рани от войната през 1818 г.^[1] още не бяха заздравели.

Знаех, че Рингоулд е злопаменен. Той бе унижен в очите на другарите си, тъй като в кратката схватка метисът бе излязъл победител. Рингоулд нямаше да остави работите току-така и сигурно щеше да потърси случай да си отмъсти.

Затова именно останах доволен, като видях, че индианецът си е отишъл. Може би и той беше почувствувал опасността и се беше върнал от другата страна на реката, където щеше да бъде в

безопасност. Даже ш Рингоулд не би се осмелил да го преследва от другата страна, тъй като договорът не можеше да бъде нарушаван безнаказано. Дори най-дръзките скуатери^[2] знаеха това. Подобно нарушение можеше да предизвика война с индианците, а върховното правителство, макар и да не страдаше от много скрупули, по това време имаше други планове.

Готвех се да се прибера у дома, когато ми хрумна да настигна Рингоулд и да му кажа, че не одобрявам държанието му. Бях възмутен от начина, по който бе постъпил, бях силно разгневен и не можех да не му кажа какво мисля. Рингоулд бе по-възрастен и по-едър от мене, но аз не се страхувах от него. Напротив, знаех, че по-скоро той се страхува от мен. Обидата, която нанесе на човека, който само час преди това бе изложил живота си на опасност заради нас, бе накарала кръвта ми да кипне и реших да го наругая. С такива намерения аз се огледах, за да го видя. Нямах го.

— Не си ли виждал Аренс Рингоулд? — попитах стария Хикмън.

— Ей сега си отиде.

— Накъде тръгна?

— Нагоре по реката. Видях го да препуска с Бил Уилямс и Нед Спенс. Май че доста бързаха.

Смътно подозрение ме обзе.

— Хикмън — попитах аз, — ще ми послужиш ли с коня си за около един час?

— С мойта стара кранта? Дадено. Ако щеш за цял ден. Ама, Джордж, мойто момче, как ще яздиш с тази ръка?

— Не се тревожи. Мога. Само ми помогни да се кача на седлото.

Старият ловец изпълни желанието ми и след като разменихме още няколко думи, аз препуснах нагоре край реката. Нагоре по течението имаше малък кей. Вероятно младият индианец е оставил кануто си на пристана. За да си отиде у дома, той трябва да тръгне в тази посока, именно натам не трябваше да върви Рингоулд, за да стигне до своя дом, тъй като пътеката за плантацията им беше в обратната страна. Това обстоятелство ме накара да се усъмня, още повече че той беше тръгнал с такава компания. Имената, споменати от Хикмън, бяха на двамина от младежите, които се ползваха с най-лоша слава в поселището. Знаех, че са приятели или по-скоро „хора“ на Рингоулд. Предполагах, че са тръгнали след индианеца, и то с лоши

намерения. Бях почти сигурен. И наистина, докато яздех край реката, се уверих, че не се лъжа. Видях следите на конете им по пътеката към нея, а тук-там и отпечатьци от мокасините на индианеца, оставили влажни следи по праха. Знаех, че дрехите му още не са изсъхнали и че мокасините му са напоени с вода. Пришпорих коня. Когато се приближих до пристана, чух ядовити гласове, които доказваха, че не съм се излъгал, но не видях никого, тъй като наоколо имаше дървета. Не спрях да слушам, а пришпорих коня си и отново продължих да яздя. На един завой на пътя видях три коня, завързани за дърветата. Познах конете на Рингоулд и другарите му, но не ми стана ясно защо са ги оставили там.

Без много да размишлявам, препуснах на откритото. Както предполагах, и тримата бяха там. Метисът бе в ръцете им.

Разбрах, че бяха оставили конете си, за да се промъкнат до него незабелязано. Навярно го бяха хванали точно когато се е качвал в кануто. Той не бе въоръжен — пушката, която му бях дал, бе още влажна, а мулатът бе избягал с ножа му, тъй че не е могъл да се съпротивява.

Действали са бързо — бяха свалили ловджийската му риза и го бяха привързали за едно дърво. Канеха се да излеят гнева си върху му, като го бият на голо с камшиците, които държаха в ръцете. Сигурно щяха да го наложат здравата, ако не бях дошъл навреме.

— Срамота, Аренс Рингоулд, срамота! — извиках, като се приближих. — Постъпваш подло и аз ще разкажа на всички в поселището.

Рингоулд измънка със запъване някакво извинение. Явно бе поразен от внезапното ми появяване.

— Пада му се на проклетия индианец — изръмжа Уилямс.

— За какво, мастър Уилямс? — попитах аз.

— Че дрънка такива работи на бял човек.

— Що търси тука? — присъедини се Спенс. — Няма право да идва отсам реката.

— А вие нямате право да го бичувате нито отсам, нито оттатък реката, така както нямате право и мен да бичувате!

— Ха, ха! И това може да се случи... — каза Спенс подигравателно, което накара кръвта ми да кипне.

— Няма да е толкова лесно! — извиках, като скочих от стария кон и се спуснах към тях.

Дясната ми ръка бе здрава. Опасявайки се, че може да изпадна в затруднено положение, бях взел назаем пистолета на стария Хикмън, който сега държах в ръка.

— Джентълмени — казах аз, като заставах до пленника опитайте се до го бичувате, но знайте, че ще понижа с куршум първия който го удари.

Макар и още момчета, и тримата бяха въоръжени с ножове и пистолети, както бе обичаят по онова време. От тримата Спенс изглежда бе най-твърдо решен да изпълни заплахата си. Но и той и Уилямс видяха, че Рингоулд, техният водач, се бе отказал от намерението си, тъй като за разлика от тях той рискуваше да загуби нещо при една свада с нашето семейство. Освен страха за собствената си безопасност той имаше предвид и нещо друго.

После и тримата, след като заявиха, че съм се бъркал, без да са ме викали, в разпра, която не ме засягала, напускаха полесражението посрамени и изпълнени със злоба.

Веднага освободих младия индианец от неудобното положение. Той ми каза само няколко думи, но очите му изразяваха голяма благодарност. Като стисна ръката ми на раздяла, той каза:

— Идвайте на лов от другата страна на реката винаги когато пожелаете. Никой индианец няма да ви докосне. В земята на червенокожите хора вие ще бъдете добре дошъл.

---

[1] Войната от 1818 година — война, която Съединените щати водят срещу Испания за заграбване на Флорида. За повод послужило обвинението, че индианците давали убежище на избягалите от плантациите роби. Б. пр. ↑

[2] Скуатери — заселници, които обработват пустеещи държавни земи. Б. пр. ↑

ГЛАВА XV

МАЮМИ

Едно такова познанство не можеше да се развие другояче, освен като се превърне в дружба. Метисът бе благороден младеж — истински бъдещ джентълмен. Реших да приема поканата и да го посетя в горския му дом. Той каза, че колибата на майка му е недалеч, от другата страна на езерото. Щял съм да я намеря на брега на потока, който се влива в реката, преди тя да се разлее.

Изпитвах тайна радост, когато слушах упътванията. Знаех потока, за който ми говореше. Неотдавна бях плавал до него с моята лодка. Но бреговете му бях видял онова прекрасно видение — горската нимфа, чиято красота не даваше мира на въображението ми. Дали тя бе Маюми?

Копнеех да узная. Чаках с нетърпение да заздравее раната ми и ръката ми да стане отново силна за греблото. Ядосвах се, че става толкова бавно. Но мина време и най-после аз оздравях.

Избрах едно прекрасно утро за обещаното посещение и се приготвих за път. Нямах друг другар освен кучетата и пушката. Бях се приближил до лодката и тъкмо щях да се кача, когато някой ме повика. Обърнах се и видях сестра си.

Бедната малка Вирджиния! В последно време тя се бе променила много. Беше загубила своята предишна веселост, беше станала замислена и по всичко личеше, че тя още не беше се съвзела напълно след преживения ужас.

— Къде отиваш, Джордж? — попита тя, като се приближи.

— Трябва ли да ти кажа, Вирджиния?

— Каж ми или ме вземи със себе си.

— Как? Да те взема в гората?

— Защо не? Как ми се иска да поскитам из нея! Ах, какъв лош брат си! Никога не ме вземаш със себе си!

— Но ти досега никога не си поискала такова нещо!

— И така да е, трябваше да се досетиш. Кой не би желал да поскита из гората? Бих искала да съм дива птичка или пеперуда, или някакво друго крилато същество, за да скитам из прекрасните гори, без да искам от себичния си брат да ме води.

— Добре, Вирджиния, ще отидем някой друг ден, но не днес.

— Защо не днес? Виж какво прекрасно време!

— Ще ти кажа истината, сестрице. Днес не съм поел курс към гората.

— А накъде? Какъв курс поемаш, Джордж? Нали така питат моряците?

— Отивам у младия Пауел, в колибата на майка му. Обещах да му отида на гости.

— Ах, значи така! — възкликна сестра ми, като неочаквано пребледня и се замисли.

Навярно името на младия индианец ѝ напомни страхотната сцена. Съжалявах, че го споменах.

— Добре, братко — каза тя след малко. — Знаеш ли колко много искам да посетя индианска колиба. Никога не съм виждала такова нещо. Мили Джордж, моля те, вземи ме със себе си!

Молбата ѝ бе така гореща, че аз не можех да се съпротивявам, макар и да предпочитам да отида сам. Таях надежда, която не бих доверил и на любимата си сестра. Още повече, изпитвах някакво неясно чувство, че не трябва да я водя със себе си толкова надалеч от дома, по места, които малко познавам.

Тя се помоли повторно.

— Добре, но ако мама се съгласи.

— Глупости, Джордж, мама няма да се сърди. Защо да се връщаме у дома? Виж, готова съм. Нося и шапката си за слънце. Можем да се върнем, преди да ни потърсят. Нали не е далече?

— Добре, влизай в лодката! Седни в задната част. Хайде, хоп! Тръгваме.

Течението не беше силно и след половин час гребане лодката достигна до устието на потока. Навлязохме в него и продължихме нагоре. Потокът бе тесен, но достатъчно дълбок, за да може да плава по него лека лодка или кану. Слънцето печеше, но ние бяхме защитени от лъчите му от листнатите клони на дърветата, които растяха по бреговете и които почти се кръстосваха над главите ни.

На половин миля от устието на потока достигнахме до откритото място. Видяхме нивя, засети с царевица, сладки картофи, чушки, пъпеша и кратуни. До брега се издигаше доста голямо оградено жилище. Зад него имаше малки къщички. Жилището, малко старомодно на вид, бе направено от дървени трупи. Отпред имаше веранда, по чиито клони личеше груба дърворезба. По нивите работеха роби — негри и индианци.

Това не можеше да бъде плантация на бял човек. От тази страна на реката нямаше плантации. Решихме, че имението е на някой богат индианец, който притежаваше земя и роби. Знаехме, че има и богати индианци.

Но къде е колибата на нашия приятел? Той ми беше казал, че е на брега на потока на около половин миля от устието. Дали бяхме минали край нея, без да я забележим, или тя е още по-нагоре?

— Хайде да спрем и да попитаме, Вирджиния.

— Я виж, кой седи на верандата?

— Аха! Очите ти виждат по-добре от моите! Та това е младия индианец! Да не би пък да живее тук? Не, не е възможно. Това съвсем не е колиба. Може би е на гости. Виж! Идва насам.

Докато говорех, индианецът излезе от къщата и бързо закричи към нас. След няколко секунди той стоеше на брега и ни сочеше към един пристан. Както преди той бе облечен пъстро — с лента и пера на главата и богато бродирана дреха. Докато стоеше на брега, красивата му фигура се очерта на фона на небесния свод — приличаше на малък боец, макар и все още момче. Изглеждаше великолепен и живописен. Почти му завидях за неговото пишно нецивилизовано облекло.

Сестра ми го гледаше с възхищение, макар и да ми се струваше, че долавям в погледа ѝ някакъв страх. Тя се изчерви, а после побледня. Реших, че неговото присъствие възкресява спомените за това, което беше преживяла в басейна и съжалявах, че съм я довел.

Той не изглеждаше затруднен от пристигането ни. Познавам бели, които претендират, че умеят да се държат по начин, който отговаря на високото им обществено положение, и въпреки това се смуцават от гости. Младият индианец бе така спокоен и самоуверен, сякаш ни бе очаквал. А той не ни очакваше, не би могъл и да предполага, че ще дойдем двама.

В начина, по който ни посрещна, нямаше и следа от студенина. Щом се приближихме, той хвана лодката за върха, притегли я до пристана и учтиво, като истински джентълмен, ни помогна да слезем.

— Добре дошли — каза Пауел. После се обърна към Вирджиния, погледна я изпитателно и добави:

— Надявам се, че вашето здраве, сеньорита, е напълно възстановено. А що се отнася до вас, сър, не е необходимо да питам; щом сте гребал срещу течението, за да дойдете дотук — значи сте се оправил след злополуката.

Обръщението „сеньорита“ беше остатък от испанското влияние и напомняше за някогашните връзки между индианците семиноли и иберийската^[1] раса. Дори нашият нов познат носеше вещи от андалузки произход — сребърен кръст висеше на шията му, а в пояса от алена коприна около кръста му бе затъкнат блестящ триъгълен нож. В цялата обстановка наоколо също имаше нещо испанско — екзотични растения, китайски портокал, разкошно пъпешово дърво папайя, червени чушки, домати — почти всички характерни за стопанствата на испанските колонисти. Къщата също носеше следи от майсторството на кастилците. Дърворезбата не бе индианска.

— Това ли е вашият дом? — запитах аз малко смутен.

Той ни бе приветствал с добре дошли, а аз не виждах никаква колиба.

Отговорът му ме успокои. Това бе неговият дом — или по-точно къщата на майка му. Баща му починал отдавна. Сега били само трима: майка му, сестра му и той.

— А тези? — попитах аз, като посочих работниците.

— Наши роби — отговори той с усмивка. — Както виждате, и ние, индианците, също ставаме цивилизовани.

— Но не всички са негри, има и индианци! И те ли са роби?

— Роби като другите. Виждам, че сте изненадан. Те не са от нашето племе. Те са от племето ямаси, покорено отдавна от нашия народ. Мнозина от тях са още роби.

Приближихме се до къщата. Майка му — чистокръвна индианка, която явно на младини е била красива, ни посрещна на вратата. Тя бе още приятна на вид — облечена с вкус в своя индиански костюм, разумна и изпълнена с майчинска топлина.

Влязохме. В къщата имаше мебели, ловни трофеи, амуниция за кон в испански стил и дори китара и книги!

Сестра ми и аз бяхме доста изненадани, че намерите тези признаци на цивилизацията под индиански покрив.

— Така се радвам, че дойдохте — извика младежът, сякаш внезапно си спомни нещо. — Мокасините ви са готови. Къде са, мамо? Но къде е тя? Къде е Маюми?

Неговите думи ми се сториха като ехо на моите мисли — той бе изрекъл въпроса, който ме вълнуваше.

— Коя е Маюми? — прошепна Вирджиния.

— Индианска девойка. Струва ми се, сестра му.

— Ето я, тя идва!

Малки крачета, обути в извезани мокасини, тънък и гъвкав кръст; гръд, която бе проличала и под най-грубите дрехи, лице с мургаво-златиста и нежна кожа; румени бузи и коралови устни; черни очи и вежди; дълги извити клепки, прекрасна гъста коса...

Представете си такава девойка, представете си я облечена в живописна премяна, каквато само изобретателните индианки могат да сътворят; представете си, че се приближава към вас е походка, която съперничи на походката на арабски жребец и тогава ще разберете... Но не! Вие не можете да си представите Маюми!

Бедно мое сърце! Това бе тя — моята горска нимфа!

Исках да остана дълго под покрива на този гостоприемен дом, но сестра ми изглеждаше смутена, сякаш непрекъснато я преследваха спомените за онова злополучно приключение.

Стояхме само един час. За мене той мина съвсем бързо. Но колкото и кратък да бе нашият престой, докато гребях обратно към дома, почувствах, че съм се разделил с моето момчешко сърце и съм станал вече мъж.

---

[1] Иберийска раса — испанци от Иберийски полуостров. Б. пр. ↑

ГЛАВА XVI

ОСТРОВЪТ

Мечтаех да посетя отново индианския дом и не се забавих да удовлетвори желанието си, Нищо не ме спираше. Нито баща ми, нито майка ми се интересуваха от моите ежедневни разходки. Излизах и се прибирах, когато исках. Рядко ме питаха къде отивам. Те смятаха, че когато излизам, отивам на лов, тъй като винаги вземах със себе си кучетата и пушката и обикновено донасях дивеч на връщане.

На лов отивах, винаги в една и съща посока. Необходимо ли е да казвам в коя? — винаги отгата реката. Много пъти лодката ми плаваше из водите на потока. Скоро опознах всяко дърво по бреговете му.

Познанството ми с младия Пауел постепенно се превърна в крепка дружба. Бяхме заедно почти всеки ден — по езерото, в гората иди пък на лов. Заедно ударихме много елени и диви пуйки. Младият индианец бе изкусен ловец, а аз научих от него много тайни на гората.

Спомням си, че тогава ловът вече не ми правеше такова удоволствие както преди. Предпочитах часа, когато преследването свършваше и на път за дома се спирахме а индианската къща и пиехме от издълбани кратуни „конте“, подсладено е мед. За мене то беше още по-сладко, защото го получавах от ръцете на усмихнатата Маюми.

В продължение на няколко часа — колко бързо отлитаха те! — аз се унасях от този младежки любовен сън. Ах, вярно е, че няма радост в по-късната възраст, която да може да се сравнява с него. Славата и властта доставят удоволствие, но само любовта дарява блаженство. Това блаженство е най-пълно и чисто в дните на своя девствен цъфтеж.

Вирджиния често ме придружаваше в разходките сред дивите гори. Тя също бе обикнала гората и е готовност идваше с мене. Понякога предпочитах да отида сам но не винаги можех да ѝ се противопоставя. Тя се бе привързали към Маюми. Нямахше нищо чудно в това.

Маюми също обичаше сестра ми, но не защото си приличаха по нещо. Физически те бяха съвсем различни една от друга. Вирджиния беше руса, със златисти коси, Маюми бе мургава и с черна коса. Те не си приличаха и по характер. Вирджиния бе кротка като гълъбица, Маюми бе храбра като сокол. Може би именно защото бяха толкова различни, те се чувствуваха така привързани помежду си.

Въпреки че обичах и двете, аз не изпитвах еднакви чувства към тях. Обичах сестра, си заради благия ѝ нрав а Маюми — тъкмо заради това, че бе буйна. Обичта ми към двете бе различна, така както бяха различни те двете.

Докато младия Пауел и аз ходехме на лов, сестрите ни стояха у дома. Те се разхождаха из нивите, горичките и градината. Свиреха, пееха или четяха. Маюми въпреки дрехите, които носеше, не беше необразована. Тя имаше книги, китара (или по-скоро старинна мандолина) — испанска реликва; знаеше да чете и да свири. Ако става въпрос за култура тя би била достойна за обществото дори и на дъщерята на гордия Рандолф. Младият Пауел също бе образован колкото мене, ако не и повече. Баща им бе изпълнил родителския си дълг.

Нито на Вирджиния, нито на мене минаваше през ум мисълта за някакво неравенство. Ние се стремяхме към дружба с Пауел и Маюми. И двамата бяхме млади, не знаехме нищо за кастовите предразсъдъци. В дружбата си следвахме само подтика на нашата невинна природа и никога не ни и минаваше през ума, че вършим нещо нередно.

Девоичките често ни придружаваха в гората. Ние, ловците, нямахме нищо против — не винаги ходехме за елени, които човек трябва да преследва дълго време. Често ние излизахме на лов за катерички или друг дребен дивеч — тогава не се отдалечавахме много и не се разделяхме от нашите нежни дружки.

Маюми беше истински ловец, смела ездачка и можеше да участвува в „гонитбата“, а сестра ми рядко се бе качвала на кон.

Ловът на катерички започна да ми харесва най-много. Често оставях кучетата у дома. Все по-рядко носех в къщи еленово месо.

Ходехме на разходка не само в гората. Водните птици по езерото — ибиси, бели чапли и жерави, ставаха често жертва на нашата ловджийска страст.

В езерото имаше красив остров. Не онзи, на който се бе разиграла трагедията с мулата, а друг по-нагоре, близо до мястото, гдето се разлива реката. Той бе доста голям и в средата му се издигаше хълм. Островът бе покрит с дървета, почти всички от тях вечнозелени, като дъб, магнолия, илисиум и див портокал — те всички са местни растения във Флорида. Срецаха се и дървото зантоксилон с неговите отличителни жълти цветове, цъфнал уханен дрян, ароматни растения и храсти, царствени палми, които се извисяват над всички други дървета и образуват със своите разперени клони втори свод от зеленина.

Дърветата растяха близо едно до друго, но не бяха непроходими. Само тук-там пътеките бяха задръстени от оплетени пълзящи растения, изпречваха се дебелите разкривени стебла на диви лози, а наоколо цъфтяха бегонии, китайски шипки, сарсапарила, бромиллии и благоуханни орхидеи. По-големите дървета растяха отделени едно от друго и някъде между тях имаше гиздави полянки, изпъстрени с цветя. Приказният остров се намираще на сред път между двете плантации и често младият Пауел и аз ходехме там на лов. По дърветата подскачаха катерички, имаше диви пуйки, а по поляните се срецаха и елени. Понякога се криехме сред храстите край бреговете и стреляхме по водните птици, които търсеха храна по езерото.

Няколко пъти се бяхме срещали на тази неутрална земя, придружени от нашите сестри. И двете много обичаха този красив кът.

Те се изкачваха по склона и сядаха в сянката на високите палми. През това време ние, ловците, оставахме долу, гдето имаше дивеч. Гората ехтеше от гърмежите на нашите пушки. А после, когато ни омръзваше ловът, ние също се качвахме на хълма и занасяхме плячката. Бивахме особено горди, когато бяхме успели да улучим някоя рядка птица с красиви пера, която сестрите ни разглеждаха с интерес и възхищение. Аз винаги поемах нагоре по хълма по-рано от моя другар, независимо от това, дали бях успял да завърша успешно лова или не. Не бях запален ловец като него. Много по-голямо удоволствие ми доставяше да се излеждам на тревата при двете девойки: гласът на Маюми бе много по-сладък от пукота на пушката, а да гледам в очите на Маюми беше много по-приятно, отколкото да дебна и най-редкия дивеч.

Аз слушах нейния глас — по-далеч от това моята любов не отиде. Ние нито веднъж не си разменихме нежни думи. Дори не знаех

дали тя ме обича.

Не винаги тези часове бяха блажени за мене. Понякога ме измъчваха съмнения, че моята младежка обич е несподелена, а моето щастие се помрачаваше.

По това време и нещо друго ме направи нещастен. Забелязах или поне така ми се струваше, че Вирджиния проявява интерес към брата на Маюми и че той не е безразличен към нея. Това откритие ме изненада и ми причини болка, без сам да мога да разбера защо. Споменах по-рано, че сестра ми и аз бяхме твърде млади, за да познаваме кастовите предразсъдъци. Но това не бе съвсем вярно. Сигурно някакво вродено чувство ми е подсказвало, че ние не постъпваме добре, като дружим с нашите тъмнокожи съседи. Иначе защо трябваше да се чувствавам нещастен? Струваше ми се, че и Вирджиния се измъчва от същите мисли. И двамата се чувствахме неудобно, но не го признавахме един на друг. Не исках да открия мислите си даже пред моята сестра, а и тя без съмнение не желаше да открие своята тайна.

Как щяха да свършат младежките любовни увлечения, ако ги оставяхме да се развиват свободно? Дали щяха след време сами да угаснат? Ще настъпи ли час на насита и измяна или, ако не ги прекъснем, те ще останат вечни?

Кой знае каква щеше да бъде тяхната съдба, ако ги оставяха свободно да се развиват. Но това рядко се случва — винаги някой прекъсва младежките увлечения.

Така стана и с нас. Дойде неочакваната развръзка и нашата нежна дружба внезапно се прекрати. Не бяхме споделили нищо с родителите си, макар и да не бяхме прибегвали до никакви хитрости, за да скрием нашата тайна. Ако ни бяха питали, сигурно щяхме да им кажем всичко, тъй като нашите родители ни бяха научили да казваме винаги истината. Но те не ни питаха и не се учудваха, че излизаме често. Аз ходех на лов и това бе естествено за мене. По-чудно се струваше на майка ми, че Вирджиния обикна толкова много гората и че ме придружаваше толкова често. Но скоро тя свикна и ние свободно излизаме и се връщаме, без някой да ни пита къде сме ходили.

Казах, че ние не криехме кои са нашите приятели в тези скитания из дивите гори, но това не е съвсем вярно — ние чисто и просто криехме, като мълчахме. Вероятно и двамата тайно чувствахме,

че не постъпваме добре и че нашите родители няма да одобрят държанието ни. Иначе защо не споменавахме нищо пред тях?

Но не бе съдено нашето спокойно щастие да продължи дълго. Неговият край дойде внезапно.

Един ден ние и четиримата бяхме на острова. Ловът бе свършил и ние с Пауел се бяхме върнали при сестрите си на хълма. Излегнали се на сянка, ние разговаряхме, но за себе си мога да кажа, че повече говорех на мълчаливия език на любовта. Очите ми бяха непрестанно отправени към Маюми. Щастлив бях, че тя също ми отговаря с погледи. Освен нейните очи не виждах нищо друго. Не виждах, че по същия начин си разменят пламенни погледи младият индианец и моята сестра. В този миг бях безразличен към всичко друго освен към усмивките на Маюми.

Но имало хора, които са видели тези погледи, които са разбрали тяхното значение. Загрижени очи са били отправени към четирима ни. Нашите думи, погледи, и движения са били забелязани.

Изведнъж кучетата се надигнаха с ръмжене и се втурнаха към храстите. Чухме шумолене на клони, сред листата се мярна някой — приближаваха хора. Кучетата, изведнъж престанаха да лаят и замахаха дружелюбно опашки. Значи идваха приятели. Но кои?

Измежду дърветата се показаха баща ми и майка ми.

Вирджиния и аз се стреснахме при тяхното появяване. Обзе ни неясно чувство на страх, подобно на предчувствие за приближаващо нещастие. Без съмнение това чувство се дължеше на съзнанието, че вършим нещо нередно. Забелязахме, че и баща ми, и майка ми бяха с помрачени чела. Изглеждаха раздразнени и сърдити.

Първо се приближи майка ми. Устните ѝ бяха свити презрително. Тя се гордееше с произхода си дори повече от потомъка на Рандолфовци.

— Как! — възкликна тя. — Това ли са вашите другари? Как е възможно, децата ми да дружат с индианци!

Младият Пауел се изправи, но нищо не каза. Погледът му издаваше неговите чувства. Той добре бе разбрал обидата.

Изглежда гордо баща ми и майка ми, направи знак на сестра си да го последва и те достойно се отдалечиха.

Вирджиния и аз бяхме така смутени, че не промълвихме ни дума. Дори не посмяхме да се сбогуваме.

Бързо ни отведоха към брега на реката. Вирджиния се качи в лодката с родителите ми. В лодката, с която те бяха дошли на острова, освен чернокожите гребци имаше и други хора. Там бяха Рингоулдовци — бащата и синът.

Върнах се сам с моята лодка. Когато прекосявах езерото, погледнах нагоре по течението на реката. Кануто на моите приятели навлизаше в потока. Видях, че метисът и сестра му бяха извърнали лица към нас. Бях наблюдаван и не се осмелих да махна с ръка за сбогом, макар и сърцето ми да се свиваше от мъка. Предчувствувах, че се разделям за дълго, може би завинаги.

Уви, предчувствията ми се сбъднаха. Три дни по-късно бях на път за Далечния север, където щях да постъпя кадет във военната академия Уест Пойнт. Сестра ми изпратиха в един от пансионите, които изобилстват в градовете на пуританите. Мина много време, преди отново да видим нашата Страна на цветята.

ГЛАВА XVII

УЕСТ ПОЙНТ

Военната академия Уест Пойнт е едно от най-добрите учебни заведения в света. Там принцовете и свещениците нямат никаква власт. Преподават се истински знания, които учениците или усвояват, или трябва да напуснат училището. Възпитаниците на академията стават наистина образовани хора и не приличат на студентите от Оксфорд и Кембридж — дръзки папагали, които говорят на мъртви езици, познават римите и ритмите и умело стихоплетстват идилични стихове. Завършилите академията Уест Пойнт говорят живи езици, те са изучавали положителни науки, без да пренебрегват изкуствата, и в същото време са добри ботаници, конструктори, геолози, астрономи, инженери, войници. Накратко — те са хора, подготвени да заемат ръководни длъжности, хора, способни да надзирават и да командват и в същото време да изпълняват това, което им е възложено.

Дори и да нямах особена склонност към работа над книгите, в това училище нямаше да мога да се отдам на лентяйство. В Уест Пойнт „лентяи“ няма. Богатството и знатният произход там не играят роля. Оттам биха изключили дори и сина на президента, ако не върви в крак с другите. Страхът да не се посрамя ме принуди да бъда прилежен и с време станах един от добрите студенти в академията.

Подробностите около кадетския живот не са много интересни. Кадетите трябва да изпълняват ежедневно редица еднообразни военни задължения, които в Уест Пойнт са по-тежки, отколкото на всяко друго място. Понякога животът в академията много малко се различава от робския живот на обикновения войник. Смело понасях трудностите не защото ме блазнеше военната кариера, а просто защото не исках да изоставам от моите другари. Не желяех да бъда на опашката в класа.

Но понякога всички тези ограничения ми тежаха. Животът ми в академията се различаваше твърде много от свободния живот, на който бях свикнал. Често копнеех за дома, за горите и саваната и най-много за приятелите, които бях оставил там. Моята любов към Маюми дълго

горя в сърцето ми и разлъката не успя да я загаси. Струваше ми се, че нищо не можеше да запълни празнината, останала след тъжната раздяла. Нищо не можеше да замени в сърцето ми или да заличи от паметта ми сладките спомени за моята младежка любов. Ден и нощ прекрасният образ на девойката стоеше пред очите ми — денем в мислите ми, а нощем в моите сънища.

Така продължи дълго време. Струваше ми се дори, че така ще бъде винаги. Друго същество не можеше да събуди у мен същите чувства. Никаква нова радост не можеше да ме накара да се отклоня от мислите си, никаква Лета не можеше да ми донесе забрава. Дори ангел да слезеше от небето, за да ми каже, че това е възможно — аз не бих му повярвал.

Колко малко познавах човешката природа! И аз се заблуждавах като всички други. През своя живот повечето смъртни изживяват подобна самоизмама. Уви! Вярно е, че времето и раздялата често заличават любовта. Тя не може да се подхранва само от спомени. Колкото и да е голям стремежът ни към идеалното, капризната човешка душа предпочита реалното и положителното. Макар че на света хубавите жени са малко — няма жена, която да е по-хубава от останалите, както няма мъж по-красив от останалите мъже. От две еднакво хубави картини по-красива е онази, която гледаме в момента. Не случайно влюбените се страхуват от часа на раздялата.

Дали учебниците, пълни с геометрични фигури, ъгли, укрепления и бойници, дали непрекъснатото строево обучение, твърдото легло, тежките занимания през деня или още по-тежкият обход през нощта — дали всичко това започна да измества тази едничка мисъл и от време на време да я изгонва съвсем от съзнанието ми? Или пък причина бяха хубавичките лица на красавиците от Саратога и Болстън, които понякога се появяваха в академията на посещение; или може би русокосите дъщери на местните земевладелци, нашите най-близки съседи, които идваха по-често и които във всеки грубо облечен кадет виждаха бъдещ герой, бъдещ генерал? Коя от всички тези причини изместваше Маюми от съзнанието ми?

Но не е важна причината. Важна е последицата. Образът на моята младежка любов избледняваше в паметта ми. От ден на ден той ставаше все по-блед и по-блед, докато се превърна в далечен спомен.

Но, Маюми, вярвай ми — дълго време измина, преди да се случи това! Дълго гледах тези радостни усмихнати лица, преди те да затъмнят спомена за твоето лице. Дълго устоявах на любезностите на сладкодумните сирени. Но и аз съм човек и сърцето ми лесно се поддаде на изкушението на омайните им чарове.

Няма да е вярно, ако кажа, че моята първа любов съвсем угасна. Тя изстина, но не умря. Въпреки светските флиртове понякога аз си спомнях за нея и тогава тя отново пламваше. Често, когато седях на пост в тихите нощи, пред очите ми пробягваха сцени от родния край. И тогава най светлият образ, който виждах, бе образът на Маюми. Любовта ми към Маюми бе изстинала, но не бе умряла. Сигурен съм, че моята любов би се разпалила отново, ако през това време я бях видял или ако бях получил най-малката вест от нея. Дори да научех, че ме е забравила и е дарила другиму сърцето си, уверен съм, че младежката ми обич щеше да възкръсне с буйна сила. Това показва, че в дъното на сърцето си аз все още таях любов към Маюми.

Вярно е, че клин клин избива, но въпреки това красивите дъщери на Севера не можеха да изместят от сърцето ми тъмнокожата девойка от Юга.

Докато бях кадет, не я видях нито веднъж и нищо не чух за нея. Цели пет години сестра ми и аз бяхме прокудени от дома. Понякога ни посещаваха мама и татко, които всяка година отиваха в модните курорти на Севера — Саратога, Нюпорт и баните в Болстън. През ваканцията и ние се присъединявахме към тях. Въпреки че копнеех да прекарам едно лято у дома, а струва ми се, Вирджиния също, нашите родители не изпълниха желанията ни. Майка ми беше твърда като стомана, а баща ми — като камък!

Подозирах причината за техния строг отказ. Гордите ни родители се страхуваха от неравен брак. Те не бяха забравили сцената на острова.

С Рингоулдовци се срещяхме по курортите. Аренс все още ухажваше упорито Вирджиния. Той бе станал модно конте и с широка ръка пилееше пари — не искаше да остане назад от бившите шивачи и дребни посредници, които образуваха „върхушката“ на Ню Йорк. Както и преди, аз не го обичах, макар майка ми все още да го подкрепяше.

Не мога да кажа как се отнасяше Вирджиния към него. Сестра ми бе пораснала, бе станала изтънчена светска красавица. Тя бе научила как да се държи и вече умееше да прикрива чувствата си — едно от необходимите качества в днешно време. Понякога тя беше много весела, но нейната радост ми изглеждаше малко изкуствена. Често нейното оживление прекъсваше внезапно. Понякога тя беше умислена, а често студена и надменна. Струваше ми се, че ставайки изящна дама, тя бе загубила нещо, което за мене бе много по-ценно — бе загубила благото си сърце. Но може би бях несправедлив към нея.

Искаше ми се да я попитам за много неща, но взаимното ни доверие от нашето детство си беше отишло, деликатността не ми позволяваше да се бъркам в чувствата на нейното сърце. Никога не говорехме за миналото — за нашето щастливо минало, за нашите волни разходки из горите и по езерото, за щастливите часове под палмовите сенки на острова.

Често се питах дали и тя има за какво да си спомня, дали нейните спомени приличат на моите. Не можех да си отговоря на тези въпроси.

Макар и да се съмнявах, бях се проявил като невнимателен наблюдател и нехаен опекун.

Сигурно моите предположения са били основателни, иначе защо не говореше за неща, които доставяха удоволствие и на двамата ни? Дали бе заключила езика си, защото знаеше, че сме грешали, нещо, което ясно разбрахме едва когато родителите ни проявиха неодобрение? Или движейки се в светските среди, тя с презрение си спомняше за своите скромни приятели от детинство?

Питах се дали въобще е изпитвала любов и дали все още я таи в гърдите си. Може би аз никога нямаше да узная отговора на тези въпроси. Бе отлетяло времето, когато си споделяхме такива тайни.

„Не е вероятно — мислех си аз. — И да е изпитвала някога нежни чувства към младия индианец, те сега са забравени, заличени от сърцето ѝ, а може би и от паметта ѝ. Не е възможно чувствата ѝ да продължават да живеят и сега, когато се движи сред свита от парфюмирани кавалери, които ежечасно изливат в ушите ѝ безброй ласкателства. По-малко вероятно е тя да помни по-дълго от мене. А нима аз не забравих?“

Странно бе, че ние бяхме четирима, а аз познавах само чувствата на своето сърце. Не бях забелязал дали някога младият Пауел и сестра ми си бяха разменяли погледи на възхищение. Това бяха само предположения, съмнения, опасения. Още по-странно е, че не знаех какво изпитва другото сърце — сърцето, което ме интересуваше повече от всичко. Вярно е, въобразявах си, че то е благосклонно към мене. Аз тях сладостни мечти, като се доверявах на погледи, жестове, незначителни постъпки, но не и на думи и затова често ме измъчваха съмнения. Може би в края на краищата Маюми никога не ме е обичала! Много пъти сърцето ми страдаше от такива размишления. Бях започнал да понасям тази мисъл по-леко, но колкото и да е чудно, именно тя събуждаше спомени за Маюми. А когато спомените изплуваха в съзнанието ми, те отново раздухваха моята мъчителна любов.

Чувството за наранена гордост! Твоята сила не е по-малка от силата на страстта, ти причиняваш мъки, подобни на страданията, причинени от любовта, под твое влияние светлината на канделабрите потъмнява, хубавите девойки, които се въртят във вихъра на танца пред очите ни, губят блясъка на своята красота. Мислите ми се връщат към Страната на цветята, към езерото, към острова, към Маюми.

Изминаха пет години и аз завърших академията. Успешно преминах последните изпитания. Високата бележка, която възнагради усилията ми, ми даваше възможност да избирам в какъв род оръжие да постъпя на служба. Имах слабост към пехотата. А можех да заема висока длъжност в артилерията, кавалерията или инженерните войски. Избрах пехотата. Вестниците съобщиха, че съм произведен в чин лейтенант и че съм назначен в един стрелкови полк. Преди това ми дадоха отпуск да посетя родния си дом.

По същото време сестра ми завърши девическото училище с добър успех. Отпътувахме заедно.

Но ние нямахме вече баща, който да ни посрещне. Овдовялата ни майка тъжно ни приветства с добре дошли.

ГЛАВА XVIII

СЕМИНОЛИТЕ

Когато се върнах във Флорида, облакът на войната бе надвиснал над родната земя. Всички говореха, че тя скоро ще избухне. Моето първо военно изпитание щеше да бъде в защита на родното огнище и моите близки. Бях вече подготвен, за новината. Войната е любима тема за разговор във военните академии. Никъде не разискват така подробно и с такъв интерес изгледите и вероятността за война.

В продължение на десет години Съединените щати бяха живели в мир с целия свят. Желязната ръка на „стария Хикъри“^[1] всяваше страх сред врага на границите. В продължение на повече от десет години индианците бяха преустановили своите нападения за отмъщение и живееха тихо и спокойно. Но мирното status quo^[2] свърши. Червенокожите отново се надигнаха, за да предявят правата си, и то тъкмо там, където ги очакваха най-малко. Не по границите на „Далечния запад“, а в сърцето на Страната на цветята. Да, Флорида трябваше да стане театър на военни действия — сцената, на която щеше да се развие новата драма.

Искам да кажа няколко думи за историята на Флорида, тъй като моят разказ почива на исторически факти.

В 1821 год. испанският флаг престана да се развява над укрепленията на Сан Агустин и Сан Марко. Испания отстъпи тези прекрасни провинции — една от нейните последни опорни точки на американския континент. Всъщност испанците притежаваха Флорида само на книга. Дълго преди да се откажат от тези земи, индианците ги бяха принудили да се оттеглят в крепостите си. Техните асиенди бяха разрушени, а конете и добитъкът дивееха по саваните. Бурени завладяха някогашните цветущи плантации. По време на стогодишния период на испанското владичество над страната бяха изникнали доста големи поселища. Разрушените сгради, много по-масивни от сградите

на техните саксонски наследници, говореха за някогашната сила и слава на Испания.

Но не бе съдено индианците дълго да задържат страната, която бяха завладели. Друг народ от бели хора, равни на тях по смелост и сила, настъпваше от север. Не бе мъчно да се предскаже, че червенокожите завоеватели на свой ред трябва да отстъпят владенията си.

Те вече се бяха срещали в битки с бледоликите нашественици, предвождали от суровия воин, който сега заемаше президентското кресло. Индианците бяха сразени и изтикани на юг в централната част на полуострова. Там по силата на един договор можеха да живеят в сигурност. Този документ, тържествено подписан и скрепен с тържествена клетва, им даваше право на земята. Семинолите бяха доволни.

Уви, договорите между силен и слаб се нарушават лесно от силния, когато това му е изгодно. В този случай договорът бе безсрамно нарушен.

Бели авантюристи се поселиха по индианската граница. Те започнаха да я преминават и да скитат по индианските земи. Не го правеха случайно. Белите поселници огледаха земята, видяха, че е добра, че на нея може да се отглежда ориз, памук, захарна тръстика, индиго, маслини и портокали; пожелаха да притежават тази земя и решиха, че тя трябва да стане тяхна.

Имаше договор наистина, но какво ги интересуваха договорите! Какво значение имаше договорът за тези авантюристи, разорени плантатори от Джорджия и Каролина, търговци на негри от всички южни щати, още повече че той беше сключен с червенокожи. Трябваше да се отърват по някакъв начин от него.

„Големият баща“, едва ли по-малко безогледен от тях, одобри плана им.

— Да! — каза той. — Добре. Трябва да вземем земята на семинолите. Трябва да се преместят на друго място. Ще им намерим земя на западно големите равнини. Там ще имат просторни полета за лов. Тези места ще останат техни завинаги.

— Не — отвърнаха семинолите, — не желаем да се преселваме. Ние сме доволни от родната си земя и я обичаме. Не желаем да я напуснем. Тук ще останем!

— Значи не желаете да си отидете с добро? Така да бъде! Ние сме силни, а вие сте слаби. Ще ви заставим насила да се махнете!

Макар и да не бяха точно тези думите, с които Джексън отговори на семинолите, но смисълът на неговия отговор беше именно такъв.

Но на света има обществено мнение, с което трябва да се съобразяват. Дори тираните не обичат открито да нарушават договорите. В този случай интересите на политическите партии имаха по-голямо значение от общественото мнение и именно заради това решиха, че е необходимо да си дадат вид, че спазват законността.

Индианците упорстваха. Обичаха земята си и не искаха да я напуснат. И в това нямаше нищо чудно.

Трябваше да се намери предлог да вземат земята им. Старият довод, че били мързеливи ловци, които не обработвали земята както трябва, не можеше да бъде използван. Семинолите не бяха само ловци. Те се занимаваха и със земеделие, обработваха земята, наистина по доста примитивен начин, но това не можеше да послужи за повод да им я отнемат.

Този претекст беше неудобен, но затова веднага се намери друг. Хитрият пълномощник, когото „Големия баща“ изпрати при индианците, щеше скоро да измисли нещо друго. Той бе човек, който добре владееше изкуството „да мъти водата“, а знаеше и как да го прилага.

Скоро из цялата страна плъзнаха слухове за престъпления на индианците — за откраднати коне и добитък, за опустошени плантации, за ограбени и убити бели пътници. Всичко това било работа на „дивите семиноли“.

Продажната крайгранична преса, винаги готова да раздухва слухове, изпълни дълга си и започна да преувеличава всичко чуто.

А имаше ли кой да пише за предизвикателствата, отмъщенията, жестокостите и неправдите, от които бе пострадала другата страна? Всичко грижливо се премълчаваше. Скоро в страната се породиха настроения на кръвна вражда против семинолите.

„Унищожете диваците! Хванете ги! Изгонете ги! Да се махат на запад!“ — така хората изразяваха чувствата си, такива възгласи се чуваха навсякъде.

Когато народът на Съединените щати желае нещо, много е вероятно скоро да се опита да задоволи желанието си, особено ако то

съвпада с намеренията на правителството. Тъкмо такъв бе и този случай — самото правителство бе създадо настроенята срещу индианците.

Всички смятаха, че е лесно да се изпълни народната воля — да се изгонят диваците и да им се отнеме земята. Но все пак съществуваше договор. На света има обществено мнение, а така също и мислещо малцинство, което не може да бъде пренебрегнато и което се противопоставяше на тези шумно изразени желания. Договорът не можеше да бъде нарушен пред очите на всички посред бял ден. Тогава как трябваше да се отърват от тази пречка?

Ето отговорът на въпроса: свикайте вождовете и ги придумайте да се откажат от договора. Те са хора. Бедни са, а някои от тях са пияници. Подкупите ще свършат добра работа, а огнената вода^[3] — още по-добра. Скалъпете нов договор, който може да се тълкува по два начина. Невежите диваци няма нищо да разберат от него. Накарайте ги да го подпишат и работата е свършена.

Ето твоят план, хитри пълномощнико и ти си човекът, който ще го изпълни!

И така стана. На 9 май 1832 г. вождовете на семинолите се събраха на съвет на брега на Оклауаха и продадоха бащината си земя.

Така вестниците съобщиха на света.

Но не беше вярно.

Не всички вождове присъстваха на съвета. Това бе събрание на предатели — подкупени и подмамани; събрание на слаби хора — поласкани и изплашени. Нищо чудно, че семинолите отказаха да приемат потайния договор. Нищо чудно, че индианците не изпълниха неговите клаузи. Трябваше да се свика друго по-пълно и по-свободно събрание, което да изрази желанието на народа.

Скоро стана ясно, че мнозинството от семинолите отхвърля договора. Голям брой от вождовете отрекоха, че са го подписали. Главният вожд Онопа също отрече. Някои признаха, че са го подписали, но заявиха, че са били подведени да сторят това. Само неколцина от по-силните вождове на племена, като братята Оматла, Черната глина и Големият воин, открито заявиха, че са подписали договора.

Те бяха намразени от всички племена. На тях с право гледаха като на изменници. Животът им бе в опасност. Даже хората от свитата

им не одобряваха тяхната постъпка.

За да се разбере по-добре обстановката, необходимо е да кажа няколко думи за политическия строй на семинолите. Управлението им бе републиканско, истински демократично. Може би в никое друго общество по земята не са съществували такива идеални условия за свобода. Аз бих дори прибавил: и за щастие — тъй като щастieto е рожба на свободата. Сравняват тяхната държава с държавата на племената от планините на Шотландия. Сравнението е вярно само в едно отношение. Подобно на келтите^[4], семинолите нямат обща организация. Те живеят на племена, отдалечени едно от друго и политически независими помежду си. Племената живееха в приятелски отношения, без да има ръководна сила, която да ги принуждава към това. Имаха „главен вожд“, когото не можем да наречем крал, тъй като неговата индианска титла „мико“ няма това значение. Гордият дух на семинолите никога не би се подчинявал на такава нелепа власт. Те не бяха се отказали от естествените права на човека. Едва след като естественият начин на живот на един народ бъде извратен и принизен, „кралската власт“ започва да властва над него.

Главният „мико“ на семинолите бе главен само на думи. Неговата власт бе твърде ограничена. Той нямаше власт над живота на хората или над тяхната собственост. Макар и понякога да бе един от най-богатите, той често бе от най-бедните. Към него по-често, отколкото към останалите се обръщаха за помощ и той винаги бе готов да раздаде с широка ръка богатствата, които принадлежаха нему, а не на народа. Затова и не забогатяваше.

Той нямаше кралска свита. Не бе обкръжен от варварски разкош и блясък. Не го ласкаеха нископоклонни дворяни като раджите на Изтока или още по-разточителните короновани монарси на Запада. Напротив, неговите дрехи бяха скромни. Те често бяха по-обикновени дори от дрехите на хората около него. Много от обикновените воини бяха далеч „по-докарани“ от него.

Това се отнасяше и до вождовете на племената. Те също нямаха власт над живота и имота на хората. Не можеха да налагат наказания. Само племенният съд имаше това право. И аз се осмелявам да заявя, че наказанията сред тези хора отговаряха на престъпленията и бяха по-справедливи, отколкото наказанията, налагани от върховните

съдилища на цивилизованите страни. Това бе обществен строй с истинска републиканска свобода, липсваше само идеята за уравниловка, тъй като при тях личните достойнства на човека водеха до заслужени отличия и власт. Собствеността не бе обща, макар и трудът да бе отчасти общ. Но тази задружност в труда почиваше на общото съгласие. Семейните връзки се считаха за свещени и бяха може би най-здравите на тази земя. И тези хора бяха наричани диваци — червенокожи диваци — и искаха да ги лишат от правата им, да ги изгонят от домовете им, да ги прокудят от тяхната красива земя в пущинаци, да ги убиват и гонят като диви зверове. Да, именно като диви зверове, тъй като в преследването щяха да използват кучета.

---

[1] Старият Хикъри (старият дъб) — американски генерал и президент на САЩ — А. Джексън. Б. пр. ↑

[2] Status quo (лат.) — съществуващо положение Б. пр. Асиснда (исп.) — имение. Б. пр. ↑

[3] Огнена вода — така индианците наричат уискито. Б. пр. ↑

[4] Келти — народ, който някога е населявал днешна Франция и околните земи. Б. пр. ↑

ГЛАВА ХІХ

ЕДИН ИНДИАНСКИ ГЕРОЙ

Договорът на Оклауаха не можеше да се счита, че е обвързващ за семинолите поради няколко причини. Първо — не бяха го подписали повечето от вождовете. Шестнадесет вождове и младши вождове бяха сложили името си под него. А имаше пет пъти повече.

Второ — в края на краищата това не бе договор, а просто споразумение, според което една делегация от семиноли трябваше да отиде до определените им земи на запад, по бреговете на Бялата река, да ги обходи и като се върне, да докладва на народа си. Самият характер на тези условия показваше, че никакво споразумение за преселване не би могло да се постигне, преди семинолите да разгледат определените им земи.

Това бе извършено. Седем вожда, придружени от правителствен представител, отпътуваха на запад и разгледаха земите. Обърнете внимание на хитростта на пълномощника! И седемте вожда са подбрани измежду онези, които са за преселването. Сред тях са двамата братя Оматла и Черната глина. Вярно е, че с тях е и Хойтл Мати — „Скакалецът“ — родолюбец и смел боец, но жертва на проклятието за индианците: обича огнената вода. Неговата слабост е добре известна на правителствения представител Фейгъл.

Скалъпената хитрост е пусната в действие и успява. Оказват гостоприемство на делегацията във форт Гибсън, на р. Арканзас. Развеселяват Хойтл Мати, разтварят споразумението за преселване пред седемте вожда, те го подписват и фокусът излиза сполучлив.

Но дори и сега условията по договора от Оклауаха не бяха изпълнени. Делегацията трябваше да се върне с доклад и да се допита до народната воля. Народът не бе дал още съгласието си. За тази цел бе необходимо да се свика нов съвет от вождове и бойци.

Това, разбира се, бе само за форма. Добре бе известно, че народът, взет като цяло, не одобрява поведението на седемте вожда и няма да се съгласи. Семинолите нямаха намерение да се преселят.

Това ставаше съвсем ясно, като се вземе предвид, че те ежедневно нарушаваха много от условията на договора. Според документа от Оклауаха договарящите се страни се задължаваха да връщат на притежателите избягалите роби. Но нито един негър не бе изпратен обратно. Напротив, те сега намираха при индианците по-сигурно убежище от всеки друг път.

Пълномощникът знаеше всичко това. Той свикваше новия съвет съвсем формално. Може би щеше да успее да ги убеди, ако не — щеше да ги застави да подпишат под заплахата на щиковеите. Така бе казал. Съсредоточаваха войски във форт Кинг. Други ежедневно пристигаха в залива Тампа. Правителството взимаше мерки. То бе решило да прибегне до насилие.

Знаех как се развиват нещата, знаех и какво се бе случило, през годините на отсъствието ми. Моите другари, кадетите, бяха добре запознати с индианските въпроси. Те живо се интересуваха от тях, особено тези които скоро щяха да се отърват от академията, „Войната на Черния сокол“^[1], току-що свършила на запад, бе дала възможност на някои да се отличат. Славолюбивите младежи обръщаха сега очи към Флорида.

Но мисълта, че човек може да се покрие със слава в една такава война, изглеждаше почти смешна на моите другари... „То ще бъде лека работа — противникът не го бива. Шепа диваци! — твърдяха те. — Много са малко, за да устоят дори на една единствена дружина. Още от първата схватка ще ги избият и пленят. Няма никаква вероятност да окажат продължителна съпротива. Да, за нещастие няма.“

Така мислеха моите приятели от академията. Всъщност това вярваше и цялата страна по онова време. И армията споделяше тези възгледи. Бяха чули един офицер да се хвали, че щял да мине през цялата индианска територия, охраняван само от един ефрейтор. Друг самохвалко пожела правителството да предостави на него да води войната. Щяло да струва само десет хиляди долара!

Такива бяха настроенята в ония дни. Никой не вярваше, че индианците са в състояние да се съпротивяват дълго време. В действителност малцина смятаха, че те изобщо ще се съпротивяват. Всички считаха, че индианците се борят само за да постигнат по-изгодно споразумение и веднага щом се стигне до бой, ще отстъпят.

Лично аз не мислех така. Познавах семинолите по-добре от другите. Познавах и страната им по-добре и знаех, че макар и да бяха в неизгодно положение и борбата им да изглеждаше безнадеждна, те няма да се съгласят на унизителни условия. Знаех също така, че те не ще бъдат покорени лесно. Но все пак това бяха предположения. Може би грешах. Може би заслужавах насмешките на приятелите си, с които спорех.

Пресата ни запознаваше с всички събития. В академията постоянно се получаваха писма от наши другари, завършили в Уест Пойнт, които служеха във Флорида. И най-малките подробности достигаха до нас. Ние бяхме добре запознати с имената на много от индианските вождове, както и с вътрешната политика на племената. По всичко изглеждаше, че индианците не бяха единни. Имаше хора, които подкрепяха исканията на правителството. Възглавяваше ги единият от братята Оматла. Това беше партията на предателите, която бе малцинство. Патриотите бяха по-многобройни. Към тях се бе присъединил главният „мико“ и могъщите вождове Холата, Хоа-Хайо и негърът Абрам.

Сред патриотите имаше един вожд, чието име се споменава в слуховете по-често, отколкото имената на останалите. То все по-често се появяваше в ежедневната преса и в писмата на нашите приятели. Това бе името на един млад боец или както го наричаха — младши вожд, който по някакъв начин бе спечелил голям авторитет сред индианците. Той бе един от хората, които най-яростно се съпротивяваха срещу преселването. По-стари и по-могъщи вождове се вслушваха в неговите съвети.

Ние, кадетите, се възхищавахме от този млад воин. Описвах го като човек, който притежава всичките качества на истински герой — благороден, смел, красив и умен. За физическите и умствените му качества говореха с такъв хвалебствен тон, че всичко изглеждаше преувеличено. Бил сложен като Аполон^[2]. Бил красив като Адонис^[3] или Ендимион^[4]. Във всяко отношение бил пръв — най-добрият стрелец между индианците, най-умелият плувец и ездач, най-бързият бегач, най-успешният ловец, най-изтъкнатият в мир и във война. С една дума, истински Кир^[5].

Имаше много ксенофонтовци^[6], готови да увековечат славата му. Народът на Съединените щати бе живял дълго в мир с червенокожите.

Романтичните диваци бяха някъде далече — чак зад границите на страната. Трудно беше да види човек индианец в поселищата, рядко се чуваше нещо интересно за тях. В последно време не бяха се появявали делегации от племената, за да задоволят любопитството на гражданите.

Събитията бяха възбудили голям интерес към тези деца на гората. Необходим бе един индиански герой — намериха го в лицето на младия вожд.

Той се казваше Оцеола.

---

[1] Войната на Черния сокол — така е наречена всяка от войните между индианци и американци. Б. пр. ↑

[2] Аполон — древногръцки бог на светлината и покровител на музиката и изкуствата. Б. пр. ↑

[3] Адонис — красив младеж от гръцката митология, в който била влюбена богинята на любовта Афродита. Б. пр. ↑

[4] Ендимион — красив овчар, син на върховния древногръцки бог Зевс. Б. пр. ↑

[5] Кир — могъщ древноперсийски цар. Б. пр. ↑

[6] Ксенофонт — древногръцки историк. Б. пр. ↑

ГЛАВА XX

ПРАВОСЪДИЕ НА ГРАНИЦАТА

Не можах дълго да се наслаждавам на живота край родното огнище. Няколко дни след пристигането ми получих заповед да се прибера във форт Кинг — главна квартира на армията във Флорида и мястото, където се решаваха въпросите за семинолите. Там командваше генерал Клинч. Бях зачислен към неговия щаб.

С нежелание се приготвих да изпълня заповедта. Тъжно бе да се разделям толкова скоро с хората които ме обичаха и далече от които бях живял толкова дълго време. И майка ми и сестра ми бяха покрусени от мъка, че си отивам. Те дори настояваха да подам оставка и да си остана У дома.

Не бях безразличен към съветите им. Не ми бе присърце каузата, която бях призован да защитавам, но в такъв опасен миг не се осмелявах да ги послушам. Щях да бъда заклеймен като изменник, като страхливец. Моята родина ми бе поверила сабя, с която да я защитавам. Сега трябваше да се сражавам независимо от това, дали каузата бе справедлива или не, независимо от това дали ми беше присърце или не. Това се нарича „патриотизъм“!

А имаше и друга причина, поради която не желяех да се разделям с дома си. Необходимо ли е да казвам каква е тя? Още щом се върнах, погледът ми се устреми към езерото, към приказния остров. О! Не бях я забравил!

Не можех да си дам сметка за чувствата. Те бяха смесени. Младенческата любов започна да надделява над по-късните ми увлечения. Тя бе готова отново да лумне изпод пепелта, гдето дълго бе тляла. Любовта ми бе примесена с чувства на разкаяние, съмнения, ревност, страх — всички тези чувства живееха едновременно в мене.

След завръщането си не бях посмял нито веднъж да изляза. Забелязах, че майка ми все още таеше подозрения. Не се осмелявах дори да разпитвам хората, които можеха да ми дадат задоволителни

сведения. Прекарах тези няколко дни измъчван от съмнения. Понякога ме обхващаше мъчително предчувствие, че не всичко е в ред.

Жива ли е Маюми? Вярна ли ми е? Вярна! Имах ли право да очаквам това от нея, след като не знаех дали изобщо ме е обичала някога?

Хората около мене можеха да отговорят на първия въпрос, но аз се страхувах да промълвя нейното име дори и пред най-близките си.

Сбогувах се с майка си и потеглих. Не ги оставях сами. За тях се грижеше един мой чичо по майчина линия, който живееше в плантацията. Миговете на раздяла не бяха толкова мъчителни, тъй като вярвахме, че скоро ще се върна. Дори и предстоящата кампания да траеше дълго време, аз щях да служа наблизко и сигурно щях да намирам възможност да ги посещавам от време на време.

Чичо ми, като всички останали, с презрение отхвърляше мисълта, че ще се стигне до война. „Индианците — казваше той — ще отстъпят пред исканията на пълномощника. Ще сглупят, ако не го направят.“

Форт Кинг бе наблизко. Намираше се на индианска земя, на четиринадесет мили от другата страна на границата и на малко по-голямо разстояние от нашата плантация. Един ден път и щях да стигна до там. А в компания с моя весел „оръженосец“, Черния Джейк пътят нямаше да ми се стори дълъг. Възседнахме два от най-добрите жребци в конюшнията и се въоръжихме до зъби.

Пресякохме реката при горния пристан и поехме през резервата^[1]. Пътеката бе успоредна на потока Тупело, но не минаваше близо край брега. Тя се провираше през гората на известно разстояние от плантацията на госпожа Пауел.

Когато достигнахме до откритото място, очите ми се спряха на пътеката, по която се отиваше към плантацията. Как добре я познах! Колко пъти бях минавал по нея с разтуптяно сърце!

Поколебах се. Спрях. Странни мисли се тълпяха в главата ми — вземах решения, от които се отказвах в следващия миг. Отпусках юздите, после пак ги опъвах. Шпорите ми застрашаваха хълбоците на коня, но не се впивах в тях.

„Да отида ли? Да я видя още веднъж, да изживея още веднъж трепетната радост на нежната любов? Още веднъж... Но може би е

твърде късно. Дали ще бъде отново добре дошъл? Дали ще ме посрещнат дружелюбно? Може би...“

— Защо спряхте, масса Джордж? Не е оттам пътят за форта.

— Знам, Джейк. Смятах да посетя плантацията на госпожа Пауел.

— Плантацията на госпожа Пауел! Божичко! Масса Джордж, вие май нищо не знаете!

— Какво да зная? — попитах аз със свито сърце.

— Няма вече там госпожа Пауел. Вече две години, откак се магнаха.

— Отишли са си! Къде?

— Никой не знае. Трябва да са отишли на друго място. Някъде другаде в гората са се заселили.

— А кой живее сега тук?

— Никой не живее. Старата къща е изоставена.

— Но защо госпожа Пауел е напуснала?

— Това е дълга история! Божичко! Как може нищо да не сте чул за нея!

— Не. Не съм.

— Ще ви я разкажа, ама по-добре да продължим ездата. Позакъсняхме, а на мене не се харесва да замръквам в гора.

Обърнах коня си и поех по главния път. Джейк яздеше до мене. Със свито сърце слушах разказа му.

— Та, масса Джордж, това беше работа на стария „бос“^[2] — масса Рингоулд, ама май и младият имаше пръст в тая работа. На госпожа Пауел изчезнаха няколко роби. Отвлекли ги бели хора. Някои разправят, че масса Рингоулд знаел доста по тая работа. Ама казваха също, че крадците били Нед Спенс и Бил Уилямс. Та госпожа Пауел отиде на съд с тези Нед и Бил. Тя взе масса Граб, големия адвокат, дете живее до реката. А масса Граб е голям приятел на масса Рингоулд и разправят хората, че двамата се сдушили и изиграли индианката.

— Как?

— Не знам точно как, масса Джордж. Чувал съм само черните какво казват. Белите разправят другояче. Ама на мене ми каза дърварят на масса Рингоулд, негърът Помп. Знаете го, нали, масса Джордж? Та той казва, че двамата господари се сдушили да измамат бедната индианка.

— По какъв начин Джейк? — попитах нетърпеливо.

— Вижте как, маса Джордж, адвокатът отишъл при индианката, искал тя да подпише някаква книга — пълномощно, май така беше. Тя подписала, а не го чела. Ух! То не било пълномощно, а дето адвокатите му казват, такова... „акт за продажба“.

— Така ли?

— Да, маса Джордж, така било. И заради тази книга негрите и плантацията на госпожа Пауел станали на маса Граб.

— Ах, какъв долен мошеник!

— Маса Граб се кълнял, че купил имението. Платил бил. Дори на ръка бил дал. Госпожа Пауел се кълняла, че не е така. Съдията решил в полза на маса Граб, защото големият маса Рингоулд бил свидетел. Разправят хората, че маса Рингоулд сега сам имал тази книга и я държал на сигурно място и че той бил на дъното на цялата работа.

— Долни мошеници! Злодеи! Но кажи ми, Джейк, какво стана с госпожа Пауел?

— Отиде нанякъде — кой знае къде. И госпожата и добрият млад човек, дето го познавате, и младата индианка, дето всички викат, че била много хубава. Да, маса Джордж, всички си отидоха.

В този миг една просека между дърветата ми позволи да зърна старата къща. Тя стоеше там, живописна и тъжна, все още обградена от красива горичка от портокалови и маслинови дървета. Но счупената ограда, високите бурени, които растяха край стената, плочите, които липсваха тук-там от покрива, говореха за разруха и запустение.

И сърцето ми се почувствува самотно и нещастно, когато, изпълнен с тъга, се обърнах, за да си вървя.

---

[1] Резерват се наричаше тази част от Флорида, която беше резервирана за семинолите по договора от Кемп Моултри, подписан в 1823 година. Това бе обширна област в централната част на полуострова. Б. авт. ↑

[2] Бос — господар или собственик, название често употребявано в Южните щати. Произлиза от холандското „баас“. Б. ав. ↑

ГЛАВА ХХІ

РОБИТЕ НА ИНДИАНЦИТЕ

Не се усъмних в истинността на историята, която ми разказа Джейк. Знаех, че това, което негрите разправят е вярно. Цялата работа наистина миришеше на нещо, което можеше да се очаква от Рингоулдовци и Граб. Последният — полуплантатор, полузаконен адвокат, не се ползуваше с добро име.

Джейк ми съобщи още, че Спенс и Уилямс изчезнали по време на делото. По-късно и двамата се върнали в поселището, но никой не взел мерки срещу тях, тъй като нямало кой да ги даде под съд.

А що се отнася до откраднатите негри, повече никой не ги видял в тази част на страната. Крадците изглежда са ги закарали на пазара за роби в Мобайл или Нови Орлеан, където са взели достатъчно пари, за да се плати на Граб за неговата „адвокатска“ услуга, а така също на Уилямс и Спенс за тяхната помощ. Земята станала притежание на Рингоулд веднага щом индианците напуснали страната — такава била целта на „акта за продажба“.

На подобна сделка между бели биха погледнали като на долна измама, като на сериозно престъпление. Но в този случай белите се престорили, че не вярват. Имало и хора, които знаели, че това, което разправят за сделката, е вярно, но гледали на нея като на умел „гешефт“.

Не се съмнявах, че това, което научих за сделката, е вярно. Именно така постъпваха пограничните авантюристи с нещастните индианци, с които те влизаха в досег.

Гранични авантюристи ли казах? Не, това бяха правителствени хора, членове на законодателното тяло във Флорида, генерали, плантатори, богаташи като Рингоулд — всички участваха в подобни спекулации. Бих могъл да спомена много имена. Това, което пиша, е самата истина и не се страхувам, че някой ще ме опровергае.

Ето защо аз веднага повярвах на разказа на негъра. Това беше само една от десетките подобни истории, които бях чувал. Деянията на

полковник Гей Хъмфри — пълномощник но индианските въпроси, на майор Фейгън — друг пълномощник, на Декстър.....известния крадец на негри, на Флойд, Дъглас, на Робинсън и Милбърн са факти, влезли в историята, те всички свидетелстват за безобразията, извършени над нещастните семиноли. Човек може да изпълни томове с описания на мошеничества, подобни на извършеното от Граб и Рингоулд. В отношенията между белите и червенокожите не бе необходимо да се намесва умел адвокат, за да установи коя страна е онеправдана. Да установи неправдите, които оставаха непоправени и без възмездие. Без никакво съмнение индианците винаги бяха жертвата.

Не е необходимо да добавям, че те се мъчеха да отмъщават за всичко това. Можеше ли да бъде другояче?

Искам да спомена и един забележителен факт от живота на Флорида по това време. Известно бе, че робите, откраднати от индианците, винаги когато можеха, се връщаха при предишните си собственици. За да направят невъзможно връщането им, Декстърровци и Дъгласовци бяха принудени да ги отвеждат на далечни пазари, до далечните брегове на Мисисипи, до Начез или Нови Орлеан.

Има само едно обяснение на това своеобразно социално явление и то е, че робите на семинолите не бяха истински роби. Индианците се отнасяха меко към робите си за разлика от белите робовладелци. Робите всъщност бяха обикновени земеделци в страната на семинолите. Индианските господари бяха доволни, ако им отгледат малко царевица и някои други земеделски култури, колкото да задоволят нуждите на тяхната скромна кухня. Робите живееха далеч от жилищата на господарите. Часовете, които прекарваха по нивите, не бяха много и едва ли може да се каже, че техният труд бе принудителен. Излишните продукти оставаха за тях и в повечето случаи те забогатяваха. Ставаха дори по-богати от господарите си, които бяха по-лоши стопани. Те лесно можеха да се откупят и мнозинството от тях бяха всъщност свободни, макар и да не си струваше човек да бяга от такъв ярем. Ако това можеше да се нарече робство, то бе най-меката форма, известна на земята — много различна от унижителното робство на Хем под Шем или Яфет^[1].

Някой може да попита как семинолите са се сдобили с тези черни роби. Дали те не бяха бегълци от щатите Джорджия, Каролина, Алабама или от плантациите на Флорида? Без съмнение някои бяха

избягали роби, но повечето от тях не се числяха в списъците на бегълците. Пристигайки при индианците, те ставаха свободни. Беше време, когато съгласно строгите условия на договора, сключен във форт Моултри, избягалите роби трябваше да бъдат предавани на белите си господари. За тяхна чест семинолите никога не спазваха тези срамни условия. Всъщност не винаги беше възможно бегълците да бъдат предавани обратно. В различните части на резервата се бяха образували поселища от чернокожи, които живееха свободно, имаха главатарии и бяха достатъчно силни да се защитават. Обикновено бегълците намираха убежище при тях. Там те бяха добре дошли. Такива бяха колониите на „Хари“ сред мочурищата на Пииз Крайк, на „Абрам“ в Микосоки, на „Чарлз“ и на „Краля на мулатите“.

Не, черните роби на семинолите не бяха бегълци от плантациите, макар белите да се мъчеха да докажат, че е така. Много малко от тях имат такъв произход. Мнозинството от тях бяха „истинска собственост“ на индианците, ако, разбира се, един роб може да бъде наречен „собственост“. Но така или иначе с тях се бяха сдобили по законен път. Някои бяха купени от първите поселници — испанците, а други са били закупени от американските плантатори.

Как са били закупени? — ще запитате вие. Какво може да предложи едно диво племе в замяна на такава скъпа стока? Отговорът не е труден: коне и рогат добитък. Семинолите притежават огромни стада. Когато испанците напускали страната, саваната гъмжала от подивял добитък от андалузка порода. Индианците го хванали, опитомили го отново и станали законни собственици.

Така е станала сделката — Qui pro quo^[2], четириноги за двуноги!

Главното престъпление, в което обвиняват индианците, е че крадат добитък, тъй като и белите имат стада. Семинолите не отричаха, че сред тях има лоши хора, които те не могат да наглеждат. Има ли общество без негодници?

Едно нещо е сигурно. Когато се обръщаха направо към индианските вождове, те винаги проявяваха готовност да помогнат за връщането на откраднатия добитък. Действаха решително и наказваха нарушителите със строгост, неизвестна от другата страна на границата.

Но отношението на белите съседи към индианците съвсем не се определяше от техните постъпки. Когато искат да обесят кучето, изкарват го бясно. Разбира се, всяка кражба по границата приписваха

на индианците. Белите бандити трябваше само да намажат лицата си с малко кафява боя, за да заблудят правосъдието.

---

[1] Хем, Шем и Яфет — според библейската легенда, синове на Ной. Хем бил смятан за родоначалник на черните раси. Б. пр. ↑

[2] Qui pro quo (лат.) — едно за друго. Б. пр. ↑

ГЛАВА XXII

ХИТРА СДЕЛКА

Такива мисли изпълваха главата ми, докато яздех, мисли, които бяха породени от разказа на негъра.

И сякаш за да се потвърди правотата на моите разсъждения след малко станахме свидетели на едно произшествие. Не бяхме яздили дълго по пътеката, когато забелязахме следи от добитък. Изглежда, че около двадесет глави добитък бяха минали оттук в същата посока, която следвахме и ние — към индианския резерват.

Следите бяха съвсем пресни. Като опитен ловец, не бе трудно да разбере, че са минали преди по-малко от час. Въпреки че бях стоял дълго време затворен зад стените на военното училище, не бях забравил съвсем изкуството, на което ме бе учил младият Пауел.

Това, че съм попаднал на следи от добитък било стари или пресни — не би ми направило никакво впечатление. В това нямаше нищо особено. Индиански пастири са карали стадо към дома си. А, че пастирите са били индианци, личеше от отпечатъците на мокасините в калта. Вярно е, че някои бели погранични жители също носят мокасини, но това не бяха отпечатъци от крака на бял човек. Извитите навътре пръсти^[1], високата извивка на стъпалото и други незначителни белези, които можах да разгледам благодарение на моята опитност в ранна младост, показваха, че следите са оставени от индианци.

С това нещо се съгласи и моят прислужник Джейк, който бе познавач в тази област. Той беше страстен ловец на мечки, на блатни зайци, опосуми и диви пуйки. Освен това често ме бе придружавал на лов за елени, за сиви лисици и ръждиви котки. По време на отсъствието ми Джейк бе станал още по-опитен. Той бе заместил стария си съперник в службата на дървар, което му даваше възможност ежедневно да влиза в досег с обитателите на гората. Наблюдавайки постоянно техните навици, той бе станал още по-изкусен. Грешат онези, които смятат, че негърският ум не притежава проникателността,

която е необходима, за да стане човек добър ловец. Познавам чернокожи, които могат да се ориентират в гората и да разчитат следи с бързината и съобразителността на червенокож или на бял. На това бе способен и Черният Джейк.

Скоро установих, че той дори ме превъзхожда в това отношение и се изумих от неговата остра наблюдателност.

Казах, че следите от добитъка не ни изненадаха. Така бе отначало. Но не бяхме изминали и двадесет крачки, когато Джейк внезапно дръпна юздите като едновременно с това нададе едно от онези гърлени възклицания, характерни за негрите, които така много приличат на грухтенето на уплашено прасе. Погледнах към него. По израза на лицето му познах, че иска да ми каже нещо.

— Какво има Джейк?

— Божичко, масса Джордж, не виждате ли?

— Какво?

— Това там долу.

— Виждам следи от крави и нищо повече.

— А тези големите не виждате ли? Да, вярно, едните са по-големи.

— Дявол да го вземе! Та това са следи от големия бик Болфейс. Ами че аз го познавам. Колко пъти съм прекарвал кипарисови трупи за господаря с него.

— И аз си спомням за Болфейс. Ти смяташ, че животните са наши? Не, масса Джордж, може да са на адвоката Граб. Старият господар продаде Болфейс на масса Граб преди повече от година. Познавам си аз копитата на моето Боли^[2].

Откъде накъде добитъкът на мистър Граб ще се намира на индианска земя, толкова далеч от плантацията и то каран от индианци?

— Та и аз това се чудя, масса Джордж.

Имаше нещо необикновено във всичко това. Ние бяхме озадачени. Не бе възможно добитъкът сам да се е отдалечил на такова разстояние. Животните едва ли сами бяха преплували реката. Освен това добитъкът не беше се заблудил. Очевидно, водеха го индианци. Дали те не бяха извършили нападение с грабителска цел? Дали добитъкът не бе откраднат?

Следите говореха за кражба, но за недостатъчно умела кражба. Животните бяха прекарани по пътека, по която често минават хора и

по която сигурно щяха да тръгнат да ги търсят. Крадците, ако изобщо бяха крадци, не бяха взели никакви мерки да укрият следите си.

Не можахме да установим дали е кражба, или не. Тази несигурност ни заинтригува толкова много, че решихме да тръгнем по следите и ако е възможно, да установим истината.

В продължение на повече от една миля следите съвпадаха с нашия път. След това внезапно завиваха наляво по пътека, която водеше към горичката край един „хомък“. Бяхме решили да не се отказваме лесно от намеренията си. Знаехме, че стадото е минало преди по-малко от час, може би преди четвърт час. Следите бяха съвсем пресни. Стадото едва ли беше надалеч. Лесно можехме да открием стадото, като преминем в галоп рядката борова гора. С такива мисли ние продължихме по следите на добитъка.

Скоро след като навлязохме в гората, чухме гласове на мъже, които разговарят, а от време на време се долавяше и леко мучене.

Слязохме от конете, вързахме ги за едно дърво и продължихме пеша.

Вървахме крадешком и мълчахме. Водехме се по гласовете на хората, които продължаваха да разговарят. Без съмнение следите, по които бяхме вървели, бяха от добитъка, който сега мучеше. Но в същото време не по-малко сигурно бе, че гласовете, които чувахме, не бяха гласовете на хората, които са ги водили.

Лесно може да се различи индианската реч от говора на бял човек. Хората, чийто разговор дочухме, бяха бели. Езикът, на който говореха, бе нашият език, украсен с всички възможни ругатни. Моят спътник можа да разпознае още нещо... той позна хората.

— По дяволите! Маса Джордж, това са двамата негодници Спенс и Бил Уилямс!

Предположението на Джейк излезе вярно. Приблжихме се. Вечнозелените дървета ни скриваха. Стигнахме края на една просека. Там видяхме стадото говеда, двамата индианци, които ги бяха докарали, и двете знаменити личности, чиито имена споменахме.

Стояхме скрити, като наблюдавахме и слушахме. След малко моят спътник ми прошепна няколко думи, от които разбрах цялата работа.

Индианците, долни отрепки на свой род, получила подарък по шише уиски и няколко незначителни дреболии. С това им заплащаха за

нощния труд — за това, че бяха ограбили пасбището на адвоката Граб.

Те бяха свършили уговорената работа и тъкмо предаваха стоката, когато ние пристигнахме на мястото. Работодателите им, които приемаха добитъка, им заплащаха. Сега индианците можеха да се приберат у дома и да се напият, а през това време двамата нехранимайковци щяха да откарат добитъка в някоя отдалечена част на страната, където лесно можеха да го продадат. Не по-малко вероятно бе животните отново да се върнат в плантацията на адвоката Граб, „спасени“ от смелчагите Спенс и Уилямс, които щяха да се похвалят, че са ги изтръгнали от ръцете на банда индиански разбойници. История, подходяща за разказване край огнището на някоя плантация, случай, от който щяха да се заинтересуват полицията и властите.

О, тези диви семинолски крадци! Трябва да се отървем от тях — трябва да ги „изселим“ час по-скоро!

Тъй като по една случайност добитъкът принадлежеше на адвоката Граб, аз реших да не се меся. Можех на друго място да разкажа какво съм видял. Без да се обаждаме, моят другар и аз тихичко се върнахме при конете и потеглихме, потънали в мисли.

Не се съмнявах, че Уилямс и Спенс бяха наели тези индиански пияници. Още по-малко се съмнявах, че адвокатът Граб бе наел Уилямс и Спенс за тази хитра сделка.

Потокът трябва да се размъти от долу на горе — бедните индианци трябва да бъдат докарани до отчаяние.

---

[1] Тази особеност не е нещо естествено, а е дело на човешка ръка и се придобива, докато децата са още в люлката. Б.авт. ↑

[2] Боли — умалително от Болфейс. Б. пр. ↑

ГЛАВА XXIII

МИСЛИ ПО ПЪТЯ

В академията, а и на други места ми се подиграваха, че взимам страната на индианците. Неведнъж да ми натяквали за кръвта на старата бедна Покахонтас, от която едва ли са останали следи в жилите ми, след като двеста години е била разреждана с кръв от бели хора. Разправяха ми, че не съм бил патриот, тъй като не присъединих гласа си към просташката врява, каквато вдига всяка нация, когато хули противниците си.

Нациите са като отделните хора. За да им угодиш, трябва да бъдеш лош като тях, да изпитваш същите чувства като тях — или поне да показваш, че ги изпитваш — нещо, което върши същата работа, да се преструваш, че обичаш и мразиш също като тях. Накратко, трябва да се откажеш да мислиш самостоятелно, да викаш заедно с мнозинството „Разпни го!“

Така постъпват хората в нашето общество и ги считат за патриоти.

А онзи, който черпи умозаклученията си от извора на истината и който се стреми да спре безсмисления поток на човешките предразсъдъци, никога няма да получи признание през живота си. Може би ще го оценят, когато умре, но не и преди да е отишъл в гроба. Такива хора не трябва да търсят приживе славата, за която е копнеел покорителят на Перу^[1] — те няма да я добият. Истинският патриот, който търси признание, трябва да го очаква от следващите поколения, дълго след като костите му изгният в земята.

За щастие има и друга награда. *Mens conscia recti*^[2] не е безсмислена фраза! Има хора, които високо я ценят, които намират опора и утеха в нея.

Макар и огорчен от изводите, които бях заставен да направя — изводи не само от последната случка, на която бях свидетел, но и от много други, за които бях чувал, аз се поздравявах за поведението си.

Нито с думи, нито с дела аз не бях помогнал на несправедливостите. Нямах причини да се самообвинявам. Съвестта ми бе чиста от всякакви зли чувства към нещастния народ, срещу който скоро щях да се изправя като неприятел.

Не разсъждавах дълго по тези общи въпроси. Скоро ме обзеха по-мъчителни мисли, наваяни от възпоминанията за дружбата и любовта. Мислех за разорената вдовица, за нейните деца, за Маюми. Признавам, че мислех главно за Маюми. Но мисълта за нея обхващаше всичко, което ѝ принадлежи. Всички нейни близки ми бяха скъпи, защото тя ми бе най-скъпото.

Изпитвах състрадание, мъка, дори и една много по-горчива болка от мъката — чувство за рухнали надежди. Не се надявах да я видя отново.

Къде ли бяха сега моите скъпи приятели? Къде ли бяха отишли? У мен се надпреварваха опасения, предположения и страхове. Въображението ми рисуваше мрачни картини. Хората, които бяха извършили това престъпление, бяха способни и на други, дори на най-сериозните престъпления, отбелязани в съдебните архиви. Какво е станало с моите приятели от детинство?

Спътникът ми не можеше да хвърли светлина върху съдбата им след деня, в който бе извършена неправдата. Той предполагаше, „че са се преместили на друго място в индианския резерват, тъй като вече никой нищо не е чул за тях“. Но това бяха само предположения.

Мрачните ми мисли се разведриха малко от промяната на околния пейзаж. Бяхме пътували през борови гори. Около пладне навлязохме в огромен „хомък“, който се простираше наляво и надясно от нас. Пътеката, по която вървахме минаваше точно през него.

Пейзажът се измени изведнъж, сякаш докоснат с магическа пръчка. Измени се почвата под краката ни, както и листакът над главите ни. Около нас вече нямаше борове. Отвсякъде ни заобикаляха гъстите листа на вечнозелени дървета. Някои от листата бяха широки, лъскави и твърди като кожа, например на магнолията, която тук достига истинската си големина. До нея растеше дъбът, червената черница, бурбонският лавър, желязното дърво, халесия и каликарба. Над всички се издигаше палмата с корона като зелка, която гордо развява перестите си листа с полъха на зефира, сякаш поклаща

пренебрежително глава, за да поздрави скромните си другари, които растат под нея.

Дълго време пътувахме в дебела сянка, образувана не само от дърветата, но и от паразитните растения, които ги обвиваха — голямата лоза, отрупана с листа, виещите се пълзящи растения „смилакс“ и бръшлян и сребристите кичури на тиландзията скриваха небето от погледа ни. Пътеката се виеше. Трябваше да заобикаляме паднали трупи. Често пътят ни бе препречван от плетеницата на мискетови лозници, чиито възлести стебла се протягаха от дърво до дърво, подобно на дебелия въжет, които поддържат мачтите на кораб.

Пейзажът бе мрачен, но величествен. Той отговаряше на чувствата ни в момента и ме успокояваше повече от простора, който се открива между боровите дървета.

След като пресякохме пояса от тъмни гори, достигнахме до един от онези необикновени вирове, които вече описах — кръгъл басейн, ограден от хълмчета, и кафявочервени скали — изгаснал воден вулкан. Варварският жаргон на саксонските поселници ги нарича „локви“. Това название е съвсем неподходящо — когато в тях има вода, тя винаги е кристално прозрачна и чиста.

Басейнът, при който стигнахме, бе пълен с бистра вода. Конете бяха жадни, а така също и ние. Бе най-горещият час на деня. Горите пред нас изглеждаха по-редки и по-малко сенчести. Времето и мястото бяха подходящи да поспрем. Слязохме от конете и се приготвихме да починем и да се освежим.

Джейк носеше обемиста едnodневка, чиито издути страни заедно с гърлата на шишетата, които се подаваха от нея, говореха за нежните грижи на хората, които бяхме оставили у дома.

Ездата бе изострила апетита ми, а жегата — жаждата ми. Съдържанието на едnodневката скоро задоволи глада ми. Чаша кларет^[3], примесен с вода от студения бистър извор, утоли жаждата.

Разбира се, пурата бе естественият завършек на тази закуска на открито. След като запалих пурата, легнах по гръб под балдахина на разперените сенчести клони на магнолията.

Наблюдавах синия дим, който се виеше нагоре сред лъскавите листа и разгонваше малките насекоми от убежищата им.

Мислите ми се успокоиха. Чувствата утихнаха в гърдите ми. Силният аромат на кървавочервените шишарки и големите восьъчни цветове оказваха своето упоително въздействие. И аз заспах.

---

[1] Покорителят на Перу — Франсиско Писаро (1471–1541), знаменит испански завоевател. Б. пр. ↑

[2] *Mens conscia recti* (лат.) — чиста съвест. Б. пр. ↑

[3] Кларет червено френско вино от Бордо. Б. пр. ↑

ГЛАВА XXIV

СТРАННОТО ВИДЕНИЕ

Изглежда бях лежал няколко минути така унесен, когато ме събуди шум от гмуркане във водата, сякаш някой бе скочил във вира. Но аз не се стреснах и не се изненадах, затова не се обърнах да видя какво става. Дори не отворих очи.

„Джейк се къпе — си помислих... Чудесна идея, и аз ще се окъпя след малко.“

Но аз се лъжех. Негърът не бе скочил във водата, а се намираше на брега близо до мене, където бе легнал да спи. И той се бе събудил от шума и бе скочил на крака. Чух го т вика:

— Боже, масса Джордж, виж какъв е голям! Уф!

Повдигнах, глава и погледнах към вира. Не Джейк причиняваше шума във водата, а един голям алигатор, който се бе доближил до брега, дето лежахме. Алигаторът се беше отпуснал във водата, като се крепеше на повърхността върху широките си гърди и бе разперил мускулестите си крайници, които имаха ципи между пръстите. Той ни гледаше е явно любопитство. С глава, изправена над повърхността, и опашка, вирната неподвижно нагоре, той представляваше смешна, но същевременно и отвратителна гледка.

— Донеси ми пушката, Джейк! — казах аз шепнешком. — Стъпвай внимателно, за да не го уплашиш!

Джейк се прокрадна, за да вземе пушката. Но влечугото изглежда разбра намеренията ни. Още преди негърът да се добере до оръжието, алигаторът се обърна внезапно във водата и се стрелна в тъмните дълбочини на езерцето. Чаках известно време с пушка в ръка да се появи отново, но той не излезе на повърхността. Вероятно и друг път са стреляли по него или са го нападали. Сега алигаторът виждаше в нас опасни неприятели. Тъй като вирът се намираше близо до пътеката, по която често минават хора, предположението ми беше правдоподобно.

Нито аз, нито Джейк нямаше да обърнем особено внимание, ако тази случка не ни напомняше за друго събитие, което добре помнехме. Всъщност приликата бе забележителна — вирът, скалите, дърветата наоколо — всичко възкресяваше ужасната сцена. Даже влечугото, което току-що бяхме видели, изглеждаше по форма, големина, по грозния си и свиреп вид също като алигатора, за който в плантацията сега се разказваше цяла легенда.

Страшната случка изплува в съзнанието ми с всичките си подробности, сякаш се бе случила предишния ден. Аз си спомнях как земноводното чудовище бе примамено, ужасната среща във вира, гонитбата, залавянето, делото и жестоката присада, бягството, дългото преследване по езерото и внезапния зловещ край. Спомних си всичко това съвсем живо. Струваше ми се дори, че отново чувам предсмъртния вик на жертвата, когато потъваше във водата. Това не бяха приятни спомени нито за другаря ми, нито за мене и ние скоро престанахме да говорим за тях.

Сякаш за да ни развлече, до ушите ни долетя веселото крякане на дива пуйка. Джейк ме помоли да му позволя да се опита да я удари. Нямах нищо против. Той взе пушката и ме остави. Запалих отново хаванската пура, обтегнах се на меката трева и се вгледах в кръгчетата от лилав пушек. Вдишвах дълбоко упоителния аромат на цветята и отново заспах.

Този път сънувах. Сънищата ми бяха сякаш продължение на мислите, които доскоро ме бяха вълнували. Видях още веднъж онзи съдбоносен ден и едно след друго събитията, които се бяха случили.

Сънят ми обаче се различаваше от действителността. Сънувах, че виждам как мулатът изплува на повърхността на водата, как се изкачва на брега на острова и успява да избяга невредим, без нито една драскотина. Сънувах също, че се е върнал да ми отмъсти, че по някакъв начин се намирам в негова власт и че точно в този миг, се готви да ме убие.

В този опасен миг аз отново се събудих. Сега не от плясък на вода, а от близкия остър пукот на пушка.

„Джейк е стрелял по пуйката — помислих аз, — дано е улучил. Няма да е зле да занеса една пуйка във форта. Сигурно ще бъде добре дошла за столовата. Казват, че запасите им не били много изобилни. Джейк е добър стрелец и няма да я изпусне. Ако...“

Внезапно мислите ми бяха прекъснати от втори изстрел. Острата детонация показваше, че и този път е от пушка. „Какво означава това? — попитах се аз, изпълнен с тревога. — Джейк има само една пушка, и то едноцевка. Не е имал време да я зареди отново. Дали първия път не сънувах?“ Но не — сигурен бях, че чух изстрел. Какво друго може да ме е събудило? Изстрелите бяха два. Не можеше да греша.

Скочих изненадан на крака. Обзе ме страх. Страхувах се за безопасността на моя другар. Сигурен бях, че съм чул два гърмежа. Това означаваше, че са стреляли две пушки, че са стреляли двама души. Може би Джейк да е бил единият, но кой е другият? Намирахме се на опасно място. Дали не е някой враг?

Извиках високо негъра по име. Отдъхнах си, като чух гласа му недалече в гората. Но той събуди нови страхове у мене. Това не бе отговор на моя зов, а вик на ужас.

Озадачен и разтревожен, аз сграбчих пистолетите си и се втурнах да го посрещна. Ясно бе, че идва към мене и се намира наблизко, но все още не виждах черното му тяло под тъмните сенки на дърветата. Той продължаваше да вика и сега можех да различа думите му.

ГЛАВА XXV

КОЙ СТРЕЛЯ

— Всемогъщи Боже! Всемогъщи Боже! — викаше той ужасен. —
Масса Джордж, ранен ли сте?

— Ранен? Кой може да ме рани?

Ако не бяха двата изстрела, щях да сметна, че е стрелял по
посока към мене и е решил, че може да ме е ударил.

— Не сте застрелян! Слава Богу, не сте застрелян, масса
Джордж!

— Защо, Джейк? Какво означава всичко това?

В този миг Джейк излезе от гъстата гора. Виждах го съвсем ясно.

Видът му не разсея опасенията ми, че се е случило нещо
необикновено.

Той представляваше въплъщение на ужаса. Очите му така се
въртяха в орбитите си, че се виждаше повече бялото им, отколкото
зениците и ирисът. Устните му бяха бели и безкръвни. Черната кожа на
лицето му бе побледняла и станала пепелива. Зъбите му тракаха,
докато говореше. Държанието и всичките му движения издаваха, че
той е обзет от панически ужас.

Щом ме видя, Джейк бързо се втурна към мене и сграбчи ръката
ми. В същото време погледна уплашено към мястото, откъдето бе
дошъл, сякаш там се криеше някаква страшна опасност.

Знаех, че обикновено Джейк не бе страхлив. Напротив. Значи се
беше случило нещо наистина страшно. Но какво?

Обърнах се и погледнах, но в тъмната дълбочина на сенките не
можех да различа нищо освен кафявите стволоче на дърветата. Отново
настоях да ми обясни какво е станало.

— Божичко, той бе... бе... беше. Сигурен съм, че той беше.

— Той? Но кой?

— О, масса Джордж, в... в ... вие сигурен ли сте, че не сте
ранен? Той стреля по вас! Видях го д... д-д... да се прицелва. Аз
стрелях по него. Н ... н... не улчих. Той избяга.

— Кой стреля? Кой избяга?

— О, Божичко! Т ... т... той беше. Той или неговият дух.

— За Бога, обясни ми какво има. Кой е той? Какъв дух? Да не си видял дявола?

— Вярно е, маса Джордж, вярно е... Д... д... дявола видях. Жълтия Джейк.

— Жълтия Джейк?

— Жълтия Джейк? — повторно попитах аз машинално, без, разбира се, да вярвам ни най-малко в думите на спътника си. — Жълтия Джейк ли си видял, казваш?

— Да, маса Джордж — отговори конярят, като малко се поуспокои. — Сигурен съм, както че е бял ден. Видях него или неговия дух.

— Глупости! Няма духове! Очите ти са те измамили под сянката на дърветата. Просто така ти се е сторило.

— Боже мой, маса Джордж — възрази черният настойчиво. — Кълна се, че го видях — очите не са ме измамили. Видях Жълтия Джейк или неговия дух.

— Но това е невъзможно!

— Може да е невъзможно, но е истина! Съвсем сигурен съм, че видях Жълтия Джейк. Ток стреля по вас иззад онова каучуково дърво. После аз по него. Но, маса Джордж, не чухте ли два изстрела?

— Вярно, чух два изстрела или поне така ми се стори.

— Не, маса, нищо не ви се е сторило. Уф! Този проклет негодник стреля, сигурен съм. Погледнете тук, маса Джордж! Погледнете!

Бяхме се приближили до вира и се намирахме до магнолията, под чиято сянка бях заспал. Джейк се наведе и посочи към дънера. Погледнах мястото, което ми показваше. Върху гладката кора на дървото имаше следа от куршум. Той само бе докоснал дървото и бе отминал. Нараненото място бе зелено и прясно. Мъзгата още течеше. Без съмнение някой е стрелял по мене и за малко не ме е улучил. Оловното топче е минало край ухото ми, на няколко инча от главата ми, когато съм почивал върху пътната чанта. Сега си спомних, че почти едновременно с първия изстрел бях чул свистенето на куршум.

— Вярвате ми, нали, маса Джордж — попита негърът с доволен вид. — Виждате, че е истина.

— Разбира се, вярвам ти, че някой е стрелял по мене...

— Този някой е Жълтият Джейк, маса Джордж, Жълтият Джейк, да го вземат дяволите! — настойчиво потвърди другарят ми. — Видях този жълт негодник съвсем ясно, така както виждам дънера.

— Жълтокож или чернокож, трябва веднага да се махнем оттука. Да си вървим! Дай ми пушката. Ще пазя, докато оседлаеш конете. Бързай!

Тутакси заредих пушката, застанах зад едно дърво и обърнах очи към посоката, от която бе дошъл куршумът. Негърът доведе конете зад мене, започна светкавично да ги оседлава и да стяга багажа.

Няма нужда да казвам, че наблюдавах с тревога — дори с уплаха.

Опитът да бъда застрелян показваше, че наблизо се таи някакъв смъртен враг. Предположението, че е Жълтият Джейк, бе нелепо и аз, разбира се, го отхвърлих с насмешка. Със собствените си очи бях видял неговия ужасен край. Бяха ми необходими доказателства, убедителни от тържествените увещания на моя спътник, за да ме накарат да повярвам, че е бил духът на Жълтия Джейк или, че той е възкръснал. Никой бе стрелял по мене — в това не можех да се съмнявам. При здрача в тъмните гори, заслепен от страх, негърът беше взел нашия враг за Жълтия Джейк. Разбира се, това бе рожба на неговото въображение. Той просто се е припознал в самоличността на неизвестния враг. Не можеше да има друго обяснение.

Но защо пък точно в този миг сънувах мулата? И защо точно такъв сън? Думите на негъра, в които аз не вярвах, бяха въплъщение на неприятното видение, което ми се яви насън.

Изби ме студена пот. Кръвта ми се смръзна. Настръгнах, като си помислих за необикновеното съвпадение. Нещо ужасно се криеше в цялата работа — нещо толкова дяволски вероятно, че започнах да смятам тържествените уверения на негъра за истински. Колкото повече мислех за всичко, което се бе случило, толкова по-малко се съмнявах в правдивостта на неговите думи.

Защо например някакъв си индианец без всякакво предизвикателство ще избере тъкмо мене за жертва? Вярно е, че между белите и червенокожите съществуваха враждебни отношения, но войната не бе за-почнала. Още не бяхме стигнали дотам. Съветът на вождовете още не беше се състоял. Събранието бе насрочено за следния ден. Не беше вероятно враждебни действия да са започнали от

едната или другата страна, преди да са известни решенията на съвета. То би повлияло на изхода на това важно събрание. Индианците бяха толкова заинтересовани от запазването на мира, колкото и белите им неприятели, дори много повече. Те не можеха да не знаят, че едно таква ненавременно предизвикателство няма да е от полза за тях, а напротив, би била удобен предлог в ръцете на хората, които бяха за изселването им.

Възможно ли бе тогава индианец да посегне на живота ми? А ако не беше някой индианец, кой друг на този свят би желан да ме убие? Не си спомнях да съм обидил или предизвикал някого толкова, та да желае смъртта ми.

Спомних си за пияните индианци, които бяха отвлекли добитъка. Те малко биха се интересували от договорите или от резултата на събранието. За такива хора кон, седло, пушка или някаква дреболия са по-важни, отколкото съдбата на цялото племе. Явно беше, че и двамата бяха истински бандити. И сред червенокожите има крадци, както и сред белите.

Не можеше да бъдат те. Те не ни видяха, когато минахме, а даже и да са ни видели, не беше възможно да пристигнат толкова скоро тук. Бяхме яздили с бърз ход, след като ги оставихме, а те нямаха коне.

Спенс и Уилямс имаха коне. След като Джейк ми разказа по пътя за миналото на двамата негодьяи, аз се убедих, че те са способни на всичко, дори на убийство.

Но и това бе почти невероятно. Те не ни бяха видели, а освен това бяха заети със стадото.

Аха! Най после се сетих! Стори ми се, че съм налучкал най-вероятното предположение. Злодеят, навярно беше някой беглец от поселището, някой роб, с когото са постъпили зле и който се е закълел винаги да отмъщава на белите. Вероятно е искал да отмъсти на първия бял човек, изпречил се на пътя му. Без съмнение бе някой мулат, който може би е приличал донякъде на Жълтия Джейк. Хората с жълта кожа, както и чернокожите си приличат много.

Така можех да си обясня заблудата на моя спътник. Това обстоятелство всеки случай правеше грешката му по-естествена. И аз трябваше да се задоволя с това предположение.

Джейк бе вече приготвил всичко. Без да се бавим, за да търсим друго разрешение на загадката, ние скочихме на седлата и с галоп се

отдалечихме. Яздихме известно време приведени над конете си. Сега пътят ни минаваше през редки гори и можехме да виждаме далеч зад нас.

Не се виждаше никакъв неприятел, ни бял, ни черен, нито червен или жълт, ни отстрани, ни зад нас, нито пред нас. Не срещнахме жива душа чак до укреплението на форт Кинг^[1] Влязохме в него точно когато слънцето потъваше зад тъмната линия на гористия хоризонт.

---

[1] Наречен на името на изтъкнат офицер от американската армия. Такъв е обичаят в пограничните постове. Б.авт. ↑

ГЛАВА XXVI

ЕДИН ПОГРАНИЧЕН ФОРТ

Думата „форт“ извиква пред нас представа за здрава сграда с ъгли, пролуки, бастioni и бойници, назъбени стени, кули и насипи — с една дума непревзимаема крепост. Испанците са издигали такива постройки във Флорида и други места. Някои от тях^[1] все още стоят, а развалините на други свидетелстват за тяхната предишна слава и величие, когато знамето, на което е бил изобразен леопард, се е развявало гордо над стените им.

Колониалната архитектура на Испания се различава много от колониалната архитектура на другите европейски народи. В Америка испанците са строили без оглед на средства и труд сякаш са били убедени, че тяхната власт ще бъде вечна. Дори и във Флорида те едва ли са подозирали, че тяхното господство ще бъде толкова кратко. Нищо не е предсказвало, че толкова скоро ще бъдат изгонени.

В края на краищата тези масивни крепости са изиграли своята роля. Ако не е била тяхната закрила, тъмнокожите ямаси, а след това победоносните семиноли биха ги изтикали от цветущия полуостров, дълго преди индианците да бъдат покорени от други.

И Съединените щати притежават големи каменни укрепления. Но съвсем различни от тях са граничните „фортове“, които опасват територията на САЩ като гигантска верига и за които се говори в разказите за пограничните войни. Тези укрепления нямат големи бойници от изсечен камък, нито скъпи укрепления, нито каквито и да е ненужни украшения. Това са груби постройки за временна употреба, направени от окастрени трупи. Изградени са с малко средства, така че да могат да ги изоставят без загуба и да ги изграждат наново по постоянно изместващата се граница.

Оградите са идеално пригодени за целта, за която са предназначени. Те са пример за практическия дух на едно републиканско правителство.

За да издигнете укрепление срещу индианците, постъпете по следния начин: вземете неколкостотин дървета, насечете ги на дължина 18 фута, разцепете ги по средата; наредете ги едно до друго с плоските стени навън, така че да се образува квадрат, скрепете ги с дъски; изострете върховете им; изсечете места за наблюдателници на височина 8 фута от земята; поставете под наблюдателниците платформи; изкопайте ровове от външната страна; издигнете чифт бастиони в два противоположни ъгли и поставете там оръдията; сложете здрава врата и ето ви граничен форт.

Фортът в зависимост от терена може да бъде триъгълен, четириъгълен или многоъгълен.

Разбира се, необходими са ви квартири за войските и складове за припасите. Затова изградете няколко здрави къщи в ограденото място. Ако искате, може да ги поставите в ъглите; те трябва също да имат и амбразури, които ще послужат, в случай че оградата не издържи. Като направите всичко това, фортът ви е готов.

Боровите дървета са удобни за тази цел. Техните високи безклонести стебла се режат и цепят лесно по дължина. Във Флорида се намира дървен материал още подходящ за целта като например стволовете на палмата-зелка^[2]. Те поради особената, си структура се разбиват по-мъчно от изстрелите и куршумите засядат безопасно в дървото. Форт Кинг бе направен от такъв, материал.

Представете си един такъв форт. Поставете вътре неколкостотин войници — някои от тях с избелели небесносини униформи с бели замърсени нашивки (конниците); други с по-тъмносини униформи, общити с червено (артилерията); трети с яркожълти нашивки (драгуните) и накрая други в тъмнозелени дрехи (стрелците). Представете си всички тези хора отпуснати и размъкнати на вид да се мотаят насам-натам или да стоят на групи, а така също и неколцина постегнати, с бели колани и байонети, които са застанали на пост или пък са от дневния караул; представете си десетина размъкнати жени — съпругите, перачките, заедно с тях и още десетина тъмнокожи индианки, тук-таме плачливи хлапета; няколко офицери, които бързат и които се отличават с тъмносините си рубашки^[3]; пет-шест господа в цивилни дрехи — посетители или служители във форта; двадесетина не толкова благовидни странстващи продавачи — търговци на добитък, касапи, водачи, ловци, комарджии и безделници; черни

прислужници и дружелюбно разположени индианци; може да прибавите и надутия правителствен пълномощник — представете си всичко това и осеяното със звезди знаме, което се развява над главите на всички, и ще имате общия изглед, който се разкри пред очите ми, когато влизах през портата на форт Кинг.

Пътят ме бе уморил — отвикнал бях в последно време да яздя. Сутринта чух, че свирят заря, но не обърнах никакво внимание, тъй като още не бяха определили наряда ми и останах до късно в леглото.

Звукът на тръбата и бързите удари: на барабани нахлуха през прозореца и отново ме събудиха. Познах сигнала за преглед и скочих от леглото. В този миг влезе Джейк и ми помогна да се облека.

— Вижте, маса Джордж — извика той, като посочи през прозореца. — Вижте всички семиноли са се събрали там — всички червенокожи от цяла Флорида, уф, колко са много!

Погледнах навън. Картината бе живописна и внушителна. Войници бързаха насам-нататък. В ограденото място частите се строяваха за преглед. Те вече не бяха размъкнати като предишната вечер, а със закопчани куртки, накривени фуражки, снежнобели колани, с пушки, байонети и копчета, които лъщяха на слънцето. Те представляваха чудесна военна гледка. Между войниците се движеха офицери, които се отличаваха с разкошните си униформи и лъскави еполети. Малко настрана стоеше самият генерал, заобиколен от щаба си. Сред околните той изпъкваше с голямата си черна шапка, на която се полюшваха бели и червени пера на петел. До генерала стоеше правителственият пълномощник, също генерал, в пълна униформа.

Този внушителен парад бе предназначен да направи впечатление на индианците.

В ограденото място имаше и няколко добре облечени цивилни плантатори от околността, между които разпознах и Рингоулдовци. Зад оградата зрелището беше далеч по-живописно.

По плоската равнина, която се простираше на неколкостотин ярда, стояха на групи високи индиански вождове, облечени и най хубавите си дрехи — с тюрбани, нарисувани лица и украсени с пера. Нямаше и двама облечени по един и същи начин и все пак облеклото на всички бе в един стил. Някои носеха ловджийски ризи, гети, и мокасини от еленова кожа, богато украсени с ресни, мъниста и пискюли. Други бяха с туники от шарени басми на квадратни на цветя,

с гамаши от плат сини, зелени или червени на цвят — те достигаха от бедрата до глезените и бяха пристегнати под коленете с гети, извезани с мъниста чиито пискюли висяха отстрани. Всички бяха опасани с великолепни колани, украсени с раковини, в които имаше затъкнати дълги ножове, томаховки и дори пистолети, бляскащи с богати сребърни инкрустации — това бяха предмети, наследени от испанците. Други, вместо с индиански колани се бяха опасали с испански шалове от алена коприна, чиито краища, украсени с ресни, падаха на туниките им. Това придаваше особено изящество на дрехите. Живописните украшения по главите им допълваха поразителните костюми. Тук разнообразието бе още по-голямо. Някои носеха красиви корони от пера, оцветени с блестящи багри, други носеха тюрбани, направени от копринени кърпи на ярки карета, а трети шапки, направени от кожата на черни катерички, рис или мечка, като често муцуната на животното се подаваше по фантастичен начин над лицето на индианеца. Главите на мнозина бяха опасани с широки ленти, бродирани с мъниста, от които се издигаха пера от кралски лешояди или ефирните пера на жеравите от пясъчните хълмове. Неколцина бяха украсени с големи, поклащащи се щраусови пера.

Всички носеха пушки — дългите пушки на горските ловци с рогове и паласки, праметнати през рамо. Не се виждаха нито лъкове, нито стрели, освен в ръцете на младежите, които бяха дошли заедно с бойците.

По-нататък се виждаха палатките, дето индианците бяха построили лагера си. Те не бяха на едно място, а разпръснати на групички край гората. Пред тях се развяваха знамена, които показваха към кой род или племе принадлежат палатките.

Между тях се движеха жени с дълги рокли. Малки тъмнокожи индианчета играеха по зелената трева.

Когато погледнах, бойците се събираха пред оградата на форта. Някои бяха вече приближили и разговаряха на малки групи, а други се разхождаха от група на група и явно личеше, че се съветват.

Аз забелязах изправената стойка на тези прекрасни хора. Не можех да не се възхитя от тяхното свободно държание, което така се отличаваше от скованите движения на обучените войници. Когато човек ги сравни, не може да не му направи впечатление превъзходството на „диваците“.

Като погледнах към редиците от саксонски и келтски войници — застанали вдървено един до друг, с прибрани токове, а след това навън от оградата, към украсените с пера бойци, които гордо крачеха по родната си земя, не можех да не си помисля, че за да покорим тези хора, ние трябва да бъдем значително по-многобройни от тях.

Щяха да ми се смеят, ако гласно изразях мислите си. Те противоречаха на целия предишен опит, противоречаха на хилядите легенди на белите самохвалци от границата. Вярно е, че досега индианците винаги са отстъпвали, но дали защото белият противник е по-силен и по-смел? Не, неравенството се дължеше, на неравенството в броя и по-често на превъзходство на оръжието. Това бе тайната на нашето превъзходство. Може ли мъж да се брани с лък и копия от смъртоносните куршуми на пушката? Но сега нямаше неравенство. Червенокожите бойци носеха огнестрелни оръжия, с които си служеха не по-зле от нас.

Индианците се разположиха в полукръг пред форта. Вождовете се бяха наредили най-отпред. Те насядаха на тревата. Зад тях стояха младшите вождове и изтъкнатите бойци, а още по-нататък редици от обикновени войници от племената. Дори жените и момчетата се приближиха. Те се скриха най-отзад и мълчаливо, но с голям интерес следяха движенията на мъжете.

Те бяха сериозни и безмълвни, нещо необичайно за тях. Това не е в характера им. Обикновено семинолите се смеят и говорят шумно като клоуните от цирка. Даже и веселите негри не могат да се сравняват с тях.

Но сега всички — вождове, мъже и жени, дори и децата, които току-що бяха оставили игрите си — всички имаха тържествен вид.

Нищо чудно. Това не бе обикновено събрание свикано да разгледа някакви незначителни въпроси, а съвет, който трябваше да разреши един жизнен за тях въпрос, съвет, след който можеше завинаги да се разделят от родната земя. Нищо чудно, че не бяха весели както обикновено.

Би било неточно да се каже, че всички изглеждаха загрижени. Сред вождовете в полукръга, имаше хора, които не бяха против преселването. Това бяха хората, които по някакви лични съображения желаеха да се преселят — хора подкупени, подмамани — изменници на своето племе и на своята нация.

Те не бяха нито слаби, нито малко на брой. Някои от най-силните вождове бяха дали съгласие да продадат правата на народа. Другите подозираха или знаеха за измяната им и това бе главната причина за тяхната загриженост. Ако нямаше разделение между тях, партията на патриотите можеше лесно да победи, но те се страхуваха от отстъпничеството на изменниците.

Военната музика засвири. Войската с марш излезе навън през портата. Навлякох униформата си, бързо излязох и заех мястото си сред щабните офицери. След няколко минути стояхме лице срещу лице със събраните вождове.

Войниците бяха строени в редици. Генералът застана при знамената. До него стоеше правителственият пълномощник. Зад тях образуваха група офицерите от щаба с чиновниците, преводачите и някои цивилни — Рингоулдовци и други, на които от любезност бяха позволили да участвуват в съвета.

Офицерите и вождовете се ръкуваха. Лулата на мира обиколи всички и най-после съветът започна.

---

[1] Форт Пискалата на Сент Джонс, форт Свети Агустин и др.; в Пенсакола, Свети Марко и пр. Б. авт. ↑

[2] Chamoeorops palmetto.. Б. авт. ↑

[3] Рядко може да се види американски офицер с пълна униформа, а още по рядко, когато е на поход във Флорида. Б. авт. ↑

ГЛАВА XXVII

СЪВЕТЪТ

Пръв произнесе реч правителственият пълномощник. Неговата реч беше твърде дълга, за да ви я предам в подробности. Главното в нея бе призивът към индианците мирно да спазват условията на договора от Оклауаха, да отстъпят земите си във Флорида, да се преместят на запад в определена за тях страна край бялата река Арканзас. Накратко, да приемат всички условия, които правителството го бе упълномощило да предложи. Той се постара да обърне внимание на предимствата, които щели да последват преселването. Нарисува новия им дом като истински рай — прерии, пълни с дивеч, антилопи и бизони, реки, гъмжащи от риба, кристални извори и безоблачно небе. Ако имаше доверчиви хора сред семинолите, те можеха да сметнат, че благословените ловни полета които според техните религиозни представи се намират на небето, съществуват в действителност на земята.

След това той изтъкна какви ще бъдат последствията, ако индианците не се съгласят. Белите хора, ще се населят нагъсто по техните граници. Лоши бели хора ще навлязат в земите им. Ще последват борби и кръвопролития. Червените ще бъдат съдени в съдилищата на белите, където според законите техните клетви нямат сила и те ще станат жертва на несправедливост.

Такива бяха в действителност съображенията на господин правителствения пълномощник Уили Томпсън^[1], изречени на съвета във форт Кинг през април 1835 година. Ще предам собствените му думи. Те заслужават да бъдат отбелязани като пример за „справедливо и честно“ отношение на белите към червенокожите. Ето какво между другото каза той:

„Да предположим нещо невъзможно, че на вас ви позволяват да останете тук още няколко години. Какво ще стане тогава? Земята скоро ще бъде размерена, продадена и на нея ще се заселят бели. Земерите вече са дошли. Законите на нашето правителство ще се разпрострат и

над вас. Вашите закони ще се пренебрегват. Вождовете ви ще престанат да бъдат вождове. Лоши бели хора ще предявят срещу вас парични иски, ще използват срещу вас оплаквания за изчезнали негри. Може би ще бъдете обвинявани дори в убийства, за които се налага смъртно наказание. Ще ви призоват в съда на белите хора. Вашите оплаквания и обвинения ще бъдат решавани съгласно закона на белите. Белите ще свидетелстват против вас. Няма да позволят на индианците да дават показания. След няколко години вашето положение тук ще бъде безнадеждно. Ще бъдете доведени до просешка тояга, ще бъдете принудени от глад да молите за коричка хляб човека, който ви е разорил, а той може да ви нарече «индианско куче» и да ви изгони. Заради това великият баща желае да ви премести на запад и да ви спаси от всички тези злини.“

И всички тези лицемерни думи бяха изречени при наличието на предишния договор от Кемп Моултри, който гарантира на семинолите правото да останат във Флорида и чийто трети параграф гласи, както следва:

„Съединените щати вземат под свое покровителство индианците от Флорида, те се задължават да се грижат за тях и да ги закрилят срещу каквото и да е посегателство от когото и да е.“

О tempora, о mores^[2]!

Речта бе смесица от лицемерие и скрита заплаха, която от време на време приемаше умолителен тон, а друг път звучеше високомерно и дръзко. И в двата случая заплахата не беше разумна, защото и в двата случая той прекаляваше.

Сам пълномощникът не изпитваше враждебни чувства към семинолите. Той само се възмущаваше от онези вождове, които бяха се обявили против плановете му, а един от тях той особено мразеше. Вдъхновяваше се от желанието да свърши добре работата, с която го бяха натоварили, от желанието да осъществи стремежите на правителството и нацията и по такъв начин да спечели похвала и слава. Като повечето правителствени чиновници той бе готов да жертва пред този олтар независимостта на своята мисъл и всички морални принципи. Какво значение има самата кауза, щом тя е каузата на краля? Заменете „крал“ с „конгрес“ и ще получите девиза на нашия пълномощник по индианските въпроси.

Макар и повърхностна, речта оказа известно въздействие. Слабите и колебливите се повлияха. Примамливата картина на техния нов дом, противопоставена на ужасното бъдеще, което можеше да ги сполети, повлия на мнозина. Тази пролет семинолите бяха посели твърде малко царевица. В ушите им бяха звучали призивите за война и те пропуснаха да засеят навреме. Нищо нямаше да се роди — нито царевица, нито ориз, нито сладки картофи. Те вече бяха започнали да чувстват последствията от нехайството си. Бяха започнали да събират корените на китайската шипка^[3] и жълдите на дъба. А колко по-лошо щеше да бъде положението им през зимата!

Нищо чудно тогава, че индианците проявиха безпокойство. Забелязах че лицата на мнозина изразяваха смущение. Дори вождовете-патриоти изглежда започнаха да се страхуват от резултатите на съвещанието.

Но те не се обезсърчиха. След малко Хойтл-Мати, един от най-големите противници на преселването, се надигна да отговори.

У индианците няма установен ред на старшинство при тези случаи. Племената имат свои признати оратори, на които обикновено позволяват да говорят от името на останалите. На съвещанието присъстваше главният вожд Онопа. Той седеше в средата на кръга с британска корона на главата — реликва от времето на американската революция^[4]. Онопа не беше добър оратор. Той махна с ръка към зет си — Хойтл-Мати, за да покаже, че му дава правото да говори.

Хойтл-Мати се славеше като мъдър съветник и смел воин. Освен това той бе един от най-красноречивите оратори сред семинолите. Бе „министър-председател“ на Онопа и ако пренесем сравнението в древни времена можем да кажем, че той бе Одисей^[5] на своя народ. Хойтл-Мати бе висок, слаб човек, с тъмна кожа, остри черти и малко зловец вид. Той не беше семинол, а както сам заявяваше — потомък на древните племена, населявали Флорида още в дните на испанското нашествие. Може би произхождаше от ямасите — черната му кожа подкрепяше това предположение.

За неговите ораторски способности можем да съдим от речта му: „С договора от Моултри ние се задължихме да живеем в мир на земята, определена за наша собственост. Тогава погребяхме всички спорни въпроси. Увериха ни, че ние ще умрем от естествена смърт, а не от насилия, причинени от бял човек. Не светкавица ще порази

дървото, а мразът на старостта ще пресуши соковете му, листата ще изсъхнат и ще окапят, ще се изпокършат клоните и едва тогава стеблото ще загине и умре. Делегацията, която според условията на разговорите в Оклауаха бе изпратена от името на нашата нация, бе упълномощена само да проучи страната, в която ни предлагаха да се преместим, и да докладва на народа. Ние отидохме според съглашението и огледахме земята. Без съмнение тя е хубава. Нейните плодове са уханни, вкусни и хранителни, но тя е обградена от лоши и враждебни съседи, а плодовете на лошото съседство са кръвта, която обезплодява земята, и огънят, който пресушава потоците. Някои от конете които водехме с нас, бяха откраднати от поуки^[6] и ездачите трябваше да носят багажа си на гръб. Искате да ни изпратите сред лоши индианци, с които никога не ще живеем в мир.

Нищо не казахме когато видяхме земята. Но представителите на Съединените щати ни накараха да подпишем документ, което вие казвате, означавало че сме съгласни да се преместим. Ние смятаме, че не сме направили нищо подобно. Заявихме само, че харесваме земята и че когато се върнем, народът ще реши. Дотук стигаха нашите пълномощия.

Вашата реч е добра, но моят народ не може да каже, че е съгласен да си отиде. Хората са на различно мнение. Трябва да им се даде време да помислят. Сега не могат да се съгласят. Сега те не са готови да отидат. Ако устните им казват «да», сърцата им крещат «не» и ги наричат лъжци. На нас не ни е нужна чужда земя. Защо ни е тя? Ние обичаме земята си и сме щастливи тук. Ще разбием сърцата си, ако изведнъж ги откъснем от родните домове, с които те са свързани. Не можем да се съгласим да отидем. Ние няма да отидем.“

След това говори един от вождовете, които бяха за преселването. Това бе Оматла, един от най-влиятелните в племето. Подозираха го, че е „в съюз“ с официалния представител. Речта му имаше миротворен характер. Той препоръчваше на червенокожите си събратя да не създават трудности, а да постъпят като честни хора и да се съобразяват с договора от Оклауаха.

Явно бе, че вождът се въздържа. Той се страхуваше да покаже открито, че подкрепя планове на пълномощника, страхуваше се от отмъщението на бойците-патриоти. Те го изгледаха намръщено, когато стана да говори. Арпиуки, Кое Хаджо и други често го прекъсваха.

В този дух, но по-смело говори и Луста Хаджо (Черната глина). Той добави много малко. Но неговата самоувереност възстанови самочувствието на предателите и доброто настроение на пълномощника, който бе започнал да показва признаци на раздразнение и нетърпение.

След това от противната партия стана да говори Холата Мико, тих благороден индианец, един от най-почитаните сред вождовете. Здравето му беше лошо, което личеше от вида му. Затова речта му бе по-миролюбива, отколкото можеше да се очаква. А бе добре известно, че той е един от твърдите противници на преселването.

„Дойдохме днес, за да поговорим с вас. Ние всички сме сътворени от великия баща и всички сме негови деца. Ние всички сме деца от една и съща майка, откърмени сме от една и съща гърд, затова сме братя и като братя не трябва да се караме и да се горещим един против друг. Ако кръвта на някой от нас бъде пролята от удара на друг, то земята ще бъде осквернена и ще призове високо за отмъщение, където и да е станало това. Тя ще разсърди Великия дух и той ще ни изпрати гръмотевици. Не съм здрав. Нека говорят другите, които са по-силни, нека те кажат какво мислят.“

Един след друг неколцина вождове станаха и изказаха мнението си. Онези, които бяха за преместването, говореха в духа на Оматла и Черната глина. Това бяха Охала (Големият воин), братята Итолесе и Чарлз Оматла и неколцина други по-незначителни вождове.

Против тях говореха патриотите Акола, Яха Паджо (Лудият вълк), Еча Мата (Водната змия), Пошала (Джуджето) и негърът Абрам. Абрам бе един от старите бегълци от Пенсакола — сега вожд на негрите, които живееха с племето микосоки^[7] и един от съветниците на Онопа, над когото имаше голямо влияние. Той говореше английски свободно. На настоящия съвет, също както по-рано в Оклауха, той бе главният преводач на индианците. Абрам бе чистокръвен негър с дебели устни, изпъкнали скули и с всички други физически особености на неговата раса. Той бе смел, хладнокръвен и мъдър. И макар да бе от чужда раса, той остана докрай верен на народа, който го беше удостоил с доверието си. Речта му бе кратка и умерена, но въпреки това от нея лъхаше твърда решителност да се съпротивява на волята на пълномощника.

„Кралят“ не бе още говорил. Пълномощникът сега се обърна към него. Онопа бе едър, набит мъж, обикновен на вид, но не без осанка на достойнство. Той не бе много умен, нито голям оратор. Макар и да бе главният „мико“ на нацията, влиянието му над воините бе по-малко от това на неколцина по-незначителни вождове. Затова в никакъв случай не можеше да се гледа на неговото мнение като на задължително за другите. Но тъй като беше номинално „мико-мико“ или вожд над вождовете, а в действителност глава на най-голямото племе — микосоките, неговият глас щеше по всяка вероятност да наклони везните на една или друга страна. Ако се обявеше за преселване, патриотите може би щяха да се отчаят.

Настъпи мъртва тишина. Очите на цялото събрание, и на червенокожи, и на бели, се обърнаха към „краля“. Малцина бяха посветени в тайната на неговите намерения. Повечето от присъстващите не бяха сигурни какво ще реши и затова очакваха думите му с тревога.

В този критичен миг хората зад индианския крал се раздвижиха. Те правеха път на някого, който минаваше през редиците им. Явно бе някой знатен човек, тъй като тълпата се отдръпваше почтително, за да му стори път.

След малко той излезе напред — бе млад воин с благороден вид и богато украсени дрехи. Той носеше отличията на вожд. Но те не бяха необходими — във вида и държанието му имаше нещо, което веднага показваше, че е вожд.

Дрехите му бяха богати, без да бъдат лекомислено нагиздени или пъстри. Туниката му — опасана с ярък колан от раковини — падаше изящно. Стегнатите гамаша от аленочервено платно подчертаваха неговата гъвкава походка. Фигурата му бе олицетворение на сила — набита, мускулиста и добре сложена. Около главата му бе завита кърпа с ярки краски. Над челото му се издигаха три черни щраусови пера, които се извиваха назад и с върховете си почти докосваха раменете му. На шията му висяха няколко украшения. Но едно от украшенията биеше най-много на очи. Това бе кръгла златна плочка, на която бяха изобразени лъчи, излизащи от общ център. То представляваше изгряващото слънце.

Лицето му бе обагрено с оранжечервена боя. Въпреки това неговите благородни черти личаха добре: правилно оформена уста и

брада; стиснати тънки устни; челюст, която показва твърдост; слабо орлов нос; високо голямо чело; очи, които също като очите на орела бяха толкова силни, та можеха и в слънцето да се взират.

Като че ли електрически ток премина през присъстващите при появата на този забележителен човек. Всички изпитаха чувства, подобни на чувството на публиката в театъра, когато на сцената излезе голям трагик, когото са очаквали.

Че той е истинският герой на момента, разбрах не от държанието на младия вожд, което бе скромно, а от реакцията на другите. „Действащите лица“, които бяха изиграли своите роли, явно принадлежаха към второстепенните герои. Този бе човекът, когото всички очакваха. Хората се раздвижиха. Понесе се шепот. През тълпата премина вълна на възбуждение, а после едновременно, като че от едно гърло, прозвуча името „Оцеола“!

---

[1] Исторически вярна личност. Б. авт. ↑

[2] O tempora, o mores! (лат.) — О времена, о нрави! Б. пр. ↑

[3] *Smilax pseudo china* — от нейните корени семинолите приготвят конти — вид хранително и сладко желе. Б. авт. ↑

[4] Американска революция — войната за независимост на североамериканските колонии в Англия (1775–1783). По време на войната част от индианците са се сражавали на страната на Англия. Б. пр. ↑

[5] Одисей — герой от древногръцкия епос. Б. пр. ↑

[6] Поуки — индианско племе. Б. пр. ↑

[7] Микосоки — или племето на „Червената пръчка“ бе най-голямото и най-войнолюбивото в нацията. Управляваше го непосредствено главният вожд Онопа, обикновено наричан Миконопа. Б. авт. ↑

ГЛАВА XXVIII

ИЗГРЯВАЩОТО СЛЪНЦЕ

Да, това бе Оцеола^[1] — Изгряващото слънце, чиято слава бе достигнала и до най-отдалечените кътчета на страната, чието име бе предизвикало такъв интерес сред кадетите от академията и извън академията, по улиците и в модните приемни — навсякъде. Именно той се бе появил така неочаквано сред вождовете.

Няколко думи за този изключителен млад човек.

Той се бе издигнал изведнъж от обикновен боец до младши вожд, почти без привърженици, а след това беше спечелил като по чудо доверието на народа. В момента Оцеола бе надеждата на партията на патриотите, духът, който ги въодушевяваше да се съпротивяват. Влиянието му растеше ежедневно. Едва ли има название, което би му подходило повече.

Ако неговите сънародници не бяха го назовавали винаги с това име, човек можете да си въобрази, че той нарочно го е избрал. В името му имаше нещо пророческо, тъй като по това време той наистина бе изгряващото слънце за семинолите. Така гледаха те на него.

Забелязах, че пристигането му силно повлия на бойците. Той може би бе присъствал тук целия ден, но до този миг не бе се показал сред вождовете. С появяването му плахите и колебливите станаха по-сигурни. Вождовете-предатели се свиха пред погледа му. Забелязах, че братята Оматла и даже свирепият Луста Хаджо го гледаха смутени.

Освен червенокожите имаше и други, на които подейства неговото неочаквано появяване. От мястото, където стоях, виждах лицето на пълномощника. Забелязах как то изведнъж побледня и как по него премина израз на раздразнение. Явно бе, че за него Изгряващото слънце не бе добре дошъл. Думите му, отправени набързо към Клинич, достигнаха до ушите ми. Стоях близо до генерала и не можех да не ги чуя.

„Виж ти беда! — промърмори той ядосано. — Ако не беше той, щяхме да успеем. Надявах се да ги накарам да се съгласят, преди да

пристигне. Нарочно му съобщих погрешен час, но и това не помогна! Дяволите да го вземат. Ще разубеди всички. Виж, шепне нещо на Онопа и старият глупак го слуша като дете. Какъвто си е, ще го послуша като голямо дете. Свърши се, генерале! Ще трябва да се бием.“

Когато чух тези едва прошепнати думи, отново обърнах очи към човека, за когото се отнасяха, и го заразглеждах по-внимателно. Той стоеше наведен зад краля и му шепнеше нещо на ухото. Всъщност не шепнеше, а говореше високо на родния си език. Само преводачите можеха да разберат какво казва, а те бяха далеч, за да го чуят. Обаче неговият настойчив тон, твърдостта на държанието му, което все пак издаваше възбуда, застрашителният блясък на очите му, когато поглеждаше към пълномощника, всичко това говореше, че той няма намерение да отстъпи и че съветва своя по-високостоящ сънародник също така смело да окаже съпротива.

Известно време цареше тишина, която се нарушаваше само от шептенето на пълномощника от едната страна и думите, които си разменяха Оцеола и мико-мико от другата. След малко звуковете затихнаха и последва гробна тишина.

Това бе миг на напрегнато очакване. От думите на Онопа зависеха събития, важни за всеки един от събралите се на това място. Война или мир, смърт или живот бяха надвиснали над главите на всички присъстващи. Дори и строените войници бяха протегнали шии и слушаха. А от другата страна децата и жените с бебета на ръце се тълпяха зад кръга от вождове. Техният загрижен вид говореше за тревогата с която чакаха думите на главния вожд.

Пълномощникът стана нетърпелив. Лицето му отново почервения. Виждах, че е възбуден и ядосан. В същото време той правеше всичко възможно да изглежда спокоен. До този миг той се преструваше, че не е забелязал Оцеола, макар и да бе явно, че Оцеола бе човекът, който занимава мислите му. Той само поглеждаше косо към младия вожд и от време на време се обръщаше, за да продължи разговора си с генерала.

Всичко това трая кратко време. Томпсън не можеше да понася повече неизвестността.

— Кажете на Онопа — обърна се той към преводача, — че съветът очаква отговора му.

Преводачът изпълни заповедта.

— Имам само един отговор, — отвърна мълчаливият крал, без дори да благоволи да стане от мястото си. — Доволен съм от сегашния си дом. Няма да го напусна.

Това заявление бе последвано от бурни овации от страна на патриотите. Може би това бяха най-популярните думи, които някога Онопа бе произнасял. От този миг той притежаваше истинска кралска власт и можеше да ръководи народа си.

Огледах вождовете. Усмивка озари благото лице на Холата Мико. Мрачното лице на Хойтл-Мати сияеше от радост. Алигаторът, Облакът и Арпиуки дадоха по-буен израз на задоволството си. Дори дебелиите бърни на Абрам се разтегнаха в тържествуваща усмивка и откриха два реда зъби, бели като слонова кост.

В същото време братята Оматла и техните привърженици бяха навъсени. Мрачните им погледи изразяваха неодобрение. Движенията и държанието им ясно говореха, че те сериозно се тревожеха.

И имаше защо. Вече никой не се съмняваше, че те са предатели. Досега ги бяха подозирали, а сега измяната бе явна.

За тях бе истинско щастие, че форт Кинг е толкова наблизко и че на мястото на съвета бяха строени нашите въоръжени бойци. Може би щеше да се наложи щиковете на нашите войници да ги бранят от гнева на собствените им сънародници.

Пълномощникът бе въвн от себе си. Той не можа да запази достойното си държание на официален представител и стигна дотам, че започна гневно да вика, да заплашва и да ругае. Ругатните му се отнасяха до отделни лица — той назоваваше вождовете по име и ги обвиняваше, че са неверни и нечестни. Обвини Онопа, че бил подписал договора в Оклауха. Когато последният отрече, комисарят му каза, че лъже.^[2] Дори дивакът не счете за необходимо да отговори на подобно вулгарно обвинение, а го отмина с мълчаливо презрение.

След като изля част от злобата си върху неколцина от вождовете, присъстващи на съвета той се обърна и извика с висок и яростен глас:

— Вие сте виновен за всичко! Вие, Пауел!

Трепнах, като чух това. Погледнах да видя кой носи името, което ми бе така добре познато.

Погледите и жестикулациите на пълномощника ме насочиха. Той стоеше с протегнатата ръка и заплашително насочен пръст. Очите му бяха отправени към младия вожд — към Оцеола!

Изведнъж ми просветна. Смътни възпоминания се въртяха и преди това в главата ми. Бе ми се сторило, че под червената боя на лицето му виждах черти, които бях виждал някога.

Сега изведнъж го познах. Младият индиански герой беше приятелят от моето детство, човекът, който бе спасил живота на сестра ми, братът на Маюми!

---

[1] Оцеола — значи Изгряващото слънце на езика на семинолите. Б. авт. ↑

[2] Това също е исторически вярно — точно тази дума е употребил. Б. авт. ↑

ГЛАВА ХХІХ

УЛТИМАТУМЪТ

Да, Пауел и Оцеола бяха един и същи човек. Момчето, както бях предсказал, бе пораснало и станало прекрасен мъж, бе станало истински герой.

Искаше ми се да се втурна и да го прегърна — с такава сила възкръсна в мене старата ми дружба към него и толкова голямо беше възхищението, което изпитвах сега. Но нито мястото, нито времето позволяваха да дам израз на такъв младенчески възторг. Етикетът на военните ми задължения не позволяваха това. Останах на мястото си и доколкото ми бе възможно, запазих спокойствие, макар и да не можех да откъсна очи от човека, от когото сега се възхищавах още повече.

Нямаше време за размишления. Мълчанието, последвало грубите думи на пълномощника, бе нарушено. Този път от Оцеола.

Като видя, че обвинението бе отправено към него, младият вожд излезе няколко крачки напред и се изправи пред пълномощника. Очите му, благи, но все пак непреклонни, изпитателно се насочиха към него.

— На мене ли говорите? — попита той. В гласа му нямаше ни следа от възбуждение или гняв.

— На кого? На вас! — отвърна троснато пълномощникът. — Назовах ви по име — Пауел.

— Името ми не е Пауел.

— Как така не е Пауел?

— Не! — отвърна индианецът, като извиши глас и отправи горд и предизвикателен поглед към правителствения пълномощник. — Вие, генерал Уили Томпсън, вие можете да ме наричате Пауел, ако желаете — той произнесе бавно и с насмешка пълното звание на пълномощника, — но знайте, сър, че аз презирам кръщението на белите. Аз съм индианец, син на моята майка^[1] — моето име е Оцеола.

Пълномощникът едва обузда гнева си. Насмешката към неговото плебейско презиме го жегна. Пауел бе достатъчно запознат с

английските имена, за да знае, че Томпсън не е аристократично име и че сарказмът му ще уязви пълномощника.

Томпсън бе толкова разгневен, че ако имаше власт, навярно щеше веднага да нареди да разстрелят Оцеола. Но той нямаше такава власт. Срещу него бяха изправени триста индиански бойци и всеки един от тях държеше в ръка заредена пушка. Те бяха равностоен противник за войската от форта. Освен това пълномощникът знаеше, че правителството няма да одобри подобно прибързано действие, продиктувано само от гняв. Даже Рингоулдовци — неговите скъпи приятели и постоянни съветници — бяха достатъчно мъдри и се въздържаха от подобен съвет, макар че долните им интереси ги караха да желаят залеза на Изгряващото слънце.

Вместо да отговори на подигравката на младия вожд, пълномощникът се обърна отново към съвета.

— Няма какво повече да говорим — каза той с тон на човек, който се обръща към подчинените си. — Достатъчно! Вие говорихте като деца, като хора, на които им липсва мъдрост и вяра. Не желая повече да слушам. Чуйте сега какво казва великият баща и какво ми поръча да ви съобщя. Той ми възложи да ви предам този документ — Пълномощникът извади свитък, разгърна го и продължи: — Това е договорот от Оклауха. Повечето от вас са го подписали. Искам сега да се приближите и да потвърдите подписите си.

— Не съм го подписвал — каза Онопа, подтикван от Оцеола, който стоеше зад него. — И сега няма да го подпиша. Останалите могат да постъпят според желанието си. Няма да изоставя дома си. Няма да напусна Флорида.

— Нито пък аз! — добави Хойтл-Мати решително. — Имам петдесет бурета барут. Няма да напусна родната си земя, докато не изгърмим и последната прашинка от него.

— И аз смятам така — добави Холата.

— И аз също! — възкликна Арпиуки.

— И аз! — като ехо повториха Пошала (Джуджето), Коа Хаджо, Облакът и негърът Абрам.

Говореха само патриотите. Изменниците не промълвиха нито дума. Подписването на договора бе тежко изпитание за тях. Те всички се бяха подписали по-рано в Оклауха, но сега, в присъствието на

народа, не се осмеляваха да го потвърдят. Страхуваха се дори да защитят това, което бяха направили, и мълчаха.

— Достатъчно! — прекъсна ги Оцеола, който още не бе казал мнението си публично. Всички очакваха да говори. Всички го гледаха с внимание. — Вождовете се изказваха. Те отказват да подпишат. Чрез тях говори гласът на народа, а народът няма да отстъпи от думата си. Пълномощникът ни нарече деца и глупаци. Лесно е да наричаш хората с обидни имена. Знаем, че сред нас има глупци, има и деца, а има и нещо по-лошо — има изменници. Но има и хора, които са толкова верни и смели, колкото е самият пълномощник. Той не желае да разговаря повече с нас. Така да бъде. И ние няма какво повече да му кажем. Той чу нашия отговор. Ако ще, да остане, ако ще — да си върви.

— Братя — продължи ораторът, като се обърна към вождовете и бойците, сякаш без да обръща внимание, че присъстват и бели. — Добре постъпихте. Изразихте волята на народа и народът одобри нашето решение. Не е истина, че искаме да напуснем домовете си и да идем на запад. Онези, които казват това, са измамници и не изразяват нашето мнение. Ние не желаем тази „прекрасна“ земя, където искат да ни изпратят. Тя не е толкова хубава, колкото нашата. Това е дива пустиня, в която лете потоците пресъхват и мъчно се намира вода. Ловците умират от жажда по пътя. Зиме листата окапват от дърветата, сняг покрива земята, мраз скована почвата, хората мръзнат и умират от студ. В цялата страна сякаш земята умира. Братя, ние не искаме такава студена страна. Нашата земя ни харесва повече. Когато е горещо, имаме сенките на дъба, на голямото лаврово дърво^[2] и благородната палма. Да напуснем земята на палмата? Не! Живели сме под нейната сянка и нека умрем под нея.

До този миг напрежението растеше. Всъщност още когато Оцеола се появи, всички изпитаха необикновено вълнение. Аз никога няма да забравя тази сцена, макар и да е мъчно да я опиша с думи. Само художник би могъл да я възпроизведе. Сцена, наситена с драматизъм. От едната страна възбуденият пълномощник, от другата — спокойните вождове. Дори жените бяха оставили голите деца да играят на моравата и да се забавляват с цветята, а те самите, подтиквани от голям, макар и сдържан интерес, заедно с бойците не изпускаха нито един поглед на Оцеола, поглъщаха всяка негова дума.

А неговият поглед бе спокоен, сериозен и съсредоточен. Осанката му — мъжествена и благородна. Неговите свити устни изразяваха решителност, в неговата твърда и сдържана стъпка не се чувстваше надменност. Държането му бе достойно и хладнокръвно. Когато не говореше, неговата глава бе вдигната високо, ръцете му бяха здраво скръстени върху широките му гърди и мълчанието му беше спокойно и тържествено. Но всичко това се променяше незабавно, сякаш по него минаваше електрически ток, когато правителственият пълномощник правеше предложение, за което той знаеше, че е лъжливо или неискрено.

В такива мигове във възмутения му поглед проблясваше огън, убийствено презрителна усмивка извиваше устните му ръцете му се свиваха в юмрук. Той вдигаше ръка и я размахваше. Дишаше бързо и на пресекулки, гърдите му се повдигаха развълнувано, подобно на буен вятър и могъща вълна в бушуващ океан. А после всичко утихваше и той застиваше в меланхолична и спокойна поза, в каквато древните скулптори са обичали да представят боговете и героите на Гърция.

След речта на Оцеола положението стана опасно. Търпението на пълномощника се изчерпа. Настъпил бе мигът да се обяви най-страшната заплаха — ултиматумът, с който го бе въоръжил президентът. Без да измени и най-малко грубото си държание, той съобщи позорната закана:

— Значи няма да подпишете? Не желаете да си вървите? Тогава аз ви казвам, че трябва да си вървите. Ще ви обявим война. Войски ще навлязат във вашата земя. Ще ви изгоним насила, с щикове!

— Така ли? — възкликна Оцеола с презрителен смях. — Добре! Нека бъде обявена война! Макар и да обичаме мира, ние не се страхуваме от войната. Познаваме вашата мощ. Вашият народ е с милиони по-многочислен от нашия. Но и двойно по-многобройни да бяхте, пак нямаше да се подчиним на несправедливостта. Решили сме да предпочетем смъртта пред безчестието. Да бъде обявена война! Изпратете войски в нашите земи. Те може би няма да ни изгонят толкова лесно, колкото си въобразявате. На вашите пушки ние ще противопоставим нашите, на вашите щикове — нашите томахапки. Бойците на семинолите ще се срещнат лице с лице с вашите колосани войници. Нека се обяви война! Готови сме да посрещнем нейната буря. Градушката може да бие и да смаже цветята, но силният горски дъб ще

издигне глава към небето срещу бурята, ще се извиси несъкрушим нагоре.

Индианските воители нададоха предизвикателен вик в края на тази вълнуваща реч. Имаше опасност съветът да се преустанови. Възбудени от призива, някои от вождовете бяха наскочили и стояха с мрачни погледи и с ръце, протегнати напред в непоколебима и гневна закана.

Офицерите от предната редица се промъкнаха към местата си и полугласно заповядаха на войниците да бъдат в готовност. В същото време видяхме артилеристите в крепостта да отиват по местата си. Малките клъбца син дим показваха, че фитилите са запалени.

Въпреки всичко нямаше опасност от сблъскване. Нито една от страните не бе готова за бой. Индианците не бяха дошли на съвета с враждебни намерения. Иначе щяха да оставят жените и децата си у дома. Докато те се намираха наблизо, бойците не можеха и да помислят за нападение. Белите им противници също не се осмеляваха да атакуват първи, без да имат по-сериозен предлог. Взаимната заплаха бе резултат на краткотрайно възбуждение, което скоро утихна.

Пълномощникът бе употребил целия си авторитет. Но не обърна внимание нито на неговите заплахи, нито на ласкателните му увещания.

Той виждаше, че вече няма никаква възможност да постигне целта си.

Все още обаче бъдещето криеше известна надежда. Присъстваха и по-умни глави от пълномощника, като опитният ветеран Клинич и лукавите Рингоулдовци, които разбираха това.

Те се събраха около пълномощника и го посъветваха да вземе нов курс.

— Дайте им време да поразмислят — внушиха му те. — Определете нова среща за утре. Нека вождовете да разискват въпроса насаме, а не както сега в присъствието на народа. Като помислят спокойно, незаплашвани от тълпата воители, може да вземат друго решение, особено сега, когато знаят, че нямат друг избор. А може би — добави Аренс Рингоулд, който освен другите си лоши качества беше и хитър дипломат, — може би по-враждебно настроените от тях няма да останат утре на съвета. А на вас не ви трябват подписите на всички, нали?

— Добре! — съгласи се пълномощникът, който възприе предложението им. — Добре! Така да бъде!

След това кратко обещание той отново се обърна към съвета на вождовете.

— Братя — каза той спокойно, както бе започнал в началото на срещата, — право казва смелият вожд Холата — ние всички сме братя. Защо тогава да се разделяме разгневени. Великият ви баща ще се нажали, като се научи как сме се разотишли. Не желая да взимате прибързани решения по този важен въпрос. Върнете се в палатките си, съветвайте се, разисквайте въпросите спокойно и справедливо помежду си и нека утре се срещнем отново. Загубата на един ден не означава нищо за никого от нас. Утре ще има време да съобщим решенията си. Дотогава ще бъдем приятели и братя.

На тази тържествена реч отговориха неколцина от вождовете. Те казаха, че това били „добри думи“ и че са съгласни с тях. После всички станаха и почнаха да се разотиват.

Забелязах, че в отговорите на индианците има известно объркване. Вождовете не бяха единодушни. Онези, които приеха предложението, бяха предимно от партията на Оматла. Неколцина от патриотите високо заявиха, когато си отиваха, че нямат намерение да се връщат отново.

---

[1] Детето споделя съдбата на майка си. Този обичай не се среща само сред семинолите, а сред всички американски индианци. Б. авт. ↑

[2] Така индианците наричат дървото *Magnolia grandiflora*. Б.авт.
↑

ГЛАВА XXX

РАЗГОВОР ОКОЛО МАСАТА

Около масата в офицерския стол научих много неща. Хората говорят свободно, когато се лее вино, а под влияние на шампанското и най-мъдрите стават бърбиви.

Пълномощникът не скри нито своите намерения, нито мнението на президента, но всъщност мнозина вече се бяха досетили какви са те.

Настроението му бе малко нещо помрачено от начина, по който бе преминал и свършил денят и от мисълта, че ще пострада неговата слава на дипломат, слава, към която ревностно се стремят всички служители на правителството на Съединените щати. Освен това Оцеола, пък и други вождове се бяха държали презрително към него; спокойните и въздържани индианци презират избухливите. А той беше проявил точно тази своя слабост и бе се изложил на техния присмех. Чувствуваше се сразен, унижен, бе изпълнен с ненавист към всички червенокожи. Хвалеше се, че на другия ден ще ги накара да почувстват силата на неговия гняв, че ще им даде да разберат, че е не само избухлив, но също твърд и смел.

Всичко това каза с тон на самохвалко, когато виното повиши настроението му. Той стана весел и безразсъден.

Що се отнася до военните, тях малко ги бе грижа за правната страна на въпроса и не взеха участие в разискването. Те се интересуваха само дали ще има война, или не. Главно този въпрос занимаваше хората на оръжието. Чух мнозина да хвалят превъзходството на нашата войска и да подценяват силата и смелостта на бъдещия противник. Но малцина стари ветерани от войните с индианците, които присъстваха в стола, бяха на друго мнение.

Разбира се, около масата говореха и за Оцеола. Мненията за младия вожд бяха толкова различни, колкото се различава добродетелта от порока. За някои той бе „благороден дивак“, но с изненада установих, че мнозинството не е съгласно с това мнение.

Повечето наричаха Оцеола „дивак, който пиянства“, „крадец на добитък“, „мошеник“.

Дразнех се все повече и повече. Не можех да понасям тези обвинения. Забелязах, че повечето от хората, които ги отправяха, бяха сравнително отскоро в тази част на страната и следователно знаеха твърде малко за миналия живот на човека, когото така лекомислено петнях.

Рингоулдовци, разбира се, се присъединиха към клеветниците, въпреки че те добре познаваха Оцеола. Но аз знаех техните подбуди.

Чувствах се задължен да се намеся в разговора с няколко думи в негова защита по две причини: първо, той не присъстваше; второ, бе спасил живота ми. Не можах да се сдържа, макар че присъстваха високопоставени личности.

— Джентълмени — казах толкова високо, че да мога да привлека вниманието на тези, които говореха, — може ли някой от вас да докаже обвиненията си срещу Оцеола?

Моите думи бяха последвани от неловко мълчание. Никой не можеше да докаже, че Оцеола е пияница, крадец на добитък или мошеник.

— Аха! — чу се най-накрая острият, писклив глас на Аренс Рингоулд. — Значи вие, лейтенант Рандолф, го защитавате?

— Да! Докато не чуя по-убедителни доводи, а не само празни твърдения, че не е достоен за защита, аз ще го защитавам.

— О! Това е лесно — извика един от офицерите. — Всички знаят какво представлява този индианец! Той от години се занимава с кражба на добитък.

— Тук грешите — отговорих на този самоуверен клеветник. — Аз не знам такова нещо, а вие сър, сигурен ли сте в това, което казвате?

— Трябва да призная, че лично аз не съм установил това — каза обвинителят, смутен от неочаквания ми въпрос.

— Тъй като става дума за кражди на добитък, джентълмени, мога да ви осведомя, че вчера попаднах на интересен случай, свързан с този въпрос. Ако ми позволите, ще ви го разкажа.

— О! Разбира се. Да го чуем!

Бях непознат за повечето от присъстващите, затова ме изслушаха с учтиво търпение. Разказах случката с добитъка на адвоката Граб, без

да споменавам имена. Разказът ми възбуди интерес. Той направи впечатление на главнокомандващия. В същото време пълномощникът изглежда се ядоса, че бях отворил уста да говоря. Но най-силно въздействие разказът ми оказа на Рингоулдовци — и на бащата, и на сина. И двамата побледняха и се смутиха. Може би никой друг освен мен не забеляза това, но аз останах дълбоко убеден, че и двамата знаят повече по въпроса, отколкото аз самият.

После разговорът мина на въпроса за „негрите-бегълци“, за броя на негрите, които се намират сред племената и за това, каква помощ те могат да окажат на индианците в случай на въоръжено стълкновение. Това беше сериозен въпрос. Бе добре известно, че голям брой негри и мулати се намират в резервата. Някои бяха земеделци, други скотовъдци, а трети скитаха из саваната и горите с пушки в ръка — те бяха възприели волния начин на живот на ловците-индианци. Бяха изказани различни мнения. Едни смятаха, че броят на негрите бегълци възлиза на петстотин, а други — че не са по-малко от хиляда.

Те всички до един щяха да бъдат против нас. По този въпрос нямаше разногласие. Някои твърдяха, че негрите няма да се бият добре. Други смятаха, че ще се сражават смело. Мисля, че вторите имаха право. Всички бяха съгласни, че това много ще помогне на врага и ще ни създаде неприятности, а някои дори твърдяха, че трябвало да се страхуваме повече от „черните“, отколкото от „червените бегълци“. Зад този израз се криеше игра на думи.^[1]

Нямаше съмнение, че в предстоящата борба негрите ще грабнат оръжие и че ще действат решително срещу нас. Те познаваха отблизо белите и това щеше да им помогне. Освен това негрът не е страхливец. Той често е показвал смелостта си. Изправете негъра пред жив враг — пред човек от плът, кости и кръв, въоръжен с пушка и щик, и той няма да трепне. Не е така, ако неприятелят е нереален и принадлежи към света на Обея. Силно е наистина суеверието в душата на непросветеното чедо на Африка. То живее в един свят на духове, таласъми и привидения и страхът му от тези свръхестествени създания граничи с истински ужас.

През време на разговора за чернокожите не можах да не забележа силната омраза, която изпълваше участниците, особено плантаторите в цивилни дрехи. Някои се възмущаваха и достигаха до груба ярост, като се заканваха да подложат на какви ли не изтезания всички бегълци,

които щели да заловят. Те злорадстваха при мисълта, че ще си възвърнат бегълците и от мисълта, че скоро ще си отмъстят жестоко. Говореха за бесене, разстрелване, изгаряне и най-различни мъчения, характерни за тази южна земя. Те се готвеха да подложат нещастните бегълци, които щяха да попаднат в ръцете им, на нечувани мъчения.

Вие, които живеете далеч от този свят на разгорещени страсти, трудно можете да разберете отношението между кастите и хората с различен цвят на кожата. При обикновени обстоятелства не съществуват враждебни чувства между белите и чернокожите. Напротив, белият е доста добре настроен към цветния си „брат“, но само дотогава, докато чернокожият не се опълчи срещу волята му. Щом робът окаже дори и най-малката съпротива, тогава враждебните чувства пламват, справедливостта и милостта се забравят и остава само отмъщението. Тази общовалидна истина важи за всеки, който притежава роби.

Понякога се срещат и по-лоши отношения. В Южните щати има бели, които малко ценят живота на черния — за тях неговата стойност е пазарната му цена. Пример за това е една случка от живота на младия Рингоулд, разказана ми предишния ден от моя „оръженосец“ Черният Джейк.

Аренс Рингоулд и няколко други младежи със същия разпуснат нрав били на лов в гората. Хрътките се отдалечили толкова, че вече не се чували и никой не можел да определи в коя посока са отишли. Било безполезно да продължат ездата и групата се спряла. Всички скочили от седлата и вързали конете за близките дървета.

Дълго лаят на кучетата не се чувал и на ловците им доскучало. Как да убият времето?

По една случайност наблизко сечало дървета едно негърче. Те познавали добре момчето. То било роб в една съседна плантация.

— Хайде да си направим шега с чернокожото — предложил един.

— Как?

— Да го обесим на шега.

Предложението предизвикало общ смях.

— Шегата настрана — казал първият. — Мене наистина ми се ще да опитам колко може да виси един негър, без да умре.

— И на мене също — присъединил се вторият.

— И на мене — прибавил третият.

Идеята им се понравила. Опитът обещавал да бъде забавен.

— Е добре тогава. Да опитаме. Така най-добре ще се уверим.

И опитали. Аз разказвам една истинска случка. Хванали нещастното момче, сложили примка на шията му и го вързали да виси на един клон.

Точно тогава край тях префучал елен, гонен от хрътките. Ловците се втурнали към конете си и в суматохата забравили да освободят жертвата на своята жестока шега. Всеки оставил другите да свършат това и го забравили!

Когато свършил ловът и се върнали на мястото, негърчето все още висяло на клона — то било мъртво!

Образувало се дело — истинска пародия на правосъдието. И съдията, и съдебните заседатели били роднини на престъпниците: осъдили ги да заплатят за негърчето. Собственикът на роба останал доволен от цената. Справедливостта „възтържествувала“. Джейк чул стотици бели християни, които знаели, че историята е вярна и се смеели от сърце, сякаш било истинска шега. Аренс Рингоулд обичал често да я разправа с всички подробности именно като шега.

Вие, от другата страна на Атлантическия океан, вдигате ужасени ръце и викате: „Чудовищно!“ Въобразявате си, че нямате роби и че не вършите такива зверства. Вие жестоко се лъжете! Аз разказах един необикновен случай, разправих ви за една отделна жертва. Но твоите жертви, о земя на приютите за бедни и на затворите, са безбройни!^[2]

Християнино, ти се усмихваш! Ти се гордееш със своето състрадание, но ти сам създаваш нищетата, към която е насочено. С леко сърце ти поддържаеш системата, която поражда всички тези страдания. Ти успокояваш духа си като приписваш престъпленията и бедността „на естествени причини“, но знай, че природата не може да бъде обвинявана безнаказано. Напразно се стараеш да избегнеш личната отговорност. За всеки вопъл и за всяка болка ти ще отговаряш.

Разговорът за избягалите роби, естествено, ме накара да си спомня за другото, още по-тайнствено приключение, което бях преживял предишния ден. Бях намекнал за него и затова ме накараха да го разправа с всички подробности. Разказах им случката. Разбира се, с насмешка отхвърлих мисълта, че човекът, който стреля по мене,

можеше да бъде Жълтия Джейк. Мнозина от присъстващите знаеха историята на мулата и обстоятелствата, при които той загина.

Но защо, когато споменах името му и разказах за тържествените уверения на черния ми коняр, защо тогава Аренс Рингоулд, трепна, побледня и прошепна нещо на ухото на баща си?

---

[1] Семинолите първоначално принадлежали към голямото племе на мускотите (потоците). Отделяйки се от тях по неизвестни причини, те се придвижили на юг към Флорида. Техните предишни сънародници им дали името, което носят сега и което на техния език означава „бегълци“. В. авт. ↑

[2] Земя на приютите и затворите — Англия. Авторът има предвид приетия в 1834 година закон за „работнически домове“ — приюти, където бедните са били подлагани на тежък и унизителен труд. Б. пр. ↑

ГЛАВА XXXI

ВОЖДОВЕТЕ-ИЗМЕННИЦИ

Скоро след това станах от масата и излязох в двора на укреплението.

Слънцето бе залязло. Имаше нареждане никой да не напуска форта. Реших, че заповедта се отнася само до обикновените войници и излязох въвн от ограденото място. Сърцето ми ме теглеше навън. В лагера на индианците бяха жените на вождовете и бойците, техните сестри и деца. Не беше ли и тя там?

Вярвах, че е там, макар очите ми да я бяха търсили напразно целия ден. Бях сигурен, че тя не се намираше сред хората, които се тълпяха около съвета — защото нито едно лице не беше избягнало погледа ми.

Реших да я потърся в лагера на семинолите, да отида сред палатките на микосоките. Там по всяка вероятност щях да намеря Пауел; може би щях да срещна и Маюми.

Не бе опасно да вляза в индианския лагер — даже и най-враждебно настроените вождове още се намираха в приятелски отношения с нас. Без съмнение Пауел ми бе още приятел. Той щеше да ме защити от опасност и обиди.

Копнеех да сграбча ръката на младия боец. Това само по себе си бе достатъчно да ме накара да пожелаая да го видя. Копнеех да възстановя приятелското доверие, което ни свързваше в миналото, искаше ми се да поговорим за приятните часове, да си спомним изживените мигове на тиха радост. Вярвах, че суровите задължения на вожда и пълководеца не са направили безчувствено сърцето, което порано бе така благо и топло. Без съмнение моят стар приятел бе огорчен от несправедливостта на белите, без съмнение щях да го намеря озлобен срещу нашата раса. Той имаше основание за това и все пак не се страхувах, че може да ме включи в своята обща омраза към белите.

Независимо от това, как щеше да ме посрещне, бях решил да го потърся и отново да му протегна приятелска ръка.

Готвех се да се отправя към индианския лагер, когато главнокомандващият ме повика в квартирата си. Изпълних нареждането с неудоволствие.

Там заварих пълномощника заедно с по-висшите офицери, Рингоулдовци и някои други видни граждани.

Когато влязох, ми стана ясно, че те бяха събрани на съвещание и че току-що бяха приключили разискванията по някакъв план на действие.

— Планът е отличен — отбеляза генерал Клинч, като се обърна към другите. — Но как ще се срещнем с Оматла и Черната кал?^[1] Ако го повикаме, това ще събуди подозрения. Те не могат да влязат във форта, без да ги видят.

— Генерал Клинч — каза старият Рингоулд, най-хитрият дипломат сред присъстващите, — ако вие и генерал Томпсън срещнете приятелски настроените вождове отвън?...

— Точно така — прекъсна го пълномощникът. — И аз мислех същото. Изпратих човек при Оматла да разбере дали може да ни определи тайна среща. Най-добре ще бъде да се видим навън. А ето и пратеникът се връща, чувам стъпките му.

В този миг в стаята влезе човек, в чието лице познах един от преводачите на съвета. Той каза нещо шепнешком на пълномощника и се оттегли.

— Всичко е в ред, джентълмени — се провикна пълномощникът, когато пратеникът излезе. — Ще се срещнем с Оматла след по-малко от час. И Черната кал ще бъде там. За срещата са определили местността, наречена „Вирът“. Намира се на север от форта. Можем да стигнем там, без да минаваме през лагера и няма да рискуваме, че ще ни видят. Да тръгваме ли, генерале?

— Готов съм — отговори Клинч, взе пелерината си и я метна на раменете си. — Но, генерал Томпсън — каза той, като се обърна към пълномощника. — Какво ще кажете за преводачите си. Може ли човек да им довери такава важна тайна?

Пълномощникът като че ли се поколеба.

— Може би е непредпазливо — отговори той най-после сякаш на себе си.

— Няма значение, няма значение — каза Клинч. — Мисля, че и без тях ще минем. Лейтенант Рандолф — продължи той, като се

обърна към мене. — Вие свободно говорете езика на семинолите, нали?

— Не свободно, но го говоря.

— Можете ли да превеждате добре?

— Да, така смятам.

— Чудесно! Това е необходимо. Тръгвайте с нас.

Бях раздразнен, че осуетяват плановете ми, но нямаше какво да правя и затова мълчаливо ги последвах. Начело вървеше правителственият пълномощник, до него крачеше генералът, скрит в пелерина и с обикновена фуражка на глава.

Излязохме през портата и свихме на север край оградата. Палатките на индианците се намираха на югозапад. Те бяха пръснати сред дърветата на един голям хомък, който се намираше в тази посока. На север имаше друг хомък. Саваната и рядка борова гора го отделяха от първия. Това бе „Вирът“ — мястото на срещата. То се намираше на около половин миля от форта. В тъмнината можехме лесно да се доберем дотам, без да ни забележат от лагера на семинолите.

След малко пристигнахме. Вождовете бяха дошли преди нас. Те стояха в сянката на дърветата до брега на вира.

Поех задълженията си на преводач. Не бях и предполагал, че те ще бъдат толкова неприятни.

— Попитайте Оматла колко на брой са неговите хора, а също хората на Черната кал и на всички вождове, които са на наша страна.

Зададох въпроса, както ми заповядаха.

— Една трета от всичките семиноли — бе незабавният отговор.

— Кажете им, че на приятелски настроените вождове ще бъдат дадени десет хиляди долара, които да си разделят, както намерят за добре, щом пристигнат на запад. Тези пари не се включват в сумата, определена за цялото племе.

— Добре — едновременно изръмжаха вождовете, след като им преведох предложението.

— Смятат ли Оматла и приятелите му, че утре ще присъстват всички вождове?

— Не! Не всички.

— Кой от тях е най-вероятно да отсъствуват?

— Мико-мико няма да бъде там.

— Така ли? Оматла сигурен ли е в това?

— Сигурен. Палатките на Онопа са вдигнати. Той вече си отиде?

— Къде отиде?

— Обратно в своето селище.

— А хората му?

— Повечето си отидоха с него.

Няколко минути двамата генерали разискваха нещо шепнешком.

Стоях далеч от тях и не можех да чуя какво казват. Сведението, което получиха, беше важно. Изглежда бяха доволни от него.

— Има ли вероятност да отсъстват някои от другите вождове? — попитаха те след кратко мълчание.

— Само тези от племето на Червените пръчки^[2].

— А Хойтл-Мати?

— Не, той е тук. Ще остане.

— Попитайте ги дали смятат, че Оцеола ще присъства на съвета!

От нетърпението, с което очакваха отговора можах да разбера, че това за тях бе най-интересният въпрос. Зададох го направо.

— Какво! — възкликнаха вождовете, сякаш изненадани от такъв въпрос. — Изгряващото слънце! Сигурно ще присъства. Ще стои докрай, за да види как ще се свърши всичко.

— Отлично! — неволно възкликна пълномощникът. После се обърна към генерала и му заговори тихичко. Този път дочух какво си казаха.

— Изглежда, генерале, провидението ни помага. Планът ми сигурно ще успее. Една думичка ще предизвика нахалния негодяй да постъпи непредпазливо или грубо, а може би ще направи и нещо лошо. Както и да е, лесно ще намерим повод да го затворим. Щом Онопа е оттеглил хората си, ние ще бъдем достатъчно силни, каквото и да се случи. Враждебно настроените едва ли ще бъдат повече на брой от нашите приятели, така че негодяите не ще имат възможност да се съпротивяват.

— О, от това няма защо да се страхуваме.

— Щом попадне в ръцете ни, ще сломим съпротивата. Останалите лесно ще се поддадат, тъй като без съмнение той е човекът, който сега ги заплашва и им пречи да подпишат.

— Вярно! — отговори Клкшч замислено. — А какво ще каже правителството? Смятате ли, че то ще одобри тази постъпка.

— Ще я одобри. Трябва да я одобри. В последното съобщение президентът предлага почти същото нещо. Ако вие се съгласите да действате, аз ще поема риска.

— В такъв случай поставям се на ваше разположение — отговори главнокомандващият, който явно споделяше схващанията на пълномощника, но не искаше да сподели и отговорностите. — Мое задължение е да изпълнявам волята на правителството. Готов съм да сътруднича с вас.

— Тогава всичко е ясно. Ще постъпим, както сме решили. Попитайте вождовете — продължи Томпсън, като се обърна към мен, — дали утре ще ги е страх да подпишат?

— Не, не от подписването, а от последствията.

— Какви последствия?

— Опасяват се от нападение на враждебната партия. Животът им ще бъде в опасност.

— Какво желаят да направим, за да ги защитим?

— Оматла казва, че ако позволите на него и на другите главни вождове да отидат на посещение при приятелите си в Талахаси, ще бъдат вън от опасност. Те могат да останат там докато се изселят. Обещават да се срещнат с вас в Тампа или на друго място, когато ги повикате.

Двамата генерали се посъветваха още веднъж шепнешком. Трябваше да осъдят неочакваното предложение. Оматла добави:

— Ако не ни позволите да отидем в Талахаси не ще посмеем да отидем по домовете си. Ще трябва да потърсим закрилата на форта.

— Що се отнася до отиването в Талахаси — отговори пълномощникът, — ние ще помислим и утре ще ви отговорим. А дотогава няма защо да се страхувате. Този е военният вожд на белите. Той ще ви защити.

— Да — каза Клинч, като гордо се изпъчи. — Моите бойци са многобройни и силни. Имам много войници във форта, а още много други са на път да дойдат. Няма какво да се страхувате.

— Добре! — отговориха вождовете. — Ако се случат неприятности, ще потърсим вашата закрила. Вие ни я обещахте. Това е добре.

— Попитайте вождовете — каза пълномощникът, комуто хрумна нов въпрос. — Попитайте ги, знаят ли дали Холата Мико ще остане

утре за съвета.

— Не можем да ви отговорим сега. Холата Мико не е съобщил намеренията си. Скоро иде ги узнаем. Ако смята да остане, няма да вдигне палатките си до изгрев слънце. Ако е решил да тръгне, ще ги вдигне, преди да залезе луната. Луната е на заник. Скоро ще узнаем дали Холата Мико ще си отиде или ще остане.

— Виждат ли се палатките на вождовете от форта?

— Не, те са скрити сред дърветата.

— Ще успеете ли да ни изпратите съобщение?

— Да, но само тук можем да дойдем. Иначе ще забележат пратеника ни, ако влезе във форта. Ние самите можем да се върнем и да се срещнем с някой от вас.

— Наистина. Така е най-добре — отговори пълномощникът, явно доволен от разрешението на въпроса.

Изминаха няколко минути, през което време двамата генерали отново разговаряха тихо. Вождовете стояха настрана безмълвни и неподвижни като статуи.

Накрая главнокомандващият наруши тишината:

— Лейтенант, останете тук, докато се върнат вождовете. Получете съобщението им и веднага се явете в щаба.

Генералите и вождовете размениха поздрав. Двамата генерали се отправиха по пътеката към форта, а вождовете изчезнаха безшумно в обратна посока. Останах сам.

---

[1] Така американците наричаха Луста Хаджо. Неговото пълно име бе Фухта Луста Хаджо, което означава „Черната луда пръст“. Б. авт. ↑

[2] Така наричат микосоките заради техния обичай да поставят колове пред къщите си, когато тръгват на война. Подобен обичай съществува и сред други племена, а оттук и името „Baton rouge“, употребено от френските колонисти. Б. авт. ↑

ГЛАВА XXXII

СЕНКИ ПО ВОДАТА

Останах сам с тъжните си мисли. Много бяха причините, които правеха мислите ми тъжни. Осуетени бяха намеренията ми да посетя моите приятели, изгарях от желание да науча нещо за тях, сърцето ми копнееше да възстанови нежните връзки от миналото. В същото време ме разкъсваха съмнения, измъчваше ме неизвестността.

На всичко отгоре измъчваха ме и други чувства. Струваше ми се, че ролята, която играех, е отвратителна. Бял станал проводник на безчестие и неправда. Възмущаваше ме мисълта, че първата задача, която ми възлагаха в моята военна кариера, бе да помогна на един долен заговор. Испитвах истинско отвращение при изпълнението на моите задължения.

Дори приятната нощ не ме успокояваше. Напротив струваше ми се, че буря щеше повече да подхожда на настроението ми.

А нощта наистина бе прекрасна! И земята и въздухът бяха в покой.

Тук-таме небето бе нашарено от бели перести облаци, толкова ефирни, че когато луната се промъкваше зад тях, като че ли се движеше зад прозрачен сребърен воал, без да губи ни лъч от блясъка си. Лунната светлина се отразяваше в лъскавите листа на лавровото дърво и караше гората да блести, като че из нея бяха разпилени милиони огледала. Сякаш за да подсилят този ефект, под сенките на дърветата се въртяха рояци от светулки. Те осветяваха тъмните горски пътеки с искри, в които се смесваха червени, сини и златисти оттенъци. Ту литваха в права линия, ту извиваха или трептяха нагоре и надолу, сякаш повтаряха стъпките на някакъв сложен танц.

Сред това великолепиe се намираше езерцето, което блестеше като огледало, оградено от златни орнаменти.

Въздухът беше пропит с най-различни благоухания. Нощта бе приятно свежа. Много от цветята отказваха да затворят венчетата си — не всички от тях бяха невести на слънцето. И луната имаше дял в

наслажденията. Лавровите и дафинови дървета цъфтяха и разнасяха уханията си, които се смесваха с аромата на анасона и портокала и изпълваха въздуха с приятен мирис.

Наоколо цареше спокойствие, но не и тишина. В южните гори нощем никога не е тихо. Щом слънцето залезе, дървесните жаби и щурците започват своя концерт. А има и една птица, която пее чудни песни в лунните нощи — това е прочутият присмехулник от американските гори. Един от тях, кацнал на високо дърво до езерото, изглежда искаше да ме утеши с медния си глас.

Чувах и други шумове — глъчката на войниците от форта, примесена с по-далечните звуци от лагера на индианците. Сегиз-тогиз някой по-висок глас — ругатня, провикване или смях, се извисяваше и нарушаваше еднообразния шум.

Не зная колко съм чакал да се върнат вождовете. Може би час, два или повече. Само луната ми помагаше да се ориентирам. Индианците бяха казали, че Холата ще си отиде, ако изобщо си отиде, преди нейният бляскав диск да се скрие. Значи трябваше да чакам най-много още два часа и след това аз щях да бъда свободен.

Почти целия ден бях стоял прав. Краката вече не ме държаха. Избрах си един голям камък близо до водата и седнах на него.

Погледът ми се рееше по езерото. Половината от неговата повърхност бе в сянка. Другата половина бе посребрена от лунните лъчи, които проникваха през прозрачната вода и осветяваха белите черупки и лъскавите камъчета по дъното. По продължение на линията, където светлината и тъмнината се срещаха, се открояваха силуетите на няколко благородни палми, чиито високи стебла и извисени корони сякаш се спущаха към гълбините на земята — те като че ли принадлежаха на някакъв друг, по-бляскав небесен свод, който лежеше в краката ми. Дърветата, чиито образи виждах отразени във водата, растяха по билото на хълма, който се извисяваше на западната страна на езерото и препречваше лунните лъчи.

Седях известно време вторачен в това подобие на небесен свод. Погледът ми машинално проследяваше отраженията на големите ветрилообразни листа на палмите.

Изведнъж се сепнах. Забелязах нов образ върху водното огледало. Фигура или по-скоро сянка се появи неочаквано между

стъблата на палмите. Тя беше изправена и аз я виждах с увеличени размери. Без съмнение това бе човешка фигура, но не на мъж.

Малката глава, изящната закръгленост на раменете, леката извивка на талията и дългите свободни дрехи, които достигаха до земята, ме убедиха, че сянката е на жена.

Когато я забелязах, тя се движеше сред палмите. После изведнъж спря и остана няколко мига неподвижна. Едва тогава различих особеностите, които издават пола ѝ.

Първото ми инстинктивно желание бе да се обърна и ако е възможно, да видя фигурата, която хвърляше тази интересна сянка. Самият аз се намирах на западния бряг на езерцето и хълмът се намираше зад мен. Но като се обърнах, не можах да видя нито неговото било, нито палмите. Станах прав и пак не можах да ги видя — пречеше ми големият дъб, под който седях.

Отдръпнах се бързо настрана и тогава очертанятията на хълма и палмите се откриха пред очите ми. Но не видях никого — нито мъж, нито жена.

Внимателно огледах билото. Нямахше жива душа. Виждаше се само силуетът на една малка палма.

Върнах се на мястото си. Седнах и отново се вгледах във водата. Отраженията на палмите още се различаваха, но сянката на жената бе изчезнала.

Нямахше нищо чудно във всичко това. Нито за миг не допуснах, че се мамя. Някоя жена бе застанала на билото, а после се бе скрила сред дърветата. Това бе най-естественото обяснение и аз, разбира се, се задоволих с него.

В същото време безмълвното видение не можеше да не събуди любопитството ми. Вместо да остана на мястото си и да се отдам на бляновете си, аз станах, напрегнато се взрях и се послушах.

Коя ли бе тази жена? Разбира се, индианка. Невероятно бе бяла жена да дойде на такова място, и то в такъв час. Очертанятията на сянката показваха, че тя бе облечена в индиански дрехи. Но какво правеше на това пусто място, и то сама?

Не беше лесно да си отговоря на въпроса. И все пак нямахше нищо необикновено в нейното присъствие тук. За децата на горите времето е без значение. Часовете на нощта са като часовете на деня — те често са часове за работа или развлечение. Най-различни причини

можеха да обяснят присъствието ѝ. Може би отиваше към езерото за вода или за да се изкъпе. А може би бе някоя влюбена девойка, която имаше среща с любимия си под тайнствените сенки на отдалечената горичка.

Внезапно като отровна стрела болка прониза сърцето ми. „Дали не е Маюми?“

Мъчно мога да опиша неприятното чувство, което ми причини това предположение. През целия изминал ден ме разяждаха мрачни съмнения, породени от няколко думи на един млад офицер, който случайно дочух. Те се отнасяха до някаква красива индианска девойка, която явно бе добре позната във форта. Забелязах, че в тона на младия човек имаше нотка на тържество или може би на самохвалство. Слушах внимателно всяка дума на младия офицер, като наблюдавах не само лицето му, но и израза на онези, които го слушаха, за да разбера към коя от двете категории хора да го причисля. Изглежда, че на неговата суетност бе принесена някаква жертва, поне така излизаше от думите му. По-голямата част от слушателите му повярваха, че наистина е имал успех. Присъстващите не споменаха никакво име. Нямах никакво основание да свържа девойката, за която ставаше дума в разговора, с девойката, за която мислех. Но след като чух, че момичето е индианка и красавица, ревност започна да измъчва сърцето ми.

Лесно можех да разбера всичко, като задам един прост въпрос. Но аз не се осмелих. Предпочетох да прекарам дълги часове, целия ден в несигурност, измъчван от съмнения.

И така, бях подготвен за мъчителните предположения, които нахлуха в душата ми, когато видях отражението на женската фигура.

Но моите терзания траяха кратко време. Облекчението настъпи скоро. Неясната фигура се промъкна край езерото и се появи под лунната светлина на около шест крачки от мястото, гдето стоях. Сега можех да я видя ясно. Беше жена, индианка. Но не бе Маюми.

ГЛАВА XXXIII

ХАЙ-ЮА

Видях пред себе си жена на средна възраст — между тридесет и четиридесет години, едра жена, която някога е била красива и с която са постъпили зле. Тя представляваше развалина, беше запазила следи от предишната си прелест, подобно на статуята на гръцка богиня, потрошена от вандалски ръце, дори отломките от която притежават несравнимо изящество.

Тя още не бе загубила чара си. Има хора, които се възхищават от такава зряла хубост — за тях тя би имала необикновена прелест. Времето беше пощадило едрите ѝ закръглени ръце и благородните очертания на нейната гръд. Можех да съдя за това, защото тя бе пред очите ми гола до кръста, обляна в лунна светлина. Само черната коса, която се спускаше в безпорядък по раменете ѝ, я закриваше отчасти. Времето не бе докоснало косите ѝ — сред целия този разкош от гарвановочерни вълни не личеше нито една сребърна нишка.

Времето не бе засегнало и изящните черти на лицето ѝ — овала на челюстта, формата на устните, орловия нос с нежно извити ноздри, високото гладко чело, но очите ѝ... Но защо са такива очите ѝ? Какъв е този неземеен блясък, този див, безсмислен поглед? Ах, този поглед! ... Боже милостиви! Жената е луда!

Уви! Вярно е — тя бе луда. Нейният поглед би убедил и случайния наблюдател, че разумът ѝ не е на мястото си. Но за мене не бе необходимо да видя израза на очите и — аз знаех историята на нейните нещастия, неправдите, които ѝ бяха нанесени. Не за пръв път виждах тази жена. Не за пръв път се изправях лице с лице срещу Хай-Юа^[1] — лудата кралица на микосоките. Макар да бе красива, нейното присъствие събуди у мене страх, дори ужас, още повече след като забелязах, че огърлицата ѝ представляваше една зелена змия и че коланът около кръста ѝ, който блестеше на лунната светлина, бе тялото на огромна жива и гърчеща се гърмяща змия.

Да, и двете змии бяха живи. По-малката — увита около нейната шия, бе отпуснала глава на гърдите ѝ; по-опасното влечуго бе обгърнало кръста ѝ — прешленестата му опашка висеше отстрани, а главата му, която лудата държеше в ръка, се подаваше между пръстите ѝ. Очите на змията искряха като диаманти.

Главата на Хай-Юа не бе покрита с нищо друго освен с косата, която ѝ бе дала природата, но тези гъсти черни кичури бяха добра защита срещу слънцето и бурите. Краката ѝ бяха обути в мокасини, скрити под дългата „хуна“, която достигаше до земята. Тази единствена нейна дреха бе закрепяна на кръста ѝ, украсена с мъниста и бродерии, с ярки цветни пера от зелен папагал и дива патица и с различни кожи от диви животни.

Наистина щях да се ужася, ако тази необикновена гледка бе нова за мене. Но бях я виждал и по-рано; зелената змия и кроталът — гърмящата змия, дългите увиснали плитки, дивият блясък на безумните ѝ очи — всички те бяха безобидни и безвредни, поне за мене — бяха ми известни и аз не се страхувах.

— Хай-Юа! — извиках аз, когато тя се приближи към мене.

— Йеела^[2]! — възкликна тя изненадана. — Младият Рандолф, боен вожд сред бледоликите! Не си ли забравил бедната Хай-Юа?

— Не, Юа. Не съм. Какво търсите тук?

— Тебе, малък мико.

— Мене?

— Не, аз вече те намерих.

— А за какво ви трябвам?

— Само за да спася живота ти. Твоя млад живот, хубав мико, твоя прекрасен живот, твоя ценен живот. А! Ценен за нея, бедната горска птичка. Ах, и за мене имаше един ценен живот преди много, много време.

Хо! Хо! Хо!^[3]

Защо се доверих на бледоликия любим?

Хо! Хо! Хо!

Защо го срещнах в леса непроходим?

Хо! Хо! Хо!

Защо слушах аз думите неверни

*на бледоликя, що живота ми почерни?
Хо! Хо! Хо!*

— Мирно! Чита мико!^[4] — извика тя, като прекъсна песента си и се обърна към гърмящата змия, която при появяването ми бе протегнала глава и показваше признаци на ярост. — Мирно! Велики царю на змиите, той е приятел, макар и облечен в дрехите на неприятелите. Мирно или ще ти смажа главата!

— Йеела! — възкликна отново тя, като че ли й бе дошла нова мисъл. — Губя си времето със стари песни. Няма го. Няма го. Не могат да ми го върнат. Ах, млади мико, за какво дойдох тука? За какво дойдох?

Като изрече тези въпроси, тя издигна ръка към главата си, сякаш да помогне на паметта си.

— О! Спомням си. Халуук.^[5] Време губя. Може да те убият, млади мико. Може да те убият и тогава... Върви си, върви си, върви си в топеки^[6]! Затвори се, стой сред своите хора и не се отделяй от сините войници, не скитай из гората! Животът ти е в опасност.

Настойчивият тон, с който бе изречено всичко това, ме учуди. Нещо повече започнах да се тревожа малко, тъй като не бях забравил, че някой се бе опитал да ме убие предишния ден. Освен това знаех с положителност, че понякога тази необикновена жена е с ума си. Това беше време на проясняване, през което тя говореше и действаше с разум, а често и с изключителна интелигентност. Може би сега бе един от тези периоди. Може би тя бе узнала за някакъв заговор против мен и бе дошла, както заявяваше да ме предупреди.

Но кои бяха моите врагове? Как е научила за техните намерения?
За да разбере, аз й казах:

— Нямам врагове, Юа. Защо животът ми да е в опасност?

— Казвам ти, мили мико. Така е. Имаш врагове. Йеела. Не ти ли е известно?

— Но аз не съм навредил на нито един червенокож през живота си.

— Червенокож! Червенокож ли каза? Кори^[7], мили Рандолф, няма червенокож в цялата земя на семинолите, който би те докоснал и с пръст дори. Ох, ако някой стори това, какво ще каже Изгряващото

слънце? Той ще го порази, както горският пожар поражява дърветата. Не се страхувай от червенокожите! Цветът на кожата на твоите врагове не е червен.

— Значи не са червенокожи? Какви са тогава?

— Някои бели, някои жълти...

— Глупости, Юа, никога не съм давал основание на бял човек да ми стане враг.

— Чепони^[8], ти си като млад елен, чиято майка не му е казала, че в гората скитат кръвожадни зверове. Има зли хора, които са врагове без причина. Има хора, които искат да отнемат живота ти, макар и да не си им сторил зло.

— Но кои са те? Какви са подбудите им?

— Не питай, чепони, няма време. Достатъчно е да ти кажа само, че вие притежавате богата плантация, гдето черните правят синята боя. Ти имаш хубава сестра — много хубава. Не е ли тя като лъч от луната? И аз някога бях хубава. Така ми казваше той... О, не е добре да си така хубав. Хо, хо, хо.

Защо се доверих на бледоликия любим?

Хо, хо, хо!

Защо го срещнах...

— Халуук — възкликна тя отново, като спря да пее. — Не съм с ума си, но помня. Върви си, бягай! Казвам ти, върви. Ти си само едно ечочи^[9] и ловците са по следите ти. Върни се в топеки. Върви си! Бягай!

— Не мога, Юа, имам тук задължение. Трябва да остана, докато дойде един човек.

— Докато дойде един човек! Халуук! Но те скоро ще дойдат!

— Кои?

— Враговете ти, хората, които искат да те убият, и тогава хубавата сърничка ще страда. Бедното сърце ще се облива в кръв. Тя ще полудее. Ще стане като Хай-Юа.

— За кого говориш?

— За... Ш-шт, тихо! Късно е, идват! Виждам сенките им по водата.

Погледнах към мястото, гдето сочеше Хай-Юа. Наистина, върху езерото се движеха сенки, точно на мястото, където бях видял нейното

отражение. Бяха мъже — четирима на брой. Движеха се по билото на хълма между палмите.

След няколко секунди сенките изчезнаха. Хората се бяха спуснали по склона и бяха навлезли сред дърветата.

— Сега вече е късно — прошепна лудата, която явно в този миг бе напълно с ума си. — Да не си посмял да излезеш на открито. Ще те видят. Трябва да стоиш в шубрака. Тук! — продължи тя, като ме сграбчи за ръката, дръпна ме силно и ме завлече близо до ствола на дъба. — Само тука може да се скриеш. Бързо, качвай се! Скрый се сред мъха. Пази тишина! Не мърдай, докато се върна! Хинклас!^[10]

Като каза това, моята странна доброжелателка се прокрадна към сянката на дърветата и изчезна в тъмната гора.

Бях изпълнил нейния съвет и сега седях на един от големите клони на дъба, скрит сред гирлянди сребрист лишей от очите на всеки, който би дошъл под дървото. Гирляндите, които висяха от по-горните клони, ме обгръщаха като прозрачна завеса и напълно ме скриваха, докато през един малък отвор сред листата аз виждах езерото или поне онази част, която беше осветена от луната.

Отначало ми се стори, че играя някаква смешна роля. В края на краищата историята за враговете ми и приказките, че животът ми бил в опасност, може би бяха плод на болната фантазия на злощастната луда. Хората, чиито сенки видях, може би бяха вождовете, които се връщаха. Те щяха да стигнат до мястото, определено за среща, и като не ме намерят, да се върнат. Тогава какво щях да докладвам в щаба? Цялата работа бе смешна, а можеше да има лоши последици за мене.

Подтикван от тези мисли, аз бях склонен да сляза и да се срещна лице с лице с хората, които и да бяха те.

Но други мисли ме възпряха. Вождовете бяха само двама, а сенките — четири. Вярно е, че към вождовете може да са се присъединили някои от техните приближени, за да бъдат по-сигурни при изпълнението на продажническата мисия. Но бях забелязал, въпреки че сенките преминаха бързо по езерото, че те не са на индианци. Не видях нито индиански наметала, нито пера. Напротив, стори ми се, че на главите им имаше шапки, каквито носят само белите. Тъкмо тези подробности ме бяха накарали да се подчиня с готовност на увещанията на Хай-Юа.

И други обстоятелства ми бяха направили силно впечатление: необикновените твърдения на лудата индианка, това, че знаеше за някои събития, странните намеци за добре познати хора, случката от предишния ден. Всички тези мисли се въртяха из главата ми и ме караха да остана на мястото си поне още няколко минути. Може би щях да бъда освободен от неприятното си положение по-скоро, отколкото очаквах.

Седях неподвижен, Бях затаил дъх и внимателно наблюдавах. Бях наострил уши да доловя всеки, звук.

Напрежението ми не трая дълго. Напрегнатите ми очи видяха гледка, наострените ми уши чуваха разказ, който ме накара да изтръпна и който смрази кръвта във вените ми. След пет минути аз се учудвах на това, колко злоба може да крие човешкото сърце — злоба, превишаваща всичко, което бях чел или чувал дотогава...

Четиримата демони се появиха пред очите ми. Лицата им, които ясно различих, думите им, които чух, движенията им, които видях, намеренията им, с които се запознах в този час, напълно оправдават това название.

Те заобиколиха езерото. Видях лицата им едно подир друго, когато изплуваха в лунната светлина.

Първо се появи бледото, изпито лице на Аренс Рингоулд, след това злокобните орлови черти на Спенс, след него широкото зверско лице на побойника Уилямс.

Те бяха четирима. Но кой бе четвъртият?

Сънувам ли? Не ме ли мамят очите? Истина ли е това или видение? Да не съм загубил ума си или само има някаква прилика, или е някой негов двойник? Не, не, не! Не е двойник, а самият той. Черната къдрава коса, жълтокафявата кожа, фигурата, походката — всичко това беше негово. Боже мой! Жълтият Джейк!

---

[1] Хай-Юа — дословно преведено „луда жена“; от „Хая“ — луда и „Юа“ или „Ауа“ — съпруга, жена. Филолозите са забелязали и приликата на тази дума от езика на микосоките със староеврейското име на майката на човечеството. Б. авт. ↑

[2] Йеела — възклицание на изненада, което обикновено е проточено. Б. авт. ↑

[3] Хо — дословно — да. Б. авт. ↑

[4] Чита Мико — „вожд на змиите“ — така семинолите наричат гърмящата змия, която е най-забележителното влечуго в тяхната страна. Те изпитват суеверен страх от нея. Б. авт. ↑

[5] Халуук — лошо е. Б. авт. ↑

[6] Топеки — форт. Б. авт. ↑

[7] Кори — не. Б. авт. ↑

[8] Чепони — момче. Б. авт. ↑

[9] Ечочи — млад елен. Б. авт. ↑

[10] Хинклас — така е добре. Б. авт. ↑

ГЛАВА XXXIV

ЛОВЪК ЗАГОВОР

Да се съмнявам, че това бе Жълтия Джейк, бе все едно да не вярвам на очите си. Мулатът стоеше пред мене точно такъв, какъвто си го спомнях, макар и с други дрехи и малко наедрял. Но целият му вид и чертите на лицето му бяха същите. Пред мене бе Жълтият Джейк — бившият дървар на нашата плантация.

И все пак как е възможно да е той? И то заедно с Аренс Рингоулд, един от хората, които най-ревностно се готвеха да отнемат живота му по най-жесток начин? Не, не, не! Невероятно, невъзможно! Аз навярно се лъжех. Сигурно очите ми ме мамеха.

Но аз бях убеден, че виждам мулата Джейк. Той стоеше на по-малко от двадесет фута от скривалището ми с лице към мене. Луната го осветяваше с блясък, който почти не отстъпваше на дневната светлина. Можях да видя израза на лицето му и да забележа някогашния зъл поглед в очите му. Да, това бе Жълтият Джейк.

В същото време си спомних, че Черният Джейк настойчиво повтаряше, че го е видял колкото и да го уверявах, че греши, колкото и да му се присмивах. Той не искаше да допусне, че може би е видял, човек, който прилича на мулата. Твърдеше, че е Жълтия Джейк или неговият дух. Той твърдо вярваше и не можях да го разубеда.

Спомних си и други факти — необикновеното държание на Рингоулдовци по време на разговора след вечерята и реакцията на Аренс, когато споменах името на мулата. Тогава само това ми направи впечатление. Но сега какво трябваше да мисля? Пред мен стоеше човекът, когото смятахме за мъртъв, заедно с трима други, които дейно участваха в приготовленията за неговата екзекуция. Единият от тях бе най-жестокият от палачите му, а сега изглежда и четиримата се бяха сдушили. Как можеше да се обясни, от една страна, чудното възкресение, а от друга, одобряването им?

Не можех да си обясня. Загадката бе много объркана, за да я разгадая веднага. И изобщо нямаше да успея, ако те самите не ми бяха

помогнали.

Единственото възможно обяснение бе, че мулатът въпреки пълната прилика не беше Жълтият Джейк. Така щях да си обясня в края на краищата всичко. Ако четиримата си бяха отишли, без да разговарят, щях да се задоволя с това предположение.

Но те не си отидоха, преди да ми дадат възможност да чуя техния разговор, от който научих не само че Жълтият Джейк е между живите, но и че Хай-Юа бе права, когато ми каза, че животът ми е в опасност.

— Проклетникът, няма го, къде ли е отишъл?

Възклицанието и въпросът бяха произнесени от Аренс Рингоулд. В тона, с който бяха произнесени тези думи, се чувствуваше раздразнение и изненада. Четиримата търсеха някого, когото не можеха да намерят.

От думите на следващия разбрах кого търсят. След известно мълчание до ушите ми достигна гласът на Бил Уилямс, който лесно разпознах, тъй като го бях чувал предишния ден.

— Сигурен ли си, мастър Аренс, че не се е вмъкнал обратно във форта заедно с генерала?

— Съвсем сигурен съм — отговори „мастър Аренс“. — Стоях до портата, когато влязоха. Бяха само двама — генералът и пълномощникът. Въпрос е, дали е напуснал хомъка заедно с тях, или не е? Сглупихме, че не дойдохме навреме, за да ги проследим, когато си тръгнат. Но кой да предположи, че ще го оставят тука? Само да знаех... Казваш — продължи той, като се обърна към мулата, — казваш, че идваш право от индианския лагер, Джейк? Да не сте се разминали по пътя?

— Carrajo!^[1] Сеньор Аренс. Не!

Гласът и испанските ругатни бяха същите, които бях чувал в юношеските си години. Ако имах някакви съмнения в самоличността на човека, то те изчезнаха. Това, което чувах, потвърди онова, което бях видял. Човекът, който говореше, бе Жълтият Джейк.

— Идвам право от лагера на семинолите. Не го видях по пътя. Срецнах само двама вожда. Аз се скрих зад палмите. Те не ме видяха. Carramba^[2], не.

— Дяволите да го вземат! Къде ли е отишъл? Тук няма и следа от него. Знаем, че може би има причина да посети индианците. Но откъде е минал, та Джейк не го е видял?

— Може да е заобиколил по другия път.

— По откритата равнина?

— Да, оттам.

— Не. Не ми се струва вероятно. Има само, едно обяснение. Сигурно е дошъл до портата с генерала, минал е край оградата, а после — между къщите на поселниците. Сигурно така е направил.

Рингоулд каза тези думи сякаш на себе си.

— По дяволите! — извика той раздражено. — Такъв случай няма скоро да ни се удаде!

— Не се ядосвайте, мастър Аренс — каза Уилямс. — Случаи, колкото искате. Сега времената са такива, че скоро пак ще ни падне.

— Сами ще си създадем случай — добави Спенс, които се обади за първи път.

— Да, но това беше случай само за Джейк. Той трябва да свърши всичко, момчета. Никой от вас не трябва да има пръст в тая работа. Защото, ако се разкрие нещо, ще си изпатим. Само Джейк може да свърши всичко, без да загази. Нали знаете, че е мъртъв и законът не го лови. Нали така, жълтото ми момче?

— Carramba! Да, сеньор! Дон Аренс Рингоулд, не се безпокойте! Скоро пак ще ми падне. Джейк ще ви отърве от врага. Никой няма да чуе за него. Скоро на Жълтият Джейк пак ще му падне такъв случай. Вчера пропуснах. Пушката е лоша, дон Аренс!

— Още не се е върнал във форта — отбеляза Рингоулд, отново говорейки като че ли сам на себе си. — Така мисля. А може да е отишъл в лагера на индианците. Но той все пак трябва да се върне тази нощ. Сигурно след като се скрие луната, ще трябва да прекоси откритото място по тъмно. Чуваш ли какво говоря, Джейк?

— Да, сеньор, Джейк всичко чува.

— Знаеш как да се възползваш от намека, а?

— Carramba, да, сеньор. Джейк знае.

— Добре, тогава трябва да се връщаме, Слушай, Джейк, ако...

Гласовете се снишиха до шепот и не можах да разбера какво говорят. От време на време дочувах отделни думи. Можах да разбера значението им, като ги свързах с всичко, което бях вече чул и видял. Те често произнасяха името на кварталонката Вайола и на сестра ми. До мен долитаха отделни части от изречения, като „само той се пречи на

пътя ми“; „Майката лесно ще се съгласи“; „Когато стана господар на плантацията, ще ти платя двеста долара“.

От всичко, което чух, се убедих, че двамата злодеи се бяха сговорили да отнемат живота ми, че те сега само повтаряха шепнешком условията на отвратителната сделка.

Нищо чудно, че по челото ми изби студена пот. Нищо чудно, че треперех като лист върху клона, на който се намирах, не от страх, а по-скоро от ужас при мисълта за подготвяното престъпление. Щях да треперя още повече, ако не бях успял да подтисна страшното възмущение, което напираше в гърдите ми.

Аз успях да се овладея с усилие на волята и да запазя тишина. Постъпих благоразумно, защото ако ме бяха открили в този миг, нямаше да остана жив. Бях сигурен и се мъчех да не вдигам шум, за да не издам присъствието си.

И все пак не е лесно да слушаш как четирима души спокойно заговорничат да отнемат живота ти, как се пазарят като за някаква стока и пресмятат колко ще спечелят от сделката!

Гневът ми бе голям, колкото й страхът ми. Той кипеше с такава сила у мене, че едва се въздържах. Моите врагове бяха четирима и при това добре въоръжени. Аз имах сабя и пистолети, но това не бе достатъчно, за да се справя с четирима главорези като тях. В този миг възмущението ми бе толкова голямо, че ако бяха само двама — например Рингоулд и мулатът — щях на всяка цена да скоча от дървото и да рискувам.

Но аз се съдържах и продължих да се спотайвам, докато си отидоха.

Видях, че Рингоулд и двамата негодници отидоха към форта, докато мулатът пое по пътеката към индианския лагер.

---

[1] Carrajo — По дяволите! (исп.) Б. пр. ↑

[2] Carramba. (исп.) — дявол да го вземе! Б. пр. ↑

ГЛАВА XXXV

СВЕТЛИНА СЛЕД МРАКА

Не мръднах от мястото, дълго време след като те си отидоха. Бях толкова изумен, че за известно време не бях в състояние нито да мисля, нито да действам. Седях като прикован на клона. Най-последно способността ми да мисля се върна и започнах да разсъждавам върху това, което бях видял и чул.

Не разигравах ли те пред мене някакъв фарс, за да ме уплашат? Но не, и четиримата никак не приличаха на герои от комедия. А неочакваното и свръхестествено появяване на Жълтия Джейк също бе твърде драматично и сериозно, за да бъде епизод от някаква комедия.

По-скоро аз бях чул пролога към трагедия, която сега започваше и в която аз трябваше да бъда жертвата. Без съмнение тези хора крояха заговор срещу живота ми.

Нито един от четиримата не можеше да ме обвини, че съм му навредил по някакъв начин. Знаех, че и четиримата никога не са ме обичали. Спенс и Уилямс не можеха да имат никаква друга причина да се чувстват обидени освен, незначителните дразги от детинството ни, отдавна забравени от мене. Без съмнение те действаха по внушение на Рингоулд. Що се отнася до мулата, лесно можех да разбера причината за неговата смъртна омраза към мене, колкото и неоснователна да беше тя.

Но какво трябваше да мисля за Аренс Рингоулд — вдъхновител на подготвяното убийство? Той бе образован човек, равен на мен по обществено положение, джентълмен! О, Аренс Рингоулд, как да си обясня всичко това? Как да си обясня твоето отвратително и злодейско поведение?

Знаех, че този млад човек не ме обича много, особено напоследък. Знаех и причината: изпречвах се между него и сестра ми — поне той така мислеше. Разбира се, той имаше основание. След смъртта на баща ми бях изразил по-открито отношението си към някой семейни проблеми. Бях заявил решително, че никога няма да дам

съгласието си да ми стане брат. Това бе стигнало до ушите му, ето защо не бе мъчно да разбере, че го е яд на мене. Но не можех да проумея как едно неприятно чувство може да породи такъв демоничен замисъл.

А какво означаваха откъслечните изрази, които едва бях дочул: „Само той се пречи на пътя ми“, „майката лесно ще се съгласи“, „господар на плантацията“, защо бяха споменати имената на Вайола и сестра ми?

Можех да си обясня само по един начин всичко, но обяснението беше толкова ужасно, че главата ми не можеше да го побере.

Просто не вярвах на очите и ушите си. Струваше ми се, че съм жертва на някакъв ужасен сън, на някакво объркване на мислите ми — резултат на разговора ми с лудата.

Но и това не беше вярно. Лунната светлина осветяваше злодеите. Аз ги видях със собствените си очи и ги чух с ушите си. Видях техните жестове. Чух техните думи! Нямаше никакво съмнение, че бяха замислили да ме убият.

— Хо, хо, млади мико, можеш да слезеш! Хоноуохула^[1] си отидоха. Хинклас! Слез, мили мико, слез.

Веднага се подчиних и отново застанах пред обезумялата индианска кралица.

— Сега вярваш ли на Хай-Юа? Имаш ли враг, млади мико? Хо, четирима! Животът ти е в опасност. Хо, хо, хо!

— Юа, вие спасихте живота ми. Как да ви се отблагодаря за услугата, която ми направихте?

— Бъдете й верен, верен... верен...

— На кого?

— О, Велик дух! Той е забравил! Неверен млад мико! Неверен бледолик! Защо го спасих? Защо не оставих кръвта му да потече по земята?

— Юа!

— Халуук! Бедната горска птичка! Най-прелестната от всички птички! Сърцето й ще бъде наранено и ще умре. Ще загуби ума си.

— Какво искате да кажете, Юа?

— Халуук! По-добре да умре, отколкото да я изостави! Хо, хо! Невярно бледо лице, да беше умряло, преди да разбиеш бедното сърце на Юа. Тогава Юа щеше да загуби само сърцето си. Но главата си — това е по-лошо! Хо, хо, хо!

Защо се доверих на бледоликия любим?

Хо, хо, хо!

Защо го срещнах...

— Юа! — извиках аз, толкова настойчиво, че жената прекъсна безумната си песен. — Кажете ми за кого говорите?

— О, Велик дух! Чуй го какво пита! За коя? За коя? Има повече от една. Хо, хо! Има повече от една, а вярната любима е забравена! Халуук, халуук, какво ще й каже Юа, какво ще й разкаже Юа? Бедната птичка! Сърцето й ще се облее с кръв. Тя ще се побърка. Хо, хо! Ще има две Хай-Юа, две безумни кралици на микосоките.

— За Бога! Не ме дръжте в неизвестност! Кажете ми, Юа, добра ми, Юа, за кого говорите? Не е ли за...

Името трептеше на езика ми. Но аз не се решавах да го произнеса. Макар и сърцето ми да се изпълваше от приятната надежда, че ще получа желанието отговор, аз се страхувах да задам въпроса.

Не можеше да се колебае дълго. Бях отишъл твърде далеч, за да мога да се върна. Дълго бях мечтал да успокоя терзанията на копнеещото си сърце. Повече не можех да чакам. Юа може би щеше да ме успокои. Произнесох думите:

— Не говорите ли за Маюми?

Лудата се вторачи в мене, без да проговори. Не можах да разчета израза на очите ѝ. Последните няколко минути в тях се четеше упрек и презрение. Когато изрекох името, нейният поглед се изпълни с изумление. После тя впи поглед в мене, сякаш искаше да прочете мислите ми.

— Ако говорите за Маюми — продължих, без да дочакам отговора ѝ, увлечен от пламъка на моята възраждаща се любов, — ако е тя, знайте, Юа, че я обичам. Обичам Маюми.

— Обичаш Маюми? Ти все още обичаш Маюми? — запита лудата с неочаквана бързина.

— Да, Юа, кълна се в живота си...

— Кори, кори, не се кълни! Точно така се кълнеше и той! Халуук! И той бе неверен. Кажи отново, млади мига, кажи, че обичаш Маюми, кажи, че си ѝ верен, но не се кълни!

— Истина е!

— Хинклас! — извика жената високо, явно зарадвана. — Хинклас, мико е верен! Милият бледолик мико е верен и хайнтклиц^[2]

ще бъде щастлива.

*Хо, хо!
За любовта, за сладката младенческа любов
под дървото Тала^[3]
кой не би бил като онази гълъбица,
дивата малка гълъбица,
нежната малка гълъбица,
сгушена до сивия мил на сянка в гората,
да му гука на сянка в гората, без никой да ги
види, без никой да ги чуе.*

— Мирно, Чита мико — извика тя, като отново се обърна към гърмящата змия. — И ти, Окала чита^[4]! Стойте мирно! Той не е враг. Мирно или ще смажа главите ви.

— Добра ми Юа...

— Хо! Наричаш ме добра Юа. Някой ден може да ме наречеш и лоша Юа. Чуй ме! — продължи тя, като повиши глас и започна да говори разгорещено. — Чуй ме, Джордж Рандолф, ако някога станеш лош, неверен като него, тогава Хай-Юа ще бъде твой враг. Тогава Чита мико ще те унищожи. Нали ще направиш това, мой кралю на змиите, нали? Хо, хо, хо!

Влечугото сякаш разбираше нейните думи. Изведнъж то издигна високо глава, драконовските му очи заблестяха, като че ли започнаха да изпускат искри, неговият лъскав раздвоен език се подаде от устата му и шумът, подобен на пукане, който то издава с опашката си, продължи няколко минути!

— Мирно, мирно сега! — каза индианката, като с движение на пръстите си накара змията отново да се отпусне. — Не него, Чита! Не него, кралю на пълзящите животни. Мирно ти казвам!

— Защо ме заплашвате, Юа? Нямате основание.

— Хинклас! Вярвам ти, драги мико, смели мико, вярвам ти!

— Но, добра ми Юа, обяснете ми, разкажете ми за...

— Кори, кори, не сега, не тази нощ. Няма време, чепони. Виж! Погледни на запад. Негъл Хасе^[5] си ляга. Трябва да си вървиш вече.

Не ходи по тъмно. Трябва да се върнеш в топеки, преди луната да се е скрила. Върви си! Върви!

— Но казах ви, Юа, че тук имам работа. Не мога да си отида, преди да съм я свършил.

— Халуук! Има опасност тогава. Каква работа, мико? О, сещам се! Виж, идват хората, които чакаш.

— Да, наистина, струва ми се, че са те — казах аз.

Забелязах високите силуети на двамата вожда, които пробягнаха от другата страна на езерото.

— Бързай тогава, бързай. Направи, каквото трябва, без да губиш време! В тъмнината те чака опасност! Хай-Юа трябва да си върви. Лека нощ, млади мико, лека нощ.

И аз ѝ пожелах лека нощ. Обърнах се, за да дочакам пристигането на вождовете и загубих от погледа си моята необикновена доброжелателка.

Индианците скоро дойдоха на мястото, определено за срещата, и накратко предадоха съобщението.

Холата Мико бил вдигнал палатките и се отдалечавал от лагера.

Отвращавах се от тези предатели и не желаех да прекарам нито миг повече с тях затова си тръгнах, веднага щом получих необходимите сведения.

Предупреден от Хай-Юа и имайки предвид думите на Аренс Рингоулд, без да губя време, аз веднага поех към форта. Луната все още бе над хоризонта. В нейната светлина аз се чувствавах защитен от изненади и неочаквано нападение.

Кречех бързо, като се стараех да се движа по откритото поле и да избягвам шубраците, зад които може би се криеше убиец.

Никого не видях по пътя, нито край оградата на форта. Но когато се намерих срещу портата, забелязах силуета на някакъв човек, недалеч от лавката на пътуващия търговец. Той се спотайваше зад няколко дървени трупи. Стори ми се, че е мулатът.

Щях да се спусна подире му, за да се справя с него, но вече бях повикал поста и бях съобщил паролата. Пък и не желаех да вдигам тревога сред караула, още повече че ми бяха дали нареждане да мина колкото се може по-забелязано. Бях сигурен, че и друг път, когато нямаше да бъда възпрепятстван от служебните задължения, щеше да ми се удаде случай да поискам сметка от този „възкръснал Яков“ и от

неговите престъпни съучастници. С тези мисли аз минах през портата и отидох в щаба, за да докладвам.

- [1] Хоноуохула — лошите хора. Б. авт. ↑
- [2] Хайнтклиц — красавица. Б.авт. ↑
- [3] Тала — палма. Б.авт. ↑
- [4] Окала чита — зелена змия. Б.авт. ↑
- [5] Негъл Хасе — нощното слънце, луната. Б.авт. ↑

ГЛАВА XXXVI

НУЖДЯ СЕ ОТ ПРИЯТЕЛ

Не е приятно да прекараш нощта под един и същ покрив, с човека който възнамерява да те убие, а да си отпочинеш при такива обстоятелства е почти невъзможно. Спах малко и сънят ми бе неспокоен.

Не видях Рингоулдовци, преди да си легна, нито бащата, нито сина. Но знаех, че те са във форта, където щяха да гостуват още един-два дни. Те или си бяха легнали, преди да се върна, или се забавляваха в квартирата на някой техен приятел офицер. Всеки случай не ги видях през останалата част на нощта.

Не видях също Спенс и Уилямс. Ако тези почтени господа бяха във форта, сигурно спяха при войниците, но аз не ги потърсих.

По-голямата част от нощта лежах буден и блъсках главата си над странните събития от миналия ден или по-скоро над нощната среща с моите смъртни врагове.

Не знаех какво да предприема. Цяла нощ ме измъчваше несигурност. Когато дневната светлина проникна през капациите на прозорците, аз все още не бях решил нищо.

Първата ми мисъл беше да разкрия цялата работа в главната квартира, да поискам разследване и наказание.

Но като размислих, видях, че това няма да разреши въпроса. Какви доказателства можех да приведа в подкрепа на такива сериозни обвинения? Само моите твърдения, неподкрепени от никого, щяха да изглеждат невероятни. Та кой би повярвал, че се готви такова нечувано престъпление?

Макар и да бях сигурен, че убийците замисляха да отнемат живота ми, не можех дори да потвърдя, че са споменали името ми. Щяха да посрещнат разказа ми с насмешка, а към мене може би щяха да се отнесат още по-зле. Рингоулдовци бяха влиятелни хора — лични приятели и на генерала, и на правителствения пълномощник. И макар че всички ги познаваха като доста нечестни и безскрупулни в сделките

си, на тях все още гледаха като на джентълмени. Трябваша ми по-убедителни доказателства, за да обвиня Аренс Рингоулд, че възнамерява да извърши убийство.

Съзнавах всичките трудности и затова запазих тайната си.

Друг, по-приемлив план ми дойде на ум — да обвиня Аренс Рингоулд открито пред всички и да го предизвикам на смъртен двубой. Това поне щеше да докаже, че съм откровен в твърденията си.

Но дуелите във войската бяха забранени от законите. Ако разкриех намеренията си, имаше опасност да ме арестуват. А това, разбира се, щеше да осуети плана ми, преди да получа удовлетворение. Познавах характера на мистър Аренс Рингоулд! Знаех, че винаги когато трябва да прояви смелост, той доста умело се измъква. Сигурно и сега щеше да се покаже страхливец. Във всеки случай откритото обвинение и предизвикателство щяха да ми помогнат да го изоблича.

Аз бях склонен да възприема този план за действие, но утрото настъпи, преди да взема окончателно решение. Чувствах голяма нужда от приятел. Не просто секундант — секундант лесно можеше да се намери, а приятел, на когото да се доверя, който можеше да ми помогне със съвет. Но за нещастие всички офицери във форта ми бяха чужди. Единствени Рингоулдовци познавах от по-рано.

При това затруднение си спомних за човека, чийто съвет можеше да ми помогне и реших да го потърся. Този човек бе Черният Джейк.

Скоро след разсъмване смелият ми приятел бе при мене. Разказах му всичко. Той не се изненада много. У него се били породили подозрения за подобен заговор и имал намерение да ми го открие точно тази сутрин. Най-малко се изненада за Жълтия Джейк. Аз само потвърдих това, в което той бе убеден. Той знаел с положителност, че мулатът е жив. Нещо повече, Джейк твърдеше, че знае как мулатът се е спасил като по чудо.

Обяснението бе съвсем просто. Както всички предполагаша, алигаторът го сграбчил, но той умело го ранил в очите с ножа си и го заставил да го пусне. Той бе последвал примера на младия индианец, използвайки неговия нож. Всичко това се е случило под водата, а мулатът бе добър плувец. Краката му били издраскани, а оттук и кръвта. Но раните не били тежки и не попречили на бягството му.

Мулатът се постарал да не се показва на повърхността на водата, докато доплува до брега. Там, потулен под провисналите клони, се

измъкнал от водата и се качил на един дъб, където мъхът го скрил от очите на отмъстителите. Бидейки съвсем гол, той не оставил следи от мокри дрехи. Освен това кръвта във водата му бе направила приятелска услуга. Когато я видели, преследвачите повярвали, че е загинал, и преустановили старателното търсене.

Така Черния Джейк обясняваше цялата работа. Той бе научил всичко това предната вечер от един приятелски настроен индианец във форта, който твърдял, че сам чул разказа от устата на мулата.

В цялата история нямаше нищо неправдоподобно. По всяка вероятност всичко се беше случило точно така. Разказът на Черния Джейк разбули всички загадки, които се тълпяха в главата ми.

Негърът бе получил и други сведения. Беглецът се бил приютил при едно от полунегърските племена, установили се сред мочурищата, които обграждат изворите на река Амазура. Новите му приятели погледнали с добро око на него и той се издигнал до положението на вожд. Сега бил известен под името Мулата Мико.

Все пак оставаше още една загадка — как той и Аренс Рингоулд се бяха сблизили.

Но в края на краищата не бе мъчно да се обясни и това. Плантаторът нямаше особени причини да мрази беглеца. Той бе проявил усърдие по време на несъстоялата се екзекуция, просто за да се покаже. Мулатът имаше по-сериозно основание да го ненавижда. Но такива хора лесно забравят чувствата на обич или омраза, когато се намеси интересът. Техните чувства могат да бъдат купени по всяко време срещу злато.

Без съмнение белият злодей бе използвал и по-рано жълтия в някое долно предприятие и сам му бе услужвал. Както и да е, явно бе, че те бяха „заровили томахащата на войната“ и сега се намираха в най-приятелски отношения.

— Джейк — казах аз, задавайки въпроса, по който желях да чуя мнението му. — Какво ще кажеш за Аренс Рингоулд? Да го предизвикам ли?

— Боже, масса Джордж, защо ще го извиквате, той е навън отдавна. Аз го видях преди два часа. Май че спи недобре. Мисля, съвестта му не е спокойна.

— Ти не разбра въпроса ми. Не това имам предвид, драги.

— А какво, масса?

— Да го предизвикам на дуел.

— Какво? Маса иска да каже дуел със сабя или пистолет?

— Саби, пистолети или пушки. Все ми е едно какво оръжие ще избере.

— Боже, маса Джордж, да не говорите такова нещо. О, Господи! Вие имате майка, имате сестра. Ами ако ви убие! Някога волът убива касапина. Тогава, маса Джордж, кой ще се грижи за майка ви? Кой ще закриля мис Вирджиния? Кой ще пази Вайола и нас от всички лоши хора? Божичко, маса, не го викайте!

В този миг самият аз бях извикан. Настойчивите молби на негъра бяха прекъснати от зова на тръбите и биенето на барабаните, които съобщиха, че съветът се събира. Нямах време да разговарям с моя предан другар. Аз бързо се отправих към мястото, където ме зовеше дългът.

ГЛАВА XXXVII

ПОСЛЕДНО СЪБРАНИЕ

Пред мен отново се разкри гледката от предишния ден. Войската в сбити редици, в сини униформи и с блестящо оръжие; офицерите от щаба образуваха група около генерала — всички добре закопчани и с тържествен вид; пред тях полукръг от вождове; зад него редици от живописни бойци с нашарени лица, с пера на главите. Наблизо стояха коне. Някои от тях цвилеха, оседлани и готови за път. Други, завързани, спокойно пасяха. Индианки в дълги „хунни“ бързаха насамнататък, деца и бебета играеха по тревата. Знамена плющяха над главите на войниците, флагчета се вееха над главите на червените бойци. Биеха барабани, звучаха тръби.

И този път картината бе внушителна, макар и не толкова, колкото предишния ден. Веднага биеше на очи, че не присъстват всички вождове. А и половината от бойците ги нямаше. Събранието този път не беше така многолюдно. Това бе доста голяма тълпа, но имаше място за всички да се съберат около съвета.

Крал Онопа не присъстваше. Медната британска корона — блестящ символ на кралската власт, който вчера личеше в центъра на съвета, сега не се виждаше. Нямаше го Холата Мико и други по-незначителни вождове.

Оределите редици на обикновените бойци показваха, че вождовете бяха отвели със себе си и хората, които предвождаха. Повечето от присъстващите индианци изглежда принадлежаха към племената на Оматла, Черната глина и Охала.

Сред вождовете забелязах Хойтл Мати, Арпиуки, негъра Абрам и Джуджето. Зад тях стояха неколцина от техните бойци. Едва ли тези вождове бяха останали, за да се подпишат.

Потърсих с поглед Оцеола. Не бе мъчно да се открие човек с такава забележителна фигура. Той беше застанал на края на оределия полукръг от вождове, на мястото на вожда с най-низш ранг, но това не означаваше, че в действителност той беше най-младшият между

вождовете. По всяка вероятност, заемайки това място, той бе проявил чувство за скромност. Тази негова черта бе добре известна. Наистина той бе най-младият от вождовете и по рождение имаше по-малки права да командва от всички други присъстващи тук, но достатъчно беше човек да го погледне и да го сравни с другите, за да разбере, че той именно ръководи всички останали.

Както предишния ден, в държанието му нямаше нищо надутото. Въпреки че видът му бе тържествен и студен, от него лъхаше пълно спокойствие. Той бе скръстил ръце върху широките си гърди. Тялото му почиваше на един крак; другият бе леко отпуснат. Спокойното му лице бе озарено от благороден израз. Изглеждаше като олицетворение на Аполон или — за да не си служи с митологични образи — на благовъзпитан джентълмен, който очаква някаква церемония, на която щеше да бъде обикновен зрител. Досега не беше се случило нищо, което да го развълнува. Не бяха изречени думи, които да разубедят духа му, който сякаш бе задрямал.

Но не след много време неговото спокойствие щеше да се наруши, благата му усмивка щеше да се замени от сурово и напрегнато изражение.

Вглеждайки се в лицето му, човек едва ли би предположил че е възможна такава рязка промяна. Но по-задълбоченият наблюдател би открил, че е възможно. Лицето му приличаше на спокойно небе пред буря, на тих океан, който след миг може да се развълнува от яростен ураган, на излегнал се лъв, който при най-малкото предизвикателство може да избухне в необузdana ярост.

Не изпусках от очи младия вожд през цялото време преди започването на съвета. Мнозина други също го наблюдаваха. Той бе център на внимание, но аз го гледах с особен интерес.

Аз се мъчех да уловя в израза му някакъв знак, че ме е познал, но той не показва това нито с кимване, нито дори с поглед. Веднъж или два пъти погледът му се спря върху мене, а после се отмести към другите — сякаш бях един от тълпата на неговите бледолики противници. Изглежда не си спомняше за мене. А може би мисълта му бе заета с важни мисли и затова не ме забелязваше.

Разбира се, аз огледах и равнината, палатките и групите от индианки, които се въртяха около тях. Разгледах внимателно жените една подир друга.

Стори ми се, че видях сред тях безумната индианска кралица. Тя бе заобиколена от няколко жени. Надявах се, че девойката, която тя покровителстваше, е някъде наблизно, но не я видях. Нито една от женските фигури не радваше окото ми — те бяха или твърде ниски, или твърде високи, твърде дебели или твърде кокалести. Тя не беше между тях, защото ако не се беше променила, щях да позная изящните ѝ форми даже и под широката хунна.

Това „ако“ може би ви изненадва. Защо пък да се е променила, питате се вие. Наистина тя може би е пораснала, може би се е развила и е станала зряла жена. В южния климат девойката бързо се превръща в жена. Не, не става дума за това. Макар и да беше твърде млада, закръглените линии на тялото ѝ вече се очертаваха, когато я видях за последен път. Те бяха стигнали своите граници — фигурата ѝ напомняше смелите извивки на перото на Хогарт^[1], така характерни за зрялата жена. Не от това се страхувах.

А от какво тогава? Може би от обратното. От това, че тя може би е отслабнала от болести или някаква мъка? Не, не е и това.

Трудно мога да си обясня подозренията, които ме измъчваха — подозрения, породени от случайно дочути думи. Бъбривият офицер, който така самодоволно се хвалеше предишната вечер, бе налял отрова в сърцето ми. Но не, не можеше да става дума за Маюми. Тя беше толкова чиста и невинна! Но защо се вълнувах така? Любовта не е престъпление! Но ако все пак тя... не, и тогава тя нямаше да бъде виновна, а единствено той!

Думите ми са безсилни да предадат мъката, която изпитвах след злощастното „подслушване“ на чуждия разговор. То бе извор на страдания през целия ден. Намирах се в мъчително положение на човек, който е чул твърде много и все пак недостатъчно. Не е чудно тогава, че думите на Хай-Юа ме ободриха. Те прогониха неоснователните съмнения от главата ми и ми вдъхнаха нови надежди. Вярно е, че тя не спомена нейното име, преди аз да го произнеса, но за коя друга можеха да се отнасят думите ѝ „Бедната горска птичка. Нейното бедно сърце ще се облива в кръв и ще се разбие“. Тя спомена „Изгряващото слънце“. Това бе Оцеола; коя можеше да бъде „хайнтклиц“? Коя друга освен Маюми?

Но разказът на лудата можеше да се отнася и до минали дни — да се дължи на впечатления от миналото, оставили дълбоки следи в

паметта ѝ. И това бе възможно. Хай-Юа ни познаваше по онова време. Тя често ни срещаше, когато се разхождахме в девствените лесове, идвала е с нас дори и на острова. Безумната кралица можеше с умение да кара кануто си, да язди дивия си жребец, да ходи, където си ще.

Може би някакъв спомен от тези щастливи дни я караше да говори така, обърквайки миналото с настоящето в безредните си мисли. Не дай, Боже!

Тази мисъл ме разтревожи, но не за дълго. Бях се вкопчил в по-приятната мисъл — думите на Хай-Юа бяха сладки като мед! Те ме предпазиха от страховете, които иначе бих изпитвал, когато научих, че се готвят да ме убият. Научавайки, че Маюми продължава да ме обича както преди, аз бях готов да се опълча срещу стократно по-големи опасности. Само малодушните не проявяват смелост под влияние на любовта. Дори страхливецът, окуражен от усмивките на своята любима, става смел.

Аренс Рингоулд стоеше до мене. Тълпата ни притискаше от всички страни и дрехите ни се допираха. Ние дори разговаряхме! Той бе по-учтив от обикновено, дори изглеждаше приятелски настроен. В думите му почти не се проявяваше характерната за него наглост. Но той избягваше погледа ми и навеждаше очи, когато го поглеждах.

А при това той ни най-малко не подозираше, че аз зная, че стоя до човека, който възнамерява да ме убие.

---

[1] Уилям Хогарт — английски художник (18 в.). Б. пр. ↑

ГЛАВА XXXVIII

РАЗЖАЛВАНЕТО НА ВОЖДОВЕТЕ

Този ден пълномощникът изглеждаше по-самоуверен. Той бе решил да играе по-смела роля, тъй като чувстваше, че има изгледи за успех. И затова лицето му тържествуваше. Той гледаше към вождовете с властния вид на човек, който е решил да ги командва и който е сигурен, че те ще се подчинят на волята му.

От време на време погледът му се спираше многозначително на Оцеола. Тогава той придобиваше едновременно зловещ и тържествуващ вид. Аз знаех тайната на тези погледи. Предугаждах значението им. Знаех, че не вещаят нищо добро за младия семинолски вожд. Ако в този миг можех да се приближа до него щях да забравя дълга си и да прошепна на ухото му няколко предупредителни думи.

Ядосвах се на себе си, че не бях се сетил по-рано. Хай-Юа можеше да му занесе съобщение предната нощ. Защо не го изпратих? Умът ми бе зает с друго. Мислейки за собствените си работи, не се сетих за опасността, която заплашва приятеля ми. Аз все още гледах на Пауел като на приятел.

Не знаех точно какво ще предприеме пълномощникът, макар малко или повече да бях разбрал намеренията му от дочутия разговор. Щяха да арестуват Оцеола под някакъв предлог. Това беше необходимо. Не можеха да го задържат произволно, без причина. Даже безскрупулният пълномощник не можеше да стори това без някакъв предлог. А какъв предлог можеше да намери той?

Оттеглянето на Онопа и на „враждебните“ вождове, докато Оматла оставаше с „приятелските“, създаваше такава възможност на правителствения пълномощник. Оцеола щеше сам да даде повод.

Да можех само да му прошепна една предупредителна дума!

Бе твърде късно. Капанът бе поставен и благородната жертва щеше да се хване.

Късно бе да го предупредя. Трябваше да бездействам, трябваше да бъда зрител на неправда, на страхотно нарушение на човешките

права.

Поставиха маса пред генерала и щабните офицери. Пълномощникът застана точно зад нея. На масата имаше мастилница и пера. Голям пергамент с много гънки почти я покриваше. Този пергамент бе договорът от Оклауаха.

— Вчера — започна пълномощникът без всякакъв увод — само говорихме и нищо не свършихме. Днес се събрахме, за да вършим работа. Това — каза той, като посочи пергаментата — е договорът от Пейнс Лендинг. Надявам се, че всички обмислихте вчерашните ми думи и сте готови да подпишете.

— Размислихме — отговори Оматла от свое име и от името на своята партия. — Готови сме да подпишем.

— Онопа е главният вожд — подметна пълномощникът. Нека той пръв подпише. Къде е Миконопа? — добави той, като огледа кръга с престорена изненада.

— Мико-мико не е тук — отговори Хойтл-Мати.

— А защо не е тук? Би трябвало да бъде тук. Защо отсъства?

— Болен е. Не може да присъства на съвета.

— Лъжеш, Скокльо! Много добре знаеш, че Миконопа се преструва. Мрачното чело на Хойтл-Мати се смръщи още повече при тази обида.

Той целият трепереше от ярост. В отговор той само изръмжа презрително, скръсти ръце, отдръпна се и застана в предишната си поза.

— Абрам, ти си частният съветник на Миконопа. Знаеш намеренията му. Защо не е дошъл?

— О масса генерал — отговори черният на развален английски без следа от уважение към човека, който го разпитваше, — как старият Абрам може да знае мислите на крал Нопи? Мико не му казва всичко. Щом реши да си върви, ще си върви. Щом реши да дойде, ще дойде. Той е велик вожд. Не казва на всекиго намеренията си.

— Смята ли да подпише? Кажете — да или не?

— Е тогава, не — отвърне преводачът с твърд глас, сякаш му бе поръчано да отговори така. — Колкото за това, Абрам знае. Той не смята да подпише. Той казва не, не.

— Достатъчно! — извика пълномощникът високо. — Достатъчно! Сега чувайте ме, вождове и бойци на семинолите. Аз идвам

при вас, упълномощен с власт от вашия велик баща — президента, който е вожд на всички нас. Тази власт ми дава право да наказвам за невярност и неподчинение. Сега упражнявам тази си власт над Миконопа. Отсега нататък той не е вече крал на семинолите.

Неочакваното съобщение произведе над присъстващите ефект, подобен на електрически шок. Вождове и бойци трепнаха и се надигнаха от местата си. Всички стояха в очакване пълномощникът да продължи. Но изразите по лицата им не бяха еднакви. По някои от тях се четеше яд и изненада. Неколцина изглеждаха доволни, докато повечето посрещнаха съобщението с явно недоверие, сякаш не можеха да повярват на ушите си.

Сигурно правителственият пълномощник се е пошегувал. Как може той да провъзгласи или да свали един крал на семинолите? Как може самият велик баща да направи това? Семинолите са свободен народ. Те дори не плащат данъци на белите, нито пък са политически задължени към тях. Само те можеха да избират краля си, само те можеха да го свалят.

Но правителственият пълномощник не се шегуваше ни най-малко. В следващия миг те разбраха, че той говори съвсем сериозно. Колкото и нелепо да бе намерението му да свали крал Онопа, той наистина говореше сериозно. Бе решил да го направи и тъй като бе обявил това, незабавно премина към изпълнение.

— Оматла, вие винаги сте били верен на думата си и на честта си. Достоен сте да оглавявате един смел народ. Отсега нататък вие сте крал на семинолите. Нашият велик баща и народът на Съединените щати ви приветстват като крал. Никой друг те няма да признаят за крал. А сега да продължим с подписването.

По даден знак на пълномощника Оматла пристъпи към масата, взе едно перо и написа името си върху пергаментата.

Сред присъстващите цареше гробно мълчание. Внезапно един глас наруши дълбоката тишина. Чу се дума, произнесена с гневен, задъхан глас. Това бе думата „предател“.

Извърнах се да видя кой я произнесе. Дъхът още трептеше на устните на Оцеола. Пълният му с неизразимо презрение поглед бе отправен към Оматла.

Черната кал после взе перото и се подписа, като постави знака си.

След него се подписаха Охала, Италасе и други десетина — всички, известни като вождове, които подкрепят предложението за изселване.

Вождовете-патриоти — не знам дали случайно или не — стояха заедно. Те образуваха лявото крило на полукръга. Сега бе техен ред да изкажат мнението си.

Първият човек, от когото пълномощникът очакваше съпротива, бе Хойтл-Мати. Всички стихнаха в очакване.

— Ваш ред е, Скакалец — обърна се към него пълномощникът, като преведе на английски неговото индианско име.

— Можете да ме прескочите — отговори находчивият и остроумен вожд, давайки своя сериозен отговор в шеговита форма.

— Как? Отказвате да подпишете?

— Хойтл-Мати не може да пише.

— Не е необходимо. Името ви е вече написано. Трябва само да поставите пръста си върху него.

— Страхувам се да не поставя пръста си там, където не трябва.

— Можете да се подпишете, като направите кръст — продължи пълномощникът, все още надявайки се, че има някаква вероятност вождът да се съгласи.

— Ние, семинолите, не обичаме много кръста. Наситихме му се по времето на испанците. Халуук!

— Значи решително отказвате да подпишете?

— Хо! Изненадва ли се господин пълномощникът?

— Така да бъде. Чуйте какво ще ви кажа сега.

— Ушите на Хойтл-Мати са отворени, както са отворени устата на пълномощника — бе подигравателният отговор.

— Свалям Хойтл-Мати от поста вожд на племето. Великият баща повече не го признава за вожд на семинолите.

— Ха, ха, ха — язвително се изсмя в отговор Хойтл-Мати. — Така ли? Виж ти! Кажете ми — попита той, като продължаваше да се смее, отнасяйки се подигравателно към тържествените изявления на пълномощника, — на кого ще бъда вожд тогава, генерал Томпсън?

— Аз вече казах — продължи пълномощникът, явно объркан и раздразнен от подигравателното държание на индианеца. — Ти вече не си вожд. Няма да те признаем за вожд.

— А народът ми? Какво ще кажете за него? — попита другият с насмешка. — Нима моите хора нямат думата по въпроса?

— Народът ти ще постъпи благоразумно. Твоите хора ще послушат съвета на великия си баща. Те повече няма да се подчиняват на водач, който е постъпил нечестно.

— Право казвате, господин пълномощник — отговори вождът, този път съвсем сериозно. — Народът ми ще постъпи разумно, но също така и патриотично. Ще остане верен. Но не се заблуждавайте относно съвета на нашия велик баща. Ако той бъде истински бащински съвет, те ще го послушат, ако не — ще затворят ушите си и няма да чуят. Колкото до разжалването ми, аз мога само да му се изсмея. Отнасям се към него и към пълномощника с презрение. Не се страхувам от вашата власт. Може да сеете раздори помежду ни. И другаде сте успявали да създадете изменници. — На това място той погледна свирепо към Оматла и бойците му. — Но аз няма да обърна никакво внимание на вашите шмекерии. Нито един-човек от племето ми не ще обърне гръб на Хойтл-Мати, нито един!

Ораторът спря да говори, скръсти ръце и се отдръпна. Сега държанието му бе държание на безмълвна враждебност. Той виждаше, че пълномощникът е приключил разговора си с него, тъй като се бе обърнал към Абрам за подпис.

Отговорът на черния бе решително и просто „не“. Когато правителственият пълномощник го подкани да повтори отказа си, той добави:

— Не, по дяволите. Аз никога няма да подпиша този проклет документ! Никога! Това е достатъчно, нали, дебели Томпсън?

Разбира се, това сложи край на увещанията и Абрам бе „задраскан“ от списъка на вождовете.

Бе ред на Облака и Алигатора, а след това на Джуджето Пошала. Те всички отказаха да подпишат и бяха разжалвани един подир друг, а така също Холата Мико и други, които отсъстваха.

Повечето от вождовете се смееха, докато слушаха това разжалване на едро. И смешно бе да гледа човек как този незначителен временен пълномощник издава укази и се държи като император^[1].

Пошала, последният от разжалваните вождове, също се изсмя. Но Джуджето имаше хаплив език и не можа да се въздържи да не отвърне.

— Кажи на дебелия пълномощник — извика той на преводача, кажи му, че аз ще бъда вожд на семинолите и след като дивите бурени пораснат над тлъстото му туловище. Ха, ха, ха!

Грубите думи не достигнаха до ушите на пълномощника. Той не чу и гръмкия презрителен смях, тъй като сега вниманието му бе погълнато изключително от един човек, най-младия от вождовете, последния в редицата — Оцеола.

---

[1] Правителството на САЩ не одобри впоследствие смешното детрониране на вождовете, но няма съмнение, че Томпсън е действал съгласно тайните нареждания на президента. Б.авт. ↑

ГЛАВА XXXIX

ПОДПИСЪТ НА ОЦЕОЛА

Младият вожд беше мълчал до този миг. Само думата „предател“ се бе изтръгнала из устата му, когато Чарлз Оматла взе перото, за да подпише.

Но Оцеола не остана безучастен през цялото време, нито пък изразът му остана безразличен към нещата, които ставаха наоколо. Той не се мъчеше да се сдържа — не се преструваше на равнодушен стоик — това не бе в характера му. Оцеола искрено се бе смял на остроумието на Скакалеца, бе посрещнал с открито одобрение проявата на патриотизъм на Абрам и на другите и се бе мръщил неодобрително на държанието на изменниците.

Сега бе неговият ред да каже думата си. Той стоеше скромно и очакваше да го повикат по име. Към останалите се бяха обърнали по име, тъй като имената им бяха добре известни на пълномощника и преводачите.

Не е необходимо да казвам, че в този съдбовен миг цареше напрегната тишина. Всички — и войници и индиански бойци — очакваха със затаен дъх да видят какво ще стане. Сякаш всеки бе изпълнен с предчувствие, че ще се разиграят някакви решителни събития.

Самият аз бях сигурен, че ще избухне буря и заедно с останалите седях като омагьосан в очакване.

Правителственият пълномощник наруши тишината със следните думи:

— Сега е ваш ред, Пауел. Но преди всичко искам да ви задам един въпрос: вие признат ли сте за вожд?

Тонът, държанието и думите му бяха обидни. Обидата беше нагла и преднамерена. Това ясно личеше от израза на неговото лице. В очите му се четеше злоба, примесена със самоувереност, че му предстои победа.

Въпросът на пълномощника бе излишен и неуместен. Томпсън знаеше много добре, че Пауел е вожд — вярно, младши вожд, но все пак вожд — боен водач на Червените пръчки — най-войнственото племе сред семинолите. Въпросът бе зададен предизвикателно. Пълномощникът искаше да го накара да избухне — всички знаеха, че неговият нрав не е от най-кротките.

Обидата не предизвика очакваното въздействие или поне така ни се стори. Онези, които смятаха, че Оцеола ще отвърне гневно, бяха разочаровани. Той не отговори. Странна усмивка заигра по устните му. Но това не бе язвителна или подигравателна усмивка. С такава спокойна усмивка на господарско пренебрежение един джентълмен удостоява негодника, който му е нанесъл обида. Онези, които видяха това, останаха с впечатление, че младият вожд не отговаря, защото би се унизил, защото обидата бе толкова груба — което бе вярно — че не заслужаваше отговор. Така мислех аз, така мислеха и другите около мене.

Видът на Оцеола можеше да накара пълномощника да замлъкне или поне да промени тактиката си, но той изобщо не бе чувствителен към насмешки. Чувството за срам, както и чувството за справедливост бяха чужди за грубата душа на чиновника и той продължи да изпълнява своя замисъл, без да обръща внимание на презрителното държание на младия индианец.

— Питам ви, вожд ли сте? — пълномощникът повтори въпроса с още по-обиден тон. — Имате ли право да подпишете?

Този път десетина гласа отговориха едновременно на въпроса. Неколцина вождове от кръга и неколцина от бойците, застанали зад тях, извикаха:

— Дали е вожд Изгряващото слънце? Вожд е, разбира се! Има право да подпише.

— Защо поставяте под съмнение правата му? — попита Скакалецът с подигравателен смях. — Когато му дойде времето, той ще покаже какви са те. Обаче това едва ли ще стане сега.

— Не, аз сега ще ги упражня! — каза Оцеола, като се обърна към оратора. Той наблягаше на всяка дума. — Имам право да подпиша и ще подпиша.

Мъчно е да се опише въздействието, което предизвика това неочаквано съобщение. Всички — бели и червенокожи — бяха

изненадани. Няколко минути събранието се вълнуваше — всички гласове се смесиха в обща глъчка. От всички страни долитаха възклицания. Всички изразяваха изненадата си по различен начин в зависимост от политическите си убеждения. В гласовете на едни се чувствуваше радост, а в други — яд и гняв. Дали Оцеола бе казал това? Добре ли бяха чули. Щеше ли Изгряващото слънце да потъне толкова скоро зад облаците? След всичко случило се, след всички негови обещания, щеше ли да стане предател?

Такива въпроси си задаваха вождовете и бойците, които бяха против преселването. А хората от другата партия не можеха да скрият удоволствието си. Всички знаеха, че ако Оцеола подпише, това ще сложи край на преговорите и преселването ще се осъществи. Братята Оматла нямаше вече от какво да се страхуват — бойците патриоти, които бяха дали клетва да се борят, може би щяха да се противопоставят, но между тях нямаше водач като Оцеола, който да ги обедини. Без него духът на съпротивата щеше да отслабне; патриотите щяха да се отчаят.

Скакалецът, Облакът, Коа Хаджо, Абрам, Арпиуки и Джуджето бяха поразени. Оцеола — човекът, на когото най-много разчитаха, смелият подбудител и водач на съпротивата, откритият враг на всички, които защитаваха идеята за преселение, истинският патриот, в когото всички вярваха, на когото всички се доверяваха — щеше сега да ги изостави, сега — в решителния час, когато неговата измяна щеше да се окаже съдбоносна за делото им.

„Подкупили са го! — казваха си те. — Патриотизмът му е бил лицемерен, а съпротивата му — долна измама! Подкупил го е пълномощникът. Той е работил за него през цялото време. Исти-хулвасчай^[1]. Неговата измяна е по-черна от предателството на Оматла!“

Така си шепнеха един на друг вождовете, като в същото време гледаха Оцеола свирепо като тигри.

Аз самият не знаех какво да мисля за предателството на Пауел. Той заяви, че ще подпише договора. Какво по-ясно от това? Личеше от държанието му, че е готов да го направи. Изглежда очакваше само пълномощникът да го покани.

Бях сигурен, че намеренията на Оцеола не са били известни на правителствения пълномощник. Всеки, който го погледнеше в този миг, щеше да разбере, че не е съучастник в предателството. Той, както

всички присъстващи, ако не и повече от тях, бе явно изненадан от изявлението на Оцеола. Неочакваното съгласие така го изуми, че за известно време той загуби дар слово.

Накрая каза със заекване.

— Много добре, Оцеола. Приближете се и подпишете.

Тонът на Томпсън бе променен. Той говореше ласкателно. Пред него се откриваха нови възможности. Оцеола щеше да подпише и да се съгласи с преселването. Така пълномощникът щеше да изпълни поставената му от върховното правителство задача, и то с умение, което щеше да увеличи неговия престиж. „Старият Хикъри“ щеше да е доволен. А после? Какво щяха да му възложат после? Не обикновена мисия до някакво диво племе, а дипломатическа кариера в някоя цивилизована държава. Може пък и да го назначат посланик например в Испания...

Ах, Уили Томпсън, въздушните ти кули скоро рухнаха. Те се сгромолясаха така бързо, както бързо бяха изградени; разпаднаха се като къща, направена от карти.

Оцеола се приближи до масата и се наведе над нея, сякаш за да разгледа документа. Очите му бързо прошариха по пергаментата. Той изглежда търсеше нещо в него.

Намери го. Това бе име. Прочете го високо:

— Чарлз Оматла!

Изправи се, обърна се с лице към пълномощника и подигравателно го попита дали все още желае да подпише.

— Вие обещахте, Оцеола.

— Ще изпълня обещанието си.

Казвайки тези думи, той извади от ножницата си дълъг испански нож, издигна го високо и заби острието в пергаментата. Върхът на ножа проникна дълбоко в дървото.

— Това е подписът ми! — извика той като измъкна стоманата. — Виж, Оматла, аз прободох твоето име. Внимавай, предателю! Откажи се от това, което си направил, или острието на ножа ще прободне и сърцето ти!

— О! Това ли било? — извика пълномощникът вбесен и стана. — Добре! Очаквах такава дързост, такава подигравка със закона! Генерал Клинч, моля ви... вашите войници... да го хванат и арестуват!

Тези думи, казани на пресекулки, се чува сред страхотната врява, която се вдигна наоколо. Клинич даде набързо някакво нареждане на офицерите, които стояха наблизко. Видях как пет-шест войнишки редици се отделиха и се втурнаха напред. Те се хвърлиха към Оцеола и тутакси го заобиколиха.

Но младият вожд не се предаде веднага. Той се отказа от отчаяната борба и от опита да избяга, едва след като повали на земята неколцина, след като десетина здрави мъже захвърлиха пушки и го грабчиха. После той застана неподвижен, сякаш бе излят от метал.

Това бе съвсем неочаквана развръзка, както за белите, така и за индианците. Нямаше никакво оправдание за тази насилствена постъпка. Това не бе съд, където съдията има право да арестува за незачитане на съда, а съвет и дръзкото държание на който и да било не можеше да бъде наказано без съгласието на двете страни. Генерал Томпсън бе превишил правата си. Той бе използвал властта си произволно и без законно основание.

Последва бъркотия, която не се поддава на описание. Въздухът се раздираше от високи възклицания: от викове на мъже, писъци на жени, крясъци на деца и бойни възгласи на индиански воители. Всичко това се смесваше в един общ шум. Никой не направи опит да спаси Оцеола: бе невъзможно в присъствието на толкова много войници и на толкова много предатели. Патриотичните вождове, които бързо се оттеглиха, надаваха дивото „Йо-хо-ехи!“ — бойният вик на семинолите, който вещаеше отплата и отмъщение.

Войниците повлякоха Оцеола към форта.

— Тиранин! — извика той, като впи поглед в пълномощника. — Спечели с предателство, но не смятай, че това е краят. Може да затвориш Оцеола, може да го обесиш, ако щеш, но не мисли, че неговият дух ще умре. Не, той ще живее и ще вика за отмъщение. Той говори! Чуй онези гласове! Познаваш ли бойния вик на Червените пръчки? Добре го запомни. Той не за последен път звучи в ушите ти. Йо-хо-ехи, йо-хо-ехи! Чуй, тиранино! Това е твоят погребален звън! Твоят погребален звън!

Вмъкнаха младия вожд през портата, докато той отправяше яростните си заплахи, и бързо го отведоха към помещението, което служеше за арест.

Когато го последвах, сред тълпата някой се допря до ръката ми. Обърнах се и видях Хай-Юа.

— Довечера при Уи-уа^[2] — прошепна тя. — Ще има сенки, повече сенки по водата. Може би...

Нищо повече не чух. Тълпата ни раздели. Когато я потърсих отново, безумната кралица си бе отишла.

---

[1] Исти-хулва-счай — лош човек, злодей. Б. авт. ↑

[2] Уи-уа — извор, кладенец или вода. Б. авт. ↑

ГЛАВА XL

„СРАЖАВАЩИЯТ СЕ ГАЛАХЪР“

Затвориха пленника в здрава каменна постройка без прозорци. Но не бе мъчно човек да се добере до него, особено ако имаше еполети. Възнамерявах да го посетя, но поради известни причини не го посетих, докато бе още светло. Желаех свиждането ми с него да бъде колкото може по-незабелязано. Затова очаквах настъпването на нощта.

Имах и други причини — още не бях уредил сметките си с Аренс Рингоулд.

Не знаех какво да предприема. В главата ми бе бъркотия. У мене се бореха най-различни чувства: омраза към заговорниците, възмущение от нечестното отношение на пълномощника към Оцеола, любов към Маюми — любов ту спокойна и пълна с надежди, ту смутена от ревност и пълна със съмнения. Как можех да мисля ясно?

От всички тези чувства надделяваше едно — гневът срещу злодея, който се готвеше да отнеме живота ми. В момента то бе най-силното чувство в гърдите ми.

Такава безсърдечна, неоснователна и злонамерена вражда не можеше да не ме изпълни със силно желание за мъст. Реших на всяка цена да отмъстя на врага си.

Само онзи, чийто живот е бил застрашен от ръката на убиец, може да разбере смъртната омраза, която изпитвах към Аренс Рингоулд. Човек може да уважава открит враг, който действа, подтикнат от гняв, ревност или въображаема обида. Към двамата бели нехранимайковци и към жълтия беглец изпитвах презрение. За мен те бяха послушни оръдия в чужди ръце. Но главния заговорник мразех и презирах. Не можех да го отмина, без да си отмъстя, без да се опитам да накажа човек, който бе предизвикал моята омраза.

Но как? Именно това не можех да реша. Дали да го предизвикам на дуел?

Нищо друго не ми идваше наум. Злодеят все още се ползваше от защитата на законите. Не можех да го накажа по друг начин освен със

собственото си оръжие.

Спомних си увещанията на моя чернокож съветник. Напразно ми бе говорил верният другар — аз реших да не се вслушвам в съвета му. Да става, каквото ще! Реших да предизвикам Аренс на дуел.

Едно нещо ме караше все още да се колебаю: трябваше да му съобщя причините, поради които го виках на дуел.

На драго сърце щях да му ги кажа за спомен, преди да умре, но какви щяха да бъдат последствията, ако само го наранях или ако той успееше да ме нарани. Щях да открия картите си, а от това само той печелеше. Докато знаех неговите козове, без той да знае моите, лесно можех да осуетя намеренията му.

Тези мисли бързо прелитаха през главата ми; въпреки че разсъждавах хладнокръвно, от което сам се учудвах по-късно. Всички необикновени събития, които бях преживял в последно време, както и непримиримата омраза, която изпитвах към прикрития злодей, ме бяха направили зъл, хладнокръвен и жесток. Не приличах на себе си. Колкото и недостойно да изглеждаше, не можех да направлявам желанието си за мъст.

Имах голяма нужда от приятел, с когото да се посъветвам. На кого можех да доверя ужасната тайна?

Дали не ме лъжат ушите. Не. Това бе гласът на моя стар съученик Чарли Галахър. Чух го навън и разпознах гръмкия му смях. Във форта бе влязло отделение стрелци, водено от Чарли. В следващия миг той се намираше в прегръдките ми.

Какво по-голямо щастие от това? Чарли беше моят най-добър другар в академията, моят най-близък приятел. Той заслужаваше доверието ми и аз незабавно му разказах за положението, в което се намирах.

Трябваше да му обяснявам надълго, за да разсея недоверието му. Той бе склонен да гледа на цялата работа, искам да кажа на заговора срещу мене, като на шега. Трябваше и Черния Джейк да потвърди историята ми, да разкаже за изстрела с пушка, та приятелят ми да погледне сериозно на въпроса.

— Лош късмет имаш! — каза той с ирландски акцент. — Това е най-необикновената случка, с която се е сблъсквал твоят скромнен приятел. Майко Мойсеева! Този човек е сигурно vyplъщение на

дявола. Джордж, моето момче, погледнал ли си да видиш дали няма копита?

Въпреки името си и ирландския си акцент Чарли не бе ирландец, а само син на ирландец. По рождение той бе от Ню Йорк и когато пожелаеше, можеше да говори на правилен английски. Но от суетност или от превземка той предпочиташе да говори с ирландски акцент и винаги когато бе с приятели, приказваше по този начин, като украсяваше речта си с цветисти ирландски изрази.

Чарли Галахър бе своенравен човек, но с благородно и чисто сърце. Не беше и глупав. Освен това той никога не прощаваше, когато го „настъпеха“. Той бе прочут като човек, който два-три пъти е участвал в дуели като главно лице или секундант, което му бе спечелило войнственото название „Сражаващият се Галахър“. Знаех си, че преди още да му поискам съвет, той ще каже: „Разбира се, предизвикай мошеника!“

Обясних му защо е трудно да предизвикам Рингоулд.

— Вярно, драги. Тук си прав. Но няма защо да се тревожиш.

— Как така?

— Накарай негодяя той да те предизвика. Така е по-добре. Още повече, че това ти дава право да избираш оръжието.

— А как да го направя?

— Ох, невинното ми момченце! Това е съвсем проста работа! Наречи го лъжец и ако това не му е достатъчно, извий му носа или издухай лулата си в грозната му муцуна. Уверявам те, че това ще свърши работа.

— Ела с мене, моето момче — продължи съветникът ми, когато се приближи към вратата. — Къде да потърсим мистър Рингоулд? Намери ми господина и аз ще ти кажа как ще се справиш с него. Хайде, тръгвай!

Макар и да не одобрявах неговия план, нямах моралната сила да му се противопоставя и последвах навън темпераментния потомък на келтите.

ГЛАВА ХLI

ПРЕДИЗВИКАТЕЛСТВО ЗА ДУЕЛ

Едва бяхме излезли из вратата, когато видяхме човека, когото търсехме. Той стоеше недалеч от портата и разговаряше с група офицери, между които бе и контето, за което споменах по-рано, познат под подходящото име Франтът Скот. Той бе адютант на командира и същевременно негов роднина.

Посочих Рингоулд на моя другар.

— Човекът с цивилните дрехи — казах му аз.

— О, приятелю, няма защо да си правиш труд да ми го описваш. Познава се какъв човек е по змийския му поглед. Бога ми, неговият поглед е наистина зъл. Този човек сигурно ще свърши на бесилото. Слушай, Джордж, момчето ми — продължи Галахър, като се обърна към мене и заговори с по-сериозен тон. — Изпълни съвета ми точка по точка. Настъпи го най-напред по мазола — не виждаш ли, че ботушите му са тесни? Здравата го натисни. Накарай го да изпищи! Разбира се, ще иска да му се извиниш. Какво друго може да направи? А ти няма да му се извиниш. Това ще свърши цялата работа без повече церемонии. А ако не стане, дяволите го взели, тегли му един ритник по задната част.

— Не, Галахър — казах аз, — не одобрявам плана. Така не може.

— Ама че работа! Защо да не може? Да не искаш да се отметнеш, а? Помисли си: злодей, който иска да те убие и който може някой ден да го направи, ако го изтървеш.

— Вярно, но...

— Стига! Без „но“! Хайде, тръгвай да чуем какво говорят. Да не ми е името Галахър, ако не намеря удобен случай.

Последвах другаря си и се присъединих към групата офицери, без още да съм решил как да постъпя.

Разбира се, нямах намерение да изпълня съвета на Галахър. Надявах се, че разговорът ще вземе такава насока, че сам Рингоулд ще

ми даде желаниа повод, без да става нужда да прибягвам до такива груби средства.

Не се излъгах в надеждите си. Аренс Рингоулд сякаш предизвикваше съдбата си — едва се бях присъединил към групата и той ми даде необходимия повод.

— Щом като говорим за индиански красавици — каза той, — трябва да ви кажа, че никой не е имал такива успехи като Скот. Той играе ролята на Дон Жуан от момента на идването си във форта.

— О! — възкликна един от новопристигналите офицери. — Не съм изненадан. Откакто го знам, той винаги е бил покорител на женските сърца. Едва ли е трудно да спечели сърцето на една индианка човекът, на когото не можеха да устояват красавиците на Саратога.

— Не бъди толкова сигурен, капитан Робертс! Понякога тези горски девойки са много стеснителни в присъствието на нас, бледоликите обожатели. Сегашната любима на лейтенант Скот му струва дълга обсада, преди да я покори. Нали така, лейтенант?

— Глупости! — отговори контето и се захили самодоволно.

— Но в края на краищата тя капитулира, нали? — каза Робертс, обръщайки се към Скот.

Контето не отговори, но самодоволната му усмивка явно изразяваше положителен отговор.

— О, да! — отново се обади Рингоулд. — В края на краищата тя капитулира. Сега разправят, че му била „любимката“ сред всички други.

— А как се казва?

— Пауел, мис Пауел.

— Но как така? Та това име не е индианско.

— Не, джентълмени, уверявам ви, девойката не е дивачка. Тя може да свири и пее, да чете, а също и да пише. Пише очарователни любовни писъмца, нали, лейтенант?

Преди лейтенантът да отговори, един друг офицер попита:

— Не се ли казва така и младият вожд, когото преди малко арестуваха?

— Вярно — отговори Рингоулд. — Така се казва. Забравих да ви кажа, че тя му е сестра.

— Какво? Сестра на Оцеола?

— Ни повече, ни по-малко — тя също е метис. Семейството им е известно сред белите под името Пауел — така се е казвал уважаемият стар джентълмен, който ги е създал. Оцеола, което означава Изгряващото слънце, е името, с което е известен сред семинолите. Нейното индианско име — а то е наистина хубаво...

— Как е? Кажете го, ние сами да решим.

— Маюми.

— Наистина е хубаво!

— Името е хубаво! Ако девойката е толкова мила, колкото благозвучно е името ѝ, то Скот е наистина щастливец.

— О! Тя е чудно красива! Влажни очи, блестящи от огнена любов; дълги клепки; устни, сочни като медена пита; стройна фигура; хубава гръд; крака като на богинята от Кипър^[1], стъпало като на Пепеляшка. Накратко казано, свършена!

— Чудесно! Ей, Скот, ти си най-щастливият човек. Но слушай, Рингоулд, сериозно ли говориш? Наистина ли той е спечелил това индианско божество? Кажете честна дума, успял ли е? Разбираш нали, какво искам да кажа?

— Без всякакво съмнение — бе незабавният отговор.

Не бях се намесил до този миг. Още първите думи на разговора като че ли ме омагьосаха — стоях като закован на едно място. Виеше ми се свят, а в сърцето ми вместо кръв сякаш течеше разтопено олово. Наглите твърдения ме поразиха до такава степен, че мина доста време, преди да мога да си поема дъх. Неколцина от присъстващите забелязаха, че разговорът бе произвел необикновено впечатление върху мене.

След малко се успокоих и станах по-решителен. Отчаянието, което изпълни гърдите ми, ме направи дързък. И точно когато Рингоулд изрече своето твърдение, аз бях готов да се нахвърля върху него.

— Лъжец! — извиках аз и преди още лицето му да се зачерви, го плеснах с опакото на ръката си. Моят удар накара бузите му да пламнат.

— Добре направено! — извика Галахър. — Ясно е какво означава всичко това!

И наистина моят противник разбра значението на постъпката ми прие я като кръвна обида. В такова общество той нямаше друг избор.

Рингоулд измърмори някакви неясни заплахи и си отиде, придружен от неговия близък приятел, покорителя на женските сърца, и неколцина други.

Вместо да се събере тълпа от любопитни, както можеше да се очаква след тази случка, всички присъстващи се разотидоха. Офицерите се прибраха да поговорят за вероятните причини на свадата и да се помъчат да отгатнат къде и как „ще свърши цялата работа“.

Ние с Галахър също си отидохме. Затворихме се в стаята и започнахме да се готвим за предстоящия дуел.

---

[1] Богинята от Кипър — Афродита. Б.пр. ↑

ГЛАВА XLII

ОБЯВЯВАНЕ НА ДУЕЛ

По онова време, за което пиша, дуелите не бяха нещо необикновено в армията на Съединените щати. Дори и сега, зная от личен опит, те не са нещо рядко по време на война. Законите забраняват дуелите в американската армия, както, струва ми се, и във всички други армии в цивилизования свят. Въпреки това пред подобно нарушение на правилника често си затварят очите и не наказват виновните. Мога да потвърдя, че в американската армия считат за по-достоеен този офицер, който, обвинен публично в лъжа, наруши военните правилници, а не онзи който ги спази.

В края на краищата след всичко казано и писано за дуелите цялата връва против тях е съвсем неискрена, поне в Съединените щати на Америка — това не е нищо друго освен безсрамно лицемерие. Макар и всички да порицават дуелите, аз не бих се осмелил да отклоня едно предизвикателство за дуел, като се осланям на това. Много добре зная, че то няма да ме предпази от грозното прозвище „страхливец“. Забелязал съм многократно, че вестниците, които най-шумно се обявяват против дуелите, са първите, които лепват името „страхливец“ на всеки, който откаже да се бие.

Такава е истината. Моралната смелост, която на думи много хвалят в Америка всъщност не е на почит. Никой няма да обясни с морални принципи отказа ти да премериш силите си с човека, който те е предизвикал. Биха нарекли твоите съображения „измъкване“, „страх“ и всеки, който откаже да се бие, рискува да загуби любимата си. Самата тя сигурно ще му обърне гръб.

Неведнъж съм бил свидетел на заплахи в този смисъл, произнасяни от хубави устица сред отбрано общество. Голяма трябва да бъде моралната сила на човека, който е готов да си навлече такова наказание.

Бях сигурен, че Аренс Рингоулд ще приеме предизвикателството ми именно защото в страната бе разпространен този възглед за

дуелите. Със задоволство си помислих, че бях успял да го предизвикам, без да открия тайната си.

Но, уви! Той ми бе причинил такава болка, че дори на мое място да бе най-големият страхливец на света, едва ли би се чувствувал по-нещастен от мене.

Веселият ми другар вече не можеше да ме разведри. Но не страх от предстоящата среща помрачаваше духа ми. Не, нещо съвсем друго! За дуела изобщо не мислех. Мислех за Маюми. За това, което току-що бях чул. Тя беше невярна, невярна! Беше ми изневерила — бяха се подиграли с нея. Всичко е свършено... загубено завинаги!

Наистина се чувствувах нещастен. Само едно нещо можеше да ме направи още по-нещастен — някоя пречка, която би могла да осуети отмъщението ми. Сега разчитах само на дуела. Само така можех да облекча страданията на сърцето си и да успокоя кипящата си кръв. Но аз трябваше да отмъстя не само на Аренс Рингоулд. Нямаше да се успокоя, преди да се изправя с оръжие в ръка и пред него — пред съблазнителя на Маюми, който бе причината за моето нещастие. Да можех да намеря предлог да го предизвикам и него на дуел! Трябва да направя това. Защо не го направих? Защо не му ударих плесница заради глупавата му усмивка? Можех да се бия и с двамата — един след друг.

Беснеех. Галахър седеше до мене. Приятелят ми не бе посветен във всичките ми тайни. Питаше ме какво имам против адютанта.

— Кажу само една дума, Джордж, момчето ми, и ще се състоят два дуела. Кълна се в свети Патрик, ще ми се да пооскубя перата на този надут паун.

— Не, Галахър, не! Това не е твоя работа. Ти не можеш да ми помогнеш. Почакай да науча нещо повече. Не мога да го повярвам, не мога!

— Какво да повярваш?

— Сега не мога да ти кажа, приятелю. Ще ти обясня, когато му дойде времето.

— Добре, моето момче! Чарли Галахър не е човекът, който може да се бърка в тайните ти. Сега да прегледаме нашите „булдозк“ и да видим дали могат да лаят. Надявам се, че тези нехранимайковци не са издрънкали всичко в щаба и не са развалили работата.

И аз от това се страхувах. Знаех, че могат да ме арестуват. Не само възможно — но съвсем сигурно беше, че ако противникът ми пожелаеше, веднага щяха да ме задържат. Арестът щеше да попречи на моето отмъщение и да влоши положението ми повече от всеки друг път. Имаше едно благоприятно обстоятелство — бащата на Аренс Рингоулд си бе отишъл. Но това нямаше голямо значение — командирът бе приятел на семейството им и само една-едничка дума би била достатъчна. Страхувах се, че адютантът Скот, изпълнявайки нарежданията на Аренс, можеше да продума тази думичка.

— В края на краищата няма да посмее — каза Галахър. — Ти така нареди работата, че няма да се осмели да направи такава мръсотия, просто няма да посмее. Може да се разчуе и тогава ще се вдигне голям шум. Освен това, драги приятелю, той иска да те очисти. Така че трябва да е доволен от възможността, която му предоставяш. Казват, че не бил лош стрелец. Не се страхувай, Джордж, моето момче, този път няма да се измъкне. Трябва да се бие и ще се бие. Ей, казах ли ти? Виж! Идва Аполон Белведерски^[1]. Пресвети Мойсей, свети като Феб^[2].

Почукване. „Влез“. Вратата се отвори и адютантът се появи в пълна униформа.

„Може би идва да ме арестува“ — си помислих и сърцето ми се сви.

Но не, донесената от него бележка, която явно бе току-що написана, имаше друго предназначение. Въздъхнах с облекчение. Тя бе покана за дуел.

— Лейтенант Рандолф, ако не се лъжа? — каза джентълменът, като се приближи към мене.

Посочих към Галахър, без да му отговоря.

— Трябва ли да сметна, че капитан Галахър е ваш приятел?

Кимнах утвърдително.

Двамата застанаха един срещу друг и веднага съвсем хладнокръвно и учтиво започнаха да уговорят условията за дуела.

От собствени наблюдения зная и мога да потвърдя, че учтивостта на секундантите не е надмината дори и от най-изтънчените придворни в света.

Времето, което им бе необходимо да се споразумеят, бе кратко. Галахър добре познаваше установените правила, а видях, че и другият

е запознат с тях. След пет минути всичко бе уредено — времето, мястото, оръжието и разстоянието.

Кимнах с глава. Галахър отдаде чест с широк замах, адютантът се поклони студено и се оттегли.

Няма да ви отегчавам, като ви разказвам какви мисли ме вълнуваха преди дуела, нито с безконечни подробности за него. В много книги има описания на дуели и това, че те си приличат, ще ми послужи за извинение, че не описвам още един.

Нашият дуел се различаваше от обикновените дуели само по оръжието, което използвахме — бихме се с пушки вместо със саби или пистолети. Той ме бе предизвикал на дуел, затова аз имах правото да избира оръжието и избрах пушки. Противникът ми бе доволен, тъй като той не по-зле от мене умееше да си служи с пушка. Избрах това оръжие, защото е най-смъртоносно.

Решено бе дуелът да се състои един час преди залез. Аз сам настоявах толкова скоро да се срещнем от страх да не ни попречат. Мястото бе една равна полянка близо до малкото езерце, където бях видял Хай-Юа. Разстоянието — десет крачки.

Срещнахме се, заставахме с гръб един към друг, зачакахме зловещия сигнал „едно, две, три“, чухме го, бързо се обърнахме и стреляхме.

Чух съскането на оловния куршум, когато префуча край ухото ми, но удар не почувствах.

Димът се разпръсна. Видях противника си на земята. Не беше мъртъв. Той се гърчеше и стенеше.

Секундантите и неколцина наблюдатели се спуснаха към него. Аз останах на мястото си.

— Е, Галахър? — попитах приятеля си, когато той се върна.

— Отърва се, дяволите да го вземат. Няма да може да си служи с дясната ръка — счупена е костта над лакътя.

— Само това ли?

— Е, ти пък! Не ти ли е достатъчно? Чуй как скимти псето.

Чувствах се като тигър, който е вкусил кръв, макар сега да не мога да си обясня своята свирепост. Той искаше да отнеме живота ми, аз желях да отнема неговия. Това заедно с мисълта за Маюми ме подлудяваше.

Не бях удовлетворен и не пожелах да се извиня. Но противникът ми и не предяви такова желание. Той настоя веднага да го отнесат и така свърши цялата работа.

Това бе моят пръв, но не и последен дуел.

---

[1] Аполон Белведерски — известна статуя на Аполон, която се намира в Рим. Б.пр. ↑

[2] Феб — едно от наименованията на Аполон, в преносен смисъл — слънце. Б.пр. ↑

ГЛАВА XLIII

СРЕЩАТА

Нашите противници си отидоха безмълвно, а заедно с тях и зрителите. Останах сам с моя секундант.

Нямах намерение да си отивам, защото си спомних за поканата на Хай-Юа. Така щях да си спестя още едно идване дотук. По-добре бе да я почакам.

Погледнах на запад и видях, че слънцето се бе скрило зад върховете на дърветата. Скоро щеше да се смрачи. Новата луна бе вече на небето. Може би след няколко минути Хай-Юа щеше да дойде.

Не исках Галахър да присъства на срещата. Казах му, че желая да остана сам.

Другарят ми малко се изненада и озадачи, но тъй като бе добре възпитан, веднага изпълни молбата ми.

— Какво, Джордж, моето момче — каза той, преди да си тръгне. — Нищо ти няма, нали? Да не те тревожи тази дреболия, която се случи? Не си ли доволен? Ей, драги, ти май съжаляваш, че не го уби. Вярвай ми, изглеждаш тъжен и мрачен, сякаш той те е прострелял, а не ти него.

— Остави ме сам, скъпи приятелю! Като се върна, ще узнаеш причината на моята тъга и защо съм принуден да се лиша от твоето приятно присъствие.

— Е, хайде, не е мъчно да отгатна причината — отвърна той с многозначителна усмивка. — Винаги когато мъже си разменят куршуми, е замесена някаква фуста. Но няма значение, моето момче, на Чарли Галахър не му трябват тайни. Той не умее да ги пази. Ясно ми е, че ще намериш по-приятна компания, но внимавай да не попаднеш в по-лоша, а, ей Богу, от това, което ми разправи, разбрах, че има и такава вероятност. Вземи една пищялка. Нали знаеш, че се занимавам с кучета? — Галахър ми подаде една сребърна свирка, която откачи от копчето си. — Ако се случи нещо неудобно или неприятно, мушни я в устата си и я надуй — Чарли Галахър ще долети, преди да

си преброил до три. Дано Купидон^[1] помогне на любовта ти! Аз ще отида да убия времето си с една-две чашки, докато се върнеш.

Като каза това, верният ми приятел ме остави сам.

Престанах да мисля за него веднага щом се изгуби от погледа ми. Забравих дори смъртоносната борба, в която преди малко участвах. Маюми — нейната невярност и падение занимаваха мислите ми.

Отначало и през ум не ми минаваше да се усъмня в нещата, които бях чул. Как можех да се съмнявам при наличието на такива неоспорими доказателства — твърденията на хората, които бяха запознати с този скандален случай и на главното действащо лице, чиито усмивки говореха повече от всякакви думи. Тези нагли усмивки на тържество — защо ги отминах, без да го предизвикам на дуел, без да го наругая? Но все още не беше късно — трябваше да го потърся, да поговоря откровено с него и да го накарам ясно да каже „да“ или „не“. Ако каже „да“, тогава ще има втори дуел — по-съдбоносен от първия.

Макар и да бях решил, че ще заставя противника си да даде обяснение, аз и за миг не се усъмних в истинността на това, което ме измъчваше.

Такива чувства ме изтезаваха повече от час. После — когато поохладнях, в главата ми се заредиха по-спокойни мисли. От време на време ме сгръвяваше надежда, особено когато си спомнях думите на Хай-Юа от предишната вечер. Едва ли безумната ми се е подигравала. Сигурно това не бе бълнуване на болния ѝ мозък — изопачени възпоминания на далечни, отдавна забравени събития, които само тя си спомня. Не, не! Разказът ѝ не бе объркан. Мислите ѝ не бяха налудничави. Думите ѝ не бяха подигравателни.

Колко приятно ми беше да си мисля така.

Уви! Спокойните и дори приятни мисли бяха мимолетни. Споменът за наглите думи, за усмивките и подмятанията ги затъмняваше така, както облак затъмнява слънцето. „Той е успял“, „Тя сега е неговата любимка“, „Без всякакво съмнение“ — тези думи за мене бяха по-страшни от смъртта. Те разрушаваха всичките ми надежди.

Копнеех да науча истината, сам да се уверя във всичко, та да няма място за никакви съмнения. Бях решил да се стремя към истината прямо и открито, без да се интересувам от последицата, докато се

уверя, че миналото е унизително, а бъдещето — хаос от безпределно отчаяние. Копнеех за истината и с нетърпение чаках Хай-Юа да дойде.

Не знаех какво ще иска от мене лудата — предполагам, че е нещо във връзка с пленника. Не бях дори и помислил за него от обяд. Безумната кралица ходеше навсякъде и познаваше всички. Тя сигурно знаеше и какво се бе случило. Да, тя сигурно бе разбрала всичко. Нея също някога са я измамили.

Отправих се към мястото, гдето се бяхме срещнали предишната вечер. Там щях да я чакам. Прекосих малкото било сред палмите — това бе най-прекият път до езерото. Слязох по склона и се намерих под разперените клони на дъба.

Хай-Юа бе дошла преди мене. Един лунен лъч, който се промъкваше сред листата, осветяваше величествената ѝ фигура. Люспите на двете змии лъщяха с металически блясък в светлината му и създаваха измама, че нейната шия и кръст са украсени със скъпоценни камъни.

— Хинклас! Дойдохте, мили мико. Смели мико, къде бяха очите ти, къде бяха ръцете ти, та не уби исти-хулва^[2]!

*Ах! Ловецът на елени
бе така от страх обзет,
та щом вълкът му се изпречи —
мършавият вълк свиреп,
щом видя вълка озъбен,
той бе тъй от страх обзет,
че вълка свиреп остави непокътнат да избяга.
Ха, ха, ха! Не беше ли така, смели мико?*

— Не страх ме възпря, Юа. Освен това вълкът не избяга безнаказано.

— Хо! Само кракът на вълка е ранен. Той ще ближе раната си и ще му мине. Скоро пак ще е здрав. Халуук! Трябваше да го убиеш, хубави мико, преди да се нахвърли с глутницата си върху тебе.

— Какво да правя? Не ми провървя. Навсякъде ме преследва нещастие.

— Кори, кори — не. Ще бъдеш щастлив, млади мико. Ще бъдеш щастлив, приятелю на червените семиноли. Почакай и ще видиш...

— Какво ще видя?

— Търпение, чепони! Довечера под това дърво ще видиш истинска красота, ще чуеш омайни звуци, а може би и Хай-Юа да си отмъсти.

Тя наблегна на последните думи и ги изрече с тон, който показваше силна омраза срещу някой непознат човек. Не разбирах за какво отмъщение говори тя.

— Неговият син, да... — продължи лудата сама на себе си. — Сигурно е той — неговите очи и неговата коса, неговата фигура и походка, неговото име. Неговият и нейният син! О, Хай-Юа ще си отмъсти.

Дали аз бях прицел на заплахите й? Такава мисъл ми мина през главата и аз я попитах:

— Добра ми, Юа, за кого говорите?

Гласът ми я накара да дойде отново на себе си. Тя ме погледна с недоумение и запя обичайната си песен:

Защо се доверих на бледоликия любим? Хо, хо, хо!...

Внезапно лудата спря да пее, сякаш отново си спомни за мене и се опита да ми отговори.

— За кого ли, млади мико? За него, за русия. За злия — за Уйкоме Халуук^[3]. Виж, идва! Погледни във водата. Хо, хо, той е. Качвай се, млади мико, качвай се в листнатото убежище. Чакай да се върне Юа. Чуй, каквото можеш да чуеш, каквото можеш да видиш. Не смей да се помръднеш, преди да ти дам знак, ако ти е мил животът. Качвай се! Качвай се бързо!

Също като предишната нощ лудата ми помогна да се покатеря на дъба и изчезна в сенките на дърветата.

Бързо намерих предишното си скривалище, където зачаках със затаен дъх. Сянката се скъси, но все пак ясно беше, че принадлежи на човек. После изчезна. В следващия миг втора сянка се плъзна по водата. Тя се движеше по билото на хълма и следваше по стъпките първата, въпреки че двамата не бяха заедно.

Ясно можех да различа втората сянка. Тя принадлежеше на жена. Правата й походка и свободните й движения показваха, че е млада. Даже сянката й разкриваше съразмерността на формите и грацията на

движенията ѝ. Дали бе Хай-Юа? Дали тя бе минала през шубраците и по стъпките на мъжа?

За миг ми се стори, че е така, но скоро разбрах, че съм се заблуждавал.

Мъжът се приближи до дървото. Същият лунен лъч, който преди миг осветяваше Хай-Юа, падна върху му и аз ясно го видях. Бе адютантът.

Той спря, извади часовника си, обърна се към светлината и погледна колко е часът.

Повече не му обърнах внимание. Друго лице се появи в светлината на сребристия лъч — лице, измамно и прекрасно като самата лунна светлина. Това бе лицето, което ми се струваше най-красиво на света — лицето на Маюми.

---

[1] Купидон — в древната митология бог на любовта. Б.пр. ↑

[2] Исти-хулва — дословно лошият мъж, злодеят. Б.авт. ↑

[3] Уйкоме Халуук — духът на злото. Б.авт. ↑

ГЛАВА XLIV

ОБЯСНЕНИЕ

Това бяха сенките по водата, които Хай-Юа бе обещала да ми покаже — черни сенки в сърцето ми.

Безумна кралице на микосоките! С какво съм заслужил това мъчение? И ти ли си мой неприятел? Да бях твой смъртен враг, едва ли би могла да измислиш по-жестоко мъчение.

Маюми и нейният любовник стояха лице с лице — изкусителят и изкусената. Нямахме съмнение, че са те. Лунният лъч осветяваше и двамата, сега вече не с мека сребриста светлина, а с яркочервен зловец блясък. Може би така ми се струваше? Може би всичко това бе рожба на трескавото ми въображение? Но не, вратата ми в нейната невинност си бе отишла безвъзвратно. Самият въздух сякаш бе осквернен от нейния грях. Светът изглеждаше хаос от разврат и разруха.

Бях уверен, че присъствам на тяхна предварително уговорена среща. Какво друго можех да мисля? Нито тя, нито той се изненадаха, когато се видяха. Срещнаха се като хора, които и преди това често са се виждали.

Явно, всеки един от тях очакваше другия. Макар и държанието им да не издаваше никакви особени чувства, нямахме нищо, което да покаже, че се срещат за първи път.

Изживявах ужасни минути. Ако страданията на един цял живот можеха да се съберат в един единствен миг, той едва ли щеше да бъде по-непоносим. Кръвта изгаряше сърцето ми. Толкова остра бе болката ми, че едва се въздържах да не извикам.

Със страхотно усилие на волята успях да се сдържа. Овладях нервите си, хванах се здраво за клоните и се притаих на мястото си, решен да узная всичко докрай.

Това беше щастливо решение. Ако в този миг се бях поддад на яростния порив на чувствата и безразсъдно потърсех отмъщение, щях по всяка вероятност цял живот да скърбя. Търпението ми се оказа мой ангел-хранител и развръзката бе свършено друга.

Аз не се издадох ни с дума, ни с движение, ни с дъх! Какво ще кажат? Какво ще направят?

Чувствах се като човек, над когото е надвиснал меч. Но като си помисля, струва ми се, че това сравнение е изтъркано и невярно. Мечът ме бе поразил вече. Повече от това той не можеше да ме нарани. Бях парализиран телесно и душевно — претръпнал към всяка болка.

Ни дума, ни движение, ни дъх! Какво ще кажат? Какво ще направят?

Лунната светлина облива Маюми от главата до нозете. Колко е пораснала. Станала е истинска, съвършена жена. Красотата ѝ е расла заедно с годините ѝ. Сега е по-хубава от всеки друг път. О, демон на ревността! Не ти ли стига това, което направи? Не страдах ли достатъчно? Защо ми я показваш в такъв очарователен образ? Да беше белязана от рани, отвратителна, грозна като вещица, да бях я видял в такъв вид, щях да бъда доволен — щеше да подейства като цяр на моята наранена душа.

Но не е така. Лицето ѝ е миловидно и хубаво. Никога преди не е било така хубаво, така нежно и невинно. Не мога да различа никакъв белег на вина по това спокойно лице, ни следа на зло в големите живи очи. И ангелите на небето са красиви, но са и добри. Кой би повярвал, че под такава дивна хубост се крие престъпление?

Очаквах да видя по лицето ѝ отразена нейната невярност. Но аз се разочаровах и някаква радостна искрица проблесна у мене.

Всички тези мисли ме занимаваха само няколко секунди. Мисълта е по-бърза от светкавица. Аз чаках да чуя първите думи, които за моя изненада се забавиха малко. Казвам за моя изненада, защото аз не бих могъл да срещна така хладно моята любима, аз веднага бих изразил чувствата, които ме вълнуват.

Но аз разбирам. Първият порив на страстта се е уталожил, оттеглил се е любовният прилив и срещата вече не е нещо ново за него. Може би вече тя е омръзнала на този долен развратник! Ето, те са съвсем сдържани един към друг. Може би вече са безразлични или между тях е избухнала любовна разпра. О, ако аз бях на негово място, нищо на света не би могло да ми попречи да се хвърля в нейните обятия!

Колкото и да бяха горчиви мислите ми, аз изпитвах известно облекчение, когато видях държанието на влюбените. Стори ми се, че в

него има нещо враждебно.

Ни дума, ни движение, те бяха като чели затаили дъх! Какво ще кажат? Какво ще направят?

Най-после настъпи краят на моето тревожно очакване. Адютантът проговори:

— Хубава Маюми, значи вие удържахте на думата си.

— Но вие сър, вие не удържахте на вашата дума. Не, от погледа ви личи. Нищо не сте направил за нас.

— Уверявам ви, Маюми, нямах никаква възможност. Генералът е толкова зает, че не ми се удаде случай да му говоря. Но имайте търпение. Сигурно ще го убедя след известно време и ще ви върнат имението. Кажете на майка си да не се безпокои. Заради вас, прекрасна Маюми, няма да пожаля труда си. Вярвайте ми, и аз не по-малко от вас искам да се уреди тази работа. Но вие знаете колко упорит е чичо ми, а също, че е близък приятел на семейство Рингоулд. В това се състои главната трудност. Но не се страхувайте. Аз ще я преодоля.

— О, сър, хубави са думите ви, но сега те имат малка стойност за нас. Дълго време чакахме да ни помогнете. Искахме само да извършат разследване. Лесно можехте да уредите това и по-рано. Но сега вече земите не ни интересуват, тъй като други, по-големи неправди ни карат да забравим по-малките. Нямаше да бъда тук тази вечер, ако нещастие, би трябвало да кажа безправие, не бе сполетяло бедния ми брат. Уверяхахте ни, че сте приятел на семейството. Идвам да се възползвам от вашето приятелство. Сега вие можете да докажете, че наистина сте приятел. Освободете брат ми и ние ще повярваме на вашите хубави думи. Не казвайте, че е невъзможно. Това едва ли е трудно за човек като вас. Вие се ползвате с голямо влияние сред белите вождове. Може би брат ми е бил груб, но той не е извършил престъпление, заради което да имат право да му налагат такова строго наказание. Кажете една единствена дума на големия военен вожд и той ще го освободи.

— Прекрасна Маюми, вие и не подозирате с колко трудна мисия ме натоварвате. Брат ви е задържан по нареждане на правителствения пълномощник и по заповед на главнокомандващия. При нас нещата стоят другояче, не както при вас, индианците. Аз съм подчинен и ако се осмеля да предложа това, което вие желаете, ще ме укорят, а може би и ще ме накажат.

— Значи вие се страхувате да не ви укорят заради една справедлива постъпка? И смееете да ми говорите за вашето приятелство към нас. Добре, сър, друго няма какво да ви кажа, освен че вече не ви вярвам. Моля ви занапред да не идвате в нашия скромен дом.

Тя се отвърна от него с презрителна усмивка. Колко очарователна ми се видя тя в този миг!

— Останете, Маюми! Прекрасна Маюми, не си отивайте, не се съмнявайте, че ще направя всичко, каквото мога.

— Направете това, за което ви помолих. Освободете брат ми. Пуснете го да се върне у дома.

— А ако...

— Какво, сър?

— Знайте, Маюми, че мога да загубя всичко, ако изпълня желанието ви. Може да ме разжалват, да ме направят обикновен войник, да ме опозорят в очите на моите сънародници. Може да ме накажат, да ме затворят в затвор по-лош от този, който трябва да понася брат ви. Рискувам да си навлека всички тези беди.

Девојката се спря, но не отговори.

— И все пак с радост бих понесъл всичко, дори и опасността от смъртта, ако вие, прекрасна Маюми... — на това място в гласа на адютанта прозвуча страстна молба — ако вие сама се съгласите...

— Да се съглася? На какво, сър?

— Нужно ли е да ви казвам, хубава Маюми? Сигурно разбирате какво искам да кажа. Едва ли сте сляпа за любовта, за страстта, за дълбоката преданост, които изпитвам към вас...

— Да се съглася? На какво, сър? — повтори тя въпроса си с тон, сякаш обещаваеше съгласие.

— Да ме обичате, мила Маюми, да ми станете любовница.

Известно време не последва никакъв отговор. Девојката стоеше неподвижна и величествена като статуя. Тя дори не трепна, като чу наглото предложение, а остана като вкаменена.

Нейното мълчание окуражи разгорещения влюбен. Той изглежда бе изтълкувал нейното безмълвие като знак на съгласие. Навярно той не бе видял погледа ѝ, защото в него щеше да прочете нещо, което би го накарало веднага да спре увещанията. Но той сигурно не забеляза погледа ѝ, иначе едва ли щеше да направи такава грешка. Той добави:

— Обещайте само, прекрасна Маюми, и брат ви ще бъде свободен, преди да се съмне, и вие ще получите обратно вашето...

— Ах, какъв негодник! — каза тя и звучно се засмя. — Ха, ха, ха!

В целия си живот не бях чувал нищо по-очарователно от този смях.

Това бе най-приятният звук, който бе стигнал до ушите ми. Нито сватбеният звън от камбани, нито всички лютни, арфи и обои, тръби и тромпети по целия свят биха могли да прозвучат за мене така очарователно, както този смях на Маюми.

Луната на небето сякаш лееше сребро. Звездите бяха станали по-светли и по-големи. Зефирът носеше приятен аромат, сякаш от небето се изливаше благоухание. Целият свят за мене изведнъж се превърна в райска градина.

ГЛАВА XLV

ДВА ДУЕЛА В ЕДИН ДЕН

Може би в този миг щях да сляза от дървото, но омаломощен от чувството на щастие, аз не можех да се помръдна от мястото си. Стрелата бе извадена от гърдите ми, без нейната отрова да остави следа. Кръвта приятно се разливаше по жилите ми. Сърцето ми биеше бодро и свободно. Душата ми тържествуваше. Идваше ми да викам от щастие.

С усилие запазих мълчание, за да дочакам развръзката, тъй като виждах, че драмата още не е свършила.

— Любовница, я виж ти! — възкликна презрително гордата красавица. — Значи такава била целта на вашето предложение за приятелство! Нещастнико, за каква ме мислите? За лагерна блудница или за леконравна жена от племето ямаси. Знайте, сър, не ви отстъпвам по кръв и произход. И макар вашите бледолики приятели да заграбиха наследството ми, има неща, които нито вие, нито те могат да ми отнемат — честта на моето име. Любовница, виж го ти! Глупак! Аз не бих станала дори ваша съпруга. Предпочела бих да скитам гола и боса из дивите гори и да се храня с жълъдите на дъба, отколкото да се продам на вас! Предпочела бих смелият ми брат да прекара във вериги целия си живот, отколкото да го откупя на такава цена. О! Ако той беше тук, ако той бе свидетел на тази гнусна обида! Нещастнико, той щеше да ви повали като тръстика на земята.

Нейният поглед, нейното твърдо и безстрашно държание — всичко ми напомняше за Оцеола, когато той говореше пред съвета. Маюми бе достойна негова сестра.

Самозваният любовник се сви под унищожителните упреци и известно време стоя смутен и жалък.

Имаше защо да се чувства унижен: той бе направил предложение, което бе посрещнато с насмешка, преживял бе разочарование, а намеренията му бяха осуетени.

Може би само миг преди това той щеше да съумее да подтисне яда си и да остави девойката да си отиде, без да ѝ попречи, но нейните презрителни думи бяха събудили у него някакво безразсъдство. Вероятно едва в този миг той бе решил да постигне насила това, което желае.

Не допусках, че е имал такива намерения, преди да дойде на срещата. Макар да бе известен като развратник, адютантът Скот не бе човекът, който би се впуснал в такава опасна авантюра. Той бе суетен и надут, но му липсваше безразсъдната смелост на похитителя. Едва след като думите на индианската девойка го ужилиха, той бе решил да отиде до крайност.

Маюми му обърна гръб и се отдалечи.

— Не бързай толкова — извика той, като се втурна и я сграбчи за китката, — не бързай толкова, моя мургава красавице! Не мисли, че така лесно можеш да ме отхвърлиш! От месеци те следя и кълна се в бог Феб, че ще те накарам да платиш за неискрените усмивки, с които ме даряваше. Не се опитвай да се съпротивяваш! Тук сме сами и преди да се разделим, аз ще...

Повече не слушах. Бързо напуснах скривалището си — слязох от дървото и се спуснах да ѝ помогна. Но друг ме изпревари.

Хай-Юа се втурна към него със свиреп блясък в очите и с див лудешки смях. В протегнатата си ръка тя държеше гърмящата змия, чиято глава бе проточена напред. Влечугото се поклащаше насамнататък, което означаваше, че е разярено и е готово за нападение. От време на време се чуваше съскане и зловецният шум, който издаваше с опашката си.

Следващия миг лудата бе лице с лице със злополучния похитител, който изненадан от нейното появяване, пусна девойката, отстъпи назад и изумен, вторачи поглед в странната жена, която се появи пред него.

— Хо, хо! — крещеше лудата, като се приближаваше. — Неговият син, неговият син! Хо! Сигурна съм, че и той е неверен като бащата, като онзи, който онеправда доверчивата Юа. Халуук! Настъпи часът! Луната е в същата четвъртина — също така рогата и зла — усмихва се на злодейството. Хо! Хо! Часът на престъплението е и час на отмъщението. Синът ще изкупи вината на бащата. О, Велик дух, искам отмъщение! Чита мико, да отмъстим!

Произнасяйки тези думи, тя скочи и протегна змията напред, сякаш искаше да ѝ даде възможност да клъвне ужасения адютант.

Подтикван от инстинкта за самосъхранение, той машинално извади сабята си и изкрещя:

— Вещице, ако направиш още една крачка, ще те промуша! Назад! Махай се или ще свърша с тебе!

Решителният му тон показваше, че говори сериозно, но лудата не обърна внимание на предупреждението. Тя продължи да се приближава към него, въпреки че вече се намираше в обсега на лъскавото острие, което я застрашаваше.

В този миг се намерих при тях. Бях се втурнал с извадена сабя, за да предотвратя съдбоносния удар, който можеше да бъде нанесен всеки миг. Искях да спася Хай-Юа, която безразсъдно излагаше живота си на опасност.

По всяка вероятност нямаше да успея, ако той не бе забавил удара си.

Ужасен от зловещия вид на жената, която бе го нападнала, или може би уплашен, че тя ще хвърли змията върху него, адютантът отстъпваше назад, обзет от непреодолим страх.

Като направи така една-две крачки, той се намери на брега на езерото, който бе осеян с камъни, препъна се в един от тях, изгуби равновесие и падна с плясък във водата. На това място езерото беше дълбоко и адютантът изчезна във водата. Може би това спаси живота му. В следващия миг той отново се появи на повърхността и бързо се изкачи на брега.

Той все още държеше сабята си в ръка и разярен се втурна към мястото, където стоеше Хай-Юа. Гневните му проклетия показваха, че бе решил да я посече.

Но сабята му не срещна мекото незащитено тяло на жената, нито на влечугото — то се удари в стоманено острие, твърдо и бляскаво като неговото.

Аз вече се бях спуснал между него и жертвата му и бях успял да попреча на Хай-Юа да си отмъсти. Нападателят се приближи, но заслепен от бяс или по-скоро от водата, която се стичаше по лицето му, той не ме видя. Изглежда откри моето присъствие едва когато сабите ни издрънчаха.

Последва миг на мълчание.

— Вие, Рандолф? — възкликна най-после адютантът изненадан.

— Да, лейтенант Скот. Извинете, че се натрапвам, но когато вашият нежен любовен разговор изведнъж се превърна в разпра, реших, че е мой дълг да се намеся.

— Вие сте подслушвал? Чул сте всичко? Откъде накъде, сър, ще ме следите и ще се месите в работите ми?

— Право и задължение на всички хора е да защитават слабите и невинните от намеренията на така наречените Сини бради^[1], а вие изглежда сте един от тях.

— Кълна се, че ще съжалявате за тези думи!

— Сега или може би друг път?

— Когато пожелаете!

— Няма по-подходящо време от този момент. Да започваме!

Не си казахме ни дума повече. След миг сабите ни звънтяха в свирепа борба.

Дуелът трая кратко време. След третото или четвъртото нападение промуших противника си в дясното рамо и го обезвредих. Сабята му издрънча върху камъните.

— Раниха ме! — извика той. — Обезоръжен съм — добави, като посочи към падналата сабя — Достатъчно, сър! Удовлетворен съм!

— Но аз не съм и няма да бъда удовлетворен, докато не коленичите върху камъните и не поискате извинение от девойката, която грубо оскърбихте.

— Никога — извика той, — никога! — като изрече тези думи, с които, предполагам, искаше да докаже колко е решителен и смел, адютантът се обърна внезапно и за моя най-голяма изненада избяга от полесражението.

Втурнах се след него и скоро го настигнах. Можех да го пробода в гърба, ако бях кръвожаден, но вместо това се задоволих да го ритна с крак по мястото, което Галахър би нарекъл „задните части“, и след този прощален поздрав го оставих да продължи своето срамно бягство.

---

[1] Синя брада, според приказката на Ш. Перо, било едно същество със синя брада, което се заключвало в кулата си и качвало там телата на убитите си жени. Б.пр. ↑

ГЛАВА XLVI

МЪЛЧАЛИВО ПРИЗНАНИЕ

За любовта, за сладката младенческа любов под дървото тала...

Това бе гласът на Хай-Юа, която пееше една от любимите си мелодии. После чух друг, по-нежен глас, който произнесе името ми:

— Джордж Рандолф!

— Маюми!

— Хо, хо! Спомнете си един за друг... Още помните... Хинклас. Островът — прекрасният остров, прекрасен за вас, но ужасен в спомените на Хай-Юа. Халуук! Не искам да си спомням — не, не...

За любовта, за сладката младенческа любов под...

Мой беше островът някога. Сега е твой, мико! И твой. Хайнклиц! Мили създания! Останете сами да му се радвате. Нямаме нужда от безумната кралица. Ха, ха, кори, кори! Отивам си. Не се страхувайте от шумоленето на вятъра. Не се страхувайте от шепота на листата. Никой не ще се приближи, докато Хай-Юа наблюдава. Тя ще ви пази. Също и Чита мико. Хо, Чита мико!

За любовта, за сладката младенческа любов...

Като запя отново своята песен, безумната изчезна между дърветата и ни остави сами.

Изпитвах някакво смущение, а може би и тя също. Ние никога не бяхме си разменяли любовни думи и признания. Макар и да обичах Маюми с цялото си сърце, макар и да бях сигурен сега, че и тя ме обича, ние не бяхме откривали чувствата си, стеснявахме се и не можехме да кажем ни дума.

Но в този час думите бяха излишни. Помежду ни като че ли течеше електрически ток, душите ни се бяха слели. Сърцата ни щастливо разговаряха — всеки разбираше мислите на другия. Нямаше думи на света, които биха могли по-красноречиво да ми кажат, че сърцето на Маюми ми принадлежи. Бях уверен, че и тя изпитва същите чувства и че същите мисли я вълнуват. По всяка вероятност Хай-Юа й

бе предала моите пламенни слова. Тя изглеждаше радостна и уверена — ясно бе, че не се съмняваше в чувствата ми.

Разтворих широко обятията си. Безмълвният ми знак бе веднага разбран и в следващия миг главата на моята любима се сгуши на гърдите ми.

Мълчахме. Само тих радостен вик се изтръгна от устните ѝ, когато тя се докосна до гърдите ми — после ме прегърна и нежно ме притисна.

Няколко минути не си казахме нито дума. Само сърцата ни разговаряха.

Скоро смущението изчезна като лек облак, подгонен от лятното слънце. Ние признахме взаимната си любов.

Няма да повтарям нашите любовни думи. Вие сами сте ги чували или сте ги казвали. Това са свети думи и е съвсем недостойно да се повтарят. Затова ще се въздържа от подробностите.

Ние бяхме упоени от щастие. След малко се опомнихме от сладостната омая и заговорихме за миналото и за бъдещето.

Задахох на Маями много въпроси. Тя непресторено ми разказа какво е преживяла през дългия период на моето отсъствие. Заяви ми или по-скоро доверчиво ми призна без всякакво кокетство, че ме обичала от самото начало на нашето познанство, дори още от часа, когато я видях за първи път, когато и аз се влюбих в нея. През дългите години на нашата раздяла ден и нощ само мисълта за мене вълнувала гърдите ѝ. Тя искрено се учудваше, че аз не съм знаел.

Припомних ѝ, че тя никога не бе ми говорила за своята любов. Маями се съгласи, но каза също, че никога не е мислела да я скрива. Смятала, че сам ще я почувствувам. Нейният усет бил по-верен — тя чувствувала, че аз я обичам.

Откровеността, с която тя ми призна всичко, изпъди всичките ми опасения.

Ако не по-силни, нейните чувства бяха по-благородни от моите.

Тя никога не бе се съмнявала в мене през тези дълги години на раздялата. Едва в последно време известни съмнения се породили у нея. Тя ми обясни причината. Злополучният обожател вливал отровни клеветнически думи в ушите ѝ — затова Хай-Юа ме бе потърсила.

Уви! Моят разказ не бе така искрен. Можех да ѝ разкрия само част от истината. Съвестта ме измъчваше, когато скривах случки,

които биха ѝ причинили болка.

Но миналото е минало и не може да се поправи. Пред мене сега се откриваше по-добродетелно бъдеще. Дадох безмълвна клетва да изкупя вината си. Заклех се никога вече да не върша неща, за които бих могъл да се упреквам, и отсега нататък скъпо да пазя моята любов към прекрасното същество, което държах в прегръдките си.

Гърдите ми се изпълваха с гордост, когато слушах невинните признания в любов. Но аз цял пламнах от негодувание, когато заговорихме за други неща. Поредицата от изпитания, които семейството беше преживяло, неправдите и обидите, нанесени им най-вече от техните бели съседи Рингоулдовци, накараха кръвта ми да закипи отново.

В общи линии нейният разказ съвпаднаше с историята, която вече бях научил. Но имаше и други обстоятелства, които не бяха стигнали до хорските души. Рингоулд — презреният лицемер — също се опитвал да задиря Маюми. Страхувайки се от брат ѝ, в последно време той престанал да ѝ досажда и не се осмелявал повече да се приближи до нея.

Другият — Скот, се сблизил с нея под маската на приятелство. Той знаел както всички докъде е стигнало съдебното дело за плантацията на индианската вдовица и имайки известно влияние благодарение на връзките си във висшите кръгове, той обещал да направи всичко възможно за завръщането на земите ѝ. Това било долно лицемерие — той нямал никакво намерение да изпълни обещанието си. С примамни думи успял да заблуди благородното и доверчиво сърце на Оцеола и те доверили семейните си тайни на това безсърдечно псе.

В продължение на месеци той ходел у тях, макар и не много често. През цялото време самозваният похитител я задирял, но не съвсем смело, тъй като се страхувал от смръщеното чело на страшния брат. И неговите усилия не се увенчали с успех.

Това е било добре известно на Рингоулд, когато той твърдеше тъкмо обратното. Думите му са имали само една цел — да ме уязвят. Едва ли би могъл да подбере по-подходящ момент за това.

Имах голямо желание да узная и нещо друго. Сигурно Маюми със своя остър усет можеше да помогне. Освен това някога девойките доверяваха тайните си една на друга. Искаше ми се да узная какви

връзки са съществували между сестра ми и нейния брат, но колкото и силно да беше желанието ми, аз се въздържах да я попитам.

А говорихме и за двамата — особено за Вирджиния. Маюми си спомняше с нежност за сестра ми и ме разпитваше надълго и широко за нея. Чула, че Вирджиния била по-красива от всякога и превъзхождала всички с качествата си. Попита ме дали сестра ми си спомня за разходките и техните забавления, за онези щастливи часове на острова.

„Може би, мислех си аз, тя твърде добре си спомня за тях.“

Този разговор ми причиняваше болка.

Обърнахме мислите си към бъдещето. Миналото ми се струваше светло като небето, но облаци затъмняваха бъдещето.

Говорихме за това, което най-силно ни вълнуваше в момента — за задържането на Оцеола. Колко време ще трае? Какво може да се направи, за да се скъси колкото е възможно повече?

Обещах да направя всичко възможно и имах намерение да изпълня обещанието си. Бях твърдо решил да не оставя камък върху камък, но да освободя пленения вожд. Бях решен да прибегна до хитрост, ако правото не възтържествува. Бях решил, че трябва да го освободя дори с риск да бъда опозорен, да загубя службата си, да загубя и живота си.

Не бе необходимо да ѝ се кълна, че ще го направя — тя ми вярваше и без това. Чувство на признателност озаряваше влажните ѝ очи. Безмълвното притискане на пламналите от любов устни бе за мене по-сладко, отколкото каквито и да са благодарности, изказани с думи. Време бе да се разделим. Луната показваше, че е полунощ. На билото на хълма, очертана като бронзова статуя срещу бледото небе, стоеше безумната кралица. Дадохме ѝ знак и тя се присъедини към нас. Още една прегръдка, още едно пламенно докосване на сладките устни, и аз се разделих с Маюми.

Нейната необикновена, но вярна защитница я поведе по тайни пътеки и аз останах сам.

Не можех да се отделия от това свято място и останах още няколко минути, отдаден на възторжени и радостни мисли.

Залязващата луна отново ме предупреди, че е време да си вървя. Превалих хълма и забързах обратно към форта.

ГЛАВА XLVII

ПЛЕННИКЪТ

Макар и да бе много късно, реших да посетя пленника, преди да си легна. Плановете ми не търпяха отлагане. Освен това твърде вероятно бе да загубя свободата си още на следния ден. Два дуела в един ден, двама ранени противници — и двамата приятели на командира, а аз — човек почти без връзки, след всичко това малко вероятно бе, че ще ме оставят „безнаказано свободен“. Сигурен бях, че ще ме арестуват. Може би щеше да ме съди и военен съд. Имаше голяма вероятност дори да ме разжалват.

Макар и да гледах равнодушно на каузата, която бях призван да защищавам като офицер, все пак не можех спокойно да приема един такъв изход. Вярно е, че нехаех за службата си. Можех да мина и без нея, малцина са безразлични към мнението на околните. Никой не би желал да носи клеймото на позора, независимо от това, дали е виновен, или не. Колкото и да не се грижи за себе си, човек не може с леко сърце да пренебрегне последствията, които ще се отразят на семейството и близките му.

Галахър бе на друго мнение по въпроса.

— Нека те арестуват и разжалват! Прати ги да вървят по дяволите! Що те е грижа, моето момче? Ако бях на твое място, с такава плантация и цял полк негри, щях да плюя на службата и да започна да отглеждам захар и тютюн. Кълна се в свети Патрик, така щях да направя!

Утешителната реч на приятеля ми не ме успокои. Аз съвсем не бях весел, когато потеглих към тъмницата на пленника, за да прибавя още по-основателни доводи за моето „разжалване“.

Заварих младия вожд на Червените пръчки неспокоен и разгневен. От време на време той изричаше страшни заплахи — приличаше на току-що заловен орел, на пантера, попаднала в клопка.

Стаята бе съвсем тъмна. Нямахше прозорец, през който да се промъкне бледото сияние на нощта. А ефрейторът, който ме заведе при

него, не носеше нито факел, нито пък свещ. Той се върна в караулното да донесе светлина и ме остави на тъмно.

Чух човешки стъпки. Това бе шумът от крака, обути в мокасини — подобно на тихата стъпка на тигър. Но в същото време се чуваше и острото дрънкане на вериги. Чух дишане, което явно говореше за възбуда, а от време на време и възклицания на свиреп гняв. Чувствувах в тъмнината, че пленникът ходи с бързи, неравни крачки из стаята. Краката му поне бяха свободни.

Бях влязъл безшумно. Стоях до вратата. Знаех, че затворникът е сам, но очаквах да донесат светлина, преди да го заговоря. Стори ми се, че погълнат от мислите си, той не бе забелязал присъствието ми.

Но аз съм се лъгал. Той изведнъж спря. Изглежда се обърна към мене. В следващия миг неговият глас достигна до ушите ми. За моя изненада той произнесе името ми. Сигурно той виждаше и на тъмно.

— И вие ли, Рандолф — каза той с тон, в който личеше упрек, — и вие ли също сте в редовете на нашите врагове? Въоръжен, с униформа, готов да помогнете да ни изгонят от нашите домове.

— Пауел!

— Не Пауел, сър. Името ми е Оцеола.

— За мене вие все още сте Едуард Пауел, приятелят от детство, който спаси живота ми. Това име си спомням само.

Последва мълчание. Думите ми явно го бяха успокоили. Може би го завладяха спомени от миналото. Той отговори:

— Каква е целта на посещението ви? Като приятел ли идвате, или като другите, да ме измъчват с празни думи? Посетиха ме вече несериозни, глупави дърдорковци, с раздвоени езици, които ме съветваха да постъпя нечестно. Със същата мисия ли сте натоварен?

От тези думи заключих, че Скот — лъжливият приятел, е бил при пленника. Вероятно пълномощникът го е изпратил.

— Идвам по собствена воля, като приятел.

— Вярвам ви, Джордж Рандолф. Като младеж вие притежавате честна душа. Правите фиданки рядко израстват в криви дървета. Не ще повярвам, че сте се променил, макар и враговете да са ми говорили против вас. Но не! Дайте си ръката, Рандолф. Дайте си ръката и ми простете, че съм се съмнявал във вас.

Протегнах ръка в тъмнината, за да стисна неговата ръка. Но вместо едната аз сграбчих двете ръце на затворника — почувствувах,

че и двете са оковани. Това бе здравето ръкостискане на верен приятел. Отвърнах му с не по-малка топлота.

Да, враговете са говорили против мене. Но нямаше нужда да питам кои са те — аз вече ги знаех. Сметнах, че е по-необходимо да уверя пленника в приятелските си чувства. За да осигуря успех на плана за неговото освобождаване, който бях изработил, аз се нуждаех от пълното му доверие. Затова му разказах подробно всичко, което се бе случило край езерото. Всъщност не всичко, а само част от него. Останалото не можех да доверя дори и на роден брат.

Очаквах яростен пристъп на гняв, но бях приятно разочарован. Младият вожд бе навикнал на внезапните обрати на събитията и можеше да се владее. Въпреки че Оцеола остана безмълвен, разбрах, че разказът ми му направи дълбоко впечатление. Не виждах лицето му в тъмнината, но от скърцането на зъбите и от възклицанията личеше, че го вълнуват силни чувства...

— Какъв глупак — извика той накрая. — Какъв сляп глупак съм бил! И при това се съмнявах в този сладкодугмен злодей още от самото начало. Благодаря ви, благородни Рандолф. Никога не ще мога да ви се отплатя за този смел израз на вашата дружба. Отсега нататък Оцеола е ваш слуга.

— Ни дума повече, Пауел. Нищо не ми дължите. Аз ви бях длъжен. Но да не губим време. Целта на идването ми е да ви дам съвет как да се освободите от неприятното затворничество. Трябва да бързаме, иначе могат да се усъмнят в намеренията ми.

— Какъв е вашият съвет, Рандолф?

— Трябва да подпишете договора от Оклауаха.

ГЛАВА XLVIII

БОЙНИЯТ ВИК

Едно единствено „ух“, изразяващо презрение и изненада, бе отговорът на Оцеола. Последва дълбока тишина.

Наруших тишината, като повторих искането си.

— Трябва да подпишете.

— Никога! — отвърна Оцеола твърдо и решително. — Никога! По-скоро бих останал сред тези стени, докато плътта ми изгние и кръвта изсъхне във вените ми. По-скоро бих се хвърлил срещу щиковеите на моите тъмничари и бих загинал на място, отколкото да стана предател на племето си. Никога!

— Търпение, Пауел, търпение! Не ме разбирате. Изглежда, че вие, както и другите вождове, не разбирате условията на договора. Спомнете си, че той ви обвързва с условното обещание да изоставите земите си и да се преселите на запад само в случай, че мнозинството от вашия народ се съгласи. Днес мнозинството не се съгласи. Също така, ако и вие прибавите името си в договора, тези, които са го подписали, няма да станат мнозинство.

— Вярно, вярно! — ме прекъсна вождът, който бе започнал да разбира смисъла на думите ми.

— Е добре! При това положение можете да подпишете, без да се считате обвързан, тъй като едно от най-важните условия на договора остава неизпълнено. Защо да не се възползвате от тази хитрост? Никой не може да ви обвини в безчестие, тъй като и с вас постъпиха нечестно. Според мене всяко средство е оправдано, стига да ви помогне да се освободите от затвора, в който сте хвърлен така несправедливо.

Може би моите принципи излизаха извън рамките на общоприетия морал, но в този миг аз действах под напора на силни чувства. Приятелството и любовта не винаги се съобразяват с благонавието.

Оцеола мълчеше. Разбрах, че размишлява върху това, което го подтиквах да направи.

— Вие, Рандолф — каза той след малко, — изглежда сте живял във Филадельфия — град, прочут с адвокатите си. Не съм се сещал за това условие по-рано. Прав сте, че подписът ми няма да ме обвърже. Но смятате ли, че пълномощникът ще се задоволи само с подписа ми? Зная много добре, че той ме мрази, а зная и причините за неговата омраза. И аз го мразя и имам достатъчно основания за това. Това не е първият случай, когато понасям неправда заради него. Дали ще се задоволи само с подписа ми?

— Почти съм сигурен. Престорете се, ако можете, че сте се примирил. Подпишете договора и веднага ще ви освободят.

Не се съмнявах, че ще го направят. Всичко, което бях научил след ареста на Оцеола, ми даваше основание да вярвам, че пълномощникът вече съжалява за постъпката си. Мнозина бяха на мнение, че Томпсън е прибързал и че по всяка вероятност тази прибързаност ще има лоши последствия. Всичко това бе достигнало до ушите му; когато пленникът ми разказа за посещението на адютанта, разбрах, че това не бе нищо друго, а мисия от страна на самия правителствен пълномощник. Без съмнение затворникът му бе омръзнал и щеше да го освободи при много леки условия.

— Приятелю, ще постъпя, както ме съветвате. Ще подпиша. Можете да уведомите пълномощника за намерението ми.

— Ще му съобщя при първа възможност. Сега е късно. Трябва да ви пожелаая лека нощ.

— О, Рандолф, мъчно е да се разделя с приятеля си, с единствения приятел, който имам сред бледоликите. Бих желал да поговорим за миналите дни, но, уви, сега не е нито време, нито място за това.

Оцеола бе захвърлил гордото държание на вожда и гласът му бе станал мек и тих, както през юношеството ни.

— Да — продължи той, — единственият бял приятел, който ми остава, единственият, към когото изпитвам приятелски чувства освен към...

Той изведнъж спря смутен. Сякаш щеше да издаде някаква тайна, но бе размислил и решил, че е по-добре да я запази за себе си.

Очаквах думите му с известно безпокойство, но той не продължи. Когато пак заговори, тонът и държанието му бяха съвсем променени.

— Бледоликите постъпиха много лошо с нас — продължи той отново, изпълнен с гняв. — Нанесохте ни толкова много рани, че не могат да се изброят. Кълна се в името на Великия дух, че ще си отмъстя. Досега никога не съм давал такъв обет, но след днешния ден кръвта ми се превърна в огън. Преди да дойдете, бях се закълел да отнема два живота — на нашите най-големи врагове. Вие не променихте решението ми, а само го затвърдихте. Прибавихте и трети човек към списъка на смъртните ми неприятели и кълна се във Великия дух Уйкоме, кълна се, че няма да се успокоя, докато кръвта на тези трима не обагри горските листа — трима бели злодеи и един червенокож предател. О, Оматла, тържествувай в своята измяна, но това няма да продължи дълго! Скоро ще се повалиш под стоманения нож на Оцеола!

Не отговорих, а мълчаливо дочаках края на гневния пристъп. След няколко минути младият вожд се успокои и отново се обърна към мене с приятелски думи.

— Само една дума, преди да се разделим — каза той. — Може би обстоятелствата ще ни попречат и ще мине дълго време, преди да се видим отново. Уви, може би следващия път ще се срещнем като врагове на бойното поле. Няма да скрия, че не ще се съглася на мир. Не, никога! Искам да ви помоля нещо. Зная, Рандолф, че ще се съгласите, без да настоявате да ви дам обяснения. Приемете този спомен и ако цените дружбата на човека, който ви го дава и който желае да му окажете тази чест, носете го на видно място на гърдите си. Това е всичко.

Докато говореше, Оцеола свали от шията си верижката, на която бе закачено изображението на изгряващото слънце. Той я окачи на врата ми и блестящият знак увисна на гърдите ми.

Приех без възражения този символ на приятелство и обещах да изпълня желанието му. В замяна му подарих часовника си, стиснахме си още веднъж сърдечно ръцете и се разделихме.

Както предполагах, не бе мъчно да се освободи вождът на семинолите. Въпреки омразата си към Оцеола по неизвестни на мене причини пълномощникът не се осмеляваше да постави личните си

настроения над своите служебни задължения. Постъпката му го бе поставила в неудобно положение. Когато му съобщих за намерението на пленника да се подчини, видях, че Томпсън с готовност прие това неочаквано и лесно разрешение на трудното положение, в което бе изпаднал. Без да губи време, той се срещна с пленения вожд.

Оцеола изигра чудесно ролята си. Свирепият гняв от предишния ден бе заменен от безропотна примиреност. Сякаш една нощ, прекарана в караулното помещение, гладът и оковите бяха укротили гордия дух и сега той бе готов да приеме условията, които щяха да възстановят свободата му. Поне пълномощникът повярва в това.

Донесоха договора. Оцеола го подписа, без да каже ни дума. Свалиха веригите, отвориха широко вратата на затвора му и позволиха да си отиде. Томпсън бе победил или поне така си мислеше.

Това наистина бе само заблуда. Той не забеляза тънката подигравателна усмивка, която играеше по устните на Оцеола, когато вождът излезе навън. Иначе едва ли щеше да бъде толкова сигурен, че е победил.

Пълномощникът обаче нямаше възможност да се наслаждава дълго на приятното си заблуждение.

С горди крачки младият вожд се отправи към гората, следван от погледите на всички. Когато стигна до дърветата, той се обърна с лице към форта, откачи от колана лъскавия си нож, размаха го над главата си и предизвикателно извика бойния зов:

— Йо-хо-ехи!

Дивият вик достигна до ушите ни. След като извика три пъти, Оцеола се обърна, скочи между дърветата и изчезна от нашите погледи.

Кой можеше да се съмнява в смисъла на тези викове? Даже самомнителният пълномощник разбра тяхното значение: „Война до последна капка кръв“. Той бързо заповяда да се изпратят преследвачи.

Група въоръжени войници се втурваха навън. Те се впуснаха по пътеката, по която бе поел току-що освободеният пленник.

Преследването се оказа безплодно. След повече от час напразно търсене войниците се върнаха във форта в пълен безпорядък.

Ние с Галахър останахме цяла сутрин в квартирата ми, очаквайки заповед за арестуване. За наше най-голямо учудване тя не дойде. След известно време научихме защо. Първият ми противник не

се върнал във форта след поражението. Занесли го в къщата на един негов приятел на няколко мили оттук. Това отчасти потули скандала. Другият се появил с превързана ръка, но хората останали с впечатление, както Галахър научи, че конят му се блъснал в едно дърво. Явно бе защо словоохотливият инвалид не откри истинската причина за „случайното си нараняване“. Аз мълчаливо одобрих решението му. Не открих никому освен на приятеля си какво се бе случило и мина дълго време, преди хората да научат за втория дуел.

Често се срещах с адютанта по служба и трябваше да говорим, но разговорите ни винаги имаха официален характер. Не е необходимо да добавям, че и двамата се държахме рязко и сдържано един към друг.

Скоро обстоятелствата ни разделиха. Доволен бях, че повече нямаше да срещам човека, към когото изпитвах дълбоко презрение.

ГЛАВА XLIX

ВОЙНА ДО ПОСЛЕДНА КАПКА КРЪВ

В продължение на няколко седмици след съвета във форт Кинг в страната като че ли цареше спокойствие. Бе минал часът на преговорите. Наближаваше часът на действията. Главната тема на разговор сред белите бе как ще действат индианците. Дали ще се бият, или ще отстъпят? Мнозинството смятаха, че ще се подчинят.

Бяха им дали известно време да се подготвят за преследването. Изпратиха куриери до всички племена и определиха деня, в който индианците трябваше да докарат конете и добитъка си във форта. Щяха да ги продадат на търг под надзора на правителствения пълномощник. Собствениците щяха да получат добра цена за тях, след като пристигнат в новите си домове на запад. По същия начин обещаха да постъпят с плантациите, домовете, допълнителните сгради и т.н. Определеният ден дойде, но за неудоволствие на пълномощника очакваните стада не се появиха и трябваше да отложат разпродажбата.

Това, че индианците не доказаха стадата си, показваше какво трябва да очакваме. Скоро индианците разкриха по-осезателно намеренията си. Спокойствието, което цареше няколко седмици, бе само злокобно затишие пред буря. Последваха отделни сблъсъци. Отначало те приличаха на далечни гръмотевици — предвестници на приближаващите кървави битки.

Както обикновено белите започнаха нападенията. Неколцина бели видели трима индианци на лов извън границите на резервата: те ги хванали, завързали ги с ремъци и ги затворили в една конюшня; държали ги три дни и три нощи, докато група от тяхното племе научили за своите затворени другари и им се притекли на помощ; завързала се схватка, в която били ранени няколко индианци; белите избягали и пленниците били освободени.

„Като ги извели на светло, техните приятели видели жалка картина — цитирам достоверни източници — ремъците, с които били завързани тези бедни хорица, се врязвали в плътта им. За известно

време те не можели нито да стоят на краката си, нито да ходят. Били загубили и доста кръв. Не им давали храна по време на пленничеството. Така че човек лесно може да си представи каква ужасна картина на страдание са представлявали.“

Ето и друг случай: „Шестима индианци лагерували близо до езерото Канапаха, когато група бели ги нападнали, отнели им пушките, преровили торбите им и започнали да ги бият с камшици. По това време се приближили други двама индианци и като видели какво става, започнали да стрелят по белите. Белите им отвърнали също със стрелба, убили единия от индианците, а другия тежко ранили.“

Естествено, сред индианците се появиха признаци на възбуждение. Сигурно бе, че ще започнат да отмъщават. Вестниците не закъсняха да дадат сведения за това:

„На 11 август Долтън, пощальонът между форт Кинг и форт Брук, бил пресрещнат на шест мили от форт Брук от индианци, които хванали юздите на коня му, свлекли го от седлото и го застреляли. Обезобразеното тяло било намерено няколко дни по-късно, скрито в гората.“

„Група от четиринадесет конници се движела по направление на Уакахонта, към плантацията на капитан Габриел Прийст. На около миля от плантацията те се натъкнали на малък хомък. Неколцина от групата отказали да преминат през хомъка. Четирима обаче с галоп навлезли в него. Изведнъж индианци започнали да стрелят по тях от засада. Първите двама били ранени. Някой си мистър Фоук бил ранен с куршум във врата. Но конниците, които яздели след него, го отвели със себе си. Другият, син на капитан Прийст, счупил ръката си. Конят му бил застрелян. Той избягал и се скрил в едно мочурище, където преследвачите не успели да го намерят.“

„По същото време група индианци нападнали неколцина мъже, които сечали дъбова гора на острова в езерото Джордж. Мъжете избягали с лодките, но двама от тях били ранени.“

„В Ню Ривър, в югоизточната част на полуострова Флорида, индианците нападнали къщата на мистър Кули. Убили жена му, децата му и техния възпитател, задигнали дванадесет бъчви с продукти, тридесет свине, три коня, буре с барут, над двеста паунда^[1] олово, седемстотин долара в сребро и двама негри. По това време мистър Кули не бил у дома си. Когато се прибрал, намерил жена си

простреляна в сърцето с невръстното си дете на ръце. Двете му по големи деца също били убити. Момичето все още държало книгата си в ръка, а книгата на момчето лежала до него. Къщата била в пламъци.“

„В Спрингардън, на река Свети Джонс, била опустошена обширната плантация на полковник Рийз. Всички сгради били изгорени до основи. Унищожена била захарната тръстика, достатъчна да се произведат от нея деветдесет големи бъчви захар. Освен това индианците отвлекли тридесет бъчви захар и сто шестдесет и двама негри. Взели също конете и мулетата. Същите индианци унищожили къщата на М. Дипейстър. Те действали заедно с неговите негри. Намерили лодки, прекосили реката и обстрелвали дома на капитан Дамет. Плантацията на майор Хериот била унищожена и осемдесет негри се присъединили към индианците. Били унищожени и големите плантации на генерал Хернан, разположен и край Сан Агустин, на Броу, на Дюпон от Бен Риторо, на Денхам, на Мак Ре от Томока Крийк, на Бейас, на генерал Херинг и Бартоломе Солано и почти всички плантации на юг от Сан Агустин.“

Това са прости исторически факти. Цитирам ги, за да илюстрирам събитията, които предшестваха войната със семинолите. Колкото и да бяха варварски постъпките на индианците, те бяха само отплата — необуздан пристъп на дълго подтискано чувство за отмъщение, отплата за търпеливо понасяни неправди и обиди.

До този миг нямаше общо сблъскване, но групи от индианци, които опустошаваха плантациите, никнеха едновременно на различни места. Мнозина, които бяха издевателствали над индианците, получиха сурово наказание, а други едва спасиха кожата си. Занизаха се пожар след пожар, докато пламна цялата страна. Хората, които живееха във вътрешността или по границите на индианския резерват, бяха принудени да изоставят реколтата, стадата и земеделските си съоръжения, покъщнината си — всичко ценно и да търсят убежище във фортовете или в съседните села, които за по-голяма сигурност бяха оградени с укрепителни стени.

Приятелски настроените вождове — Оматла и другите, с около четиристотин свои привърженици също изоставиха поселищата си и потърсиха убежище във форт Брук.

Никой вече не си задаваше въпроса, дали ще има война. Войната вече беше факт. Тя звучеше във войнствения вик: „Йо-хо-ехи!“, който

ден и ноц се разнасяше в горите.

---

[1] Паунд — мярка за тежест, равна на 53 г. Б.пр. ↑

ГЛАВА I

ПО СЛЕДИТЕ НА ЕДИН СТРАНЕН КОННИК

Малко войски бяха пристигнали досега във Флорида, макар че се придвижваха части от Нови Орлеан, от форт Моултри, Савана, Мобил и от други лагери, където бяха настанени войниците на Съединените щати. Корпуси от доброволци обаче бяха свикани набързо в поголемите градове на Джорджия, Каролина и Флорида, Във всяко поселище бяха свикани годните за военна служба, за да се присъединят към войските и да участвуват в кампанията.

Решиха, че е уместно да съберат войници и от поселищата край река Суони — моя роден край. Възложиха изпълнението на тази задача на Галахър, а мене назначиха за негов лейтенант.

С голяма радост посрещнах заповедта. Щях да се отърва от еднообразната служба на фортовия гарнизон, която ми бе омръзнала. Още повече се зарадвах на възможността да прекараме по-дълго време у дома, за което вече копнеех.

Заедно с мене се радваше и Галахър. Страстен ловец, прекарал целия си живот сред градските стени или във фортовете по атлантическото крайбрежие, той рядко бе имал щастието да ходи на лов за лисици или елени. Обещах му, че ще може да ходи на лов, колкото душата му иска, тъй като горите на Суони изобилстват с всякакъв вид животни.

Затова с готовност приехме мисията да наберем новобранци. Сбогувахме се с другарите от форта и потеглихме с леки сърца и приятни предчувствия. Не по-малко се радваше и Черният Джейк, комуто бе домъчняло за „старата плантация“.

Индианците още не бяха извършвали нападения в района на река Суони. Тя се намираше далеч от поселищата на враждебно настроените племена или поне вън от обсега на досегашните нападения. Жителите на поселищата край реката стояха спокойно по домовете си и се чувствуваха в безопасност, но все пак съставиха

отряд от доброволци и патрули, които постоянно сновяха насам-нататък.

Често получавах писма от майка си и Вирджиния. В тях не се чувствуваше никакво безпокойство. Сестра ми особено бе сигурна, че индианците изобщо няма да ги тревожат.

Общо взето, аз не бях толкова спокоен и затова изпълних с най-голяма готовност заповедта да тръгна за плантациите край река Суони.

Скоро ние галопирахме по горския път и се приближавахме към местата, където премина моето детство. Този път не се натъкнахме на никаква засада. Въпреки това бяхме предпазливи. Потеглихме един час след издаването на заповедта и вероятно враговете ми не бяха узнали за движенията ми. Със смелия Галахър до мене и следван от моя верен оръженосец, нямаше защо да се страхувам от открито нападение на бели.

Страхувах се само да не се натъкнем на червенокожи, тъй като червенокожите бяха сега наши открити врагове. Такава опасност съществуваше и ние взехме всички предохранителни мерки да избегнем подобна среща.

На няколко места открихме пресни следи от индианци. В калта личаха отпечатъци от мокасини и подкови.

На едно място намерихме остатъци от огън, който още пушеше, а наоколо следи от червенокожи. Група индианци бе лагерувала там.

Не срещнахме нито бели, нито червенокожи, докато не преминахме запусиялата плантация край потока и приближихме брега на реката. Там за пръв път видях човек. Беше някакъв конник. От пръв поглед разбрахме, че е индианец. Той се намираше на голямо разстояние и не можехме да различим чертите на лицето му. Но дрехите, държанието му, червеният пояс и гамаша и преди всичко щраусовите пера, които се вееха над главата му, показваха, че е семинол. Той яздеше голям вран кон и току-що бе излязъл от гората на откритото място, до което бяхме стигнали и ние. Изглежда конникът ни видя в същия миг, в който и ние го съзряхме. Той явно желаше да избегне срещата.

След като ни разгледа, индианецът обърна жребеца, препусна в галоп и отново се скри в гората.

Галахър непредпазливо пришпори коня си и го последва. Аз щях да го посъветвам да не тръгваме след него, но ми се стори, че конникът

е Оцеола. В такъв случай нямаше никаква опасност, а освен това от приятелски чувства желях да срещнем младия вожд, за да си поговорим. С такива намерения аз също пришпорих коня ш последвах в галоп приятеля си. Джейк препусна след мене.

Бях почти сигурен, че непознатият конник е Оцеола. Стори ми се, че познах щраусовите пера, а пък и Джейк ми бе казал, че младият вожд язди хубав черен кон. По всяка вероятност това бе той. Исках да извикам на Оцеола да спре, препуснах напред и задминах Галахър, чийто кон бе по-бавен от моя.

Скоро навлязохме в гората, в която бе изчезнал конникът. Видях пресните следи, но нищо друго. Извиках високо името на младия вожд. Казах и кой го вика, но единственият отговор бе ехото на гората.

Яздих по следите известно време, като продължавах да викам. Никой не ми отвърна. Конникът или не желяеше да отговори на виковете ми, или пък вече се намираше толкова надалеч, че не долавяше какво казвам.

Разбира се, нямаше да го настигна, ако той сам не пожелаеше да спре. Цяла седмица можеше да яздим по следите му, без да го догоним. И Галахър и аз разбирахме това и се отказахме от преследването. Отправихме се към пътя с намерение да продължим, но аз си спомних за една по-пряка пътека, която водеше до пристана на реката. Отправихме се към нея.

Не след дълго пак попаднахме на следи от кон. Явно, бяха следите на ездача, когото току-що бяхме преследвали. По всичко личеше, че той беше минал оттук, преди да го видим. Следите идваха в права линия от мястото, към което бяхме се отправили ние.

Разгледах отпечатъците. Забелязах, че са мокри. Краищата им бяха просмукани с вода. Водни капки личаха и по сухите листа край следите. Значи ездачът бе преплувал реката.

Тези факти ме накараха да се замисля. Какво е търсил индианецът от другата страна? Ако е бил Оцеола, както предполагам, какво е правил там? В тези смутни времена всеки индианец, който се приближи до поселището, рискува живота си. Очаква го сигурна смърт, ако го открият и хванат. Следователно индианецът, който и да е бил, е имал основателни причини да отиде от другата страна. Какви причини? Ако е бил Оцеола, какви са били подбудите му? Бях озадачен. Не ми идваше нищо друго наум, освен че младият вожд е

отишъл отвъд реката, за да разузнава, което не е недостойно деяние за индианците.

Това бе твърде вероятно. И все пак не можех да го повярвам. Изведнъж над мене като че се надвеси облак. Някакво неопределено предчувствие започна да гнети душата ми. Сякаш някакъв демон шептеше в ушите ми: „Не, не е така!“

Конникът сигурно е прекосил реката. Но все пак да проверим!

Ние бързо продължихме да яздим по следата.

След няколко минути излязохме на брега. Следата водеше началото си от водата. Наблизо нямаше други отпечатъци от копита. Да, той е бил оттагък реката.

Пришпорих коня си, хвърлих се във водата и преплувах на другия бряг. Моят приятел ме последва, без да задава въпроси.

Излязохме на отсрещния бряг. Скоро открих отпечатъците от копитата на черния кон и мястото, гдето той е навлязъл в реката.

Продължих по следите, без да се спирам. Галахър и Джейк яздеха подире ми.

Галахър, учуден от моята настойчивост, ми зададе няколко въпроса, на които аз отговорих несвързано. С всяка измината минута предчувствията ми ставаха все по-мрачни. Сърцето ми биеше бързо и изпълваше гърдите ми със странна и неописуема болка.

Следата ни заведе до една малка полянка сред горичка от магнолии. Там тя свършваше. Бяхме стигнали края ѝ. Машинално разгледах земята. Седях като замаян на седлото си. Мрачните предчувствия бяха изчезнали. Изместиха ги още по-черни мисли. Земята бе покрита с отпечатъци от копита на коне, които са спирали тук. Повечето от отпечатъците принадлежаха на черния кон. Но имаше и други, два пъти по-малки — следи от малко пони^[1].

— Божичко, масса Джордж — промърмори Джейк, като приближи и се наведе към земята. — Вижте там! Това е следа от малката Бяла лисица. Сигурно мис Вирджиния е била тук!

---

[1] Пони — порода дребни коне. Б.пр. ↑

ГЛАВА LI

КОЙ Е ЯЗДИЛ ПОНИТО?

Свят ми се зави и аз за малко не паднах от седлото. Но необходимостта да скрия мислите, които ме вълнуваха, ме накара да остана твърд. Има съмнения, които не можеш да споделиш и с най-близкия си приятел. А такива бяха моите съмнения, ако изобщо можеха да бъдат назовани така. За нещастие аз бях вече убеден.

Видях, че Галахър е озадачен. Не толкова от следите, колкото от вълнението, което те причиниха у мене. Той бе забелязал моето възбуждение, докато яздехме по следите. Сега, когато стигнахме на полянката, той видя бледото ми лице и устните ми, треперещи от чувства, които му бяха неизвестни.

— Какво има, Джордж, моето момче? Смяташ, че червенокожият е направил някаква мръсотия? Дошъл е да шпионира в плантацията ти?

Въпросът му ми помогна да изляза от затрудненото положение. Той ми подсказа отговор, в който аз не вярвах.

— Много е вероятно — отвърнах, като се стараех да прикрия смущението си. — Изглежда, че индиански шпионин поддържа връзка с някой от нашите негри, тъй като следите са на едно от понитата в плантацията. Някой от тях е идвал тук, за да срещне индианеца, макар че не е лесно да разберем с каква цел.

— Маса Джордж — обади се Джейк, — никой друг не язди Бялата лисица освен...

— Джейк — прекъснах го аз остро. — Бързо върви към къщи и им съобщи, че идваме. Бързай, приятелю!

Заповедта ми бе казана с тон, който не търпеше отлагане. Той я изпълни без колебание. Преди да довърша думите си, Джейк пришпори кобилата и бързо потегли към дома. От моя страна това бе просто маневра. Няколко секунди преди това нямах никакво намерение да го изпращам да предизвести за пристигането ми. Знаех какво щеше да каже простодушният ми ординарец: „Никой друг не язди Бялата

лисица освен мис Вирджиния“. Прибягнах до тази хитрост, за да не му позволя да се доизкаже. Погледнах към Галахър, когато Джейк изчезна от погледите ни. Той бе човек с открито сърце и винаги си казваше какво му е на душата — не можеше да крие тайните си. По червендалестото му лице рядко се четеше подозрение. Но сега забелязах, че е озадачен, и се почувствах неудобно. И двамата обаче не казахме нищо.

Поехме по пътеката, по която тръгна Джейк. Тя бе проправена от добитък и затова бе твърде тясна, за да яздим един до друг. Галахър ме пусна напред да водя. Продължихме да яздим безмълвно. Нямаше нужда да направлявам коня си. За него това бе познат път. Знаеше къде отива. Оставих го да се движи сам.

Към пътеката погледнах само веднъж или два пъти. Видях следите на понито в двете посоки, но не им обръщах повече внимание. Знаех откъде идват и накъде водят.

Бях твърде зает с мислите си, за да обръщам внимание на нещата около мене.

Дали не е бил някой друг, а не Вирджиния? Кой друг? Джейк искаше да каже, че никой друг освен сестра ми не язди Бялата лисица. Никому в плантацията не бе позволено да язди нейното любимо мъничко жребче.

Да, но аз си спомних едно изключение. Бях виждал Вайола върху седлото му. Може би Джейк щеше да спомене нейното име, ако бях позволил да се доизкаже. Дали е била Вайола?

Но с каква цел се е срещала с вожда на семинолите? А нямаше и следа от съмнение, че човекът, който е яздил понито, се е срещал с индианеца. Следите говореха съвършено ясно.

За какво ли пък кварталонката ще се срещне с него? Разбира се, няма за какво. Защо пък „разбира се“? Откъде да знам. Отсъствах дълго време. Много необикновени неща, много промени може да са се случили през това време. Отде да знам, на Вайола може би ѝ е омръзнал чернокожият ѝ любим и е погледнала благосклонно към представителния вожд. Без съмнение тя е имала възможност често да го вижда, тъй като няколко години бяха минали след отпътуването ми по света, преди да изгонят семейството Пауел от плантацията им. Тази мисъл ми припомни една незначителна случка от деня, в който младият Пауел за първи път се появи сред нас. Вайола беше се

възхитила от красивия младеж. Спомням си, че това много ядоса Черния Джейк, че сестра ми също се ядоса и се кара на Вайола, сякаш тя си позволява да дразни своя предан любим. Вайола бе красавица и като повечето красавици — кокетка. Може би предположенията ми са верни. Тези мисли ме утешаваха, но... Жалко за бедния Джейк.

Друго незначително обстоятелство потвърждаваше предположенията ми. В последно време бях забелязал промяна в държанието на ординареца ми. Той не бе така весел както преди. Изглеждаше замислен, сериозен и безразличен.

Дай Боже това да е обяснението!

Имаше и друго предположение, което също пораждаше надежди. Ако то се окажеше вярно, щях да бъда още по-доволен, тъй като изпитвах силни приятелски чувства към Черния Джейк.

Второто предположение бе просто това, което Галахър подметна. Някой от негрите може да е „откраднал“ Бялата лисица, макар че им бе забранено да я яздят. Това бе и възможно, и вероятно. Може би сред негрите в плантацията ни има недоволни, които са във връзка с враждебно настроените индианци. Недоволници се срещат във всяка плантация. Мястото на срещата се намираще на около една миля от къщата. Естествено, по-приятно е човек да премине разстоянието на кон, отколкото пеш. Пък и не е трудно крадецът да задигне понито от пасището без страх, че ще го забележат. В края на краищата ездачът може да е бил някой едър и черен негрър. Дай Боже това да е истинското обяснение! Едва си помислих това, когато очите ми случайно се спряха на един предмет, който разби на пух и прах всички мои теории и отново накара сърцето ми да се свие от болка.

Край пътеката растеше рошково дърво. Клоните му се простираха над нея. На един от шиповете, подухвана от ветреца, се полюшкваше панделка, тънка копринена панделка — едно от необходимите украшения в тоалета на дама.

За мене панделката бе тъжна гледка. Всичките ми надежди рухнаха, като я видях. Никой негрър, нито даже Вайола не можеше да остави такава следа. Потръпнах, когато преминах край развяващото се парче коприна. Надявах се, че приятелят ми няма да я забележи, но той я видя. Тя бе на толкова явно място, че човек не можеше да я отmine. Бях извърнал очи назад. Видях, че Галахър се протегна, взе парчето плат от клона и го погледна изпитателно и озадачено.

Страхувайки се, че може да ме догони и да започне да ме разпитва, аз пришпорих коня си в галоп, като едновременно му извиках да ме следва.

След десет минути достигнахме поляната и спряхме пред къщи. Майка ми и сестра ми бяха излезли на верандата да ни посрещнат. Поздравиха ни с добре дошли.

Но аз не чух техните думи и не им обърнах внимание. Очите ми бяха заковани във Вирджиния — върху дрехите ѝ. Тя бе облечена в костюм за езда. Шапката с пера все още стоеше на главата ѝ.

Моята красива сестра! Тя никога не бе изглеждала по-красива от сега. Бузите ѝ бяха зачервени от вятъра, златните ѝ плитки падаха край тях. Но нейната красота не ме радваше. В очите ми тя бе прегрешил ангел.

Погледнах към Галахър, когато се смъкнах от седлото си. Разбрах, че е отгатнал всичко. Нещо повече, изразът на лицето му показваше, че страда толкова, колкото страдах и аз. Верният и изпитан приятел бе разбрал мъката ми. Сега той знаеше причината. Лицето му изразяваше дълбоко състрадание към моето нещастие.

ГЛАВА LII

СТУДЕНА УЧТИВОСТ

Прегръдката на майка си приех със синовна топлина, а на сестра си мълчаливо, почти студено. Майка ми забеляза това и се учуди. Галахър също поздрави Вирджиния сдържано. Това не мина незабелязано и за двете.

От четиримата ни сестра ми се чувстваше най-малко неловко. Всъщност тя изобщо не се чувстваше неловко. Напротив, говореше свободно, очите ѝ радостно блестяха, сякаш наистина бе доволна, че сме пристигнали.

— Разхождала си се на кон? — попитах аз спокойно, като че ли отговорът ѝ ми бе безразличен.

— По-скоро кажи на пони. Малката Лисичка едва ли заслужава такава гордо название. Излязох малко на въздух.

— Сама?

— Съвсем сама. Сам-самичка, както казват негрите.

— Не е ли опасно?

— Защо? Аз често излизам сама. От какво да се страхувам? Ловците са прогонили надалеч вълците и пантерите, а Бялата лисица лесно може да избяга от мечка или алигатор.

— В горите се срещат същества, по-опасни от дивите зверове.

Наблюдавах старателно израза на лицето ѝ, когато казах тези думи, но то не се промени ни най-малко.

— Какви същества, Джордж — попита тя проточено, наподобявайки начина, по който аз изрекох последните думи.

— Червенокожи, индианци — отговорих рязко.

— Глупости, братко. Няма индианци по тези места. Поне — добави тя с явно колебание — няма индианци, от които да се страхуваме. Нали ти писах. Ти току-що пристигаш от места, където те са враждебно настроени и където, предполагам, зад всеки храст се крие индианец. Недей забравя, Джорджи, че си пътувал дълго и че ако не си довел диваците със себе си, тук няма да ги намериш. И така,

джентълмени, довечера можете да спите, без да се страхувате, че може да ви събуди бойният индиански вик: „Йо-хо-ехи“!

— Уверена ли сте, мис Рандолф? — запита Галахър, който се присъедини към разговора, изоставяйки ирландското си произношение. — Брат ви и аз имаме основания да смятаме, че някои от индианците, които надават бойния вик, не се намират много далеч от поселището на Суони.

— Мис Рандолф! — засмя се и сестра ми. — Откъде сте научил това учтиво обръщение, мистър Галахър? Сигурно отдалече го носите, толкова ми е чуждо. Наричахте ме Вирджиния, Върджини или просто Джин, а сега изведнъж — мис, за което ви се сърдя, мистър Галахър, и ще продължавам да ви се сърдя, докато не престанете да ме наричате така. Какво ви е? Само три месеца не съм се срещала с вас, мистър Галахър, а няма и два месеца, откакто сме се разделили с Джордж, а ето ви и двамата — единият говори тържествено като Солон^[1], а другият дълбокомислено като Сократ^[2]. Джордж, струва ми се, че ако се разделим още веднъж, и ти ще започнеш да ме наричаш мис Рандолф. Изглежда такава е модата във форта. Хайде, господа, бъдете искрени — добави тя, като удари с камшик по перилото на верандата, — съобщете ми причините за тази „метаморфоза“, защото иначе, помнете ми думата, няма да ви дам да се нахраните, докато не ми кажете.

Необходимо е да изясня какви бяха отношенията между Галахър и сестра ми. И майка ми и сестра ми го познаваха. Те се бяха срещнали с него по време на престоя си на север. Разбира се, Вирджиния го бе виждала по-често от майка ми. Като мой почти неотлъчен приятел той се беше сприятелил с Вирджиния. Бяха толкова близки, че дори се обръщаха един към друг с умалителни имена. Затова ми бе съвсем ясно защо сестра ми гледеше на обръщението „мис Рандолф“ като на доста студено обръщение. В същото време разбихах защо той се бе обърнал така към нея.

В миналото имаше известно време, когато ми се струваше, че приятелят ми е влюбен във Вирджиния. Това бе скоро, след като ги запознах. После, реших, че съм се лъгал — те не се държаха като влюбени. Отношенията им бяха твърде приятелски, за да може да са влюбени. Те се закачаха, лудуваха заедно, четяха весели книги и се смееха, по цели часове бърбореха за дребни работи, измисляха си

прякори. Рядко, когато бяха заедно, те се държаха сериозно. Всичко това бе толкова различно от схващанията ми за държанието на влюбените, толкова различно от това, което аз бих правил, че престанах да подозирам, че се обичат. Започнах да гледам на тях като на същества, които се разбират, чиито сърца са свързани с дружба, но не и с любов.

Едно друго обстоятелство подкрепяше тези ми убеждения. Забелязах, че когато Галахър го няма, сестра ми не проявяваше такава склонност към веселие, нещо характерно за нея от детинските ѝ години. Но веднага щом той се появяваше, тя цялата се променяше и отново се отдаваше на техните безгрижни шеги.

Любовта не се проявява по такъв начин, мислех си аз. Ако тя имаше сърдечни влечения, то те не бяха към него. Не, тя не беше влюбена в Галахър. Закачките помежду им бяха израз на нежна привързаност между двама души, без искрица любов да бляска в чувствата им.

Неясните подозрения, които подтискаха и двама ни, го бяха натъжили, но не защото ревнуваше, а защото изпитваше дружеско състрадание към мене, а може би и към нея. Държанието му към Вирджиния, макар и да не пристъпваше границите на учтивостта, бе много променено. Нищо чудно, че тя го забеляза — нищо чудно, че поиска обяснение.

— По-бързо, моля ви се! — извика сестра ми, като брулеше лозовите листа с камшика си. — Обяснете ми, шегувате ли се, или всичко това е сериозно? Казвайте и двамата какво има, иначе няма да обядвате. Ще отида в кухнята и ще заповядам да не ви дадат храна.

Въпреки мрачните мисли, които ни измъчваха, нейното държание и шеговитата заплаха накараха Галахър да избухне в смях, но смехът му далеч не приличаше на гръмкия смях, който тя бе навикнала да чува. И аз се усмихнах насила. Разбрах, че е необходимо да скрия чувствата си и със запъване измислих някакво обяснение. Сега не бе удобно да ѝ откроя истинските причини за нашето студено държание.

— Вярвай ми, сестрице, много сме уморени и гладни, за да се шегуваме. Помисли само колко дълго сме яздили под палещото слънце. И двамата не сме сложили нищо в уста, откакто сме тръгнали от форта, а закуската ни не бе много богата — царевичен хляб, рядко

кафе и солено свинско месо. Как копнея за бисквитите на леля Шеба и за нейното пиле с гарнитура! Моля ти се, да обядваме и ще видиш как ще се променим. След това и двамата ще бъдем весели като чучулиги.

Доволна от обяснението или поне преструвайки се, че е доволна, Вирджиния със смях обеща да ни даде обяд и се прибра, за да се преоблече. Ние с Галахър отидохме в стаите си.

По време на обяда и след това направих всичко възможно да изглеждам весел и доволен. Забелязах, че и Галахър играе същата роля.

Може би това заблуди майка ми, но не и Вирджиния. Скоро забелязах, че у нея се породиха съмнения и към Галахър, и към мене. Тя подозираше, че не всичко е в ред, и започна да се дразни. Когато говореше с нас, в тона ѝ личеше дори неприязън.

---

[1] Солон — велик атински законодател. Б.пр. ↑

[2] Сократ — древногръцки атински философ. Б.пр. ↑

ГЛАВА LIII

НАСТРОЕНИЕТО НА СЕСТРА МИ

Това положение продължи до вечерта, както и на следния ден. И тримата — приятелят ми, сестра ми и аз, се държахме сдържано-учтиво един към друг. Не бях се доверил на Галахър. Оставих го сам да разгадае тайната. Той бе истински джентълмен и дори не загатна, че му е известно какви мисли поглъщат цялото ми съзнание. Възнамерявах да излея сърцето си пред него и да поискам приятелския му съвет, но чаках да мине малко време и да се обясня най-напред с Вирджиния.

Търсех подходящ случай. Всъщност представиха ми се много случаи — много пъти имах възможност да остана насаме с нея, но винаги решителността ми ме напускаше. Страхувах се да я накарам да се изповяда.

И все пак смятах, че това е мое задължение. Като неин брат — като мъж, който ѝ бе най-близък роднина, моя задача бе да пазя честта ѝ, да пазя семейното име чисто и неопетнено. Не изпълних това си братско задължение цели четири дни — отчасти поради чувството за деликатност, отчасти защото се страхувах от нещата, които можех да науча. Страхувах се от истината. Че сестра ми е поддържала някакви връзки с индианския вожд и че по всяка вероятност все още продължава да поддържа, че тайно са се срещали — всичко това ми бе добре известно. Но докъде бяха стигнали? Доколко моята сестра се бе унижила? Това бяха въпроси, от отговорите на които аз се страхувах.

Знаех, че ще ми каже истината, ако я помоля, но не и ако ѝ заповядам. Бях уверен в това. Познавах гордия ѝ дух, станал още по-горд в последно време. Когато някой искаше да ѝ наложи нещо насила, тя можеше да окаже упорита съпротива, да бъде твърда и неотстъпчива. Вирджиния бе наследила много черти от характера на майка ми и малко от баща ми. Както вече споменах, тя физически приличаше на майка ми, а също и по характер. Сестра ми бе една от онези жени — сега аз наистина можех да я нарека жена — които никога не са познавали ограниченията на строгата дисциплина, които

са израснали с убежденията, че на тази земя нямат господар, че никой не стои по-горе от тях. Затова у нея се бе развило чувство за пълна независимост — чувство обикновено за американските жени и познато в другите страни само сред жените от привилегированите класи. Без контрола на родители, настойници или учители тъй като на учителите бе забранено да я възпитават „насила“, сестра ми бе пораснала и сега се чувстваше независима като кралица.

Тя бе независима и в друго отношение — имаше собствено състояние — нещо, което винаги поражда чувство за свобода.

В Американските съединени щати няма закон, според който цялото наследство да преминава в ръцете на най-големия син. Напротив, специален статут забранява това.

Баща ми, чиито ръце не бяха свързани от такъв неестествен закон, бе постъпил, както биха постъпили всички честни хора — бе послушал сърцето си и бе разделил наследството си на равни части между двете си деца. Вирджиния бе толкова независима в материално отношение, колкото и аз.

Разбира се и майка ми не бе забравена, но по-голямата част от имението сега принадлежеше на мене и на сестра ми.

Ето защо тя не бе зависима нито от майка ми, нито от мене. Никаква власт не я свързваше с нас освен сърдечните връзки, които свързват една девойка с близките ѝ.

Разправих всички тези подробности, за да обясня по-добре трудната задача, която си бях поставил, да поискам обяснение от сестра ми.

Колкото и да е чудно, аз и не помислих за моето неестествено положение. Тогава изобщо не ми идваше наум. Аз бях стоден за сестрата на същия този човек, когото подозирах, че поддържа връзки със сестра ми и имах искрено намерение да я направя моя съпруга.

Не виждах нищо неестествено, нищо срамно във връзката си с нея. Нито пък обществото би намерило нещо нередно. Хората се бяха отнесли с уважение и почит към Ролф, оженен за девойка с кожа, потъмня от кожата на Маюми и не толкова образована и красива. Стотици други бяха последвали примера му, без да загубят общественото си положение. Защо и аз да не го направя? Наистина аз не се замислих по този въпрос, понеже никога не ми бе идвало наум, че има нещо нередно в намеренията ми към моята индианска годеница.

Въпросът нямаше да стои така, ако в нейните вени течеше африканска кръв. Тогава щях да се страхувам, че обществото може да ме осъди, тъй като в Америка презират не тъмния цвят на кожата, а кръвта на тъмнокожите. Бял мъж може да се ожени за индианка и тя ще влезе в обществото без да предизвика негодувания и, ако е хубава, може да стане една от неговите „красавици“.

Знаех всичко това, но едновременно бях роб на позорния предразсъдък, че е страшно неестествено кръвта да бъде смесена в обратна посока. Когато жената е бяла, а мъжът червенокож, връзката им тогава е позорна. Приятелите на жената смятаха този брак за нещастие, за падение. А когато случайно жената е високопоставена лейди, о, тогава е още по-страшно.

Макар и да не споделях предубежденията на сънародниците си по отношение на расата и цвета на кожата, аз не бях се отърсил напълно от техните предразсъдъци. Любовта на сестра ми към един индианец за мене бе падение, независимо от неговото положение сред народа му, независимо от това, колко е смел и образован, независимо от това, че можеше да бъде дори самият Оцеола!

ГЛАВА LIV

ВЪПРОСЪТ И ОБЯСНЕНИЕТО

Неизвестността ме измъчваше. Повече не можех да чакам. Най-после реших да поискам обяснение от сестра си при първия случай, когато останем сами.

Скоро ми се удаде такава възможност. Срегнах я случайно на поляната край езерото. Вирджиния бе в необикновено весело настроение.

„Уви — помислих си аз и изпълнен с решителност, се приближих към нея. — Тези усмивки скоро ще се превърнат в сълзи.“

— Вирджиния!

Тя говореше нещо на любимите си животни и не ме чу или се престори, че не ме е чула.

— Вирджиния! — повторих високо.

— Какво има? — попита тя сухо, без да вдигне очи.

— Моля ти се, Вирджиния, остави играта. Искам да поговоря с тебе.

— Наистина, ти си много любезен! В последно време толкова рядко ми говориш, че би трябвало да се чувствам щастлива от предложението ти. Защо не доведеш приятеля си и той да ми поговори малко? Отдавна вече и двамата играете ролята на мумии и това ми омръзна. Но всъщност можете да продължите. Уверявам те, че ми е все едно.

*Кораб с капитан и моряци янки,
ей хе-хе, знае всеки,
в бой не влиза със врага, щом небето е лазурно
и морето не е бурно.*

И тя отново се обърна към сърнето.

— Ела тук, сърнето ми, не се приближавай до брега. Чуваш ли, ще паднеш във водата.

— Моля ти се, Вирджиния, остави шегите! Трябва да поговоря нещо много важно с тебе.

— Важно? Да не си решил да се жениш? Не е възможно. Лицето ти е много сериозно и мрачно. По-скоро приличаш на човек, когото водят на бесило. Ха, ха, ха!

— Но послушай, Вирджиния, сериозно ти говоря.

— Кой ти казва, че говориш несериозно? Вярвам ти, моето момче.

— Слушай, Вирджиния, трябва да говоря нещо много важно с тебе. Исках да повдигна въпроса, още когато пристигнах.

— И защо не го направи? Възможности имаше, колкото щеш. Да не би да съм се крила от тебе?

— Не, но...

— Продължавай, сега имаш възможност. Ако е някаква молба, както ми се струва, като гледам лицето ти, кажи я! Готова съм да я чуя.

— Не, Вирджиния, не е. Въпросът, по който искам да говоря...

— Какъв въпрос? Хайде казвай!

Бях се уморил от усуквания, а бях и малко раздразнен. Реших да сложа край на всичко това. Струваше ми се, че една само дума ще я усмири и ще я направи толкова сериозна, колкото бях аз. Затова отговорът ми бе:

— Оцеола.

Очаквах да трепне, да се изчерви или да побледнее. Но за голямо мое учудване не последва нищо подобно — нито видът ѝ, нито държанието ѝ, показваха някакви особени преживявания.

Без да се бави или колебае, тя ми отговори.

— Какво? Младият вожд на семинолите, с когото си играехме като деца? Пауел? Той ли ще бъде тема на нашия разговор? Едва ли би могъл да избереш нещо по-интересно. Цял ден бих могла да говоря за този смелчага.

Отговорът ѝ ме накара да занемея. Не знаех как да продължа.

— Какво ще ми кажеш за него, Джордж? — продължи сестра ми, като ме погледна сега по-сериозно. — Надявам се, не му се е случило нещо лошо?

— Не, не зная такова нещо, но знам, че се е случило нещо лошо с хората, които са ми по-близки и по-скъпи.

— Не те разбирам, мой тайнствени братко.

— Ще ме разбереш. Ще ти задам въпрос и моля ти се, ако цениш моите чувства и приятелство, кажи ми истината.

— Да чуя въпроса ти, сър, без такива уговорки! Струва ми се, мога да ти кажа истината и без да ме заплашваш.

— Кажи тогава, Вирджиния, кажи ми — Пауел... Оцеола... той ли е твой любим?

В отговор Вирджиния се заля в смях.

— Слушай, Вирджиния, въпросът ми съвсем не е за смях.

— Ах, каква забавна шега! Ха, ха, ха!

— Не искам да се отнасяш несериозно към въпроса ми, Вирджиния. Отговори!

— Нима се отговаря на такъв неуместен въпрос.

— Не е неуместен. Имам основания да те питам.

— Основания? Моля те, кажи ми какви са.

— Не можеш да отречеш, че сте поддържали връзки. Не можеш също да отречеш, че си му определила среща в гората. Внимавай как ще отговориш, защото имам доказателства. На връщане срещнахме вожда. Видяхме го отдалеч, повикахме го, но той избяга — нищо чудно, че постъпи така. Проследихме отпечатъците на коня му. Видяхме и следите от твоето пони. Срещали сте се. Това е съвсем ясно.

— Ха, ха, ха! Какви добри следотърсачи сте били, ти и твоят приятел Галахър. Наблюдателни хора! Цена няма да имате по време на война. Може да ви повишат в чин главни разузнавачи на армията. Ха, ха, ха! Значи такава била тя, голямата тайна. Затова се чумерите по такъв старомоден начин, което толкова ме озадачаваше. Моята чест, а? Това е бил червеят, който ви е човъркал. Кълна се в Диана^[1], че имам всички основания да бъда благодарна и че Бог ме е благословил, като ме е дарил с такива смели защитници. В Англия над градината на красотата бдял драконът на целомъдрието на жената, но толкоз често този дракон спял, че неопазена останала градината. И така, нямам си „дракон на целомъдрието“ да ме пази, но затова пък си имам двама драгуни — брат ми и приятелят му. Ха, ха, ха!

— Вирджиния, ще ме подлудиш. Това не е отговор. Срещала ли си Оцеола?

— Ще отговоря на въпроса направо. Пред такъв ловък шпионин би било неуместно да отричам. Срегнах го.

— С каква цел? Любовна среща ли беше то?

— Въпросът е неуместен и на него няма да отговоря.

— Вирджиния, умолявам те!

— Не могат ли двама души да се срещнат в гората, без да бъдат обвинени, че се любят? Не е ли възможно да сме се срещнали случайно? Може пък и да имам друга работа с вожда на семинолите. Не знаеш всичките ми тайни, нито пък имам намерение да ти ги откривам.

— Това не е било случайна среща. Предварително е била уговорена. Любовна среща е било! Каква друга работа можеш да имаш с него?

— Съвсем естествено е да си мислиш такова нещо. Съвсем естествено, тъй като ти самият участваш в подобни любовни дуети. Откога, ако смея да попитам, не си се виждал със своята прекрасна чаровница — красавицата Маюми? А, братко?

Подскочих като ужилен. Откъде знае сестра ми? Дали не е само предположение, или случайно е налучкала истината?

Няколко минути не отговорих. Пренебрегнах въпроса ѝ и продължих настойчиво да я разпитвам.

— Вирджиния, искам обяснение, настоявам да ми дадеш обяснение!

— Настояваш! Я виж ти, какъв тон държиш! Едва ли ще ти помогне. Преди малко, когато ме молеше, ми стана жал за тебе и за малко щях да ти разкажа. Но да ме принуждаваш! Когато ме питат така настоятелно, не отговарям и за да ти докажа това, ще си отида и ще се затворя в стаята си. Днес, драги, няма да ме видиш, нито пък утре, ако не дойдеш на себе си. Сбогом, Джордж! Или довиждане, при условие, че се държиш като джентълмен.

*Кораб с капитан и моряци янки,
ей хе-хе, знае всеки,
в бой не влиза със врага...*

Пейки, тя прекоси поляната, качи се на верандата и изчезна зад вратата.

Разочарован, унижен и огорчен, аз седях като закован на едно място. Не знаех какво да сторя.

---

[1] Диана — древногръцка богиня на лова. Б.пр. ↑

ГЛАВА LV

ДОБРОВОЛЦИТЕ

Сестра ми удържа на думата си. Този ден повече не я видях, нито следващия ден до обяд, когато тя излезе от стаята си, облечена в костюм за езда, заповяда да оседлаят Бялата лисица, възседна понито и потегли нанякъде сама.

Чувствах, че нямам никаква власт над нейния своеволен дух. Напразни биха били усилията ми да я наставлявам — тя нямаше да ме послуша. Вирджиния бе господарка сама на себе си. Тя явно бе решила да постъпва, както намери за добре.

След разговора от предишния ден нямах желание отново да се бъркам в нейните работи. Тя знаеше тайната ми и всеки съвет от моя страна щеше да звучи неубедително и щеше да бъде зле приет. Затова реших да спестя съветите си и да изчакам. Тогава те щяха да бъдат повнушителни.

В продължение на няколко дни се държахме хладно един към друг. Майка ми се учудваше, но не й дадохме никакви обяснения. Всъщност стори ми се, че и нейните чувства към мене не бяха така нежни както преди. Може би бях несправедлив към нея. Тя ми се сърдеше малко заради дуела с Рингоулд, първото съобщение, за който я бе огорчило. Когато се върнах, тя ме укори — хората смятали, че само аз съм виновен за цялата работа. Защо съм постъпил толкова грубо към Аренс Рингоулд? И то за нищо, за някаква си разпуснатата индианска красавица. Какво ме засягат хорските приказки за нея? Без съмнение това, което са казали хората, е самата истина. Би трябвало да се държа по-прилично.

Ясно бе, че са осведомили майка ми най-подробно за случката. Но една подробност тя не знаеше — не знаеше коя е „разпуснатата индианска красавица“. Не бяха й казали името на Маюми. Знаейки това, аз спокойно слушах нейните строги забележки.

Все пак чувствах се засегнат от нейните упреци и няколко пъти за малко щях да й разкажа истинските причини, които ме бяха

накарали да поискам удовлетворение от Рингоулд. Но се въздържах, защото майка ми нямаше да ми повярва. А що се отнася до Рингоулд, в живота му напоследък бяха станали големи промени. Баща му бе умрял внезапно в пристъп на гняв, когато биел един от робите си. Спукал се някакъв кръвоносен съд и той се сгромолясал, сякаш поразен.

Аренс, единственият му син, сега бе господар на огромното, придобито по нечестни пътища богатство — плантация с около триста роби. Разправяха, че бил станал още по-алчен. Също като баща си и той си бе поставил за цел да притежава власт над всекиго и всичко наоколо — да стане голям финансов деспот. Синът бе достоен наследник на бащата.

Известно време носел ръката си превързана и както разправяли хората, бил доста горд, че участвал в дуел. Онези, които знаеха как е свършил дуелът, смятаха, че няма много основание да се гордее.

Враждата ни не бе изменила отношенията между двете семейства. Научих, че идвал у дома постоянно; всички все още вярвали, че от обожателите на Вирджиния на него гледали най-благоклонно. А след като се сдобил с богатство и власт, моята честолюбива майка започнала да го гледа още по-благоклонно. Научих това с голямо съжаление.

Старият дом изглежда се бе променил. Липсваха предишните топли чувства. Липсваше ми моят благ благороден баща. Майка ми понякога ми изгледаше студена и далечна — сякаш смяташе, че не съм послушен син. Чичо ми, като неин брат, й приличаше във всяко отношение. Даже любимата ми сестра изглежда се бе отчуждила от мене.

Започнах да се чувствам чужденец в собствената си къща и затова малко седях у дома. По-голямата част от деня прекарвах навън с Галахър. Разбира се, моят приятел ми гостува през цялото време, докато бяхме в Суони. Времето ни отиваше отчасти в изпълнение на нашия служебен дълг, отчасти в ходене на лов. А елените и лисиците изобилстваха. Но сега ловът не ме радваше както преди, а и другарят ми, който бе запален ловджия, изглежда не изпитваше удоволствието, което бе очаквал.

Военните ни задължения не ни отнемаха много време и ние обикновено свършвахме работата си преди обяд. Задачата ни не бе да

съберем нови доброволци, а да надзираваме събраните вече доброволци и да ги обучим. Те бяха сформирали един отряд, бяха избрали офицерите си и се занимаваха със събирането на нови доброволци. Ние трябваше само да ги инспектираме, обучаваме и ръководим.

Малката черква в центъра на поселището бе превърната в главна квартира на отряда. Там ежегодно водехме обучение.

Повечето от доброволците бяха бедни бели поселници — дребни плантатори, които работят наета земя, и заселници, които живеят край блатата и които успяват да си изкарат прехраната с помощта на секирата, а понякога с помощта на пушката. Между тях се намираше и старият ловец Хикмън. Но това, което ме изненада най-много, бе, че „господата“ Спенс и Уилямс също се бяха записали в доброволческия отряд. Реших да не изпускам из очи тези негодници и да се пазя от тях.

Мнозина от войниците идваха и от по-висшите среди. Общата опасност беше привлякла хора от различни класи.

Офицерите обикновено бяха богати и влиятелни плантатори. Мнозина от тях не заслужаваха да носят еполети. Затова беше виновна системата, при която са били избрани.

Мнозина от тези джентълмени имаха по-високи чинове от Галахър и мене. Полковниците и майорите като че ли не бяха по-малко от простите войници. Въпреки това те изпълняваха нарежданията ни. Няма нищо чудно един лейтенант от бойните редици или други по-младши офицери от редовната армия да командват по време на война някой полковник от народното опълчение или доброволческата армия.

Тук-таме се срещаха чудаци, които може би по-рано са учили в Уест Пойнт, но са пропаднали или пък са участвали някой и друг месец в походите на „стария Хикъри“. Те се смятаха за специалисти във военното изкуство и не бе много приятно човек да работи с тях. Понякога цялата непоколебима твърдост на Галахър бе необходима, за да ги убедим, че той е главнокомандващият в Суони.

Славата на моя приятел като решителен човек и майстор на дуелите, пристигнала преди него, спомогна за изграждането на авторитета му не по-малко от заповедта, която той донесе от главната квартира.

Общо взето, работата с тези джентълмени вървеше гладко. Повечето от тях изглежда желаеха да овладеят военното изкуство и с

готовност се подчиняваха на нарежданията ни.

Не липсваше шампанско, коняк или пури. Съседните плантатори бяха гостоприемни и ако приятелят ми и аз бяхме склонни към разгулен живот, едва ли щяхме да намерим по-подходящо място да се отдадем на склонностите си.

Но никой от двамата не се поддаде на тези изкушения. Нашето въздържание без съмнение ни издигна в очите дори и на пианиците, които ни заобикаляха.

Новият ни живот в никой случай не бе неприятен. Ако не бяха главоболията у дома, щях да се чувствам доволен и щастлив.

Но у дома! У дома — там бе това, което ме разяждаше. Чувствах, че повече не беше мой дом.

ГЛАВА LVI

ТАЙНСТВЕНИ ПРОМЕНИ

Минаха няколко дни и аз забелязах внезапна промяна в държанието на Галахър — не към мене или майка ми, а към Вирджиния.

Почувствувах това още в деня след разговора ми с нея. Забелязах, че и тя бе променила отношението си към него.

Сякаш ледената учтивост помежду им се бе стопила изведнъж и някогашната искрена дружба бе възстановена.

Сега играеха, пееха, смееха се, заедно четяха и бърбореха глупости както преди.

„Ах — мислех си аз, — лесно му е да забрави. Той е само приятел и естествено, не може да изпитва същите чувства, каквито изпитва братът. Какво го интересува какви са нейните тайни връзки и с кого? Какво го е грижа, че тя тайно нарушава приличието? Тя е приятна събеседничка, нейният подкупващ чар го е омагьосал и той е забравил съмненията, които сигурно е изпитвал в началото също като мене“. Той или беше ѝ простил за нейното държание, беше го забравил, или пък беше намерил някакво задоволително обяснение. Както и да е, аз сякаш бях загубил неговото съчувствие, а тя отново бе спечелила доверието и приятелството му.

Отначало бях учуден от тази нова степен на отношенията в семейния кръг, после всичко това ме накара да се замисля.

Чувствах се засегнат и гордостта ми не ми позволяваше да поискам обяснение от Галахър. И тъй като той сам не ми обясняваше нищо, аз останах в неведение. Забелязах, че майка ми също гледа на промяната в техните отношения с изненада, примесена с известно подозрение.

Досещах се за причините — на ней ѝ се струваше, че сестра ми и Галахър са станали твърде много близки; струваше ѝ се, че Вирджиния може да се увлече по представителния офицер и да сметне, че той би

могъл да ѝ бъде подходящ съпруг, въпреки че той нямаше друго състояние освен заплатата си.

Майка ми, която вече имаше свои планове за женитбата на дъщеря си, не можеше да гледа спокойно как тя си избира една такава съдба. Затова бе естествено за нея да гледа с ревниво око на твърде голямата близост между тях.

Щях да бъда доволен, ако можех да споделя нейните съмнения. За мене щеше да бъде истинско щастие сестра ми да се е спряла на него. С удоволствие щях да приема приятеля ми да ме нарича брат. Не бих се опълчил срещу брака им, въпреки че той беше без състояние.

Но на мене и през ум не ми минаваше, че между тях може да има нещо друго освен старата жизнерадостна дружба. При това бях уверен, че любовта не се проявява така. А що се отнася до капитан Галахър, можех да уверя майка ми, че тя няма от какво да се опасява.

И все пак за всеки друг те можеха да минат за влюбени. Те бяха заедно по-голямата част от деня, а също и до късно вечерта. Яздеха заедно в гората. Понякога ги нямаше по няколко часа. С всеки изминат ден приятелят ми търсеше все по-малко и по-малко моята компания. Странно, но ловът вече не му правеше удоволствие. Занемари службата си и ако на ученията не присъстваше неговият „лейтенант“, страхувам се, че отрядът щеше да остане недобре обучен.

Дните минаваха, а на мене ми се струваше, че Галахър започна да се държи по-сериозно. С положителност бе станал по-замислен, особено когато сестра ми отсъстваше, и видът му се измени. Сега той наистина приличаше на влюбен. Трепваше, когато чуеше гласа на сестра ми да долита отвън. Ушите му бързо долавяха всяка нейна дума. В очите му се четеше възхищение, когато тя влизаше в стаята. Видях няколко пъти да поглежда към нея с израз, в който имаше нещо повече от приятелство. Старите ми съмнения започнаха да възкръсват. В края на краищата може би той беше влюбен във Вирджиния.

Тя наистина бе хубава и можеше да спечели сърцето даже и на такъв непоколебим воин. Галахър не бе много влюбчив. Не знам някога да се е опитвал да завладее сърцето на някоя девойка — всъщност в компанията на момичетата той се чувствуваше неловко. Сестра ми изглежда бе единствената, с която говореше спокойно и свободно.

В края на краищата може би той беше влюбен в нея.

Щях да се радвам, ако бях в състояние да накарам сестра ми да отвърне на чувствата му. Уви, това не бе по силите ми.

Чудех се дали и тя го обича. Но не. Не бе възможно. Не бе възможно, ако мислеше за...

И все пак понякога тя така се държеше с него, че човек, незапознат с нейните лудории, би помислил, че е влюбена в Галахър. Даже и аз бях озадачен от постъпките ѝ. Тя или го обичаше повече, отколкото се обича приятел, или се преструваше. Ако той я обичаше и тя знаеше, то държанието ѝ бе крайно жестоко.

Отдавах се на такива размишления, макар и да се мъчех да ги прогоня от главата си. Това не бяха приятни мисли. Понякога дори ми причиняваха мъка.

Живеех в лабиринт от съмнения, озадачен и объркан от това, което ставаше около мене. Но по това време в историята на нашето семейство бе обърната нова страница, която със своята тайнственост затъмни всичко друго. До мене достигна слух, който, ако бе верен, трябваше да изгони всички новопородени теории от главата ми.

Научих, че сестра ми била влюбена в Аренс Рингоулд или по-точно — не била безразлична към ухажванията му!

ГЛАВА LVII

ИЗТОЧНИКЪТ НА МОИТЕ СВЕДЕНИЯ

Това научих от моя верен прислужник — от Черния Джейк. Другиму не бих повярвал, но той бе над всякакви съмнения. Макар и негър, Джейк бе умен. Настойчивостта му показваше, че вярва в това, което казва. Имаше и доводи и ми ги изложи.

Тези необикновени сведения получих по следния начин: Седях погълнат от една книга до езерото, когато чух познатия глас на Джейк:

— Маса Джордж!

— Какво има, Джейк? — отвърнах, без да вдигам очи от страницата.

— Аз цяла сутрин исках да бъда сам с вас, маса Джордж. Искам да поговорим малко сами.

Сериозният тон, така необикновен за гласа на Джейк, привлече вниманието ми. Затворих книгата и го погледнах. И видът му бе сериозен.

— Искаш да разговаряш с мене, Джейк?

— Да, маса, ако не сте зает.

— Ни най-малко, Джейк. Говори! Какво ще ми кажеш?

„Бедният, помислих си аз, той също си има тревоги. Сигурно ще се оплаче от Вайола. Безмилостната кокетка го кара да се измъчва от ревност. Но какво да направя? Не мога да я накарам да го обича. Не мога. Насила хубост не става. Колкото и да я увещавам, тя ще постъпи, както си ще.“

— Е, кажи, Джейк?

— Ех, маса Джордж, аз не искам да се бъркам в работите на семейството. Не искам, ама, маса Джордж, всичко е наопаки. Божичко, всичко е наопаки!

— В какво отношение?

— Младата мис, маса, младата мис.

„Много учтиво е от страна на Джейк, да нарича Вайола «мис»“
— помислих си аз.

— Смяташ, че тя те мами?

— Не само мене, масса Джордж, не само мене.

— Лошо момиче. Може би пък само да си въобразяваш, Джейк. Имаш ли някакви доказателства, че е невярна? Знаеш ли с положителност някой да я ухахва.

— Да, масса, много положително, никога по-рано не съм бил толкова положителен.

— Бял ли е?

— Боже, масса Джордж — възкликна Джейк учуден. — Чудни работи говорите! Разбира се, бял човек. Кой друг, ако не бял, смее да ухахва младата мис?

Не можех да сдържа усмивката си. Джейк въпреки собствения си цвят изглежда имаше превисоко мнение за неговата чаровница — смяташе, че тя е недостъпна за хората от неговата раса. Веднъж го чух да се хвали, че бил „единственият човек с такъв цвят на кожата, който ухаждал Вайола“. Значи бял човек беше виновен за неговото нещастие.

— Кой е той, Джейк? — запитах го аз.

— Масса, това е онзи дявол и злодей Аренс Рингоулд.

— Какво! Аренс Рингоулд ухахва Вайола?

— Вайола! Боже, масса Джордж — възкликна черният и се ококори така, че се видя само бялото на очите му. — Вайола! Боже мой, никога не съм казвал Вайола, никога!

— За кого говориш тогава?

— Масса, аз не казах ли младата мис? Младата мис Вирджиния.

— О! Става дума за сестра ми. Но, Джейк, това е стара история. От дълги години Аренс Рингоулд се върти около сестра ми. Няма никакви изгледи за успех. Няма защо да се тревожиш, мой верни приятелю. Няма опасност да се оженят. Тя не го харесва, Джейк. Кой ли пък би го харесал? Но даже и да е така, аз никога няма да ѝ позволя. Няма никаква опасност, можеш да бъдеш спокоен.

Изглежда думите ми не успокоиха негъра. Той стоеше и чешеше главата си, сякаш имаше да ми каже още нещо. Почаках да продължи.

— Извинявайте, масса Джордж, че си позволявам да кажа, ама голяма грешка правите. Вярно, имаше време, когато мис Вирджиния пет пари не даваше за тази змия в тревата. Ама сега е другояче. Неговият баща, старият разбойник, отиде на оня свят. Сега младият е богат, голям плантатор, най-голям край реката. Старата мисис е

доволна от него и че той идва да вижда мис Вирджиния, защото е богат, той е добър за мъж.

— Знам всичко това, Джейк, майка ми винаги го е искала за зет. Но това още нищо не значи. Сестра ми е малко своенравна и ще постъпи, както си ще. Няма опасност да се съгласи да се ожени за Аренс Рингоулд.

— Извинявайте, масса Джордж, пак извинявайте, аз казвам, масса, че грешите. Та тя вече почти се е съгласила.

— Откъде ти дойде такава неща наум?

— Вайола, масса, тя ми каза всичко.

— А, значи сте отново добри приятели с Вайола?

— Да, масса Джордж, по-добри приятели от всякога. То било само подозрение. Аз съм грешил. Тя е добро момиче и е вярна. Повече Джейк не се съмнява за нея. Не.

— Радвам се, но моля те, разкажи ми какво ти е разправяла Вайола за Аренс Рингоулд и сестра ми.

— Тя ми каза на мене всичко. Тя всеки ден се вижда с него!

— Всеки ден! Но от много дни Аренс Рингоулд не ни е посещавал.

— Не, масса, вие пак грешите. Масса Аренс идва в къщи всеки ден. Почти всеки ден.

— Глупости! Не съм го виждал тука. Не съм и чувал да е идвал, откакто съм си дошъл от форта.

— Но той идва, масса, аз сам го виждах! Той идва, когато вас ви няма. Идва, когато сте на лов. Аз го видях вчера, когато вие с масса Галахър бяхте при доброволците. Аз съм съвсем сигурен.

— Изненадваш ме, Джейк!

— Това не е всичко, масса. Вайола казва, че мис Вирджиния била различна от по-рано. Той й говорил за любов. Тя вече не му се сърдела. Слушала, когато той говори. О, масса Джордж, Вайола мисли, че тя се е съгласила да се жени за него. Това ще е ужасно. Много, много ужасно!

— Джейк! — казах му аз. — Слушай! Ще стоиш у дома, когато ме няма. Ще наблюдаваш кой идва и кой си отива. Щом Аренс Рингоулд дойде да посети семейството, ще ме извикаш, колкото може по-скоро.

— Боже, ще направя това, масса Джордж, не се страхувайте, ще дойда много бързо — бързо като светкавица.

След това обещание негърът се отдалечи.

Макар и да се отнесох с недоверие към думите на Джейк, не можех да пренебрегна съобщението, което той ми бе донесъл. Без съмнение в него имаше нещо вярно. Негърът ми бе предан и не вярвах да ме лъже. Освен това той бе хитър и не можеше току-така лесно да се мами. Вайола наистина имаше възможност да наблюдава всичко, което става в семейството, и защо ще си измисля такива истории?

Освен това Джейк бе видял Рингоулд да идва на посещение, нещо, за което никога не бяха ми казвали. Това потвърждаваше думите на Вайола.

Не знаех какво да мисля. Трима поклонници — индианският вожд, Галахър, Аренс Рингоулд. Дали сестра ми не е започнала да кокетира с всички?

Възможно ли е да изпитва някакви чувства към Рингоулд? Не! Не е възможно. Бих могъл да разбера чувствата ѝ към войника, романтичното увлечение по смелия и наистина красив вожд, но към Аренс Рингоулд, този надут, креслив сноб, който не може да се похвали с нищо друго освен с богатството си? Това изглеждаше съвсем невероятно. Разбира се, майка ми сигурно оказваше влияние, но никога по-рано не ми беше идвало наум, че Вирджиния ще ѝ се подчини. Ако Вайола казваше истината, тя беше отстъпила или се готвеше да отстъпи.

„О! Майко, майко! Не знаеш какво чудовище искаш да въведеш у дома си и да гледаш като свое дете.“

ГЛАВА LVIII

СТАРИЯТ ХИКМЪН

Както обикновено на следващата сутрин отидох в лагера на доброволците. Галахър също дойде, тъй като този ден щяха да „приемат на служба доброволците“^[1] и ние трябваше да присъстваме на полагането на клетва.

Събраха се доста хора — по-внушителни по брой, отколкото на вид. Нашият доброволчески отряд бе кавалерийски, но тъй като всеки отделен човек се грижеше сам за екипировката си, нямаше дори и двама души еднакво въоръжени или с еднакви коне. Почти всички носеха пушки, неколцина бяха нарамили старите семейни мускети, останали от времето на американската революция. Други бяха въоръжени с едноцевни или двуцевни ловджийски пушки, заредени с големи сачми. Тези пушки, разбира се, не са за пренебрегване в случай на схватка с индианците. Имаше много и най-различни пистолети — от огромните пистолети с медни дръжки до малките джобни пистолетчета — също едноцевни и двуцевни. Но нямаше револвери, тъй като прочутият „Колт“^[2] не бе се появил още на границата. Всеки доброволец носеше ножа си — някои от тях приличаха на ками с украсени дръжки, докато повечето имаха дълги остриета и напомняха касапски ножове. Мнозина бяха затъкнали в коланите си малки секири — имитация на индианските томаховки. Те имаха двойно предназначение — с тях доброволците щяха да си проправят път в гъсталака и да разбиват черепа на някой дивак, когато се представи случай. Амуницията се състоеше от рог за барут, торбичка за куршуми или паласка — накратко казано, обикновените ловджийски принадлежности на хората от границата или на ловците на елени.

Конете на доброволците бяха толкова различни, колкото оръжието и снаряжението им — високи кокалести жребци, едри, въздълги коне за впрягане, жилави местни коне от андалузката раса^[3], мършави кранти, които носят на гърба си дрипави поселници, рамо до

рамо с прекрасен арабски жребец, гордостта на някой красив млад плантатор, който го язди с чувството, че представлява величествена гледка. Мнозина яздеха мулета от американски и испански произход. Мулетата, които са научени да носят седло, не им отстъпват при походи срещу индианците. Те лесно се промушват там, където конете потъват или се препъват — сред непристъпните храсталаци, през гори от огромни дървета, където земята е мочурлива или е покрита с повалени дънери, откъртени клони и непроходими гъстащи от сплетени пълзящи паразитни растения. Най-опитните ловци все още предпочитат мулето пред буйния арабски жребец, когато ходят на лов.

Пъстро беше и облеклото на доброволците. Някои от офицерите носеха униформи или непълни униформи. Сред войниците нямаше двама облечени по един и същи начин: виждаха се червени, сини и зелени шаячни куртки, груби вълнени дрехи, сиви или червеникави на цвят; червени фланели, кафяви или бели ленени палта, а други носеха дрехи от дебело жълто платно, което се тъче по тези места, трети от небесносин памук. Някои бяха облечени в ловджийски ризи от щавена еленова кожа с мокасини и гамаши; ботуши от конска или алигаторска кожа, високи обувки — накратко казано, всички възможни видове обуца и дрехи, които се срещат в Щатите.

Шапките им бяха също така разнообразни и причудливи. Но нямаше военни фуражки, а кожени каскети, вълнени и филцови шапки, шапки от слама и палмови листа с широки периферии, килнати назад или нахлuzени до ушите. Неколцина носеха фуражки от син плат, които донякъде придаваха военен вид на собствениците им.

Само в едно отношение доброволците си приличаха — всички имаха желание да се сражават с индианците, изгаряха от нетърпение да влязат в бой с омразните диваци, които бяха извършили такива издевателства по цялата страна. Кога ще ги поведат срещу тях? Това беше въпросът, който доброволците постоянно задаваха.

Старият Хикмън бе един от най-дейните. Заради неговата възраст и неговата опитност му бяха дали сержантски чин при изборите. Често имах възможност да разговарям с него. Ловецът на алигатори бе все още мой верен приятел, предан на нашето семейство. Този ден по една случайност останах насаме с него. Той доказа своята привързаност, като поде разговор, който малко очаквах. Ето как започна:

— Предпочитам индианец да ме скалпира, лейтенанте, ама не мога да понеса мисълта тази гадина да вземе сестра ти за жена.

— Да се ожени за сестра ми! Кой? — запитах изненадан. Дали имаше предвид Галахър?

— Как кой? Ами, разбира се, тоя, дето всички разправят... Този проклет Аренс Рингоулд.

— О, за него ли става дума? Наистина ли всички говорят?

— Да, наистина. Всички в поселището само за това говорят. Ама да не ми казват Хикмън, ако позволя такова нещо, Джордж Рандолф. Сестра ти, толкова хубаво момиче, едно от най-хубавите в нашия край, да вземе такъв проклетник. Какво като има долари? Не ща и да чуя такова нещо. Слушай, Джордж, казвам ти, че ще страда цял живот. Дяволите да го вземат!

— Много любезно от твоя страна, че ми даваш съвет, Хикмън, но смятам, че това, от което се страхуваш, няма вероятност да стане.

— Защо тогава хората разправят? Всички казват, че ще стане. Ако не бях стар приятел на баща ти, Джордж, нямаше да седна да ти говоря, ама бяхме приятели и сега съм твой приятел и затова реших да си поговорим по тоя въпрос. Може да си разправяме за индианците, но в цяла Флорида няма по-големи разбойници от Рингоулдовци — и от бащата и от сина, и от целия им род. Старият си отиде и кой знае как се чувства сега. Май рогатият го с хванал и сега той си плаща за всички дяволии. Ще му се върне за онова, дето направи на тези бедни метиси от другата страна на реката.

— Семейство Пауел?

— Да, да. Такава мръсна работа през живота си не съм виждал. Така си е.

— Значи знаеш какво се е случило?

— Знам, разбира се. Знам цялата им игра. Това е най-долната сделка, дето бял и то който се смята за „джентълмен“, е направил.

По моя молба Хикмън продължи и ми разказа в подробности, които не знаех, за ограбването на нещастното семейство Пауел. Според него те не изоставили плантацията доброволно. Напротив, за самотната вдовица това било тежък удар. Не само защото земята била скъпа — най-добрата земя в цялата област, но защото за нея мястото било свързано със спомени за някогашния щастлив живот и за нейния

добър съпруг. Отишла си само когато силната ръка на закона и палката на шерифа я изгонили.

Хикмън присъствал на тази сцена и я описа с прости думи, но вълнуващо. Разправи ми за горчивата мъка на семейството, когато се разделяло от своя дом, за възмущението и гнева на сина, за сълзите и молбите на майката и дъщерята. Разказа ми как онеправданата вдовица предлагала всичко, което ѝ било останало — дори скъпоценностите, подарени от починалия ѝ съпруг, само и само грубияните да ѝ оставят къщата, стария дом, осветен от дългите щастливи години, прекарани под неговия покрив.

Молбите били напразни. Безсърдечните люде не ги съжалили и ги прогонили.

Старият ловец ми разправи всичко с чувство на възмущение. Макар и езикът му да бе простоват, а външният му вид груб, неговото сърце беше изпълнено с човечност, той мразеше несправедливостта и силно ненавиждаше всички Рингоулдовци. Разказът му отново разпали у мене възмущението, което изпитах, когато за първи път научих за тази чудовищна и жестока постъпка. Чувствата ми на приятелство към Оцеола, които в последно време бяха заглушени от съмнения, отново възкръснаха, докато слушах за нанесените му неправди.

---

[1] В Съединените щати доброволческите отряди се формират самостоятелно. Когато броят на войниците се попълни, те избират офицерите си и правителството ги одобрява — тогава ги приемат на „служба“, с други думи, те дават клетва, че ще служат известен период също като редовните войници с еднаква заплата, дажби и т.н. Б.авт. ↑

[2] Пръв е бил въоръжен с револвер „Колт“ полкът на тексаските стрелци. За първи път е употребен в бой по време на войната на Съединените щати с Мексико в една схватка с партизанския отряд на Падре Харанта. С помощта на това ефикасно оръжие 125 партизани са били обезвредени за по-малко от 15 минути. Б.авт. ↑

[3] Тази порода коне е докарана във Флорида от испанците и затова ги наричат така. Б.авт. ↑

ГЛАВА LIX

БЪРЗИЯТ ПРАТЕНИК

Бяхме се отдалечили с Хикмън от тълпата, за да можем да си поговорим свободно.

Като мина известно време, старият ловец се разгорещи и започна да говори по-свободно. Държанието му ми подсказа, че има да ми разправи още нещо. Твърдо вярвах в неговата преданост към нашето семейство и в приятелските му чувства към мене. На няколко пъти щях за малко да му разкрия мислите, които ме караха да се чувствам нещастен. Дългият опит го бе направил мъдър — той беше грубоват, но в негово лице може би щях да намеря добър съветник. Не познавах друг човек, който да притежава и половината от неговия жизнен опит. Хикмън не бе живял само сред алигатори. Той бе преживял много. Аз смело можех да се доверя на неговата преданост и разум.

Уверен във всичко това, аз щях да споделя с него тежките тайни на сърцето си или поне част от тях, ако не смятах, че той вече ги знае. Известно ми бе, че знае за появата на Жълтия Джейк. Той твърдеше, че никога не е бил съвсем сигурен, че мулатът е мъртъв. Отдавна бил узнал, че е жив. Но не за Жълтия Джейк си мислех аз, а за намеренията на Аренс Рингоулд. Може би Хикмън знаеше нещо. Забелязах, че когато споменавахме името му във връзка с имената на Спенс и Уилямс, той ме поглеждаше по особен начин, сякаш имаше да ми каже нещо за тези негодници.

Точно чаках да открие някоя от тайните, когато до ушите ми достигна тропотът от копитата на бързо препускащ кон. Обърнах се и видях конник да се приближава край брега на реката. Той галопираше бързо, сякаш участвуваше в състезание. Конят бе бял, а конникът черен. Познах ги от пръв поглед. Ездачът бе Джейк.

Хикмън и аз стояхме сред дърветата. Излязох на открито, за да може да ме види Джейк и да не отиде чак до черквата, която бе по-нататък. Когато се приближи, му магнах.

Той ме видя, рязко изви коня и с галоп се приближи към нас. Явно, бе дошъл да ми съобщи нещо, но присъствието на Хикмън го възпираше да ми каже какво има на висок глас. Той скочи от седлото, приближи се и ми прошепна на ухото точно това, което очаквах — Аренс Рингоулд бил у дома.

— Тоя проклетник е там, маса Джордж — това бяха дословно думите на Джейк.

Изслушах съобщението спокойно, доколкото ми бе възможно. Не желяех Хикмън да разбере за какво става дума, нито пък да заподозре, че се е случило нещо необикновено. Затова отпратих с една единствена дума черния куриер и се обърнах отново към ловеца.

Върнахме се заедно с Хикмън при черквата, дето съумях да се изскубна от него, като се смесих с тълпата.

Малко след това отвързах коня, възседнах го и тихомълком се измъкнах, без да се обадя на никого, нито дори на Галахър. Не поех по правия път за плантацията, а заобиколих през горичката, която обкръжаваше черквата. Направих това, за да заблудя стария Хикмън или всеки друг, който бе забелязал бързото пристигане на Черния Джейк. Ако бях се върнал веднага с него, те можеха да се сетят, че не всичко у дома е в ред. За да избягна това и да заблудя любопитните, аз се престорих, че тръгвам в обратна посока.

След кратка езда през храсталаците аз се намерих на главния път, който води нагоре по реката. Забих дълбоко шпорите и се впуснах в галоп, сякаш ставаше въпрос за живот и смърт. Бързах, защото исках да стигна у дома навреме, преди да си отиде потайният гост, който беше добре дошъл за майка ми и сестра ми, но не и за мене.

Макар и да имах основателни причини да мразя този човек, нямах никакво намерение да проливам кръвта му. Нямах намерение да убия Аренс Рингоулд, макар и това да бе най-подходящият начин да се отърва от това долно и опасно влечуго. Познавах добре низостите, на които той бе способен. Разказът на Хикмън за неговите безобразия току-що беше раздухал омразата ми към него и аз можех в този миг да отнема живота му, без да се страхувам от угризения на съвестта.

Но въпреки че кипях от гняв и възмущение, аз все пак не бях още загубил разума си. Предпазливостта — обикновеният инстинкт за самосъхранение — все още не беше ме изоставила. Нямах намерение

да играя ролята на Самсон^[1] от последното действие на неговата трагедия. Бях възприел по-разумен план.

Възнамерявах да се доближа до къщата по възможност незабелязано, да се промъкна до приемната, където, разбира се, щях да намеря госта, да вляза внезапно, да изненадам и госта и домакините, да поискам обяснение и от тримата и по този начин да разнищя тайнственото семейно съзаклятие, което ме озадачаваше и ми причиняваше болка. Щях да изправа лице с лице тримата — майка, сестра и ухажор и щях да ги заставя да признаят всичко.

„Да — говорех сам на себе си, забивайки нетърпеливо шпорите в хълбоците на коня. — Да. Ще ги накарам да се изповядат. Всички трябва да се изповядат или...“

Не бях решил с какво да заплаша майка ми и сестра ми, макар и тъмни замисли да се пораждаха в сърцето ми. В този миг моята братска и синовна любов бяха отстъпили пред гнева ми.

Ако Рингоулд не кажеше истината, щях първо да го ударя с бича си, после да го изритам навън и накрая да му забраня да стъпва в къщата, в която бях решил да бъда господар отсега нататък.

А колкото за благоприличието, аз изобщо не се замислих за него. В този час съвсем не бях настроен да спазвам правилата за добро държание. Всякаква грубост към човека, който се бе опитал да ме убие, ми се струваше оправдана.

---

[1] Самсон — според библейската легенда плененият от филистимците Самсон разрушил колоните на храма, за които бил вързан и загинал под развалините му заедно със своите врагове. Б пр. ↑

ГЛАВА LX

ПОДАРЪК НА ВЛЮБЕНИЯ

Както казах по-рано, възнамерявах да вляза у дома незабелязано, затова трябваше предпазливо да се промъкна до къщата. Ето защо, когато се приближих към плантацията, изоставих главния път и поех по една пътека, която заобикаляше зад къщата. Пътеката щеше да ме заведе до хомъка, езерото и портокаловата горичка, без да има опасност, че някой ще забележи приближаването ми. Робите, които работят в ограденото място, можеха да ме видят, когато минавам оттам, но те бяха полски работници и нямаше защо да се страхувам, че ще съобщят за пристигането ми. Опасявах се само, че може да ме види някой от домашните прислужници.

Джейк не бе се върнал направо у дома; бях му заповядал да ме чака на определено място и там го намерих.

Казах му да ме последва. Минахме през нивята и навлязохме сред гъстия шубрак на хомъка. Там спряхме и слязохме от конете. После продължих сам.

Приближих се към къщата — към дома си, към дома на моя баща, на моята майка и сестра, като ловец, който се промъква към дивеча или дивака към спящия си враг. Необикновено поведение за един син и брат! Наистина аз бях в странно положение!

Краката ми трепереха. Коленете ми се подгъваха. Гърдите ми се вълнуваха от бурята на силни чувства. По едно време аз се поколебах и спрях. Възпираше ме мисълта за неприятната сцена, която щях да предизвикам. Решителността ми отслабваше.

Може би щях да се върна и да изчакам друга възможност, за да постигна целта си по не толкова груб начин, но в този миг до ушите ми достигнаха гласове, които прогониха колебанието ми. Чух гласа на сестра ми, която се смееше безгрижно и радостно. Чух още един глас. Лесно можех да разпозная по пискливите нотки в него гласа на омразния ухажор. Гласовете сякаш ме подлудиха, моята омраза отново пламна. Като че ли те нарочно говореха, за да ми се подиграват. Как

можеше моята сестра да се държи така? Как можеше тя да бъде така весела, когато аз се превивах под тежкия товар на подозрението, че нейното държание е непристойно?

Разгневен и огорчен, аз се отказах от мисълта да действам благородно. Реших да изпълня плановете си, но най-напред исках да чуя какво говорят.

Приближих се. Сега чувах по-ясно. Те не бяха в къщи, а навън, край портокаловата горичка. Стъпвах тихо, леко разделях клоните или се провирах под тях и така незабелязано се приближих на шест крачки от мястото, където бяха Рингоулд и сестра ми. Аз бях толкова наблизо, че виждах дрехите им сред листата и чувах всяка дума, която си казваха.

Не бе минало дълго време, когато разбрах, че съм пристигнал в критичен момент. Току-що любовникът се бе предложил за съпруг. Може би той за първи път правеше сериозно предложение. Вероятно това бе предизвикало смеха на сестра ми.

— Наистина ли, мистър Рингоулд, желаете да ви стана жена? Сериозно ли говорите?

— Не, не ми се подигравайте, мис Рандолф. Знаете от колко години съм ви предан.

— Наистина не знам! Откъде да знам?

— От думите ми. Стоотици пъти съм ви го казвал.

— Думи! Думите за мене нищо не означават в такива случаи. Мнозина са ми говорили по същия начин, а предполагам, че пет пари не са давали за мен. Езикът е нещо несериозно, мистър Рингоулд.

— Но постъпките ми са доказали, че съм откровен. Аз ви предложих ръката и състоянието си. Това не е ли достатъчно доказателство за преданост?

— Не, глупави човече, нищо подобно. Ако се омъжа за вас, богатството ви си остава ваше. Освен това и аз имам малко състояние, с което вие ще разполагате. Така, че виждате ли, вие решително ще имате облага. Ха, ха, ха!

— Не, мис Рандолф, не смятам да разполагам с вашето богатство. Ако приемете ръката ми...

— Ръката ви, сър? Ако искате да спечелите една жена, трябва да й предложите сърцето си. За мене сърцето е важно, а не ръцете...

— Вие знаете, че то отдавна е ваше. Цял свят го знае.

— Сигурно вие сте го разказал на целия свят, а на мене това никак не ми се нрави.

— Вие наистина се държите много зле към мене! Имате много доказателства, че отдавна съм ви предан и ви се възхищавам; отдавна щях да открия чувствата си и да ви предложа да ми станете жена...

— А защо не го направихте?

Рингоулд се поколеба.

— Всъщност аз не бях господар на себе си. Баща ми ми заповядваше.

— Така ли?

— Сега положението е друго. Мога да постъпвам, както си искам и, моя скъпа мис Рандолф, ако приемете ръката ми...

— Отново вашата ръка. Позволете ми да ви кажа, сър, че тази ваша ръка не се слави с щедрост. Ако я приема, може да не получавам пари дори за ежедневните си разходи. Ха! Ха! Ха!

— Враговете ми злословят! Кълна ви се, че в това отношение няма да имате основание да се оплаквате!

— Не съм съвсем сигурна, макар и да се кълнете. Мъжете често нарушават клетвите, дадени преди сватбата. Вярвайте, драги, нямам ви никакво доверие.

— Но уверявам ви, че можете да ми имате доверие.

— Не можете да ме убедите. Освен това в миналото не сте ми дал никакви доказателства за вашата щедрост. Вижте, мистър Рингоулд, вие никога не сте ми правил подарък! Ха! Ха! Ха!

— Ако знаех, че ще приемете подарък от мене, щях да бъда радостен, мис Рандолф, и щях да ви дам всичко, което притежавам.

— Добре, ще ви подложа на изпитание. Искам да ми направите подарък.

— Кажете само какво и ще го имате!

— Смятате, че ще ви поискам някаква дреболия — кон, куче или някакъв лъскав накит! Нищо подобно!

— Кажете какво желаете! Предложих ви цялото си богатство и затова няма да се поколебая да ви дам част от него. Кажете какво точно желаете и аз с удоволствие ще ви го подаря, колкото и да струва то.

— Това наистина звучи щедро. Добре тогава. Вие имате нещо, което аз много бих желала да притежавам. Отдавна ми се ще да е мое и дори възнамерявах да го купя от вас.

— Какво имате предвид, мис Рандолф?

— Една плантация.

— Плантация!

— Да, точно така. Но не вашата, а една друга, която притежавате. Имам предвид плантацията, която по-рано принадлежеше на едно семейство метиси — намира се на потока Тупело. Струва ми се, вашият баща я купи от тях.

Забелязах, че Вирджиния наблегна на думата „купи“. В отговора на Рингоулд забелязах смущение и колебание.

— Да, да — каза той, — така беше. Но вие ме учудвате, мис Рандолф. Защо ви е тази плантация, когато ще бъдете господарка на всичко, което притежавам?

— Това е моя работа. Трябва ми. Може би си имам съображения. Това ми е любимото място. То е много красиво. Често отивам там. Вие знаете, че на тази плантация тук брат ми е собственик. Той едва ли ще остане ерген цял живот. Майка ми може би ще пожелае да има собствен дом. Но не, няма защо да ви казвам съображенията си. Направете подаръка или не, както обичате.

— А ако го направя, вие...

— Няма да приема подаръка ви, ако поставяте условия. Дори на колене да ме молите.

— Тогава няма да поставям никакви условия. Плантацията е ваша, ако я приемете.

— Това не е всичко, мистър Рингоулд. Лесно ми я дадохте, лесно можете и да си я вземете. А откъде да знам, че няма да го направите? Трябва ми нотариален акт.

— Ще го имате.

— Кога?

— Когато пожелаете. Още сега, ако искате.

— Добре. Идете и го донесете. Но помнете, сър, не съм приела никакви условия. Помнете това.

— О — възкликна възраданият кандидат, — не поставям никакви условия, не се страхувам! Предоставям всичко на вас. След час ще имате акта. Довиждане!

Като каза това, той бързо си отиде.

Целият разговор и особено необикновеният му край ме озадачи толкова много, че известно време не можах да мръдна от мястото си.

Едва след като Рингоулд се отдалечи, аз дойдох на себе си. Не знаех как да постъпя: да го проследя ли, или да го оставя да си отиде безнаказано.

Вирджиния безмълвно се прибра у дома. Повече ме беше яд на нея, отколкото на него. Затова оставих Рингоулд на мира и отидох направо при сестра си да ѝ искам обяснение.

Разигра се бурна сцена. Намерих я в гостната заедно с майка ми. Пристъпих направо към въпроса без заобикалки. Не исках да чуя никакви откази или молби. Открито съобщих и на двете що за човек е мъжът, който току-що бе напуснал къщата. Открито заявих, че е имал намерение да ме убие.

— Сега, като знаеш това, Вирджиния, ще се ожениш ли за този човек?

— Никога, Джордж, никога не съм имала такова намерение! — повтори тя решително, като се отпусна на канапето и закри лицето си с ръце.

Майка ми не можеше да повярва. Дори и след това, което им разказах, тя пак не можеше да повярва.

Продължих да им излагам доказателства в подкрепа на изумителното съобщение, което бях направил. През това време навън под прозореца някой високо и настойчиво започна да ме вика.

Изтичах на верандата, за да видя кой ме търси.

Пред къщата стоеше конник в синя униформа с жълти нашивки на яката и ръкавите — драгун. Той бе куриер — пратеник от форта. Целият беше в прах, а конят му — в пот и пяна. Състоянието на коня и ездача показваше, че бяха препускали с най-голяма бързина в продължение на часове.

Драгунът ми подаде парче хартия — набързо написана бележка, адресирана до Галахър и до мене. Разгърнах я и прочетох:

„Доведете хората във форт Кинг колкото може по-скоро. Многоброен враг приижда. Всяка пушка ни е скъпа. Не губете нито миг!

Клинч“

ГЛАВА LXI ПОХОДЪТ

Трябваше да изпълня незабавно заповедта. За щастие конят ми бе все още оседлан и след по-малко от пет минути аз галопирах към лагера на доброволците. Новината предизвика радостно възбуждение сред нетърпеливите бойци, което намери израз в гръмко „ура“. Обхванати от ентузиазъм, хората станаха дисциплинирани и след по-малко от половин час отрядът бе в бойна готовност и готов за път.

Нямаше нищо, което да ни бави. Даде се команда за потегляне. Тръбата изсвири „напред“ и доброволците в редици по двама поеха към форт Кинг в дълга, малко неправилна колона.

Препуснах към дома да се сбогувам. Набързо се разделихме — не така задушевно, както последния път — и тръгнах. Все пак бях доволен, че предупредих сестра си, знаех, че сега нямаше опасност да се сродим с Аренс Рингоулд.

Куриерът, който бе донесъл съобщението, се върна с отряда. Докато марширувахме, той ни разказа новини от лагера и слуховете от форта. Бяха се случили неща, за които не знаех. Индианците напуснали своите поселища заедно с жените, децата, добитъка и движимото имущество. Запалили някои от селищата си и не оставили нищо, което техните бледолики противници биха могли да разрушат. Дори да нямаше други доказателства, това достатъчно ясно показваше, че те са решили да воюват. Къде бяха отишли? Това не бяха успели да открият дори и нашите шпиони. Някои предполагаха, че са се придвижили още по на юг, към по-отдалечената част на полуострова. Други твърдяха, че са отишли към големите мочурища, които се простират на много мили около изворите на река Амазура, известни под името Непрестъпните тресавища на Ойтла-кучи.

Последното предположение бе по-вероятно. Но те бяха успели да се преселят така умело и прикрито, че никой не бе намерил следа от тях. Нашите шпиони измежду приятелски настроените индианци — най-добрите, които можеха да се наемат — също не бяха успели да

открит посоката на отстъплението им. Предполагаше се, че индианците имат намерение да водят само отбранителни действия. Това означаваше, че те ще нападат и обират онези краища на страната, които не са пазени от войски, а после с плячката да се оттеглят в непристъпните мочурища. Предположението изглеждаше доста вероятно, като се имаше предвид тактиката на индианците досега. В такъв случай войната едва ли щеше да свърши лесно. С други думи, едва ли въобще щеше да има война, а само редица безплодни походи и преселвания. Ясно бе, че ако индианците решат да не влизат в открит бой с нас, възможностите да ги намерим в техните убежища са много малки.

Нашите войници се страхуваха, че противникът ще се „завре“ в мочурищата и ще бъде мъчно, ако не и невъзможно, да го открием.

Както и да е, това положение не можеше да продължава дълго. Индианците не можеха да живеят от грабежи, тъй като плячката им щеше да намалява с всеки изминат ден. Сред белите бяха разпространени неправилни схващания за числото им и всъщност те не бяха толкова малко, че да разчитат само на грабителски нападения. Според някои оценки индианците бяха между хиляда и пет хиляди, включително и бегълците-негри. Даже най-добре осведомените жители край границата можеха да правят само предположения за техния брой. Аз самият смятах, че дори след отцеплението на предателите са останали повече от хиляда бойци. Такова бе и мнението на човека, който ги познаваше добре — стария Хикмън, ловецът.

Как тогава толкова смели хора можеха да живеят сред тресавищата? Дали са били достатъчно предвидливи да натрупат там големи количества провизии? Не! На този въпрос можеше да се даде незабавно отрицателен отговор. Знаеше се, че обратното е вярно, тъй като тази година семинолите не бяха натрупали дори обикновените запаси. Искаха да ги преселят още през пролетта и поради несигурното бъдеще мнозина бяха засели малко, а други — никак. Затова реколтата бе по-слаба от обикновено. Още преди последния съвет във форт Кинг мнозина купували или просели храна от гражданите край границата.

Каква вероятност имаше тогава да намерят препитание по време на една продължителна кампания? Гладът щеше да ги принуди да напуснат крепостта си. Трябваше да излязат и да приемат битката или да молят за мир. Такова бе общото убеждение.

Това бе въпросът, който занимаваше всички, докато бяхме на път. Той представляваше голям интерес за младите бойци, които жадуваха за слава, защото ако противникът решише да води такава безславна война, откъде щяха да наберат лаври? Една кампания сред зловонния и нездравословен климат на блатата по-скоро би улеснила буйния растеж на надгробните кипариси.

На повечето от войниците им се щеше индианците да изгладнеят и да излязат в открита борба на бойното поле и вярваха, че така ще стане. Имаше и хора на друго мнение — те смятаха, че индианците имат възможност да намерят прехрана за по-дълго време. Това бяха онези, които най-добре познаваха природата на страната. Така мислеше и старият ловец на алигатори.

— Индианците имат — каза той — тази проклета шипка с големи корени, дето ѝ викат кунти^[1], тя май расте по цялото мочурище. Някъде е гъста като тръстика. Може да се яде, правят от нея и питие. После и дъбовите жълъди не са чак толкова лоши, като ги изпечеш на жар. Хиляди крини могат да наберат от тях. Па и палмовите зелки, тях зелени ще ги ядат. А там има и месо — елени, диви свини, колкото щеш ги има по мочурляка. Пък и алигатори могат да ядат. Да не говорим за костенурките, дивите пуйки, катеричките, змиите и пясъчните плъхове. Дяволите ги взели тия червенокожи, всичко могат да ядат, всичко, което може да се намери по земята — от тиквата до пора. Не смятайте, че индианците ще гладуват. Тази работа не е толкова лесна, колкото си я мислите. Ще се държат с нокти и зъби, докато има нещо за ядене по тези проклети мочурляци. Така ще е, ще видите.

Тези мъдри разсъждения убедиха хората, които ги чуха. В края на краищата врагът може би не беше толкова безпомощен, както повечето от нас смятаха.

Походът на доброволците не бе проведен по строгите военни правила. Отначало имаше ред, но офицерите скоро се убедиха, че е невъзможно да го запазят. Не можеха да удържат войниците, особено по-младите, които от време на време напускаха строя, за да надигнат някое подозрително шише. Щом някой видеше в гората да се мерне елен или пуйка, той се втурваше след тях с надежда да ги улучи. Офицерите разбраха, че тези хора не разбират от дума, тъй като, когато им се скарваха, те отвърщаха начумерено.

Сержантът Хикмън много се ядосваше на някои от пакостниците.

— Новаци! — възкликваше той. — Проклети неопитни новобранци! Да правят, каквото щат. Скоро ще мирясат, ако не е така, алигатор да ме изяде! Залагам крантата си срещу кой да е кон в отряда, че ще одерат скалпа на някой от тях, преди още слънцето да е залязло. Да пукна, ако не стане така.

Никой не се хвана на бас със стария ловец, но думите му се оказаха пророчески. Един млад плантатор, който си въобразяваше, че е в безопасност, сякаш се намираще на собствената си плантация от захарна тръстика, се отдели с галоп от редиците. Еленът, който пасеше в саваната, представляваше примамка, на която той мъчно можеше да устои.

Не бяха минали и пет минути, след като неговите другари го бяха изгубили от погледите си, когато се чуха два бързи последователни изстрела. В следващия миг неговият кон без ездач се върна обратно при отряда.

Редиците спряха. Всички се обърнаха към посоката, откъдето бяха чули изстрелите. Група войници се отправи натам. Не откриха никакъв враг, нито следи, оставени от мъртвото тяло на младия плантатор. Той беше поразен от два куршума и лежеше на мястото, където бе паднал от седлото.

За другарите му това бе добър, макар и суров урок. Те се отказаха от елените. Плантатора погребяхме на лобното му място. Сега доброволците се движеха в по-сбити и правилни редици. Това улесняваше работата на офицерите. Продължихме похода необезпокоявани и преди залез слънце бяхме зад оградата на форта.

---

[1] *Smilax pseudo — china*, Б.авт. ↑

ГЛАВА LXII

УДАР ПО ГЛАВАТА

Като изключим един единствен кратък час, с форт Кинг не ме свързваха никакви приятни възпоминания. По време на отсъствието ми бяха пристигнали нови хора, но сред тях нямаше човек, с който заслужаваше да се сприятеля. Те само правеха квартирите ни многолюдни и затрудняваха настаняването. Търговци и най-различни шмекери бързо трупаха състояние. Изглежда, че те заедно с интенданта, закупчика^[1], доставчика на добитък бяха единствените хора, които преуспяваха. Контето Скот, докаран както винаги, бе все още главен адютант, но аз почти бях престанал да мисля за него.

Още с пристигането ми възложиха задача, и то, разбира се, неприятна. Повикаха ме в главната квартира на командира преди да мога да отдъхна от дългата езда, преди дори да се измия от праха.

За какво ли му бях потрябвал толкова бързо? Дали заради дуелите? Дали щяха да уреждат стари сметки? Бях доста неспокоен, когато се представих на генерала.

Излезе обаче, че работата няма нищо общо с миналото, макар че когато научих какви задачи ми възлагат, аз почти съжалявах, че не ме извикаха, за да ме мъмрят.

При командира се намираше и правителственият пълномощник. Бяха намислили нова среща с Оматла и Черната кал. Трябвах им просто за преводач.

Говориха за целта на новата среща с вождовете в мое присъствие. Искаха да изработят план за общи действия между войските и приятелски настроените индианци, които щяха да се бият като наши съюзници срещу сънародниците си. Според известни сведения последните бяха съсредоточили голяма сила в мочурищата на Ойтлакучи. Не се знаеше точното им разположение, но двамата генерали бяха сигурни, че ще го открият с помощта на приятелските вождове и разузнавачите, които постоянно се намираха в движение.

Срещата бе предварително уговорена. Вождовете, които както казахме, бяха отишли във форт Брук и живееха под закрилата на гарнизона, щяха тайно да потеглят и да се срещнат с пълномощника и генерала на определено място — на същото място край езерцето.

Срещата бе определена за същата вечер веднага след мръкване, за да могат изкусителите и предателите да се приближат към мястото, без никой да ги види.

Скоро след като слънцето залезе, се стъмни, тъй като луната се намираще в третата си четвъртинка и не се показа на небето след залеза. Скоро тримата се отправиха към мястото — генералът, комисарят и преводачът — точно както по-рано.

Вождовете не бяха там и това малко ни изненада. Индианците винаги изпълняват задълженията си със забележителна точност и затова ние очаквахме да ги намерим там, тъй като определеният час бе настъпил. — Какво ли ги е задържало? — се попитаха пълномощникът и генералът.

Отговорът на въпроса не се забави. Той долетя отдалеч и по необикновен начин. Това, което чухме, отговори на техния въпрос.

Нощният ветрец донесе далечен шум от борба — остър пукот от пушка и пистолети. Над всичко се носеше пронизителният боен вик: „Йо-хо-ехи“.

Шумът идваше отдалеч, но бе достатъчно ясен, за да разберем, че се води борба на живот и смърт. Не можеше да е примамка, нито лъжлива тревога, предназначена да привлече войниците от форта или да уплаши постовете. В дивия шум и пронизителните викове имаше нещо, което убеждаваше слушателя, че наистина се лее човешка кръв. Моите спътници се губеха в предположения. Разбрах, че и двамата не са много смели — не е необходима смелост, за да станеш генерал. По време на сражения съм виждал не един генерал да се крие зад някое дърво или стена. Дори един от тях, който по-късно бе избран за вожд на двадесет милиона хора, се беше сврял в една канавка, за да се предпази от заблудени куршуми, докато неговата бригада се биеше смело под водачеството на младши лейтенанта на около една миля пред него.

Но защо сега да разправам за тези неща? Светът е пълен с такива герои.

— Те са, по дяволите! — възкликна пълномощникът. — Причакали са ги и са ги нападнали. Ах, този негодник Пауел!

— Това е твърде вероятно — отвърна генералът по-спокойно. Изглежда той имаше по-здрави нерви. — Сигурно са те. В тази посока няма наши войски. Нито пък бели. Сигурно индианците се бият помежду си. Какво друго може да бъде освен нападение срещу приятелски настроените вождове? Прав сте, Томпсън.

— Ако е така, генерале, няма никаква полза да стоим тук. Ако са нападнали Оматла, те сигурно са по-многобройни и той ще загине. Няма какво да го чакаме.

— Не, няма вероятност да дойде. Нито той, нито Луста. Съгласен съм с вас, че няма смисъл да стоим тук. Смятам, че можем да се върнем във форта.

За миг и двамата се поколебаха — стори ми се, че и двамата разсъждават дали би било достойно така бързо да се откажат от задачите и целите си.

— А ако дойдат? — попита генералът.

— Господин генерал — казах аз, като си позволих да го прекъсна. — Ако желаете, аз ще остана тук известно време, за да почакам. А ако дойдат, аз ще прескоча до форта, за да ви уведомя.

Едва ли бих могъл да направя по-приемливо предложение. Веднага го приеха и двамата професионални герои си тръгнаха и ме оставиха сам.

Не след дълго аз вече съжалявах за своето прибързано великодушие. Генералът и пълномощникът едва ли бяха достигнали форта, когато внезапно виковете на боя секнаха и чух победоносния вик на семинолите „каха-куин“! Аз още чувах дивите звуци, когато шестима тъмнокожи мъже изскочиха от храстите и ме обградиха. Въпреки оскъдната светлина на звездите виждах лъскащи остриета, пушки, пистолети и томаховки. Оръжията се намираха наблизо и не можех да ги сбъркам със светулките, които бляскаха наоколо. Освен това до ушите ми достигаше и звъntenето на стомана.

Нападателята действаша мълчаливо, може би защото се намираха много наблизо до форта, а моите виковете бяха скоро заглушени от удар, който ме повали на земята. Аз загубих съзнание.

[1] В армията на Съединените щати тези две офицерски длъжности са съвсем разграничени: интендантът се занимава с жилищата, облеклото, въоръжението и екипировката, докато закупчикът се занимава с изхранването. Б.авт. ↑

ГЛАВА LXIII

ИНДИАНСКО ПРАВОСЪДИЕ

Скоро дойдох на себе си. Индианците бяха все още наоколо, но не се държаха така заплашително, както преди да ме повалят. Напротив, те проявяваха съчувствие към мене. Един от тях бе поставил главата ми на коляното си, а друг се опитваше да спре кръвта, която шуртеше от раната на сляпото ми око. Останалите стояха наоколо и ме гледаха загрижено.

Държанието им ме изненада. Не мислех, че имат други намерения, освен да ме убият. Всъщност, когато се строполих от удара на томаховката и загубих съзнание, бях под впечатление, че съм смъртно ранен. Такова усещане не е рядкост у хора, които внезапно са загубили съзнание от удар.

Изпитах приятното чувство, че живея, че не съм тежко ранен и че хората, които ме заобикалят, нямат намерение да ми навредят. Те си говореха тихо, разглеждаха раната ми и явно бяха доволни, че не са ме убили.

— Ранихме те, но не е опасно — ми каза един от тях на родния си език. — Аз те ударих, халуук! Тъмно беше, приятелю на Изгряващото слънце, не те познахме. Мислехме, че си Ятика-клуко^[1]. Неговата кръв искахме да пролеем. Очаквахме да го намерим тук. Той е бил тука. Къде отиде?

Посочих към форта.

— Халуук! — възкликнаха неколцина от индианците разочаровани. После се събраха настрана и започнаха да разговарят тихо.

— Не се страхувай — каза първият, като отново застава при мене. — Приятелю на Изгряващото слънце, няма да ти навредим повече. Но ти трябва да дойдеш с нас при вождовете. Те не са далеч. Ела!

Отново се изправих на крака и може би, ако бях направил отчаян опит, щях да избягам. Но този опит може би щеше да ми струва втори

удар, дори и живота. Освен това учтивото държание на индианците ме успокои. Където и да ме водеха, чувствах, че няма защо да се страхувам. Съгласих се без колебание да ги последвам.

Червенокожите се наредиха в индианска нишка, поставиха ме в средата на редицата и тръгнахме през гората. Въпреки тъмнината ние лесно следвахме пътеката, по която бе поел водачът, и за известно време вървахме бързо. Забелязах, че се движим към мястото, откъдето преди долиташе шумът на битката. Но сега беше тихо. Борбата явно беше свършила. Дори победителите вече не надаваха своето „каха-куин“.

Бяхме минали една миля, когато луната изгря. Гората не бе много гъста и аз ясно можех да разгледам индианците, които ме бяха пленили. Между тях познах един-двама, които бях виждал на съвета. Това бяха бойци от племето микосоки, привърженици на Оцеола. От това заключих, че той е един от вождовете, при които ме водеха.

Предположението ми излезе вярно. Скоро пътеката ни изведе на открито място сред гората, където се бяха събрали около стотина индианци. Малко настрана от тях стоеше по-малобройна група; тя се състоеше от вождове. Сред тях видях Оцеола.

На земята пред мене се откриваше необикновена кървава гледка. Наоколо лежаха трупове с пресни рани, от които течеше кръв. Някои от мъртъвците лежаха така, както ги бе заварил смъртта — паднали по гръб, с очи изцъклени срещу луната. Ножът за скалпиране бе свършил работата си. По черепите на труповете личаха белезникави петна с тъмночервени нишки. Това показваше, че е махната окосмената покривка на главите им. Индианците крачеха насам-натам с прясно одрани скалпове в ръце. Някои бяха закачили скалповете на дулата на пушките си.

Нямаше нищо тайнствено в това, което видях. Всичко ми бе ясно. Убитите мъже бяха от предателските племена — привърженици на Луста Хаджо и Оматла.

Вождовете, както бе уговорено с пълномощника, бяха тръгнали от форт Брук, придружени от специална охрана. Намеренията им бяха станали известни на патриотите; те ги проследили, нападнали ги по пътя и след кратка битка ги разгромили. Повечето от тях бяха загинали в борбата. Малцина бяха успели да избягат заедно с Луста Хаджо, а

други, между които и самият Оматла, бяха паднали в плен — смъртта ги бе пощадила, за да умрат при по-тържествени обстоятелства.

Видях пленниците — те бяха вързани за няколко дървета наблизко. Сред тях познах водача им, когото правителственият пълномощник Томпсън бе благоволил да провъзгласи за „крал на семинолите“. Хората наоколо не се отнасяха с голямо почитание към „негово величество“. Мнозина се навъртаха наоколо и явно личеше, че са готови да станат цареубийци и да отнемат живота му без много церемонии. Възпираха ги вождовете, които бяха против насилия — те бяха решили да съдят Оматла според законите и обичаите на своя народ.

Когато пристигнахме, съдът бе започнал. Вождовете се съвещаваха.

Един от индианците, които ме бяха пленили, съобщи за нашето пристигане. Забелязах, че когато той свърши да говори, сред вождовете се разнесе шепот на разочарование. Не бях аз пленникът, когото очакваха. Не ми обърнаха никакво внимание. Оставиха ме свободен; имах възможност да наблюдавам какво вършат.

Съветът, който съдеше пленения вожд, скоро свърши. Предателството на Оматла им бе добре известно; нямаше какво да разискват надълго: разбира се, той бе намерен за виновен и осъден да заплати с живота си. Присъдата бе произнесена в присъствието на всички. Предателят трябваше да умре.

Възникна и един друг въпрос. Кой ще бъде палачът?

Имаше мнозина доброволци да изпълнят присъдата — да отнемеш живота на предател според разбиранията на индианците е благородно дело. Лесно щеше да се намери палач.

Мнозина изявиха желание, но съветът не прие услугите им. Това бе въпрос, който трябваше да разрешат с гласуване.

Гласуваха незабавно. Всички знаеха за клетвата на Оцеола. Затова неговите привърженици настояваха той да отмъсти. Единодушно го избраха да изпълни присъдата. Оцеола прие.

С нож в ръка той се приближи към вързания пленник, който трепереше. Всички се събраха, за да видят съдбоносния удар. Подтикван от някакво жестоко любопитство, аз не можах да се стърпя и се приближих заедно с останалите.

Стояхме сред мъртва тишина, очаквайки всеки миг да видим как ножът ще потъне в сърцето на престъпника.

Видяхме издигнатата ръка и удара, но не видяхме рана — нямаше кръв! Ножът разреза ремъците, които обвързваха пленника и Оматла бе освободен.

Чу се шепот на неодобрение. Какво искаше да каже Оцеола? Да не би да имаше намерение да остави Оматла да избяга? Да остави да избяга предателят, осъден от съвета на вождовете, от целия народ?

Но скоро разбрахме, че той няма такива намерения.

— Оматла — каза Оцеола, като погледна сурово противника си. — По-рано те смятах за смел мъж, почитан от племето си и от целия народ на семинолите. Белите те подкупиха. Направиха те предател на своята страна и на нашата кауза. Въпреки това ти няма да умреш като куче. Ще те убия не по такъв начин. Отвращавам се от мисълта да убия безпомощен и невъоръжен човек. Ще се бием честно и хората ще видят, че правдата ще възтържествува. Върнете му оръжието. Да се защитава, ако може.

Неочакваното предложение бе посрещнато с известно неодобрение. Мнозина, възмутени от предателството на Оматла и все още възбудени от неотдавнашната битка, биха го заклали, както бе вързан. Но те разбраха, че Оцеола ще постъпи, както бе решил, и не му оказаха съпротива.

Един от бойците излезе напред и подаде оръжието си на осъдения вожд. Даде му само томаховката и ножа си — Оцеола щеше да се бие със същите оръжия.

След това тълпата мълчаливо се отдръпна и противниците останаха сами в центъра.

Борбата бе колкото кратка, толкова и кървава.

Още с първия си замах Оцеола изби брадвата от ръката на противника си и миг след това с друг удар повали Оматла на земята. За миг победителят се наведе над падналия противник с гол нож, чието острие лъскаше на лунната светлина. Когато се изправи, стоманата бе загубила блясъка си. Тя бе потъмняла от червена кръв.

Оцеола удържа клетвата си. Той бе промушил сърцето на предателя. Оматла бе мъртъв.

По-късно белите нарекоха тази постъпка на Оцеола убийство. Но това не е вярно. Това не бе убийство, както не бе убийство и смъртта

на Чарлз, на Калигула, на Тарквини^[2] и на стотици други тирани, които са подтискали или предавали родината си. Общественото мнение в такива случаи не е справедливо. То се определя от предразсъдъците на времето и се мени, както хамелеонът мени цветовете си. Лицемерие, срамна непоследователност! Убиец е само онзи, който убива с престъпна цел. Оцеола не бе убиец.

Намирах се в необикновено положение. Вождовете все още не бяха обърнали внимание на присъствието ми. Аз изпитвах опасения въпреки вниманието от страна на хората, които ме доведоха. Страхувах се да не би членовете на съвета, възбудени от това, което се бе случило и бидейки във война с нас, да ми отредят съдба, подобна на съдбата на Оматла. Затова с неспокойство очаквах да благоволят да ми обърнат внимание. Не мина дълго време и страховете ми се разсеяха. Веднага щом свърши с Оматла, Оцеола се приближи и приятелски ми подаде ръка, която аз бях щастлив да приема също така приятелски.

Той изказа съжаление, че неговите хора са ме ранили и пленили. Обясни грешката, после повика един от своите хора и му нареди да ме заведе обратно във форта. Нямах желание да оставам повече на зловещото място. Сбогувах се с вожда и последвах водача по пътеката.

Близко до езерото индианецът ме остави. Прибрах се зад портите на форта без други приключения.

---

[1] Ятика-клуко — красноречивият оратор: правителственият пълномощник. Б.авт. ↑

[2] Карл I (1625–1649) — езекутиран по време на английската буржоазна революция. Калигула Кай Цезар — римски император, жесток тиранин, убит от заговорници (41 г. пр. н. е.) Тарквини Горди — последният цар на Рим (534–509 г. пр. н. е.) — изпратен в изгнание след установяване на републиканската власт. Б.пр. ↑

ГЛАВА LXIV

БАНКЕТ СЪС ЗЛОПОЛУЧЕН КРАЙ

Тъй като служебният дълг ми повеляваше, направих доклад за сцената, на която неволно бях станал свидетел. Той предизвика оживление във форта. Веднага изпратиха един отряд на местопроизшествието, на който бях назначен за водач.

Това беше истинска глупост. Търсенето се оказа безрезултатно, нещо, което всеки можеше да предвиди. Разбира се, намерихме мястото и трупите, с които вълците бяха пирували, но не открихме жив индианец. Дори не можахме да открием по коя пътека са се оттеглили. Отрядът се състоеше от неколкостотин души — всъщност почти целия гарнизон на форта. Ако бяхме по-малко на брой, по всяка вероятност щяхме да се натъкнем на неприятеля.

Смъртта на Оматла бе най-сериозното произшествие до този миг; във всеки случай с най-важни последствия. Оматла бе провъзгласен за крал от белите. Убивайки го, индианците показаха презрението си към властта, която го бе короновала, а така също и решението си да се противопоставят на всички подобни вмешателства. Оматла бе под прякото покровителство на белите вождове, обезпечен с обещание, а така също и с договор. Затова неговото убийство представляваше удар срещу покровителите му. Правителството трябваше да отмъсти за смъртта му.

Но произшествието имаше по-голямо значение за индианците, особено за хората на Оматла. Ужасени от примера и уплашени от възможността за подобни отмъщения, насочени срещу тях, мнозина от племето на Оматла — помощник-вождове и бойци, изоставиха съюзниците си и се присъединиха към патриотите. Други племена, които досега се колебаеха, подтиквани от същите съображения заявиха, че са съгласни с волята на целия народ и вдигнаха оръжие, без повече да се колебаят.

Смъртта на Оматла бе не само сурово наказание, но и отличен политически ход от страна на враждебно настроените индианци. Този

ход потвърждаваше големите способности на човека, който го бе замислил и изпълнил.

Оцеола се бе заклел да отмъсти и Оматла бе първата му жертва. Скоро падна и втората. Не мина дълго време и трагичната смърт на предателя бе затъмнена от друго, още по-вълнуващо и значително събитие. Едно от главните действащи лица в тази драма изчезна от сцената.

Като се върнахме във форта, се установи, че припасите бързо намаляват. Наличните не можеха да изхранят такава голяма войска част — дълго време щеше да мине, преди във форт Кинг да пристигнат нови припаси. Щяхме да станем жертва на обичайната непредвидливост на правителствата, непривикнали на военни действия. Дажбите станаха толкова малки, че почти гладувахме. По всичко изглеждаше, че скоро и това няма да имаме и че ни очаква едва ли не гладна смърт.

Положението беше критично. Точно тогава главнокомандващият се прояви като голям патриот. Освен високия си военен пост генерал Клинч бе също и гражданин на Флорида — едър собственик и плантатор. Богатата му плантация се намираше недалеч от форт Кинг. Стотици акри царевица зрееше по неговата земя. Без да се бави, генералът отреди царевицата да бъде разделена на войниците. Но вместо да прекарат припасите при войските, направиха тъкмо обратното — войските бяха откарани при храната, която трябваше да бъде обрана, преди да се изяде. По такъв начин четири пети от войската, която и без това не беше многобройна, бе изтеглена от форта, оставяйки зад себе си доста слаб гарнизон. На плантацията построиха набързо ново укрепление, наречено форт Дрейн.

Явиха се злонамерени хора, които подмятаха, че в този случай добрият генерал бил подтикван не само от патриотизъм. Разправяха, че „чичо Сам“ — познат като платежоспособен и щедър купувач, бил поканен да плати доста добра цена за царевицата на генерала. Освен това, докато армията лагеруваше на плантацията му, той нямаше защо да се страхува от нападение на индианците. Може би това бяха само подмятания на шегаджиите от лагера.

Аз не получих заповед да тръгна за плантацията. Генералът не ме обичаше и затова вече не бях офицер от щаба му. Службата ми ме

задържа във форт Кинг, където остана и правителственият пълномощник.

Ден след ден спокойно минаха няколко седмици. Редките посещения, които правехме на лагера Дрейн, разнообразяваха скучния ни гарнизонен живот. Но те бяха много редки. Фортът бе толкова отслабен, че ние не биваше да се отдалечаваме много от него — индианците бяха на бойна нога. Открихме следи край поста, които показваха, че те са идвали наблизко до форта. Човек не може да отиде на лов или на разходка до близката гора — единствените развлечения за служещите в крайграничните войски — без да се изложи на опасност.

Забелязах, че в този период пълномощникът бе много предпазлив, когато излизаше или се прибираще. Той рядко напускаше укреплението и никога не отиваше по-далеч от постовете. Винаги когато отправяше поглед към гората или към далечната савана, по лицето му минаваше сянка на безпокойство, сякаш се опасяваше от нещо. Това бе след смъртта на предателя-вожд. Пълномощникът бе чул клетвата на Оцеола да убие Оматла. Може би бе разбрал, че клетвата се отнасяше и до него. Може би го мъчеше някакво предчувствие.

Дойде Коледа. По това време хората навсякъде се веселят — сред ледените планини на Севера, по топлите равнини на тропика, на палубата на корабите, сред стените на укрепленията, та дори и в затвора. Крайграничният пост не прави изключение от общото правило. И форт Кинг стана място на дълги празненства. Войниците бяха освободени от занятията и само постовете изпълняваха службата си. Коледа мина наистина весело с помощта на храната, която успяха да намерят и с подкрепата на изобилни дажби „мононгахела“^[1].

Търговците, които пътуват с американските армии, са обикновено преуспяващи авантюристи. Разточителните офицери, които купуват с пари или на кредит, често по време на празниците са техни другари и желани събеседници. Такъв бе и търговецът от форт Кинг.

На един от тези празнични дни търговецът бе устроил богата вечеря, каквато никой във форта не можеше да даде. Офицерите бяха поканени; правителственият пълномощник бе почетният гост.

Банкетът се състоя в дома на търговеца, който, както споменах, се намиреше извън укреплението, на неколкостотин ярда от него, близо

до гората. Вечерята бе свършила и повечето от офицерите се бяха върнали във форта, където имаха намерение да продължат да пият и да пушат. Пълномощникът с пет-шестима други офицери и цивилни гости бе останал, за да се наслади на още една-две чаши вино под гостоприемния покрив на дома, където беше вечерял.

Аз бях между онези, които се прибраха във форта.

Едва бяхме се настанили по местата си, когато ни изненада остър пукот. Ясно бе, че стреляха пушки. В същия миг се чу див вик, който лесно можеше да бъде различен от виковете на цивилизованите хора — бойният вик на индианците.

Нямаше нужда да ни съобщават какво означава тази врява. Врагът се намираше наблизко. Стори ми се, че е нападнат самият форт.

Втурнахме се навън, като всеки от нас се въоръжи с каквото му попадна под ръка.

Но не фортът бе нападнат. Като погледнахме зад оградата, видяхме, че къщата на търговеца бе обградена от група индианци в пълно бойно облекло — нашарени и украсени с пера. Те се движеха бързо, притичваха от място на място, размахвайки оръжието си и крещяха своето „йо-хо-ехи“.

От време на време се чуваха случайни изстрели, когато злокобните пушки на нападателите се насочваха към някоя жертва, която се опитваше да избяга. Портите на форта стояха широко отворени и войниците, които се разхождаха навън, се втурнаха в укреплението с виковете на ужас.

Къщата на търговеца бе извън обсега на нашите мускети. Постовете и неколцина други, които по една случайност имаха пушки, дадоха няколко изстрела, но куршумите им не достигнаха индианците.

Артилеристите бързо изтичаха до топовете, но установиха, че конюшните — няколко солидни дървени къщи, се намираха точно на реда на къщата на търговеца и предпазваха врага от техния огън.

Внезапно виковете престанаха. Тъмните фигури на индианците се оттеглиха към гората.

Няколко секунди по-късно те се скриха сред дърветата — изчезвайки сякаш магически от погледите ни.

Офицерът, който командваше форта — човек с нерешителен характер, събра гарнизона и се осмели да го поведе на поход. Но не

отидохме по-далеч от къщата на търговеца, където видяхме ужасна гледка.

Търговецът, двама млади офицери, няколко войници и цивилни лежах мъртви на пода: всеки един от тях имаше по няколко рани.

От всички най-много биеше на очи трупът на правителствения пълномощник. Той лежеше по гръб. Лицето му бе покрито със съсирена кръв, а униформата му бе разкъсана и окървавена. В тялото му бяха изстреляни шестнадесет куршума. В лявата част на гърдите му имаше друга, по-ужасна рана, нанесена с нож, чието острие бе пронизало сърцето му.

И сам можех да се досетя кой бе нанесъл тази рана, дори без разказа на един жив очевидец. Една негърка — готвачка, която се бе потулила зад шкафа, сега излезе от скривалището си. Тя бе видяла всичко и познаваше Оцеола. Той ръководел нападението и последен напуснал полесражението. Негърката го видяла да нанася последния удар, преди да си тръгне — без съмнение, за да изпълни клетвата, която бе дал.

След кратко съвещание се реши да ги преследваме, което бе извършено с голяма предпазливост, но както и по-рано, преследването се оказа безплодно. Не можахме да открием следите на неприятеля.

---

[1] Мононгахела — вид уиски. Б.пр. ↑

ГЛАВА LXV

РАЗГРОМЪТ НА ОТРЯДА НА ДЕЙД

Тъжният край на коледните празненства бе помрачен още повече от слуховете, които скоро достигнаха до форт Кинг. Става въпрос за събитието, което после стана известно под названието „разгромът на Дейд“.

Новината бе донесена от един индианец, пратеник на приятелски настроените племена. Тя бе толкова неочаквана, че отначало я приехме с възгласи на недоверие.

Другите индиански куриери обаче, които непрестанно пристигаха, потвърждаваха съобщението от първия пратеник, докато цялата история, колкото и невероятна да изглеждаше, бе приета като истина. Тя бе вярна във всичките си романтични и кървави подробности. Този път войната бе започнала сериозно. Нейното начало бе съвсем необикновено както по своя характер, така и с кървавите си последствия.

Предполагам, че историята на тази битка ще бъде донякъде интересна за читателя и затова ще я предам.

Още в началото на моя разказ споменах, че в армията на Съединените щати имаше един офицер, който твърдеше, че „може да премине през целия резерват на семинолите, охраняван само от един ефрейтор“. Този офицер бе майор Дейд.

Скоро на майор Дейд се удаде да докаже своята военна смелост, макар и охраняван не само от един ефрейтор. Резултатът от неговия опит бе трагичен и представляваше тъжно различие с хвалбите, които той така лекомислено бе изрекъл.

Необходимо е да кажем няколко думи за местността, за да разберем по-добре как се случи злощастното произшествие.

На западния бряг на полуострова Флорида се намира заливът Тампа, наричан от испанците Еспириту Санто. На брега на залива се издигаше форт Брук — укрепено място, подобно на форт Кинг. Той се намирал на около деветдесет мили южно от нас. Това бе една от

военните крепости, изградени по границата на индианския резерват — седалище на войски, хранилище на провизии, а така също и склад на храни, които пристигат от пристанищата на мексиканския залив.

В момента на избухването на враждебните действия там бяха настанени около двеста войника — главно артилериисти и малък отряд пехотинци.

Скоро след безплодните съвещания във форт Кинг генерал Клинч нареди на тези войски или на част от тях да се отправят към нас и да се присъединят към главната армия.

В изпълнение на заповедта сто войника с необходимия брой офицери потеглиха към форт Кинг. Майор Дейд командуваше отряда.

Те бяха поели от форт Брук на Бъдни вечер 1835 година с висок дух, надявайки се, че могат да срещнат индианския неприятел и в битка да спечелят лаври. Блазнала ги мисълта, че това ще е първата битка в тази война и спечелвайки я, те ще си спечелят име и слава. Те изобщо не се съмнявали в своята победа, а мисълта за поражение и наум не им идвала.

Знамената гордо се развявали, барабаните весело гърмели, ехтели топовните салюти и овациите на другарите, които оставили във форта, когато затръбили за тръгване и отрядът се отправил в поход. Съдбоносен поход, от който му било писано никога да не се върне!

Точно седем дни по-късно — на 31 декември — пред портата на форт Кинг се появи човек, който лазеше по ръце и крака. От изпокъсаните му дрехи едва личеше, че е облечен в униформата на войник, редник от отряда на Дейд. Дрехите му, напоени от водата на потоци изцапани от калта на мочурища, бяха покрити с прах и обагрени с кръв. Войникът бе тежко ранен на пет места — в дясното рамо, в дясното бедро, близко до слепоочието, в лявата ръка и в гърба. Той бе блед, изтощен, измършавял като скелет. Другарите му едва го познаха, когато съобщи със слаб, треперещ глас, че е „редникът Кларк от втора артилерийска дружина“.

Скоро след това редниците Спраг и Томас се появиха в същото състояние. Това, което те разказаха, съвпаднаше със сведенията, които донесе Кларк: командата на майор Дейд била нападната от индианци, разбита и унищожена до човек. От целия отряд, който неотдавна бе напуснал форта с дързост и вяра в своята сила и с надежда, че скоро ще се покрие със слава, те били единствените, останали живи.

Разказът им от край до край бе верен. Другарите им — на брой 106 души — бяха загинали по бреговете на Амазура. Вместо лаври бяха намерили надгробни кипариси.

Тримата оцелели участници в похода били повалени на бойното поле и индианците ги взели за убити. Те се престорили на мъртви и покъсно успели с пълзене да напуснат мястото на боя и да се върнат във форта. По-голямата част от пътя си Кларк бе изминал, влачейки се по ръце и колене, изминавайки така 60 мили със скорост една миля на час.

ГЛАВА LXVI

БОЙНОТО ПОЛЕ

Разгромяването на отряда на Дейд нямаше равно на себе си в историята на индианската война. Нито една друга подобна битка не бе толкова съдбоносна за белите, които участваха в нея. В този случай те бяха напълно унищожени — двама от тримата ранени войника, които бяха оцелели, скоро след това умряха от раните си.

При това индианците не са били по-многобройни. Но те са проявили по-голяма хитрост и по-голямо познаване на военната тактика.

Отрядът на майор Дейд бил нападнат скоро след като прекосили река Амазура^[1]. Нападението било извършено на място, сравнително открито — рядка борова гора — така че индианците всъщност не са имали по-изгодни позиции. Нито пък е доказано да са били значително по-многочислени от унищожената войска — численото им превъзходство е било незначително, не повече от едно към две. Във военните действия срещу индианците белите смятаха това съотношение за благоприятно.

Мнозина от индианците се появили на полесражението на коне, но те останали далеч от обсега на пушките и само пешеходците взели участие в действията. Всъщност те извоювали победата толкова бързо, че не станало нужда конниците да нападнат. Първият залп бил така смъртоносен, че хората на Дейд били напълно объркани — те не могли да се оттеглят, защото били обградени от индианските конници, които преграждали пътя им за бягство.

Дейд и повечето от офицерите паднали още при първия залп. Оцелелите нямали друг избор, освен да се бият. Опитали се да направят прикритие, като изсекли дърветата и ги наредили в триъгълник, но непрестанният огън на индианските пушки не им позволил да довършат работата си — те не успели да издигнат стените дори до височината на гърдите си. Оцелелите след първата атака се оттеглили зад несигурното прикритие и там падали един след друг под

точния огън на врага. Скоро и последният войник паднал безжизнен. Битката свършила.

Когато по-късно нашите войски посетиха мястото на боя, намериха оградения триъгълник пълен с мъртъвци, натрупани един върху друг, така както са падали и издъхвали — напреко, един до друг, във всички възможни положения.

По-късно мнозина разправяха, че индианците измъчвали нечовешки ранените и ужасно обезобразявали мъртвите, което не е вярно. Като изключим тримата, които избягаха, не е имало ранени, които индианците да измъчват. Колкото до обезобразяването, имаше един-два случая, но сега се знае, че е било дело на избягали негри, които си отмъщавали за лични обиди.

Няколко трупа се оказаха скалпирани, но знае се, че това е стар индиански военен обичай. Понякога дори и белите, освирепели от битката, вършат същото.

Аз бях един от хората, които по-късно посетиха бойното поле, където извършихме инспекция по нареждане на главнокомандващия и нашият официален доклад е най-достоверен документ за държането на победителите. Той гласи следното:

„Майор Дейд и неговият отряд са били унищожени сутринта на 28 декември на около четири мили от лагера, където са прекарвали предишната нощ. Те са се движели в походна колона, когато под прикритието на високата трева и малки палмови дръвчета многоброен враг ги нападнал. Завързала се ожесточена ръкопашна схватка с приклади, ножове и байонети. При втората си атака индианците използвали против нашия отряд мускетите, които взели от мъртвите и ранените. Кръстосан огън покосил редиците на артилеристите. Врагът пленил оръдията — индианците начупили лафетите и ги изгорили, а самите оръдия блъснали в едно езеро. В боя участвали и много негри. Индианците не взели никакви скалпове. Затова пък негрите със сатанинска жестокост промушили гърлата на всички онези, чиито викове и стенания показвали, че още живеят.“

Друг официален доклад гласи:

„Приближихме се към бойното поле откъм тила. Нашият авангард беше отминал мястото, без да спре, когато командващият офицер и щабът му се натъкнаха на най-ужасната сцена, която човек може да си представи. Най-напред видяхме няколко пръснати счупени

сандъци за боеприпаси, след това кола с мъртви волове, които сякаш бяха заспали в ярема си. Малко надясно се виждаха два коня. После се приближихме до едно набързо построено укрепление, изградено от отсечени дървета, наредени във формата на триъгълник. В триъгълника по северната и западната страна имаше тридесет трупа, от които бяха останали само скелети; част от дрехите на убитите стояха все още по скелетите. Някои бяха паднали върху мъртвите си другари, но повечето от тях лежаха близо до дървените трупи с глави, обърнати към прикритието, над което са стреляли. Телата им лежаха успоредно едно на друго, в странен порядък. Явно са били застреляни на поста си и индианците не са ги пипали, а само са взели скалповете им, което, някои разправят, било направено от техните съюзници — негрите. Лесно разпознахме всички офицери. Някои все още носеха пръстените си и иглите на връзките си. В джобовете им намерихме пари. Погребяхме осем офицера и деветдесет и осем войника.

Следва да отбележим, че атаката е била извършена не в хомък, а в рядка гора. Индианците са се скрили сред малките палми и тревата.“

От този доклад личеше, че индианците са се били не с грабителска цел и не подтиквани от жестока отмъстителност. Те са се ръководели от по-висши и чисти подбуди — те са защитавали Родината си, семейните си огнища и домове.

Предимството на индианците над войската на майор Дейд се състоеше в това, че те умело използвали тактиката на изненадата и засадата. Майор Дейд без съмнение бе смел човек, но не притежаваше качествата на водач, особено на водач, който трябва да се бие с такъв враг. Той, както повечето офицери, бе просто книжен специалист, комуто липсва способността на големите пълководци да се приспособяват към условията. Дейд водил отряда като на парад, изложил го на опасност и по този начин станал причина за неговото унищожение.

Но ако на командира на белите в тази злополучна битка липсвало военно умение, то водачът на индианците е притежавал достатъчно. Скоро се узна, че човекът, който изработил плана за засадата, и който довел кървавия замисъл до успешен край, е младият вожд на Червените пръчки — Оцеола.

Той не е могъл да остане на мястото, за да се наслаждава на победата си. Същата вечер във форт Кинг, на четиридесет мили от

мястото, където бе разгромен отрядът на Дейд, верен на клетвата, Оцеола бе отмъстил на правителствения пълномощник.

---

[1] Амазура — или Ойтлаучи, както я наричат семинолите.
Б.авт. ↑

ГЛАВА LXVII

БИТКАТА ПРИ ОЙТЛАКУЧИ

Убийството на пълномощника налагаше незабавно отмъщение. Веднага след това няколко бързи куриери бяха изпратени по различни пътища до лагера Дрейн. Някои от тях попаднаха в ръцете на неприятеля, но останалите стигнаха невредими и съобщиха за случилото се.

Рано на следната сутрин армия от повече хиляда войника бе на крак и напредваше към Амазура. Целта на експедицията бе да нанесе удар на семействата на враждебно настроените индианци, на техните бащи, майки, жени, сестри и деца, чието скривалище сред големите непроходими мочурища бе станало известно на генерала. Намерението ни бе да ги пленим, ако е възможно, и да ги задържим като заложници, докато заставим бойците да се предадат. Заедно с всички други, които можеха да бъдат отделени от форта, аз получих заповедта незабавно. От разговорите, които се водеха наоколо, скоро узнах какво е настроението на войниците. Те и не мислеха да вземат пленници. Бяха разярени след случката във форта, а след като научиха това, което бяха нарекли „разгромяването на Дейд“, започнаха да се готвят за свирепо отмъщение. Аз бях сигурен, че те нямаше да пощадят никого, нямаше да пленяват, а щяха да избиват и старци, и младежи, и жени, и деца.

Свят ми се завиваше, като си помислих каква кървава баня се готвеше. Казвам, готвеше се, тъй като всички тайно се надяваха, че точно така ще стане. Скривалището на злощастните семейства бе открито. Имаше хора — индианци-предатели, които ни водеха точно към мястото. Нямаше какво да ни попречи да стигнем дотам.

Очаквахме, че ще ги изненадаме. Имахме сведения, че бойците или поне по-голяма част от тях бяха тръгнали на далечен поход и нямаше вероятност да ги срещнем. Щяхме да се хвърлим върху гнездото в отсъствие на орела. С такива намерения армията се придвижваше безшумно, по тайни пътеки.

Предидшия ден нашата експедиция би изглеждала просто едно забавление, без никакви опасности. Но новината за поражението на Дейд бе оказала като че ли магическо въздействие върху духа на войниците и бе предизвикала не само ярост, но и уплаха. Чак сега те започнаха да чувстват нещо като уважение към врага, примесено може би с малко страх. Ако не друго, индианците поне знаеха как да убиват.

Това чувство се засилваше все повече от новите подробности за кървавата битка, които научавахме от куриерите, преминали през бойното поле. Затова не без мрачно предчувствие войниците навлизаха в страната на неприятеля. И най-самонадеяните доброволци яздеха мълчаливо, без да напускат строя.

Към пладне доближихме бреговете на Амазура. За да стигнем „непроходимото мочурище“, както наричаха огромната мрежа от мочури и лагуни, трябваше да пресечем реката. Индианците, които ни водеха, бяха обещали на генерала, че лесно ще намерим брод, но те бяха сбъркали. Не успяхме да преминем реката. На мястото, където пристигнахме, реката течеше широка, черна и дълбока, твърде дълбока дори и за конете ни.

Дали водачите не бяха изменници, които ни заблуждаваха? Наистина започнахме да се съмняваме. Но не, не беше вероятно. Наистина те бяха индианци, но също така бяха доказали своята вяроност към белите. Освен това бяха хора, зле поставени пред партията на патриотите — бяха обречени на смърт от сънародниците си. Поражението ни щеше да означава гибел за тях.

По-късно се разбра, че не е било предателство. Чисто и просто те бяха сбъркали пътя.

За нас тази грешка се оказа щастлива случайност. Ако водачите не бяха сбъркали пътя, вероятно с армията на генерал Клинч щеше да се повтори в още по-голям размер трагедията на майор Дейд и неговите войници.

Ако бяхме достигнали истинския брод на около две мили надолу по течението, щяхме да попаднем в засадата на врага, умело организирана от същия млад вожд, който така добре владееше тактиката на горския бой. Слуховете, че бойците са отишли на далечна експедиция, бяха само примамка, начало на редица стратегически маневри, замислени от Оцеола.

В този миг индианците се намираха на мястото, където щяхме да бъдем и ние, ако водачите не бяха сбъркали. Врагът бе завардил брода от двете страни. Бойците лежаха скрити като змии в тревата, готови да скочат веднага, щом се опитаме да прекосим реката. Истинско щастие бе за Клинч и армията му, че нашите водачи показаха толкова малко умение.

Генералът действаше, без да му е известно колко близко се намира опасността, иначе може би щеше да постъпи по друг начин. Но при тези обстоятелства той нареди да спрем. Състоя се кратко съвещание, на което се реши да пресечем реката на това място. Намерихме няколко стари лодки и индиански кану. Те щяха да улеснят преминаването на пехотата, докато кавалеристите трябваше да преплуват реката на коне. Скоро сковаха салове и преминаването на реката започна. Маневрата бе осъществена доста умело и за по-малко от час половината от войската бе на другия бряг.

Аз бях между първите, които преминаха, но не се радвах на успехите в предприетия поход. Подтискаше ме мисълта, че вероятно скоро щяха да ми заповядат да участвам в клането на беззащитни хора, на жени и деца. А такива бяха намеренията на хората около мене. С чувство на облекчение, почти на радост, чух дивия боен вик, който се разнесе сред дърветата — добре познатото ни „йо-хо-ехи“ на семинолите.

Заедно с виковете екнаха изстрели от пушки и мускети. Куршумите свистяха във въздуха и кършеха клоните на околните дървета, което по казваше, че сме нападнати от значителни неприятелски сили.

След като преминахме реката, ние бяхме спазили предпазните мерки и бяхме заели здрави позиции сред големите дървета, които растяха наблизко. Затова първите куршуми на индианците не нанесоха твърде смъртоносни поражения. Все пак неколцина паднаха. Онези, които бяха на открито, се намираха все още в опасност.

Нашите войски отвърнаха с огън. Индианците повториха залпа и от ново войниците им отвърнаха — ту с непрекъснат дъжд от куршуми, ту със случайни, единични изстрели. От време на време неприятелят прекратяваше огъня.

Дълго време и двете страни не претърпяха сериозни загуби. Но ясно бе, че под прикритието на храстите индианците си подготвяха

позиции, които имаха предимства пред нашите. Всъщност те ни обкръжаваха. От друга страна, нашите войници не се осмеляваха да се помръднат от мястото, където бяха слезли на сушата, преди да дойдат подкрепления от другия бряг. После възнамеряхме да напреднем и в ръкопашен бой да изгоним индианците от позициите им.

Войските от другата страна продължаваха да преминават реката. До този миг те използваха прикритието на нашия огън, но сега индианците възприеха тактиката, която заплашваше да сложи край на преминаването на реката, като ни подложи на унищожителен огън.

Точно под нашите позиции тясна ивица земя се вдаваше навътре в реката и образуваше малък полуостров — пясъчна наслойка, образувана от водовъртежа край другия бряг. Полуостровчето бе пониско от брега на реката. По него не растяха дървета освен в единия му край, където се образуваше нещо като остров, по-висок от самия полуостров.

На този остров имаше гъста горичка от вечнозелени дървета, палми, дъбове и магнолии.

Разумно щеше да бъде да заемем горичката веднага щом пресякохме реката, но генералът не бе съобразил това. А индианците го забелязаха и преди да вземем мерки да ги спрем, група бойци се втурнаха по провлака и завладяха горичката.

Те бяха малцина — ние ясно ги видяхме, когато притичаха по провлака, но без съмнение бяха избрани хора, опитни стрелци. Всеки техен изстрел носеше смърт.

Напрежението се увеличи до краен предел. По другите участъци на боя схватката се водеше при по-равни условия, тъй като и двете страни се биеха под прикритието на дърветата и понасяха малки щети. Групата на островчето убиваше повече от нашите войници, отколкото всички останали неприятели.

Нямахме никакъв друг избор, освен да ги изместим от горичката, като ги изгоним с щиковете си — изглежда такава бе и намерението на главнокомандващия.

Това беше отчаяно решение. Който и да се приближеше по сушата, щеше да попадне под огъня на скрития враг и трябваше да напредва с огромна опасност за живота си.

За моя изненада натовариха мене с тази задача. Защо именно мене, не зная. Едва ли в битката досега бях проявил някаква смелост

или разпаленост. Генералът лично ми заповяда и трябваше незабавно да се подчиня. Без голямо желание аз се подготвих да изпълня заповедта.

Потеглих към полуострова с група стрелци, малко повече на брой от врага, когато щяхме да нападнем при такива неизгодни за нас условия.

Чувствах се, като че ли отивам към смъртта и бях убеден, че повечето от хората, които ме следваха, бяха жертва на същото предчувствие. Независимо от тези чувства не можехме да се върнем. Очите на цялата армия бяха отправени към нас. Трябваше да вървим напред — да победим или да паднем.

След няколко секунди стигнахме на острова и с бързи крачки се отправихме към горичката. Надявахме се, че индианците няма да забележат приближаването ни и ще успеем да се нахвърлим върху тях, преди да ни усетят.

Празни надежди! Враговете бдяха. Те бяха забелязали маневрата ни още от самото начало. Бяха се обърнали с лице към нас и ни очакваха със заредени пушки.

Без да знаем за опасността, ние напредвахме; намирахме се на около двадесет ярда от шубрака, когато сред дърветата внезапно избухна син дим и червени пламъци. Чух виковете и стенанията на войниците, които падаха един до друг зад мене. Обърнах се. Видях, че всички бяха проснати на земята мъртви или умиращи.

В същия миг до ушите ми достигна глас откъм горичката:

— Върни се, Рандолф, върни се! Този знак на гърдите ти спаси живота, но моите смелчаги са разярени и кръвта им е разгорещена от борбата. Недей предизвиква гнева им. Върви си, върви!

ГЛАВА LXVIII

ПОБЕДА, КОЯТО СВЪРШВА С ОТСТЪПЛЕНИЕ

Не видях човека, който ми извика, тъй като бе съвсем скрит зад гъста плетеница от листа. Не бе необходимо да го видя, за да разбера кой е. Веднага щом чух гласа, го познах. Говореше Оцеола.

Не мога нито да опиша чувствата си в този миг, нито да кажа как точно постъпих. В главата ми бе бъркотия — аз бях обзет от недоумение и страх.

Спомням си, че отново се обърнах с лице към хората, които ме следваха. Видях, че не всички бяха мъртви. Някои все още лежаха там, където бяха паднали, присвити или проснати в различни положения — неподвижни, без съмнение — безжизнени. Някои се движеха. Техните викове за помощ показваха, че животът им не бе угаснал още.

За моя радост забелязах, че неколцина се бяха изправили и тичаха или лазеха бързо назад. Имаше и други, които се влачеха по ръце и колене.

Стрелбата от храстите не преставаше. Докато се колебаех какво да предприема, видях, че един или двама се отпуснаха на тревата, покосени от злокобните куршуми, които като дъжд се изсипваха около мене.

Сред ранените, паднали в краката ми, имаше един млад човек, когото добре познавах. Изглежда бе ранен в двата крака и не можеше да се помръдне от мястото си. Виковете му за помощ бяха първото нещо, което сложи край на моята нерешителност. Спомних си, че този младеж ми бе направил някаква услуга.

Почти несъзнателно се наведох, грабнах го през кръста, повдигнах го и започнах да го влача.

Забързах по провлака, колкото ми позволяваха силите и не спрях, докато не се намерих извън обсега на индианския огън. Там ме посрещна група войници, изпратени да прикриват отстъплението ни.

Оставих в техни ръце ранения си другар и бързо се отправих да направя нерадостния си рапорт на главнокомандващия.

Нямаше нужда да разказвам какво се бе случило. Те бяха наблюдавали схватката и вестта за поражението ни се бе разнесла по целия отряд.

Генералът не каза нито дума. Без да чака обяснения, той ми заповяда да се отправя към друга част на бойното поле.

Всички стоварваха вината върху него, върху проявената непредвидливост, когато беше заповядал толкова рисковано нападение, и то с малко сили. Колкото за мене, аз си бях спечелил славата на смел ръководител, но как се случи единствен да се върна незасегнат от смъртоносния огън, бе загадка, която реших да не разяснявам.

Битката продължи около час. Откъслечни престрелки се водеха сред мочурища и дървета, без някоя от страните да спечели значително предимство. И двете страни държаха позициите си, като индианците запазиха благоприятното за тях разположение в горите, които ни заобикаляха. Да се оттеглим от нашите позиции би означавало гибел за целия отряд, тъй като няхаме друга възможност за отстъпление, освен да преминем обратно реката под смъртоносния огън на противника.

А да задържим позициите си изглеждаше не по-малко губелно. Не можехме да направим нищо друго, освен да стоим на едно място, тъй като всъщност бяхме обградени на брега на реката. Напразно се опитвахме да прогоним индианците от храстите. Първият ни опит претърпя пълен неуспех. Вторият опит да си пробием път щеше да бъде още по-опасен. Да останем на същите позиции също бе опасно. Нашите части бяха тръгнали от базите си с оскъдни провизии. Дажбите ни бяха почти изчерпани, бяхме застрашени от глад. Вече чувствахме неговите пристъпи и с всеки изминат час положението ни се влошаваше.

Сега окончателно се убедихме, че сме обкръжени. В полукръг около нас под прикритието на дърветата се тълпяха индианците, образувайки по този начин нападателна линия, устойчива като укрепен окоп. Не можехме да пробием тази линия, без да дадем големи жертви.

Разбрахме също, че броят на нашите неприятели расте ежечасно. Особен възглас, който старите ветерани от битките с индианците добре разбираха и който се чуваше от време на време, показваше, че

пристигат подкрепления на врага. Страхувахме се, че техният брой вече значително надвишаваше нашия и че скоро щяха да ни пометат. Мрачни чувства ни обхванаха.

По време на схватките забелязахме, че много от индианците бяха въоръжени с пушки и мускети. Видяхме неколцина в униформи и военни амуниции. А един от тях, явно вожд, бе облечен още по-необикновено. На рамото му, подобно на испанска мантия от времето на конкистадорите, висеше голямо копринено знаме. Ясно личаха белите и червени линии със сините звезди в ъгъла. Всички го видяхме и всички познахме в необикновеното наметало, показано по такъв предизвикателен начин, любимото знаме на нашата страна. Знамето, мускетите и пушките, униформите и мунициите бяха трофеите от бойното поле, където бе паднал Дейд.

Въпреки че нашите войници гледаха тези предмети с горчивина и възмущение, техният гняв бе безсилен. Часът за отмъщение за трагичната гибел на другарите им не бе дошъл.

Имаше голяма вероятност и ние да споделим съдбата им, ако останем на това място. Някой предложи план за отстъпление и генералът не се поколеба да се възползва от него. Това бе щастлива идея на един офицер-доброволец — стар воин от походите на Хикъри, добре запознат с индианската военна тактика.

По негов съвет частите, които още не бяха прекосили реката — т.е. доброволците, предприеха лъжлива маневра. Престориха се, че ще преминат реката на едно място нагоре по течението. Тактиката се оказа сполучлива. Ако такова прекосяване на реката се осъществеше, врагът щеше да се намери между два огъня и така щеше да се сложи край на обсадата. Но както казах, това беше само военна хитрост, която сполучи. Индианците се излъгаха и се втурнаха масово по брега, за да предотвратят опита за прекосяване на реката. Обсадните ни сили се възползваха от временното им отсъствие и редовните войски успяха да се прехвърлят на „безопасния бряг“. Хитрият враг бе предпазлив и не ни последва. Така свърши битката при Ойтлакучи.

В набързо свикания съвет нямаше две различни мнения какво да предприемем. Предложението да се върнем във форт Кинг бе прието с необикновено единодушие. Без да губим време, ние тръгнахме на път и необезпокоявани, пристигнахме във форта.

ГЛАВА LXIX

ВТОРА БИТКА В МОЧУРИЩЕТО

След томи поход в духа на армията се забеляза основна промяна. Вече не се чуваха хвалби. Сега желанието на войниците да потеглят срещу врага не бе така силно. Никой не желаше втори поход през Ойтлакучи и мочурищата щяха да останат непречистени до пристигането на подкрепления. Доброволците бяха обезкуражени, уморени от кампанията и поизплашени от смелата и неочаквана съпротива. Врагът, когото доскоро презираха и чието поведение бе породило силни чувства на раздразнение и желание за отмъщение, сега си бе спечелил уважение.

Битката при Ойтлакучи бе струвала на американската армия около стотина войници. Смятаха, че загубите на семинолите са много по-големи, но никой не можеше да даде сигурни доказателства. Всичко бе само „предположение“. Никой не бе видял колко неприятели са убити. Обясняваха това с твърдението, че по време на битката индианците отнасяли убитите и ранените от полесражението.

Колко често се появява подобно нелепо твърдение в съобщенията на победоносни и победели генерали. Обикновено това е обяснението, когато се установи, че на бойното поле има твърде малко неприятелски трупове. Самата възможност за прибиране на убитите показва, че или битката не е била тежка, или че другарските чувства са били много силни, по-силни, отколкото е присъщо на човешката природа. С моя боен опит мога да заявя, че не съм виждал нито едно мъртво тяло на другар или неприятел да бъде вдигнато от мястото, гдето е паднало, докато ехтят изстрели.

Без съмнение някои от нашите врагове са паднали в битката при Ойтлакучи, но техните загуби бяха по-малки от загубите на нашата войска. Самият аз имах възможност да наблюдавам и мога да се закълна, че не съм видял дори един убит индианец. Не срещнах и друг човек, който не би се закълел в същото.

Въпреки това историците са отбелязали битката като голяма „победа“. Докладът на главнокомандващия, който все още се пази в архивите, е рядък образец за военната литература. В доклада могат да се намерят имената на почти всички офицери, взели участие в битката, всеки един от тях обрисован като неповторим герой. Рядък паметник на суета и самохвалство!

Ако говорим истината, трябва да кажем, че червенокожите ни напердашиха добре. Обезсърчението на участниците в този поход се равняваше само на техния безсилен гняв.

Вече не гледаха на Клинч като на изтъкнат боец, макар да го смятаха за добър генерал, „приятел на войниците“, както го наричаха историците. Славата му беше минала, Ако Оцеола имаше зъб на Клинч, той имаше пълно основание да е доволен от това, което бе извършил, и да остави стария ветеран на мира. Макар и жив, генералът бе мъртъв за славата.

Сега се появи нов главнокомандващ и надеждите за победа се съживиха отново. Новият генерал се наричаше Гейнз, още един от „ветераните“, назначен по старшинство. Правителството не беше издало специална заповед за назначението му, тъй като Флорида бе част от неговата военна област и той сам си бе предложил услугите да води войната.

Също като предшественика си, Гейнз очакваше богата жетва от лаври и също като предшественика си той пожъна разочарование. Съдбата му отреди кипарисов венец.

Нашата армия, подсилена с войски от Луизиана и от други щати, бе незабавно поставена в действие и отново се отправи на поход към мочурищата.

Достигнахме бреговете на Амазура, но не успяхме да преминем зловещата река — зловещна и за славата ни, и за нашия живот. Този път индианците я преплаваха.

Червените воители ни нападнаха почти на същото място, гдето бе станала предишната битка, но този път отсам реката. След неколкочасова ожесточена схватка ние се видяхме принудени да скрием гордите си батальони зад островърхите греди на едно укрепление. Там останахме обсадени в продължение на девет дни, без да се осмелим да се покажем извън дървената ограда. Над нас надвисна опасността от гладна смърт. Гладът вече ни измъчваше и ако

не бяха конете, които доскоро яздехме и с чието месо с готовност се хранехме, половината от армията на лагера „Изард“ щеше да загине от глад.

Навременното пристигане на значително подкрепление, изпратено на помощ начело с генерал Клинч, който все още командваше бригадата си, ни спаси от гибел. Идвайки направо от форт Кинг, нашият предишен генерал бе успял да се приближи към врага в тил и изненадвайки нашите обсадители, той ни избави от опасното положение.

Денят на нашето спасение бе ознаменуван от забележително събитие — подписването на необикновено примирие.

Рано сутринта, преди да се съмне, чухме висок далечен глас:

— Хей там! Ало.

Гласът идваше откъм неприятеля. Бяхме обградени и не можеше да бъде другояче, но нещо във вика породя надеждата, че бригадата на Клинч е пристигнала. Викът се повтори и пие му отговорихме. Но надеждата за спасение се изпари, когато познахме, че гръмкият глас принадлежи на черния вожд Абрам — бившия преводач на съвета.

— Какво искаш? — бе въпросът, който зададох по нареждане на главнокомандувачия.

— Преговори — бе краткият отговор.

— С каква цел?

— Искаме да прекратим войната.

Предложението бе толкова приятно, колкото и неочаквано. Какво ли означава? Дали индианците също гладуваха и бяха уморени от враждебните действия. Това бе доста вероятно. Иначе какви други причини можеха да ги карат да желаят да прекъснат войната така внезапно? Те все още не бяха разгромени, а напротив, бяха победили във всички досегашни битки.

Но можеше да има и други причини. Всеки миг очаквахме пристигането на Клинч. Куриери бяха достигнали до лагера да кажат, че бригадата е наблизо. С такова подкрепление щяхме да бъдем достатъчно силни не само да преодолеем обсадата, но и да нападнем индианците и да ги сразим. Може би те също знаеха, че Клинч се приближава, и бързаха да постигнат споразумение преди пристигането му.

Така изтълкува главнокомандващият предложението за „преговори“. Сега той се надяваше, че ще успее да нанесе решителния удар. Страхуваше се само, че неприятелят може да се оттегли, преди Клинч да се добере до полесражението. Примирието щеше да забави индианците и затова без колебание съобщи на далечния парламентър, че преговорите са добре дошли.

Уредена бе среща на парламентъри от двете страни, която щеше да се състои на разсъмване — трима индианци и трима от нашия лагер.

Пред укреплението се простираше малка поляна. На неколкостотин ярда по-назад започваше гората. Веднага щом се пукна зората, видяхме трима мъже да се появяват измежду дърветата и да се приближават към откритото място. Бяха индиански вождове, облечени в национални костюми — представители на противника. Познахме и тримата — Абрам, Коа Хаджо и Оцеола.

Те спряха един до друг с лице към ограденото място, извън обсега на мускетите.

Тримата офицери, които можеха да говорят езика на семинолите, бяха изпратени да се срещнат с тях. Аз бях един от офицерите.

Няколко секунди по-късно се намирахме лице с лице с враждебните вождове.

ГЛАВА LXX

ПРЕГОВОРИТЕ

Преди да заговорим, ние си стиснахме ръце най-приятелски — поне привидно. Оцеола топло стисна моята ръка и ми каза със странна усмивка:

— Ах, Рандолф, приятелите понякога се срещат и във война, като и в мир.

Знаех какво иска да каже младият вожд, но можах да му отговоря само с многозначителен поглед, пълен с благодарност.

Видяхме да се приближава от лагера свръзка, изпратена със съобщение от генерала. В същия миг откъм гората се появи индианец, който вървеше толкова бързо, колкото и свръзката, и пристигна при нас едновременно с него.

Индианците бяха взели мерки да има равенство в броя на пратениците.

Преговорите започнаха веднага щом свръзката ни прошепна съобщението на генерала.

От страна на индианците говори Абрам на своя развален английски. Останалите просто показваха съгласието си, като кимаха с глава или казваха „хо“, докато несъгласието си изразяваха с отрицателния възглас „кори“.

— Искате ли вие, бледолики, да сключим мир — рязко запитва негърът.

— При какви условия — попита водачът на нашата група.

— Условията са следните: да сложите оръжие и да спрете войната. Вашите войници да се върнат и да стоят във форта. Ние, индианците, да се върнем зад Ойтлакучи и отсега нататък да направим голямата река граница между нас завинаги. Ние обещаваме да живеем в мир и приятелски отношения с всички бели съседи. Това имаме да кажем.

— Братя — отвърна водачът на нашата група. — Страхувам се, че тези условия няма да бъдат приети от белия генерал, нито от нашия

велик баща — президента. Упълномощен съм да ви съобщя, че главнокомандващият не може да приеме никакви други условия освен безусловно подчинение и незабавно обещание да се преселите.

— Кори, кори. Никога! — гордо възкликнаха Коа Хаджо и Оцеола в един дъх и с решителност, от която личеше, че нямат намерение да се предават.

— А защо ние да се подчиним? — попита черният учудено. — Ние не сме победени. Ние вас побеждаваме във всяка битка. Ние ви пердашихме вече веднъж, два, три пъти. Пердашим ви, дявол го взел, и хубаво ви изтребваме. Защо да се подчиним? Ние сме дошли тук да предложим, а не да молим условия.

— Не е от голямо значение какво се е случило досега — отговори нашият офицер. — Ние сме много по-силни от вас и в края на краищата ще ви победим.

Отново двамата вожда едновременно извикаха:

— Кори!

— Може би вие, белите, правите грешка за нашата сила. Не сме толкова слаби, колкото мислите, дявол да го вземе, не. Ние ще покажем нашата сила.

Като каза това, негърът се обърна въпросително към другарите си, сякаш да поиска съгласието им за някакво предложение.

Изглежда и двамата се съгласиха с готовност, защото Оцеола, който сега пое водачеството на тяхната група, се обърна с лице към гората, като едновременно нададе някакъв висок необикновен вик. Ехото на неговия глас не бе престанало да трепти във въздуха, когато вечнозелената гора се раздвижи по цялото си протежение. Следващия миг на поляната се появиха редици от мургави бойци. Те направиха няколко крачки напред, а после се спряха в безупречен военен ред. От мястото, където стояхме, ние лесно можехме да ги преброим.

— Пребройте червените бойци! — извика Оцеола победоносно. — Пребройте ги и узнайте силата на вашия враг!

Докато казваше тези думи, на устните му играеше подигравателна усмивка. Няколко минути той ни гледа мълчаливо.

— Е — продължи Оцеола, посочвайки още веднъж своите воини. — Тези смелчаги — те са хиляда и петстотин — изглеждат ли ви гладни или унили? Не! Те са готови да продължат войната, докато и кръвта на последния, залее нашата родна земя. Ако трябва да загинат,

ще загинат тук, във Флорида, родното им място, върху гробовете на бащите си. Вдигнахме оръжие, защото ни онеправдахте и защото искате да ни изгоните. Отмъстихме за неправдата. Убихме мнозина от вашите хора и сме доволни от отмъщението си. Не желаем повече да убиваме. Но колкото се отнася до изселването, не сме изменили мнението си и никога няма да го изменим. Правим ви справедливо предложение. Приемете го и войната ще спре тозчас. Отхвърлете го и още кръв ще бъде пролята. Кълна се във Великия дух, че реки от кръв ще се лят. Кръвта на нашите бледолики врагове ще обагри многократно червените пръти на нашите домове. Мир или война? Избирайте вие!

Когато Оцеола спря да говори, той махна с ръка към тъмнокожите бойци край гората и те изчезнаха зад дърветата бързо, безшумно, почти тайнствено.

Нашият отговор на разпалената реч на младия вожд бе внезапно прекъснат от изстрели на мускети, които долитаха зад индианските редици. Изстрелите следваха бързо един след друг, придружени от далечни викове, бодри възгласи на хора, които навлизат в бой.

— Аха! Измама! — извикаха вождовете едновременно. — Бледолики лъжци, ще съжالياвате за измяната! — И без да чакат отговор, тримата се втурнаха с всички сили към гората.

Ние се върнахме в лагера, там също бяха чули гърмежите. Бяха разбрали, че се приближава бригадата на Клинч, която бе нападнала крайните постове на индианците в тил. Заварихме войниците строени в бойни редици, готови да напуснат укреплението. След няколко минути бе издадена заповед и армията тръгна в бърз марш в двете посоки — вляво и вдясно от брега на реката.

Веднага щом армията се разгърна в бойна редица, ние се впуснахме напред. Нашите бойци изгаряха от желание за отмъщение. Обсадени в продължение на дни, изгладнели и унижени, сега пред тях се откриваше възможност да възвърнат славата си. Те бяха решили да накажат дивия неприятел. Как можеха да избягат индианците, когато по предварителна уговорка между генералите откъм тила бързо ги обграждаше армия, а друга напредваше по фронта. Трябваше да се бият. Най-после щяха да бъдат победени.

Така вярваха всички — и офицери, и войници. Самият главнокомандващ бе в отлично настроение. Стратегическият му план

бе успял. Врагът бе обкръжен, бе попаднал в капан. Генералът предвкушаваше голяма победа. Жетва от лаври.

Марширувахме напред. Сега до нас долитаха само единични и случайни изстрели. Не чувахме добре познатия боен вик на индианците. Продължавахме да напредваме. Превзехме хомъците с пристъп, но в сенчестите им листаци не намерихме врага.

Предположихме, че индианците са още по-напред, между нашите редици и бригадата на Клинч. Не беше възможно да са се оттеглили и избягали.

Не! Ето ги от другата страна на поляната. Те точно излизат от гората. Идват към нас, ще се бият! Сега напред. Ето... огън...

Но стой! Тези униформи с бели колани, с фуражки и кавалерийски саби не са индиански! Не, това не е врагът! Това са нашите приятели — войниците от бригадата на Клинч.

За щастие и те ни познаха, иначе щяхме да се избием едни други.

ГЛАВА LXXI

ТАЙНСТВЕНОТО ИЗЧЕЗВАНЕ НА ЕДНА АРМИЯ

Двете части на армията се срещнаха и след кратко съвещание на командирите продължиха да търсят врага. Минаха часове, но не можахме да намерим нито един индианец.

Оцеола бе извършил стратегически ход, нечуван в анализите на войната. Той бе измъкнал хиляда и петстотин бойци под носа на две напълно обградили го армии, всяка една от тях равна на неговата по брой — без да остави нито един човек на полесражението. Сякаш по магически начин индианската армия, която преди малко видяхме в безупречни бойни редици, се беше разпръснала на хиляди части, беше се стопила.

Врагът си беше отишъл, но ние не знаехме къде. Разочарованите генерали поведоха войниците си обратно към форт Кинг.

„Разпръскването“ на индианската армия, както, разбира се, го нарекоха, също влезе в хрониките като „победа“. Това обаче бе победа, която уби бедния стар Гейнз или поне неговата военна слава и той с радост се отказа от командването, което бе поел с такова голямо желание.

Сега командването пое трети генерал — генерал Скот — офицер с по-голям авторитет от двамата си предшественици. Една рана, получена във войните против Англия, която му бе спечелила слава, високият му чин, твърде умното му политическо въжеиграчество и най-вече свободният му превод на френската „Тактическа система“ с претенции за авторство бяха създали на генерал Скот добро име сред американската общественост. Той успя да запази това място в продължение на двадесет години^[1]. Човек, който е измислил такава военна система, можеше да бъде само голям воин — така разсъждаваха сънародниците му. Разбира се, очакваха чудеса от новия главнокомандващ. Той даваше големи обещания. Вярваха, че ще се

справи с диваците по съвсем друг начин и че скоро ще сложи край на унизителната война.

Всички се радваха, че генерал Скот бе назначен за главнокомандващ. Започнаха приготовления в много по-широк мащаб, отколкото при предшестващите командири. Броят на войниците бе удвоен, почти утроен. Снабдиха ни изобилно с провизии, преди изтъкнатият генерал да благоволи да стъпи на бойното поле. Най-после той пристигна и военните действия започнаха.

Няма да разправам подробно за тази кампания. Няма достатъчно важни подробности, за да бъдат отбелязани, или достатъчно интересни случки, за да бъдат разказани. Кампанията просто се състоеше от редица мъчителни походи, ръководени с блясъка и реда на военен парад. Армията бе разделена на три части, бомбастично наречени „ляво крило“, „дясно крило“ и „център“. Така разделени, те щяха да се приближат към непроходимото мочурище на Ойтлакучи — отново това зловещо мочурище — от три различни посоки: откъм форт Кинг, откъм форт Брук и откъм Сен Джонс. Щом пристигнеше до голямото мочурище, всяко крило трябваше да даде сигнал на другите, а след това трите крила заедно щяха да напреднат в разгърнат строй към сърцето на семинолската крепост.

Тази безсмислена маневра бе осъществена и свърши, както можеше да се очаква, с пълен неуспех. По време на похода не видяхме индианско лице. Намерихме няколко от лагерите им и нищо повече. Опитните индиански бойци бяха чули сигналните оръдейни гърмежи и добре бяха разбрали значението им. Сигналите им бяха доставили данни за разположението на врага, те леко се бяха измъкнали от „крилата“.

Може би най-необикновената, ако не и най-важната случка през време на кампанията за малко щеше да ми струва живота. Макар че не си струва да разказвам с всички подробности, заслужава да я спомена като пример за рядък случай на „изоставяне“.

Докато напредвахме към мочурището с централната армия, на великия пълководец му хрумна да остави на брега на Амазура отряд, който той нарече „наблюдателен пост“. Това бе отряд, съставен от четиридесет войници, повечето от тях доброволци от Суони и необходимия брой офицери, между които бях и аз. Заповядаха ни да се укрепим на мястото и да останем там, докато ни сменят. Кога щеше да

стане това, беше неясно даже и за човека, който бе издал заповедта. Генералът издаде заповедта и начело на „центъра“, продължи похода, като ни предостави на собствената ни съдба. Всички участници в нашата малка група съзнаваха добре опасното положение, в което бяхме поставени, и веднага се заеха да го облекчат, доколкото е възможно. Изсякохме дърветата, издигнахме правоъгълно укрепление, изкопахме кладенец и се оградихме със здрава ограда.

За щастие врагът не ни откри близо седмица, след като войската се придвижи напред, иначе сигурно щяхме да загинем до един. По всяка вероятност индианците бяха следвали „централната армия“ и за известно време се бяха отдалечили от нас.

На шестия ден обаче те се появиха и ни поканиха да се предадем. Отказахме и поведохме бой. В продължение на цели петдесет дни отбивахме техните атаки! Неколцина от войниците ни бяха убити или ранени. Сред тях бе и смелият ни командир Холемън, който падна от куршум, преминал през процепите на оградата. Бяха ни оставили провизии за две седмици. Тридесет дни се поддържахме със сурова царевича, вода и с няколко шепи жельди, които успяхме да наберем от дърветата в ограденото място.

Устояхме петдесет дни и все пак никакъв главнокомандващ, никаква армия не дойде да ни смени. През цялото време на тежката обсада не получихме вест от армията, не видяхме лице на бял човек, колкото и да се вирахме. Решихме, че са ни изоставили, забравили.

И наистина точно такъв беше случаят. В желанието си да избяга от Флорида генерал Скот бе забравил да смени отряда на „наблюдателния пост“. Другите, смятайки, че отдавна сме загинали, не направили никакъв опит да изпратят помощ. Гладната смърт се изпречваше пред очите ни, докато най-сетне смелият стар ловец Хикмън намери начин да се промъкне през редовете на обсадителите и да съобщи за положението ни на „приятелите у дома“.

Неговият разказ причинил голямо възбуждение в армията. Изпратиха отряд да ни помогне, който успя да разпръсне врага и да ни освободи от обсадата.

Така свърши „походът на Скот“, а с него и командването му във Флорида. Цялата работа бе фарс и само щастливата случайност спаси Скот от присмех и срам. Той бе получил заповед да поеме ръководството на друга „индианска война“, която бе избухнала в

югозападната част на Съединените щати. Това послужи на объркания генерал като подходящо извинение да се оттегли от Страната на цветята.

Писано бе Флорида да си остане страна на тъжни възпоминания за американските генерали. Не по-малко от седем генерала бяха бити един след друг във войната със семинолите, предвождани от техните хитри вождове, които владееха индианското военно изкуство. Но аз нямам за цел да описвам подробно нашите военни неуспехи и нещастия. След оттеглянето на генерал Скот аз самият не останах в главната армия. Съдбата ме отведе към по-романтичните странични пътеки на войната — пътеките на „малката война“ — и само за нея мога да пиша. Затова трябва да се разделя с ролята си на летописец на големи исторически събития.

---

[1] Цялата политическа и военна кариера на Скот беше серия от грешки. Ръководената от него кампания в Мексико бе под всякаква критика. Неговите безбройни грешки щяха да доведат до съдбоносни последици, ако не бяха неутрализирани от благоразумието на по-нисши офицери и неудържимата смелост на войниците. Битката при Молино дел Рей, примирието на Санта Ана са военни грешки, недостойни дори за начинаещ кадет. Позволявам си да твърдя, че всяка битка под негово командване бе чисто и просто безредно сблъскване и резултатите зависеха просто от случая или по-скоро от отчаяната смелост на войската от едната страна и на срамната липса на смелост на противниковите войски. Б.авт. ↑

ГЛАВА LXXII

СЪСТОЯНИЕТО НА ЧЕРНИЯ ДЖЕЙК

От укреплението на „наблюдателния пост“ избягахме с лодки до устието на реката и оттам до Сен Марк. Тук доброволците се пръснаха по домовете си, тъй като срокът за службата им бе изтекъл, Отидоха си, така както се бяха събрали — поединично или па малки групи от по трима-четирима.

В една от тези групи бях аз, старият Хикмън, един друг ловец и моят верен ординарец.

Джейк вече не бе предишният „Черен Джейк“. Тъжна промяна бе настъпила във външния му вид. Скулите му бяха изпъкнали, а бузите — хлътнали. Очите му бяха потънали дълбоко в орбитите си, а изоставената му коса висеше над слепите очи на гъсти дребни къдри. Кожата му бе изсъхнала и бе загубила своя хубав блясък на абанос. По нея явно личаха бръчки.

Бедният негър бе прекарал зле в обсадената крепост. Трите седмици истински глад бяха оставили отпечатък върху външния му вид.

Гладът обаче не бе успял да промени характера па Джейк. През цялото време той запази веселото си настроение и лекият му хумор често ме изтръгваше от мрачните ми мисли. Докато гризеше царевичните кочани и поглъщаше сухите зърна с помощта на кратуна студена вода, той се отдаваше на сладки мечти за „качамак и свинско“, с които щял да се натъпче, когато съдбата го върнела в „старата плантация“. Приятните мечти за бъдещето му помагаха по-лесно да понесе лишенията на настоящето, тъй като предвкушването също доставя радост. А сега, когато отново бяхме свободни и пътувахме към дома, когато мечтите щяха скоро да станат действителност, Джейк не можеше да удържи радостта си. Той непрекъснато бърбеше. Усмивката не слизаше от лицето му и откриваше два реда бели зъби. Кожата му сякаш започна бързо да възстановява своята тъмна маслена лъскавина.

Джейк бе душата на нашата група, докато се влачехме уморени из пътя. Веселите му шегички развеселяваха сериозния стар ловец и от време на време го караха да се смее гръмогласно.

Аз рядко споделях тяхното весело настроение, освен когато шегите на моя помощник ставаха неудържими. Духът ми бе обхванат от мрачни чувства, причината за които не можех да си обясня.

Не трябваше да бъде така. Трябваше да съм щастлив, че се връщам у дома и пак ще видя хората, които са ми скъпи. Щастлив бях, когато се освободихме от обкръжената крепост. Това беше естествено — избавих се от опасност, от почти неминуема смърт. Радостта ми не трая дълго.

Мина и си отиде. А сега, когато приближавах родния дом, тъмни сенки витаеха в душата ми. Измъчваше ме предчувствие, че не всичко е в ред. Не можех по никакъв начин да си обясня това чувство, тъй като не бях чул никакви лоши новини. Всъщност не бях чувал нищо за дома или за приятели близо два месеца. По време на дългата обсада до нас не достигаха никакви писма. В Сен Марк научихме много малко новини за поселищата на Суони. Връщяхме се, без да знаем какво е станало по време на нашето отсъствие, ако изобщо е станало нещо, което трябваше да научим.

Такава неизвестност можеше да причини несигурност, съмнения и страх. Но тя не бе единствената причина, която пораждаше предчувствията ми. Те се кореняха другаде. Може би спомените за внезапното ми тръгване, неопределеното положение, в което оставих семейството си, сцената на раздялата, която сега ясно си припомних, спомените за Рингоулд, за злите намерения на този лукав злодей — може би всичко това допринасяше за страховете, които ме измъчваха. Два месеца бе дълго време. Много неща могат да се случат за два месеца, даже и в тесния семеен кръг. Дълго време бе изминало, откакто бяха съобщили, че съм загинал от ръцете на индианския неприятел. У дома, както и всички, които ме знаеха, смятаха, че съм умрял. Това съобщение може би е имало лоши последствия. Дали сестра ми още държеше на думата си, която така решително ми даде в часа на раздялата? Дали, като се върна у дома, ще намеря моята любима сестра все още неомъжена? Дали се е поддала на увещанията на майка ми и е станала съпруга на онзи долен подлец?

Такива мисли ме вълнуваха и нищо чудно, че не бях в радостно настроение. Другарите ми забелязаха моята унилоост, и грубовато, но добродушно се опитваха да ме развеселят. Не успяха обаче да ми предадат веселото си настроение. Не можех да махна товара от сърцето си. Колкото и да се опитвах, подтискаше ме предчувствието, че не всичко е в ред.

Уви! Предчувствието излезе вярно. Не, не вярно, а нещо по-лошо се беше случило, по-лошо от най-лошите ми опасения, по-лошо даже и от това, от което най-много се страхувах. Новините, които ме очакваха, не бяха за сватба, а за смърт — за смъртта на майка ми, и за нещо по-лошо от смърт — ужасното съмнение за съдбата на сестра ми. Преди да се приберем у дома, един пратеник ни посрещна и ми съобщи ужасната новина.

Индианците нападнали поселището или по-точно моята плантация, тъй като нашествието им спряло там. Майка ми паднала под ножа на диваците. Също и чичо ми. А сестра ми?... Нея отвлекли!

Не останах да слушам повече, забих шпори в хълбоците на измършавелия кон и се втурнах напред в галоп, сякаш внезапно обзет от безумие.

ГЛАВА LXXIII

СТРАШНА ГЛЕДКА

Препусках лудо и скоро стигнах до границата на нашата плантация. Без да спра коня, за да си отдъхне, аз продължих да препускам по най-прекия път към дома. Това не бе главният път, а пътеката сред дърветата, която тук-таме бе препречена с пръти. Конят ми бе смело животно и лесно ги прескачаше.

Срещнах един човек, който идваше откъм къщата — един от нашите бели съседи. Той сякаш искаше да ми говори, без съмнение да ми разкаже за нещастieto. Не спрях да го слушам. Научил бях достатъчно. Сега исках да видя всичко с очите си.

Познавах всички завои по пътеката. Знаех мястото, откъдето ще видя къщата.

Достигнах това място и погледнах. Милостиви Боже! Не се виждаше никаква къща!

Смутен спрях коня. Напругнах очи, но напразно — нямаше къща.

Дали не бях сбъркал пътеката, или гледах в погрешна посока? Не! Не! Там се издигаше гигантско дърво-лале, откъдето пътеката излизаше на открито. Оттук започваше саваната. От другата страна бяха нивята с индиго и царевица. Зад тях растеше мрачният храсталак на хомъка. Но зад него нямаше нищо, което можех да разпозная.

Сякаш целият пейзаж бе променен. Ярките бели стени, зелените капаци, радостната гледка на дома, която често съм съзерцавал от същото това място, когато съм се връщал гладен и уморен от лов, вече не се виждаха. Навесите, негърските колиби, кантората, даже оградата бяха изчезнали. Към небето се издигаха гъсти облаци от дим, те засенчваха слънцето, което се виждаше през тях като червен диск. Небето се мръщеше.

От това, което бях научил, аз знаех вече каква гледка ще видя. Тя не ми причини нова болка. Повече от това не можех да страдам. Отново пришпорих коня си и с галоп прекосих полята към мястото на разрухата.

Когато се приближих, забелязах хора, които се движеха сред дима. Те бяха петдесет или сто на брой. В движенията им не личеше възбуждение. Всъщност движеха се само неколцина и то съвсем бавно, което показваше, че не вършат нищо. Останалите стояха на групи, отпуснати — явно наблюдаваха огъня. Те не правеха никакви опити да изгасят пламъците, които се виждаха през дима. Други, повечето от тях на коне, се суетяха насам-нататък. Те се опитваха да хванат някой кон или добиче, които, избягали от изгорелите обори, препускаха из полята, като цвилеха или мучеха.

На човек можеше да му се стори, че точно тези хора са причинили пожара. За миг и през моята глава премина такава мисъл. Пратеникът ми бе казал, че нападението бе станало същата сутрин при изгрев. Това бе последното нещо, което научих от него, преди да препусна насам.

Още бе рано. Едва бе изминал час от изгрев слънце — бяхме пътували през нощта, за да избегнем палещите лъчи. Дали диваците не бяха още тук. Това индианци ли са? Предположението изглеждаше доста вероятно. В неясната светлина и сред пушека хората, които преследваха добитъка, сякаш имаха намерение да го отвлекат.

Но на мене ми казаха, че индианците са си отишли. Как иначе можеха да знаят подробностите — за смъртта на майка ми, за отвличането на бедната ми сестра. Ако диваците са били все още на мястото, как са могли да установят тези факти? Може би са си отишли и са се върнали да съберат плячката и да запалят сградите. Такива мисли минаваха през главата ми сега.

Но аз не спрях. И не помислих дори да задържа коня. Юздите бяха отпуснати. С две ръце бях сграбчил пушката си.

Желанието за мъст ме подлудяваше. Даже и да бях сигурен, че тъмните фигури пред мене са на убийците, бях решил да се втурна сред тях и да загина върху трупа на някой дивак.

Не бях сам. Негърът ме следваше по петите, а наблизко подир него чувах тропота от конете на ловците.

С галоп стигнахме мястото, откъдето се издигаше димът. Разбрах, че съм се излъгал. Това не бяха индианци или врагове, а приятели, които приветстваха приближаването ни не с думи или викове, а с многозначително съчувствено мълчание. Спрях до огъня и слязох от коня. Около мене се събраха мъже. В погледите им се четяха

дълбоки чувства. Те мълчаха — никой не продума. Виждаха, че няма какво да ми разказват.

Аз заговорих пръв. С дрезгав шептящ глас попитах: „Къде?“ Разбраха въпроса ми — бяха го очаквали. Един от тях ме хвана за ръка и кротко ме поведе от другата страна на огъня. Нищо не каза, а само посочи към хомъка. Вървах до него, бе да се съпротивявам. Когато се приближих до езерото, видях по-голямата група хора. Те седяха в кръг с лица, обърнати навътре, с очи, сведени към земята. Знаех, че тя е там.

Когато се приближихме, хората повдигнаха глави и изведнъж кръгът се отвори. Човекът, който ме държеше за ръка, ме поведе безмълвно и аз се намерих помежду им. Пред мене бе трупът на майка ми.

До нея лежеше мъртвото тяло на чичо ми, а от другата страна няколко негри — верни роби, които бяха паднали в защита на господаря и господарката си.

Бедната ми майка — застреляна, прободена с нож, скалпирана. Бяха я обезобразили. Макар и да го очаквах, гледката ме потресе.

Бедната ми майка! Тези изцъклени очи никога вече няма да ми се усмихват, тези устни никога вече няма да ми говорят нежни думи или да ме укоряват.

Повече не можех да задържам чувствата си. Задушиха ме ридания. Паднах на земята, обгърнах трупа с ръце и целунах студените безмълвни устни на жената, която ми бе дала живот.

ГЛАВА LXXIV ПО СЛЕДИТЕ

Мъката ми бе безкрайна. Бях отчаян. Спомените за случайните минути на студенина от страна на майка ми и по-специално споменът за последната раздяла правеха мъката ми още по-остра. Ако бяхме се разделили с топли чувства, с нежното доверие от предишните години, щях по-лесно да понеса загубата. Но не! Последните й думи към мене бяха пълни с упрек, почти с гняв и споменът за тях сега тровеше мислите ми. Щях да дам целия свят, ако тя можеше да чуе една дума само, да узнае, че й прощавам от сърце.

Бедната ми майка — всичко й бе простено. Грешките й бяха малки и дребни. Не ги помнех. Твърде големите й амбиции бяха единственият й грях — грях почти общ за хората от нейното положение, но аз вече не си го спомнях. Помнех само нейните добродетели — помнех само, че тя бе моя майка. Никога до този миг не съм знаел колко много я обичам.

Не бе време да се отдавам на мъката си. Къде е сестра ми? Скочих на крака и яростно зададох въпроса.

Отговориха ми само със знаци. Хората около мене посочиха към гората. Разбрах. Диваците я бяха отвлекли.

До този час не бях изпитвал омраза към червенокожите. Напротив, чувствата ми към тях бяха почти приятелски. Съзнавах неправдите, на които бяха жертва и които още понасяха от моите сънародници. Знаех, че в края на краищата ще бъдат победени, че трябва да се подчинят. Съчувствувах им за тяхното нещастно положение.

Но сега всичко бе друго. Гледката на убитата ми майка внезапно промени чувствата ми — съчувствието ми към диваците се смени с яростна омраза. Кръвта й викаше за отмъщение и сърцето ми бе твърдо решено да потърси отплата.

Станах на крака и се заклех да отмъстя.

Не бях сам. Старият Хикмън, неговият колега и петдесетина други от присъстващите гласно изразиха желанието си да ми помогнат в преследването.

Черният Джейк бе между хората, които най-шумно настояваха за отмъщение. Той също бе понесъл загуба. Не можеха да намерят никъде Вайола. Тя също бе отвлечена с другите прислужници. Някои от тях може би бяха си отишли доброволно, но всички, които не бяха мъртви, липсваха. Плантацията и хората в нея повече не съществуваха. Бях останал не само без майка, но и без дом.

Нямаше време за губене в безполезни жалби. Необходимо бе незабавно действие. Хората бяха дошли въоръжени и готови. Няколко минути бяха достатъчни да се приготвим за преследването.

Намериха ми нов кон. Моите спътници също получиха коне. Набързо, след като изядохме приготвената закуска, ние се качихме на конете и тръгнахме по следите на диваците.

Лесно се ориентирахме, тъй като индианците са били на коне и отпечатъците ги издаваха.

Нападателят бяха изминали известно разстояние край реката, преди да я преминат, после бяха преплавали на индианската страна. Без колебание направихме същото.

Добре помнех мястото. Тук бях пресичал реката и по-рано. Това беше преди два месеца, когато вървах по следите, оставени от коня на Оцеола. По този път бе минал младият вожд. Съпадението ме накара да се замисля горчиво и ми причини болка.

На места следите не бяха много ясни. Търсенето на отпечатъците на конски копита ни забавяше. Трябваше да разпитвам. Някой виждал ли е диваците? Забелязал ли е някой от кое племе са. Кой ги е предвождал?

Получих отговор на всички въпроси. Двамина скрити край пътя видели индианците да си отиват, видели пленниците: сестра ми, Вайола и други девойки от плантацията. Те били на коне, но зад всяка от тях седял по един дивак, който здраво ги държал. Черните ходели пеша. Не били вързани. По всичко изглежда, че отивали доброволно. Червенокожите били от племето Червените пръчки, водени от Оцеола.

Всички около мене потвърдиха това въз основа на сведенията, получени от двамата наблюдатели.

Мъчно е да се опише впечатлението, което ми направи това съобщение. То ми причини остра болка. Не желяех да повярвам. Реших да не се доверявам никому, докато не намеря други доказателства.

Оцеола! Боже мой! Не, той не бе способен да направи такова нещо! Не, аз бях сигурен, че не е бил той.

Може би хората грешаха. Видели са диваците преди изгрев. Може би тъмнината ги е измамила. Хората бяха свикнали да приписват на Оцеола всеки подвиг на индианците, всяко тяхно нападение. За тях Оцеола бе навсякъде. Едва ли той е бил тук.

Но кои бяха тия двама души — свидетелите? Не без изненада чух отговора — били Спенс и Уилямс.

Също за моя голяма изненада узнах, че те са сред хората, които тръгнаха с мене — доброволци, дошли да ми помогнат да си отмъстя.

„Странно“ — мислех си аз. Но още по-странно бе, че Аренс Рингоулд не бе между тях. Той присъствал на пожара и както ми казаха, бил между хората, които най-високо се кълнели, че ще отмъстят. Но той се прибрал у дома. Във всеки случай не бе сред групата преследвачи.

Повиках Спенс и Уилямс и подробно ги разпитах. Те потвърдиха думите си. Признаха, че било тъмно, когато индианците се връщали от клането. Не можаха да кажат със сигурност дали бойците са били от Червените пръчки или от Дългото блато, но смятали, че са били по-скоро от Червените пръчки. Що се отнася до вождя, нямало никакво съмнение. Оцеола бил. Познали го по трите щраусови пера на главата, които го отличавали от другите.

Тези хора говореха убедително. Какъв интерес имаха да ме мамят? Какво значение имаше за тях дали вождът на убийците е бил Оцеола, Коа Хаджо или самият Онопа?

Думите им ме убедиха. А като ги съпоставих с други обстоятелства, затвърдих убеждението си, което ми причини дълбока, остра болка. Убиецът на майка ми, човекът, който бе запалил дома ми и бе отвлякъл сестра ми в жестоко пленничество, не можеше да бъде друг освен Оцеола.

В миг умряха всички спомени за предишната ни дружба. Сърцето ми гореше от омраза и ненавист към човека, от когото така възторжено се възхищавах.

ГЛАВА LXXV

ТРЕВОГАТА

Имаше и други обстоятелства, свързани с кървавото дело. Колкото повече размишлявах върху тях, толкова по-необикновени и тайнствени изглеждаха. Отначало аз бях така потресен от внезапния удар, че не им обръщах внимание. Чисто и просто повярвах, че имало индианско нападение, при което убили майка ми и отвлекли сестра ми, че диваците, незадоволени от пролятата кръв, запалили плантацията, че тези издевателства бяха отмъщение за минали неправди, извършени от бледоликите им врагове — отмъщения, каквито се случваха на други места почти ежедневно. Защо тогава да не станат и по бреговете на Суони? Доскоро трябваше да се учудвам, че индианците бяха оставили поселището необезпокоявано толкова дълго време. Други поселища, много по-отдалечени от крепостите на семинолите, бяха претърпели подобни ужасни посещения. А защо нашето поселище досега бе избягнало тази съдба? Именно досегашната невредимост бе накарала поселниците да се успокояват с това състояние на лъжлива сигурност.

Обяснението бе, че главните сили на индианците действали на друго място — наблюдавали движенията на трите отряда на Скот. И тъй като нашето поселище бе силно, малки групи индианци не се осмелявали да се приближават до него.

Но Скот си отиде, войските му се оттеглиха във фортовете — в летните си квартири — тъй като във Флорида зимата е най-подходящият сезон за военни действия. А индианците, за които всички годишни времена са еднакви, сега свободно можеха да разширят обсега на мародерските си набези върху плантациите край границата.

Изглежда това бе правилното обяснение защо нападението над поселището Суони се забави толкова дълго.

При първите пристъпи на мъка, когато научих за бедата, аз също приех това обяснение. Аз и близките ми бяхме станали жертва на общата вълна на отмъщение.

Но скоро отново възвърнах способността си да разсъждавам и необикновените обстоятелства, за които споменах, започнаха да изплуват в съзнанието ми.

Преди всичко защо единствено нашата плантация бе нападната? Защо единствено нашата къща бяха изгорили! Защо бяха пролели кръвта единствено на нашето семейство?

Естествено, тези въпроси ме стреснаха. Имаше и други плантации край реката, също незащитени, и други семейства, много по-известни с техните враждебни чувства към семинолите — но още по-загадъчно бе, че плантацията на Рингоулдовци лежеше на пътя на мародерите. Както показваха следите, индианците бяха минали покрай нея, за да дойдат до нашата къща. И Аренс Рингоулд, и баща му имаха отдавна славата на заклетии врагове на червенокожите и неведнъж бяха нарушавали грубо техните права.

Защо тогава плантацията на Рингоулд бе оставена непокътната, а нашата бе избрана за унищожение? Дали бяхме жертва на особено, отдавна замислено отмъщение?

Сигурно бе така. Нямахме никакво съмнение. След дълги размишления достигнах до това заключение. Само така можех да си обясня тайната.

А Пауел? Дали е бил той наистина? Моят приятел да извърши такова жестоко злодеяние? Възможно ли бе това? Не, не, не беше вероятно.

Въпреки показанията на двамата мъже — а аз знаех какви долни отрепки са — въпреки това, което бяха видели и казали, сърцето ми отказваше да им повярва.

Какви причини имаше за тези убийства. Ах, какви причини?

Вярно е, че майка ми бе постъпила неучтиво, нещо повече — тя бе проявила неблагодарност, бе се отнесла с презрение към него. Добре си спомнях това. Той също може би помнеше. Но сигурно благородният младеж, който за мене бе идеал за героизъм, не можеше да таи такава дребнава злоба, и то толкова дълго време. Той едва ли би отвърнал с такава кървава отплата. Не! Не! Не!

Освен това Пауел би ли оставил незасегнато жилището на Рингоулдовци, на Аренс Рингоулд — един от най-омразните му врагове, един от четиримата, които той се бе закълел да убие? Само по

себе си това бе най-невероятното обстоятелство, свързано с цялата работа.

По време на нападението Рингоулд е бил у дома си. Имали са възможност да го хванат, когато е спял. Негрите едва ли биха се съпротивявали. Всеки случай лесно биха го сразили така, както бяха сразили нашите негри.

Защо го е оставил да живее? Защо не е запалил неговата къща?

Ако наистина Оцеола е водил групата, не можех да си обясня защо е оставил Аренс Рингоулд да живее, а е убил хората, които не бяха негови врагове.

Новите сведения, с които се сдобих, докато напредвахме, породиха нови мисли. Казаха ми, че индианците се оттеглили набързо, че всъщност отстъпвали. Пожарът привлякъл голям брой бойци от цивилното опълчение, патрул, който бил на обход, и тяхното неочаквано появяване накарало диваците да хукнат към гората. Предполагаха, че ако не бил този патрул, и други плантации щели да споделят съдбата на нашата плантация. Може би и плантацията на самия Рингоулд.

Това бе доста вероятно. Групата мародери не е била голяма. От следите им разбрахме, че не са били повече от петдесет. Това обясняваше защо са отстъпили при появата дори на толкова малък отряд. Хората твърдяха, че те наистина избягали.

Новото сведение постави цялата работа в друга светлина. Отново трябваше да правя догадки, отново бях заставен да подозирам Оцеола.

Може би аз не разбирах добре неговата индианска природа. Може би в края на краищата той бе чудовището, което бе нанесло жестокия удар.

Още веднъж се помъчих да открия причините. Какви причини можеше да има?

Боже мой! Сестра ми, Вирджиния! Възможно ли е любовта, дяволската страст да...

— Индианци! Индианци! Индианци!

ГЛАВА LXXVI

ЛЪЖЛИВА ТРЕВОГА

Пълният със зловещо значение вик незабавно сложи край на размишленията ми. Смятайки, че диваците са пред нас, пришпорих коня си и се приближих към първите редици. Ездачите бяха спрели конете си. Неколцина, които се бяха отклонили от пътеката, бързо се наредиха край главната група, сякаш да се защитят. Други, които непредпазливо яздеха напред, се върнаха с галоп. Те бяха дали тревогата и неколцина от тях продължаваха да викат: „Индианци, индианци!“

— Индианци ли? — запита Хикмън недоверчиво. — Къде ги видяхте?

— Ето там — отвърна един от отстъпващите конници. — В дъбовата горичка. Пълно е с индианци.

— Да не ми казват Хикмън, ако повярвам това — отговори старият ловец, като презрително поклати глава. — Главата си залагам, че пънове сте видели. Индианците не се показват току-така в горите, и то на такива зелени глави като вас. Май първо ще ги чуете, а после ще ги видите.

— Ама ние ги чухме — отвърна някой, — чухме ги да си подвикват един на друг.

— Хайде де! — възкликна ловецът. — Май че друго ще чуете, като ги приближите. Първо ще чуете пушките им. Дявол ги взел вашите индианци! Сигурно сте чули я дрозд да писука, я мечка да реве. Знаех си, че ще хукнете да бягате, щом нещо ви се мерне пред очите.

— Не мърдайте от местата си — добави той заповеднически. — Чакайте, докато видя каква е тази работа.

Като каза това, той се смъкна от седлото и започна да връзва юздата за един клон.

— Слушай, Джим Уедърфорд — обърна се ловецът към своя другар. — Ела с мене да видим какво е уплашило тия новаци — дали индианци, или пънове. Ела да проверим тая работа.

Тъй като очакваше подобна покана, Уедърфорд бе вече слязъл от коня. Когато вързаха конете си, двамата безшумно се вмъкнаха в храсталака с пушки в ръце.

Останалите се събраха още по-нагъсто и останаха на седлата, за да дочакат резултата.

Нашето търпение не бе подложено на дълго изпитание, тъй като едва загубихме двамата разузнавачи от погледите си и ги чухме да се смеят високо.

Това ни даде смелост да се приближим. Там, където бе толкова весело, не можеше да има голяма опасност. Без да дочакаме разузнавачите да се върнат, ние потеглихме, направлявани от техния непрекъснат и силен смях.

На едно открито място и двамата се изпречиха пред очите ни. Уедърфорд гледаше вторачено надолу, сякаш разглеждаше някакви следи, а Хикмън, който ни бе видял да се приближаваме, стоеше с протегнатата ръка и сочеше към редките дървета от другата страна.

Обърнахме очи към означената посока. Видяхме малко стадо от полудив рогат добитък, което, уплашено от тропота на конете ни, бягаше сред дърветата.

— Ето — извика ловецът, — ето вашите индианци. Вярно, че са диваци. Ха! Ха! Ха!

Всички започнаха да се смеят освен хората, които бяха дали лъжливата тревога.

— Знаех си, че няма индианци — продължи ловецът на алигатори. — Те току-така няма да се покажат. Ще ги чуеш, преди да ги видиш. И да ви дам един съвет на вас, зелени глави, дето не можете да различите червен индианец от червена крава. Ако ходите така напред, а не заедно с нас, обзалагам се, че някой от вас ще спи довечера без коса на главата си.

Всички се съгласиха, че съветът на Хикмън е мъдър и разумен. Послушаха го. Оставихме двамата ловци да водят групата, а ние поехме след тях в гъсти редици.

Редът, който възприехме в този случай, обикновено се следва от всички добре организирани преследвачески групи, тръгнали по следите на неприятеля. Няма значение от какви хора се състои групата, дали от моряци, военни или цивилни, все едно дали присъстват висши морски офицери, генерали или губернатори. Те всички отстъпват

водачеството на някой стар ловец или разузнавач, който умее да върви по следите и чиято дума е закон.

Явно бе, че преследваните индианци не са далеч пред нас. Затова съдехме по часа, в който бяха напуснали поселището. Не загубихме никакво време, след като пристигнахме в плантацията, освен десетте минути за подготовката. Общо взето, едва ли имаше и един час разлика във времето между нашето и тяхното потегляне. Същото потвърждаваха и пресните следи. Те не можеха да са на повече от левга^[1] от нас, освен ако са яздиха по-бързо, което бе малко вероятно, тъй като тях ги възпрепятстваха черните пленници, чиито следи показваха съвсем ясно, че те се движат пеша. Разбира се, диваците щяха да се бавят, докато карат негрите. На това главно се дължеше надеждата ни, че ще успеем да ги настигнем.

Малцина се страхуваха от изхода на боя, в случай че се доберем до противника. Белите хора бяха изпълнени с гняв и жажда за мъст и това прогонваше всички опасения. Освен това по следите личеше, че индианците едва ли бяха повече на брой от нас. Изглеждаше, че те не бяха повече от петдесетина. Без съмнение бяха умели бойци и равни нам по сила. Но и доброволците, които дойдоха да ми помогнат, бяха истински смелчаци — най-подходящите хора от поселището за такава цел.

Никой не говореше за връщане. Всички заявиха, че са готови да следват убийците дори до сърцето на индианската територия, дори до самите „непристъпни тресавища на Ойтлакучи“.

Предаността на тези хора ме ободряваше и аз яздех напред с леко сърце — леко, защото вярвах, че отмъщението е близко.

---

[1] 1 левга — 4830 м. Б.пр. ↑

ГЛАВА LXXVII

СЛЕДИТЕ СЕ РАЗПРЪСВАТ

Оказа се, че отмъщението не е толкова близко, колкото очаквахме. В продължение на десет мили яздихме толкова бързо, колкото бе възможно на нашите водачи да разчитат следите. А бяхме се надявали да си отмъстим, преди да сме изминали половината от разстоянието.

Индианците или знаеха, че ги преследваме, или с присъщата им съобразителност се движеха бързо напред, подозирайки, че ще ги преследват. След като бяха извършили такива страшни престъпления, естествено бе да предполагат, че ще изпратят преследвачи подире им.

Явно бе, че се движат с нашата скорост. Макар че слънцето печеше, от клонките, които те бяха счупили, още течеше мъзга, калта, преобърнатата от копитата на конете им, както се изрази водачите, „не бе хванала още кора“. А отгъпканите растения бяха все още влажни от собствения си сок и все още не бяха увехнали.

За жителите на градовете, които са се научили да пътуват от улица в улица, направлявани от надписи, поставени на всеки ъгъл, и номера, поставени на всяка врата, може да изглежда почти невероятно, че дивакът или неукният ловец могат без карта и компас да следват безпогрешно дни наред следите на някой не по-малко хитър неприятел. Всеки лист, всяко клонче, всяко стръкче трева е „знак“ за преследвачите, който те разчитат така ясно, сякаш пътят им е начертан на карта. Докато преследвачите откриват така внимателно „знаците“, бягащите се стараят да не оставят „знаци“ и често прибегват до най-различни средства, за да заличат следите си.

— Точно на половин час пред нас са — отбеляза Хикмън и се изправи, след като бе разгледал следата за двадесети път. — Точно половин час, дяволите да ги вземат! Не знам други индианци да се движат така бързо! Хукнали са като уплашени елени. Сигурно вече дрехите им са мокри от пот и сигурно някои от тях едва се крепят на конете под ъгъл от четиридесет и пет градуса.

Шегата на водача бе посрещната със смях.

— По-тихо, момчета, по-тихо — каза ловецът и прекъсна смеха им с повелителен жест. — Ще ни чуят, кълна се в Ерусалим. А чуят ли ни, някой от нас ще остане без скалп преди залез слънце. Ако ви е скъп животът, момчета, кротувайте като Божи кравички. Ни дума, или ще ни чуят. Тези псета имат уши и да пукна, ако не са само на половин миля пред нас.

Водачът отново се наведе над следите, разгледа ги набързо и повтори последните си думи още по-настойчиво:

— Не, не са на повече от половин миля. Шт, момчета, кротувайте и ви обещавам да хванем гадинките след по-малко от час. Тихо!

Изпълнихме заповедта му и продължихме да яздим толкова безшумно, колкото е възможно да се пътува на кон.

Стараехме се да яздим по обраслите с трева краища на пътеката, за да не се чува тропотът на копитата. Говорехме шепнешком и колкото може по-малко. Всеки се взираше старателно напред, очаквайки всеки миг да види диваците с бронзови кожи.

Така преминахме още половин миля, без да настигнем враговете. Виждахме само следите им.

Сега обаче пред нас се изпречи нещо друго — сред стволовете на дърветата блесна ясно небе. Всички бяхме достатъчно запознати с гората и веднага разбрахме, че това е просека.

Мнозина от другарите ми се зарадваха. Дълго бяхме яздили сред мрачната гора, често на пътя ни се изпречваха паднали трупи, затънали в тиня, така че, щем не щем, трябваше да се движим бавно. Смятаха, че като излезем от гората, ще се движим по-бързо и по-лесно ще съзрем бегълците.

Някои от по-опитните участници в преследването и особено двамата водачи съвсем не се зарадваха. Хикмън веднага изрази недоволството си.

— Проклетата поляна! Това е савана, и то голяма, дявол да го вземе. Ще развали цялата работа.

— Защо? — попитах аз.

— Защото, Джордж, ако преминат саваната, ще оставят от другата страна постове. И сигурно ще го направят, все едно дали знаят, че сме след тях, или не. А после какво ще стане? Може да я пресечем, без да ни видят, толкова, колкото може керван от камили. А после?

Разбира се, като ни видят, ще офейкат. Като си помисли човек от колко време пътуваме, виж, вече е на залез, струва ми се, че сме подире им и знаем къде ще отидат и какво ще направят.

— Какво?

— Ще се пръснат и после все едно да търсиш игла в купа сено.

— Какво да направим тогава?

— Най-добре ще бъде всички вие да спрете тук за малко. Аз и Джим Уедърфорд ще се промъкнем до края на гората и ще видим дали са преминали саваната. Ако са я преминали, трябва да я заобиколим и да намерим следата от другата страна. Иначе няма как. Ако се оставим да ни видят на откритото, по-добре да им обърнем гръб и да се приберем у дома.

Всички изпълниха съвета на ловеца на алигатори, потвърдиха, че това е благоразумно и го оставиха да осъществи намеренията си, без да се противят.

Хикмън и другарят му слязоха от конете и като ги оставиха сред дърветата, се прокраднаха към края на гората.

Мина доста време. Другите станаха нетърпеливи. Мнозина смятаха, че само губим време с такива мудни разузнавачи. Индианците щели да се отдалечат още повече. Някои съветваха да продължим незабавно преследването независимо от това дали ще ни видят или не.

Колкото тези съвети да отговаряха и на моето душевно състояние, тъй като аз също изгарях от желание да влезем в битка с индианците, знаех, че те не са разумни. Водачите бяха прави.

Най-после те се върнаха и съобщиха какво са видели. Пред нас наистина се простирала савана и индианците я били пресекли. Те достигнали гората от другата страна и не се виждали ни хора, ни коне. Сигурно едва са изчезнали, когато Хикмън и Уедърфорд са пристигнали до края на гората. Хикмън твърдеше, че видял опашката на един кон да изчезва зад храсталаците. Умелите следотърсачи бяха научили и нещо повече — много важно за нас: вече нямало следи, по които да се ориентираме.

След като навлезли в саваната, индианците се пръснали. Пътеките, по които поели по обраслата с трева равнина, били толкова многобройни, колкото и конете им. Както ловецът се изрази, следите им „се пръснали на петдесет страни“. Водачите установили това, след като лазели дълго време сред високата трева.

Една от следите особено привлякла вниманието им. Тя не била от конски копита, такива следи имало много — а от човешки крака. Краката били боси и повърхностният наблюдател можел да предполага, че там е минал само един човек. Умелите следотърсачи знаеха, че това е само хитрина. Отпечатъците били големи, обезформени и твърде дълбоки, за да са оставени само от един човек. Дългите пети и почти плоски стъпала, големият палец и широките отпечатъци на пръстите били знаци, които ловците лесно разчели. Те познали, че следите са от пленените негри, които са се движели един след друг по нареждане на техните похитители.

Неочакваната хитрина от страна на бягащите индианци причини както яд, така и изненада. За миг всички помислиха, че сме измамени, и сметнаха, че врагът е избягал и че няма да можем да отмъстим. Дори някои започнаха да говорят, че няма смисъл да продължаваме нататък. Неколцина ни посъветваха да се върнем и беше необходимо да раздухваме отново тяхната омраза към дивия неприятел, омраза, която у мнозина бе вдъхната от люлката, за да възкресим тяхното желание за отмъщение.

В този критичен миг Хикмън ободри хората с нови надежди. Радвах се, когато слушах да говори.

— Не можем да ги стигнем тази вечер, момчета — каза той, след като другите бяха говорили надълго и широко. — Не трябва да пресичаме саваната денем, а много е голяма да я заобиколим. Трябва да яздим цели двадесет мили, да я вземат дяволите. Ама няма значение. Да спрем тук, докато мръкне. После ще можем да се промъкнем. И ако аз и Джим Уедърфорд не открием следата от другата страна, алигатор да ме изяде. Знам си аз, че пак са се събрали и сигурно ще намерим гадинките на лагер в някой шубрак. Като видят, че не ги следим, ще се успокоят като мечка в хралупа и точно тогава ще ги пипнем.

Планът бе възприет. Слязохме от уморените коне и зачакахме залеза.

Нищо не е по-тягостно за преследвача, чиято кръв кипи от оправдан гняв, от това, да му попречиш да продължи преследването. Загубването на следата често дава възможност на врага да избяга и макар че после тя може да бъде открита отново, закъснението дава предимство на врага, което всеки миг увеличава нетърпението и

подхранва гнева на преследвача. Така беше и сега. Вслушах се в съвета на ловеца, тъй като знаех, че това е най-добрият план при дадените обстоятелства, но все пак едва сдържах нетърпението си. Чувствувах, че нещо ме подтиква да бързам напред и бях готов, ако стане нужда, сам със собствените си ръце да отмъстя на дивите злодеи за кървавите им дела.

ГЛАВА LXXVIII

ПРЕМИНАВАНЕ НА САВАНАТА

Страданията ни достигнаха връхната си точка. Възбуждението, което ни бе обхванало, докато яздехме бързо по следите, не ми даваше възможност да мисля съсредоточено и да се спирам на нещастиято, което ме бе сполетяло. Надеждата за отмъщение, което с всяка стъпка изглеждаше все по-близко, почти заличаваше тъгата ми. Самото движение, което ме приближаваше към тези, които мразех и на които трябваше да отмъстя, действаше успокоително на тревожната ми душа. А сега, когато преследването спря, аз свободно можех да си спомням за събитията от сутринта, сърцето ми бе обзето от жестока мъка. Измъчваха ме страшни видения. Пред мене се появяваше трупът на убитата ми майка. С протегнати ръце тя ме молеше да отмъстя. Виждах и сестра си — бледа, насълзена, разрошена, обезчестена! Нищо чудно, че с болка и нетърпение очаквах заник слънце. Струваше ми се, че големият светъл диск никога не е потъвал така бавно. Забавянето на преследването ме измъчваше до полуда.

От гъстата мараня, надвиснала над горите, слънчевият диск бе станал кървавочервен. Небето сякаш се мръщеше ядовито. То бе мрачно като моя дух.

Най-после настъпи сумрак. Той трая кратко време, което е нещо обикновено за Юга. На мене обаче ми се струваше, че продължи безкрай. Спусна се мрак. Сkochихме отново на седлата и аз отново намерих облекчение в движението.

Излязохме от гората и поехме по откритата савана. Водеха ни двамата ловци. Не направихме никакъв опит да вървим по многобройните следи. Това би било невъзможно в тъмнината. Но дори и да имаше достатъчно светлина, водачите имаха друг план.

Хикмън предполагаше, че като са стигнали от другата страна, мародерите са се събрали на предварително определено място. Ето защо според тях следата на който и да е от диваците беше достатъчна за целта и по всяка вероятност щеше да ни заведе до техния лагер.

Затова нашата единствена задача бе да пресечем саваната незабелязано, а това можеше да направим под прикритието на нощта.

Безмълвни като призраци, ние се движехме по откритата поляна. Яздехме съвсем бавно, за да не се чува шум от копитата. Уморените жребци не се нуждаеха от усмиряване. Почвата бе мека и покрита с трева. Животните безшумно стъпваха по нея. Страхувахме се само, че нашите коне ще надушат конете на индианците и ще ни издадат с цвиленето си.

За щастие страхът ни се оказа неоснователен и след половин час безмълвно яздене достигнахме отсрещния край на саваната. Спряхме в мрака сред дърветата.

Не бе възможно да са ни забелязали. Ако индианците са оставили постове, тъмнината ни е скрила от техните погледи. Освен това не бяхме вдигали никакъв шум, който да ги предизвести за приближаването ни. Видели са ни само ако постове са били поставени на мястото, където навлязохме в гората. Не намерихме следи от индианците и решихме, че никой от бандата не е останал назад и че никой не ни е видял.

Поздравихме се шепнешком за успеха и колкото може по-тихо започнахме да разискваме плана за нашите бъдещи действия. С намерение да продължим нататък, бяхме останали на седлата. Би трябвало да слезем и да дочакаме утринната светлина, която щеше да ни даде възможност да намерим следите, но други обстоятелства не ни позволиха да сторим това. Конете ни страдаха от жажда, а и ездачите не се чувстваха по-добре. Не бяхме намирали вода от преди пладне, а няколко часа под палещото слънце на Флорида са достатъчни да направят жаждата непоносима. Няколко дни в по-студен климат едва ли биха имали същото въздействие.

И конете, и хората страдаха. Не можехме нито да спим, нито да почиваме, преди да утолим жаждата си. Преди да спрем, трябваше да потърсим вода.

Чувствахме и глад, тъй като не бяхме взели достатъчно храна за такъв дълъг път. Но гладът се понасяше по-леко. Само водата би ни задоволила през нощта и ние решихме да продължим пътя си и да потърсим някой извор или поток.

Опитът на двамата водачи обещаваше сполучливо разрешение на трудния въпрос. Те разправяха, че веднъж са идвали на лов по

саваната, която пресякохме. Било по времето, когато индианските племена бяха приятелски настроени и белите можеха свободно да преминават през резервата. Спомниха си за едно езерце, до което тогава построили временния си лагер. Смятаха, че то не е далеч от мястото, където се намирахме. Може би нямаше да е лесно да го намерим в тъмнината, но няхахме друг избор. Имаше две възможности: да страдаме от жажда или да се опитаме да го намерим.

Разбира се, избрахме втората възможност. Отново Хикмън и Уедърфорд поеха водачеството, а ние безмълвно ги последвахме.

Движихме се в редица по един. Всеки кон се водеше по коня, който непосредствено го предшестваше. Никакъв друг начин за придвижване не бе възможен в тъмнината. Така нашата група се разтегна в дълга редица, която тук-таме извиваше по пътеката и се промъкваше сред дърветата като огромна змия.

ГЛАВА LXXIX

ПИПНЕШКОМ СРЕД ДЪРВЕТАТА

От време на време водачите объркваха посоката и цялата редица трябваше да спира. Няколко пъти и Хикмън, и Уедърфорд не бяха сигурни накъде да вървим. Те бяха объркали посоките и изпаднаха в затруднение.

Ако бе светло, щяха да се ориентират по кората на дърветата — изкуство, което владеят всички ловци в гората — но дълбоката тъмнина им пречеше. Хикмън твърдеше, че дори и на тъмно можел да различи север от юг, само като пипа кората. Видях, че с такава цел той започна да опипва стволите на дърветата. Забелязах, че минава от дърво на дърво, за да бъде сигурен в наблюденията си.

След тази необикновена маневра, която трая няколко минути, той се обърна към другаря си с възклицание на изненада.

— Кучета ги яли, Джим — заговори той под носа си. — Тези дървета са се изменили, откакто идвахме по-рано. Какво, по дяволите, им е станало? Кората е обелена и са сухи като слама.

— А бе, и аз забелязах, че нещо не е в ред с дърветата — отговори Уедърфорд, — но помислих, че така ми се е сторило в тъмното.

— Нищо подобно. Станало им е нещо, откакто бяхме тук. Добре си спомням, че са дълголистни борове. Чакай да взема куп листа да видим как изглеждат.

Като каза това, Хикмън протегна ръка нагоре и откърти един кичур, който висеше над главата му.

— Хм — продължи той, като смачка иглите между пръстите си. — Сега разбирам каква е работата. Проклетите гъсеници са ги нападнали. Дърветата са мъртви.

— Дали пък всички са мъртви — продължи той след малко, а после пристъпи малко напред и продължи да разглежда другите дървета.

— Всички са умрели, проклетите, всички до едно. Няма как, момчета, трябва да се върви наслуки. Стариат Хик не може вече да ви води. Сега толкова знам къде е езерото, колкото и най-неопитният от вас.

Това признание не зарадва никого. Жаждата измъчваше всички, които го чуха. До този миг, вярвайки, че умениято на ловеца ще им даде възможност да намерят вода, те я бяха понасяли търпеливо. Сега я чувстваха по-остро от всякога.

— Стойте! — каза Хикмън след няколко минути. — Има още надежда. Аз ако не мога да ви заведа до езерото, това животинче май ще може. Можеш ли, драги — продължи той, като се обърна към животното, което бе възседнал, изтощена стара кранта, на която Хикмън бе отдавна господар. — Можеш ли да намериш водата? Дий, стара кранто! Да видим дали иде можеш.

Той смуши „животинчето“ в ребрата, отпусна свободно юздите и отново тръгна напред сред дърветата.

Както преди ние го последвахме, възлагайки надежди на инстинкта на животното.

Наистина понякога човек като че ли се чувства малко унижен, като си спомни, че той — „господарят на земята“, често не успява да извърши неща, които по-низшите животни вършат благодарение на инстинкта си. Какъв добър урок за скромност би трябвало да даде това на безнравствения и жесток подтисник на тези благородни същества, чиято сила, инстинкт и издръжливост той използва за свое удобство. Изглежда само в час на опасност човек разбира, че не зависи изключително от своята господарска воля.

Не бяхме отишли далеч, когато стана известно, че конят на Хикмън е надушил вода. Притежателят му потвърди, че конят я е „помирисал“. Бил толкова сигурен, колкото когато една от хрътките му открие следи от елен. И наистина конят показва признаци, че се приближава към вода. Той протегна муцуна и започна да души въздуха. В същото време той се движеше в права линия, сякаш имаше определена цел. Сигурно отиваше към вода. Така вярваха всички. Развеселихме се и напредвахме по-бодро, когато за голяма изненада Хикмън внезапно дръпна юздите и спря цялата редица. Приблжих се до него, за да попитам какво има. Той мълчеше и явно размишляваше.

— Защо спря? — попитах аз.

— Трябва всички да почакате тук за малко.

— Защо? запитаха неколцина, които дойдоха при нас.

— Опасно е така да се приближаваме. Подозирам, че червенокожите са до езерцето. Сигурно там са на лагер. Само там има вода. Много е вероятно това да е мястото за среща и за лагер. Ако е така и продължим да яздим както досега, ще ни чуят, като минаваме през храстите, и после няма изобщо да ги видим. Така е, нали, момчета?

На въпроса му отговориха утвърдително.

— Е тогава — продължи водачът, — по-добре ще бъде да останете тук, а ние с Джим Уедърфорд да се промъкнем и да видим дали индианците са там. Сега можем да намерим езерцето. Конят ни посочи пътя и аз знам къде е. Не е далеч. Ако червенокожите не са там, скоро ще се върнем и тогава ще можете всички да отидете колкото щете бързо.

Всички приеха с готовност благоразумния съвет. Двамата ловци слязоха от конете си и пеша се прокраднаха напред. Пожелах и аз да отида с тях. Нещастieto ми даваше право да ръководя хората в отряда.

Подадох юздите на един от другарите ми и придружих ловците в тяхната разузнавателна мисия.

Стъпвахме безшумно. Земята бе покрита с дебел мек килим от дълги борови игли и стъпките ни не издаваха никакъв шум. Почти нямаше шубраци и това ни даваше възможност да се движим бързо. След няколко минути се намирахме далеч от групата, която оставихме зад себе си. Единствената ни грижа бе да се движим в правилната посока. По едно време ни се стори, че сме на погрешен път, когато за наша изненада зърнахме светлина между дърветата. Това бе огън, чиито пламъци се издигаха свободно. Хикмън веднага обяви, че пред нас е лагерният огън на индианците.

Отначало възнамерявахме да се върнем и да доведем другарите си, за да се приготвят за атака. Но като помислихме, решихме да се промъкнем по-близо до огъня и със сигурност да установим дали това е лагерът на неприятеля. Вече не се движехме прави, а пълзахме на ръце и колене. На места, където светлината от огъня проникваше в гората, ние лазехме в сянката на дърветата. Огънят гореше на откритото място. Ловците си спомниха, че и езерцето е на открито, и след като видяхме блясък от вода, разбрахме, че е същото езерце.

Пълзяхме все по-близо и по-близо, докато стана опасно да напредваме по-нататък. Бяхме в края на гората и дърветата ни закриваха. Можехме да наблюдаваме цялото открито място. По него имаше препънати коне. Край огъня се излежаваха тъмни фигури. Убийците спяха.

Близо до огъня, на седло, оставено на земята, седеше човек. Изглеждаше буден, макар и главата му да бе приведена чак до колене. Огънят осветяваше лицето му и цветът на кожата и чертите му щяха ясно да личат, ако не пречеха боите и перата.

Лицето му беше малиненочервено, полузакрито от черни щраусови пера, които се извиваха над челото. Като разпознах перата, болка прониза гърдите ми. Знаех, че Оцеола украсява така главата си.

Разгледах мястото. Имаше няколко групи от хора, всъщност по цялото открито място се излежаваха хора.

Една от групите обаче привлече вниманието ми. Тя се състоеше от три-четири човека, които седяха или лежаха на тревата. Те бяха в сянка и от нашия наблюдателен пост не можехме да разпознаем лицата им. Все пак белите дрехи и очертанията на телата, които личаха дори в тъмнината, показваха, че това са жени.

Силно вълнение ме обхвана, когато ги гледах. Без съмнение това бяха Вайола и сестра ми.

ГЛАВА LXXX

СИГНАЛНИ ИЗСТРЕЛИ

Не ще се опитвам да описвам чувствата, които ме вълнуваха в този миг. Перото ми не е в състояние да направи това. Помислете си за положението ми и си представете, ако можете, какви чувства са ме вълнували.

Зад себе си бях оставил убита майка, жестоко обезобразена, близък роднина, посечен по същия начин, всичко, което притежавах, бе опожарено. Пред мен — сестра ми, изтръгната от майчини прегръдки, безмилостно отвлечена от диваци, може би опозорена от техния сатанински водач. Той също бе пред очите ми — неверният приятел, похитителят, убиецът! Нямах ли причина да се отдам на необуздани чувства?

А чувствата ми наистина бяха необуздани и всеки миг ставах по-диви, като гледах хората, на които исках да отмъстя. Едва се сдържах. Като че ли и в мускулите ми напираше гняв. Кръвта ми се разливаше по жилите като поток от разтопено желязо.

Почти забравих положението, в което се намирахме. Само една мисъл имаше в главата ми — отмъщение. Човекът, когото мразех, седеше пред мене, без да съзнава присъствието ми, сякаш унесен в сън. Почти можех да го докосна с ръка, а съвсем сигурно можех да го поразя с куршум.

Повдигнах пушката и я насочих към надвисналите пера. Премерих се във върховете им — знаех, че очите му се намират точно под тях. Сложих пръст на спусъка. След миг човекът, от когото доскоро се възхищавах като на герой, щеше да бъде безжизнен труп върху тревата, но другарите ми ме възпряха.

Хикмън бързо сграбчи затвора на моята пушка, като покри ударника с широката си длан. В същото време Уедърфорд стисна цевта. Аз вече не бях господар на пушката си.

Ядосах се, но само за миг. Като поразмислих малко, аз се убедих, че те постъпвах правилно. Старият ловец приближи устни до ухото

ми и настойчиво зашепна:

— Не сега, Джордж, не сега. Ако ти е мил животът, не вдигай шум. Няма да има полза, ако го утрепеш. Останалите гадинки ще избягат и сигурно ще отвлекат и жените. Ние тримата не можем да ги спрем. Само ще ни смъкнат скалповете. Трябва да се върнем при другарите и после ще ги обсадим. Така да направим, а, Джим?

Уедърфорд, страхувайки се да се довери на гласа си, кимна утвърдително с глава.

— Да вървим тогава! — добави Хикмън отново шепнешком. — Не трябва да губим ни минутка. Да се върнем колкото може по бързо. Навеждайте се ниско. А сега внимателно, внимателно!

Докато ни напътстваше, ловецът се прилепи към земята, като се просна в цялата си дължина, и лазейки като алигатор, скоро изчезна зад дърветата. Уедърфорд и аз го последвахме по същия начин, докато се намерихме в безопасност, извън светлината на огъня. Там и тримата спряхме и се изправихме.

За миг се вслушахме какво става зад нас. Страхувахме се, че отстъплението ни може да е било забелязано и вдигнало лагера в тревога. До у нас не достигна друг шум освен шума, който бяхме чули — хъркането на някои от диваците, хруптенето на конете или удара на някое копито по твърдата земя.

Уверени, че не са ни забелязали, ние поехме по обратния път, който ловците следваха, сякаш се намираха на позната пътека.

Макар и тъмно, ние почти тичахме и бързо напредвахме, когато внезапно чухме пушечен изстрел.

И тримата спряхме като простреляни. Спря ни изненадата, тъй като гърмът идваше не от лагера на индианците, а от обратната посока от мястото, където оставихме нашата група.

Но не беше вероятно някой от тях да е стрелял. Те бяха много надалеч и гърмеж от тяхна пушка нямаше да се чуе така ясно. Дали им беше омръзнало да чакат и се бяха приближили? Дали продължаваха да се приближават? Ако бе така, съвсем непредпазливо бе да стрелят. Изстрелът сигурно ще вдигне целия индиански лагер на крак. По какво стреляха? Може би бе случаен изстрел! Сигурно бе така.

Това бяха предположения, бързи като светкавица. Ние не ги споделихме.

Преди да имаме време да проговорим, в ушите ни прозвуча втори изстрел. Той дойде от същата посока, сякаш бе повторение на първия. Сигурно така щяхме да помислим, ако бе минало достатъчно време стрелецът да напълни пушката си отново. Но времето бе твърде кратко дори и за най-опитния стрелец. Две пушки бяха стреляли. Другарите ми бяха не по-малко озадачени от мене. Нищо друго не можеше да обясни изстрелите освен това, че някои индианци са се отклонили от лагера си и дават сигнал за опасност.

Нямахме време за мислене. Сега чувахме зад нас, че лагерът е в тревога, причинена от изстрелите. Чухме викове на хора, цвилене и бърз конски тропот.

Без да се бавим, забързахме към приятелите си. След малко за белязахме конници. Изглежда бяха двама, но не бяхме сигурни, тъй като едва личаха в тъмнината.

Те сякаш отстъпваха, докато ние приближавахме — плъзгаха се между дърветата като привидения.

Без съмнение те бяха стреляли. Намираха се точно в посоката, откъдето дойдоха изстрелите, и на съответното разстояние.

Индианци ли са или бели? Надявайки се, че са наши приятели, старият Хикмън рискува и им извика.

Спряхме и се вслугахме. Ни отговор, ни възклицание. Чухме тропот а от копитата на конете им, когато те бързо се отдалечаваха в посока, различна от посоката, в която се намираше нашата група, и от посоката на индианския лагер.

Имаше нещо тайнствено в държанието на ездачите. Защо бяха стреляли? Ако искаха да дадат сигнал на лагера, защо бягаха от нас, от хора, които идваха откъм лагера? Защо се отдалечаваха? От тревогата, която причиниха, те узнаха местонахождението му. Не можех да си обясня държанието им. Хикмън като че ли бе намерил някакво обяснение, което оказа необикновено въздействие върху него. Той бе изненадан и едновременно силно възмутен.

— Дявол да ги вземе, мръсници. Те са, сигурен съм, че са те. Не съм сбъркал пукота на тия две пушки. Какво ще кажеш, Джим Уедърфорд? Позна ли ги?

— Тъкмо си мислех, че съм ги чувал някъде, ама не знам точно къде. Чакай! Май че единият изстрел бе от пушката на Нед Спенс.

— Точно така! Прав си! А другият е от пушката на Бил Уилямс. Къде, по дяволите, са тръгнали? Оставихме ги заедно с другите, а ето ги сега тук. Сигурно са се щурали из гората и сега стреляха, за да объркат цялата работа. Сега индианците сигурно ще избягат. Дявол да ги вземе! Какво ли искат? Мирише ми на нещо съмнително. Кълна се, че ще ги накарам да платят за тая работа, като ги видя. Тръгвайте бързо да вдигнем хората, иначе ще закъснеем. Индианците ще офейкат и ще се скрият, преди да се доближим до тях. Проклетите изстрели развалиха цялата работа. Бързо! Тръгвайте!

ГЛАВА LXXXI

ПРАЗНИЯТ ЛАГЕР

Не бяхме вървели дълго, когато до ушите ни достигнаха гласове, примесени с тъпи удари от конски копита.

Познахме гласовете на нашите приятели и им се обадохме, когато се приближиха, тъй като те идваха към нас.

И те бяха чули изстрелите. Сметнали, че са от нашите пушки, че сме влезли в схватка с индианците, и тръгнаха на помощ.

— Ей, момчета! — извика Хикмън, като се приближиха. — С вас ли са Бил Уилямс и Нед Спенс. Обадете се, ако са тук!

Последва гробно мълчание, което трая няколко секунди. Явно, и двамата не бяха там, иначе щяха сами да се обадят.

— Къде са? Къде са отишли? — започнаха да се питат хората от групата.

— Да, къде са? — повтори Хикмън. — Тук ги няма. Това поне е ясно. Някаква мръсна игра играят тия двамата. Кълна се! Но хайде, момчета, трябва да вървим. Индианците са точно пред нас. Няма нужда да лазим. Ще избягат. Трябва да ги настигнем, преди да сме преброили до три, иначе няма да намерим нито една от гадинките. Хайде на лов за скалпове! Пригответе си пушките. Да тръгваме и да им дадем да разберат!

С такива викове старият ловец се втурна напред и ни поведе към лагера на диваците.

Хората го последваха бързо. Конете се блъскаха един в друг. Не спазваха никакви тактически правила. Времето бе най-важният фактор, а задачата ни бе да се доберем до лагера, преди индианците да се оттеглят — да се втурнем смело след тях, да дадем залп с пушките си, а после с ножове и пистолети да приключим схватката. Такъв бе планът, който възприехме набързо.

Бяхме се приближили на около триста ярда от лагера. За посоката бяхме съвсем сигурни. Гласовете на диваците, които

непрекъснато идваха до нас от момента на тревогата, ни показваха пътя.

Изведнъж гласовете стихнаха. Не се чуваха нито виковете на хората, нито бързият тропот на конете им. По посока на лагера цареше мъртва тишина.

Но вече не се нуждаехме от гласовете, за да се ориентираме. Сега виждахме лагерните огньовете или поне светлините, които блещукаха сред дърветата. Те ни служеха като фар, по който се водехме.

Яздехме напред, но вече не така безразсъдно. Промяната от объркана врява в пълна тишина бе толкова бърза и внезапна, че ни накара да станем по-предпазливи. Тишината изглеждаше злокобна. Струваше ни се, че е някакво предупреждение. Започнахме да подозираме, че ни устройват засада, а всички бяхме чули за голямото умение на вожда на Червените пръчки да организира точно такива нападения.

Когато се намирахме на сто ярда от огньовете, нашата група спря. Неколцина слязоха от конете и продължиха пеша. Те притичваха от дърво до дърво, докато стигнаха до края на просеката. После се върнаха да докладват.

Лагерът не съществувал. Обитателите му си били отишли. Индианци, коне, пленници, плячка — всичко изчезнало.

И наистина от лагера бяха останали само огньовете. Личеше, че при бързото разтурване на лагера са се опитали да ги угасят. Червените въглени лежаха пръснати по тревата и догаряха с несигурни пламъци.

Разузнавачите продължиха да напредват през гората, докато заобиколиха откритото място от всички страни. Предпазливо претърсихме гората на сто ярда наоколо, но не срещнахме нито враг, нито някаква засада. Бяхме пристигнали много късно. Диваците бяха избягали, отвличайки пленниците под носа ни.

Не бе възможно да ги следваме в тъмното. Унили, ние се отправихме към просеката и заехме изоставения лагер. Бяхме решили да останем там през нощта и да възобновим преследването на следващата сутрин.

Първата ни грижа бе да задоволим жаждата си с езерна вода, а след това да напоим животните. После изгасихме огньовете и почти половината от нас останаха на пост в кръг около лагера край гъстата

гора. Препънахме конете и се изтегнахме на моравата, която доскоро бе заета от дивите ни врагове. Зачакахме изгрева.

За никого от нашата група, нито дори за мен, бягството на неприятеля или „дяволията им“ по думите на ловеца не бе така унищожителна, като за стария Хикмън, който се гордееше със своето превъзходство в хитрост и познаване на гората. Той трябваше да признае, че червенокожите негодници го надхитриха.

ГЛАВА LXXXII

МЪРТВАТА ГОРА

Изнурени от дългата езда, моите другари скоро задряха. Само постовете стояха будни. Аз не можех нито да почивам, нито да спя. Мъката не ми даваше покой.

По-голямата част от нощта прекарах, като обикалях малкото езерце, което блещукаше сред просеката.

Струваше ми се, че разходката ме облекчава. Изглежда, че успокояваше възбуждения ми дух и ме отвличаше от тежките размисли.

Сега ме занимаваше нова мисъл. Съжалявах, че не бях изпълнил намерението си и че не бях стрелял по вожда на убийците. Съжалявах, че не бях го убил на място, че чудовището бе избягало и сестра ми се намираше все още в негова власт, може би без никаква надежда за спасение. Обзет от тези мисли, аз винях ловците, че ме възпряха.

Сигурно двамата стари ловци нямаше да ми попречат, ако можеха да предвидят това, което се случи после. Но кой можеше да предвиди тревогата, предизвикана от изстрелите?

Двамината, които бяха стреляли, се намираха пак сред нас. Държанието им, така необикновено и тайнствено, бе породило съмнение в тяхната преданост. Появяването им — те се присъединиха към нас, докато напредвахме към лагера — бе посрещнато с буря от гневни заплахи. Някои дори казваха, че ще ги застрелят и вероятно щяха да изпълнят заплахата си, ако Спенс и Уилямс не бяха намерили незабавно обяснение.

Твърдыха, че се отделили от групата, преди да спрем, без да кажат как. Нищо не знаели за движението на разузнавачите. Не знаели, че индианците се намирали наблизо, загубили се в гората и стреляли за сигнал с надеждата, че ще им отвърнем. Потвърдиха, че срещнали трима души, които не били на коне, но решили, че са индианци и избягали от тях. После видели наблизо групата, познали ни и се присъединили към нас.

Повечето от присъстващите се задоволиха с това обяснение. Какви причини биха имали двамата — мислеха си те — да вдигнат неприятеля в тревога? Кой можеше да ги подозира в такова дълно предателство?

Но не всички останаха доволни от обяснението. Чух стария Хикмън да шепти някакви странни думи на другаря си, като многозначително поглеждаше към „заблудилите се“.

— Отваряй си очите, Джим, и наблюдавай тези негодници. Нещо не е в ред.

Тъй като никой нямаше доказателства, за да ги обвини открито, Спенс и Уилямс бяха приети отново в нашите редове и сега спяха на земята редом с другите.

Те лежаха близо до водата. Докато се разхождах, минах няколко пъти край тях. В мрака едва различавах очертанията им. Необикновени чувства ме вълнуваха, когато поглеждах към тях, защото и аз споделях съмненията на Хикмън и Уедърфорд. Не можех да повярвам, че са се отклонили случайно. Подтиквани от някакви долни съображения, те бяха стреляли, за да предупредят индианците за приближаването ни.

След полунощ изгря луната. Нямах е облаци. Когато луната се издигна над върховете на дърветата, тя обля полянката с поток от блестяща светлина.

Лунните лъчи събудиха спящите. Някои помислиха, че се е съмнало и се изправиха на крака. Едва след като погледнаха нагоре към небето, те разбраха, че са сбъркали.

Всички се събудиха от шума. Някои предложиха да продължим преследването при лунна светлина.

Предложението напълно отговаряше на моето желание, но старите ловци — нашите водачи, се възпротивиха и с право. Те твърдяха, че на открито можели да разчитат следи, но в гората лунната светлина нямало да бъде достатъчно силна.

Можели да използват факли, но това щяло да ни изложи на засада от страна на неприятеля. Дори само на лунна светлина да се движим, пак имало такава опасност. Условията били променени. Сега диваците знаели, че сме по дирите им. Нощем преследваните имали предимство пред преследвачите, дори и когато са по-малко на брой. Тъмнината им давала възможност да извършват внезапни нападения. Така разсъждаваха водачите.

Никой не се противопостави на мнението им. Съгласихме се да почакаме, докато съмне.

Бе време да сменим постовете. Тези, които бяха спали, застанаха на пост, а другите се хвърлиха на земята, за да отпочинат няколко часа.

Уилямс и Спенс също отидоха на пост. Поставиха ги на тази страна на поляната, където Хикмън и Уедърфорд бяха пазили преди това.

Когато двамата ловци се изтегнаха на тревата, забелязах, че избраха място близо до поста, на който дежуреха заподозрените. Лунната светлина им даваше възможност да ги наблюдават.

Макар да се излегнаха, ловците изглежда не заспаха. От време на време поглеждаха към тях. Главите им бяха една до друга, леко издигнати над земята, сякаш си шепнеха нещо.

Продължих да се разхождам както преди. Лунната светлина ми даваше възможност да се движа по-бързо. Сега по-често обикалях малкото езерце.

След известно време чувствата ми се притъпиха. Сякаш мъката и желанието за мъст ме бяха напуснали.

Знаех причината. Това бе обикновено психическо явление, което често се среща. Нервната система, където се бяха породили чувствата, които ме караха да страдам, се бе изтощила и отказваше да действа. Знаех, че това е временно спокойствие — затишие между две бури.

Сега бях в състояние да забележа необикновената обстановка около мене. Лунната светлина ми даде възможност да разгледам подробностите.

Лагерувахме на място, наричано от горските жители „глейд“ — малка поляна в гората без никакви дървета. Нашата полянка бе кръгла, около петдесет ярда в диаметър, с отличителен белег — малко езерце в средата. Езерцето с кръгла форма, широко само няколко ярда, бе тъкмо в центъра на кръглата горска полянка. То бе един от тези необикновени естествени басейни, които се срещат по целия полуостров, сякаш дело на човешка ръка. Бе доста дълбоко. Водата бе студена и бистра. Повърхността ѝ бе посребрена от лунните лъчи.

Полянката не се отличаваше с нищо особено, освен че бе покрита с уханни цветя, които, смачкани от копитата на конете и токовете на хората, миришеха още по-силно.

Картината бе красива.

При по-щастливи обстоятелства щях да я съзерцавам с удоволствие. Но сега не картината занимаваше мислите ми, а нейната рамка.

Около полянката имаше кръг от високи дървета, наредени толкова правилно, сякаш са били посадени от човешка ръка. Зад този кръг, докдето погледът можеше да проникне в гората, се виждаха други дървета от същата големина и вид. Стеблата им бяха почти еднакво дебели — само някои от тях достигаха два фута диаметър. Всички се издигаха на голяма височина, и то без да се смятат листата и клоните. Дърветата растяха нагъсто, но денем човешкото око не можеше да проникне доста надалече помежду им, тъй като с изключение на ниската палма-джудже нямаше други храсти, които да пречат на погледа. Стеблата на дърветата бяха прави и почти цилиндрични като на палми. Човек можеше да ги вземе за палми, ако не бяха големите листната корони, които завършваха с конусовидни върхове.

Това не бяха палми, а борове — така наречените австралийски борове.

Познавах отлично този вид дървета. Изминавал съм стотици мили под сянката на техните надвиснали кичури от иглоподобен листак.

Така че дърветата не биха породили любопитство, ако не бях забелязал нещо особено във вида им. Вместо да бъдат тъмнозелени, техните дълги провиснали листа изглеждаха жълтеникавокафяви.

Въобразявах ли си, или пък лъжливата светлина на луната променяше техния естествен цвят?

Когато ги забелязах за първи път, приех и дивете вероятности за възможни. Но като продължих да се вирам, разбрах, че греша. Нито си въобразявах, нито пък лунните лъчи бяха виновни. Листакът наистина бе жълтеникавокафяв. Приближих се и видях, че листата бяха увехнали, макар и още да стояха по клоните. Освен това забелязах, че стеблата бяха сухи. Кората им се белеше. Някои от стволите бяха съвсем голи. Накратко — дърветата бяха мъртви и гниеха.

Спомних си какво бе казал Хикмън, когато ги опипваше, за да открие посоката. Тогава мислех, че само част от дърветата са

засегнати. Сега обаче видях, че докъдето стигаше погледът, гората имаше все същия тъмен цвят.

Дойдох до заключение, че всички дървета бяха мъртви. Заключение то бе правилно, а обяснението лесно. Големите гъсеници, наречени „сфинкс“^[1], са ги нападнали. Цялата гора бе мъртва.

---

[1] Големи рояци от насекомото *Sphinx conifcrarum* и особено ларвите му се вмъкват под кората на „дълголистния“ бор, нападат стеблото и така дървото загива в продължение на една година. Във Флорида се срещат огромни места, покрити само с мъртви борове, опустошени по такъв начин. Бел.авт. ↑

ГЛАВА LXXXIII

БИТКА В КРЪГ

Колкото и невероятно да изглежда, тези наблюдения ме заинтересуваха. Но същевременно забелязах нещо друго, което ми направи още по-голямо удоволствие. Това бе синята зора, която, примесена с жълтеникавата светлина на луната, обагреше листака, в който се вираха. Зората скоро щеше да пукне.

В същия миг и другите забелязаха приближаването на деня. Надигнаха се от росната постеля и се заеха да преглеждат каишите на седлата си. Бяхме гладни, но нямаше възможност да закусим, затова се приготвихме да потеглим, без да се нахраним. Зората трая само няколко минути и докато небето светлееше, ние се приготвихме за път. Вдигнахме всички постове с изключение на четирима, които оставихме да наблюдават в четири посоки до последния миг. Освободихме и сложихме юзди на конете, чиито седла не бяхме сваляли цяла нощ. Прегледахме и заредихме пушките.

Мнозина от другарите ми бяха стари бойци. Те взеха всички предпазни мерки, които била ни осигурили успех в една битка.

Надявахме се да настигнем диваците преди обед, но ако се наложи, бяхме готови да ги проследим до леговището им. И в единия, и в другия случай щяхме да се бием. Всички решиха да продължим.

Необходими ни бяха няколко минути да определим реда на похода. Решихме, че е уместно неколцина от по-опитните да отидат пеша напред като разузнавачи и добре да изследват гората, преди да напредне главната група. Това щеше да ни предпази от внезапно нападение, в случай че врагът ни е устроил засада. Отново старите ловци се заеха със задачата да бъдат следотърсачи и водачи.

Извършихме всички приготовления и тъкмо щяхме да тръгнем — хората бяха на конете, а разузнавачите бяха навлезли в гората — когато внезапно се чува няколко изстрела, придружени от тревожните викове на нашите постове. Четиримата бяха стреляли почти едновременно.

Гората сякаш се огласяше от стократно ехо. Но това не бе ехо, а истински гърмеж на мускети. Пронизителният боен вик, който ги придружаваше, ясно се разнасяше над виковете на нашите постове. Индианците връхлитаха върху нас.

Върху нас или, по-точно казано, около нас. Постовете бяха стреляли едновременно. Следователно всеки от тях бе видял индианци от своята страна. Ние бяхме обградени. От всички страни долитаха бесните кръсъци на врага, едните сякаш отекваха като ехо на другите. Куршуми фучаха от различни посоки. Без съмнение техните редици обграждаха горската поляна.

Първият залп улучи двама-трима от нашите хора и толкова коне. Неприятелят изразходва куршумите си, без да ни нанесе чувствителни щети.

От мястото, от което стреляха, куршумите им не достигаха със сила до полянката. Ние стояхме събрани в група и ако индианците бяха пропъзтели малко по-близо, пораженията щяха да бъдат страхотни. За щастие постовете бяха предупредили навреме.

Това ни спаси.

За миг настъпи объркване, придружено с шум, виковете, цвилене и пръхтене. Над врявата се чу направляващият глас на стария Хикмън:

— Слизайте от конете, хора! Към дърветата! Слизайте бързо! Към дърветата! Стойте зад тях. Иначе ще загубим скалповете си. Към дърветата! Към дърветата!

Същата мисъл бе дошла и на някои други и преди още ловецът да спре да вика, мъжете вече слизаха от седлата и тичаха към края на гората.

Пръснахме се на различни страни — всеки избираше най-близкото място. След няколко секунди всички се бяхме скрили зад стволовете на дърветата. По такъв начин ние образувахме пълен кръг. Гърбовете ни бяха обърнати един към друг, а лицата ни — към врага. Конете, изплашени от суматохата, галопираха като луди по цялата поляна. Юздите им се влачеха, стремената се удряха в хълбоците им. Много от тях профучаха край нас и попаднаха в ръцете на диваците. Други пробиха редиците им и избягаха в гората.

Не направихме опит да ги задържим. Край ушите ни свистяха куршуми. Да излезем иззад стволовете на дърветата би означавало сигурна смърт.

От пръв поглед стана ясно, че позицията ни има предимство. Щастие бе за нас, че оставихме постовете до последния миг. Ако ги бяхме освободили малко по-рано, изненадата щеше да бъде пълна. Преди да нададат бойните си викове и да стрелят, индианците щяха да се приближат до края на поляната и да ни хванат като в капан! Те щяха да се намират под прикритието на дърветата, напълно запазени от нашите куршуми и ние щяхме да паднем под огъня им.

Ако не бе навременната тревога, щяха да ни избият до един. Но при сегашното положение нашите противници нямаха голямо предимство. Стволовете на дърветата предпазваха и нас и тях. Само вдлъбнатата страна на нашите редици бе уязвима и неприятелят можете да стреля през полянката. Но тя бе петдесет ярда в диаметър и тъй като не бяхме позволили на индианците да се приближат до края ѝ, знаехме, че куршумите им не можеха да достигнат до нас. Така че и в това отношение можехме да бъдем спокойни.

Маневрата, макар и извършена набързо, ни спаси. Сега се убедихме, че това бе единственият начин да се спасим от незабавно унищожение. Щастие бе, че гласът на Хикмън ни накара така бързо да се отправим към позициите си.

Ние не се забавихме да отвърнем на огъня на неприятеля. Пушките ни вече действаха. Около полянката непрекъснато се чуваше острия пукот, подобен на плясък от камшик. От време на време проехтяваше победоносен вик, когато някой дивак, неразумно изложил тялото си на прицел, падаше прострелян.

Отново гласът на стария ловец звучеше на полянката. Хладнокръвен, спокоен и ясен, той бе чул от всеки.

— Целете се точно, момчета, стреляйте сигурно. Не трябва да изхабим нито прашинка барут. Преди да свършим с тях, ще ни трябва всичкият барут. Никой да не натиска спусъка, преди някой червенокож да кацне на мушката му.

Наставленията бяха съвсем навременни. До този момент неопитните бяха стреляли наслука и изгърмяваха куршумите си веднага щом заредят пушките, като нараняваха само стеблата на дърветата. Хикмън се бе обадил, за да сложи край на неразумната стрелба.

Думите му постигнаха желаниия резултат. Изстрелите станаха поредки, но победоносните викове, които известяваха „попадение“, се

чуваха по-често отпреди. Няколко минути след започването на битката целият характер на сблъскването се промени. Дивите крясъци на индианците при първата им атака, чиято цел бе да ни уплашат и объркат, вече не ехтяха в гората. Виковете на белите също бяха престанали. Само от време на време се чуваха окуражителни думи, отправени към другаря, или гърлено, победоносно „ура“. Много рядко прозвучаваше индианското „йо-хо-ехи“, с което някой вожд искаше да подтикне бойците си към атака. Изстрелите вече не бяха в залп, а единични или най-много по два-три наведнъж. И от двете страни всеки мереше точно и само когато куршумът попаднеше в целта или когато стрелецът мислеше, че е улучил, се чуваха гласове. Всички бяха твърде много заети със задачата си да бият точно и нямаха време за губене в празни викове и приказки. Може би в цялата военна история няма отбелязана толкова безмълвна и безшумна битка. В паузите между изстрелите настъпиха мигове на напрегната тишина — мигове на пълно, но злокобно затишие.

Никога не се е водила битка при такова необикновено разположение на воюващите страни — два концентрични кръга, външният, образуван от неприятеля, а вътрешният — от хората от нашата група, разгърнати равномерно около поляната. Между двата кръга едва ли имаше четиридесет крачки. На места където някой смел индиански боец под прикритието на дърветата се бе приближил до нашите линии, разстоянието бе още по-малко. Никога не се е водила битка, при която двете страни да са се намирили толкова близко, без да влизат в ръкопашен бой. Ние можехме да разговаряме с нашите врагове, без да повишаваме гласа си. Буквално казано, можехме да се целим в „бялото на очите им“.

При такива условия се водеше битката.

ГЛАВА LXXXIV

СМЪРТОНОСНИЯТ ИЗСТРЕЛ НА ДЖЕЙК

Необикновената битка продължи цели два часа без никакви съществени промени в позициите. От време на време някой смелчага се втурваше от дърво до дърво с голяма скорост, сякаш изстрелян от гаубица. Целта му бе или да се добере до дърво, което да го предпази по-добре, или до място, откъдето може по-добре да се прицелва в някой набелязан неприятел. Стволовете на дърветата не бяха достатъчно дебели, за да ни скрият изцяло. Някои от стрелците стояха прави и се стараеха да изглеждат колкото се може „по-малки“, като се свиваха и стояха неподвижни и плътно долепени до дърветата. Други, забелязали че боровете се „издуват“ малко към корените, бяха легнали по лице и от такова положение продължаваха да зареждат пушките си и да стрелят.

Слънцето отдавна бе високо в небето. Битката бе започнала към изгрев. Нямахме тъмнина, за да скрива едната страна от другата, макар и индианците да имаха малко предимство поради това, че зад нас бе откритата поляна. Но дори и дълбоката гора бе достатъчно светла. Много от мъртвите кичури листа бяха паднали, земята бе плътно покрита с тях — а онези, които все още виснеха над главите ни, образуваха съвсем прозрачна преграда, която не спираше блестящите лъчи на слънцето. Бе достатъчно светло и нашите стрелци можеха да улучат какъвто и да е предмет на големина колкото монета, стига да се намираше в обсега на пушките им. Длан, част от ръка, протегнат крак, челюст, която се подава зад ствола, чифт рамене, твърде широки, за да могат да се скрият зад дървото, дори крайчеца на някоя дреха — привличаха един, понякога и два изстрела от едната или другата страна. Всеки, който показваше лицето си дори само за десет секунди, сигурно получавате куршум в черепа, тъй като и двете страни разполагаха с добри стрелци.

Така минаха два часа, без нито едната от страните да нанесе или понесе сериозни шегги. Разбира се, имаше и жертви. От време на

време, когато паднеше някой боец, напрежението се засилваше. Неколцина от нас бяха ранени — един двама по-тежко. Имаше и един убит. Той бе любимец на хората от нашата група и неговата смърт подсилваше желанието ни да отмъстим.

Загубите на индианците сигурно бяха по-големи. Видяхме червенокожи да падат от изстрелите. Сред нас се намираха неколцина от най-добрите стрелци на Флорида. Чухме Хикмън да казва, че бил „изпратил на трима по парче олово“ и че когато изпращал олово, бил сигурен, че то е „отишло, където трябва“. Уедърфорд бе убил един на място. Това не бе само предположение, тъй като мъртвото тяло на дивака се виждаше между две дървета на мястото, където бе паднал. Другарите му се страхуваха да го приберат, за да не попаднат под прицела на ужасната пушка.

Индианците още не бяха изучили изтънчеността на цивилизования боец, който иска от врага си временно примирие, за да положи безполезна грижа за мъртвите, а в същото време с хитро око и крадливи стъпки използва случая да разузнае къде да нанесе най-резултатен удар върху живите.

След известно време индианците възприеха тактиката, която се оказа по-добра при сегашните условия за бой. Вместо един зад някое дърво или зад две съседни дървета се скриваха по двама бойци и веднага щом единият от тях стреляше, другият бе готов да се прицели. Разбира се, човекът, по когото е бил насочен първият изстрел, смяташе, че неприятелят, който е най-близко до него, има празна пушка, изоставаше предпазливостта и се излагаше на опасност.

Преди да разберем новата тактика, неколцина от нашите бяха ранени, а друг бе убит до дървото, зад което ни прикриваше. Тази хитрина отново разгневи хората ни, още повече че ние нямахме възможност да им отвърнем със същата тактика — нашият брой не бе достатъчен, за да се събираме по двама на едно място. Това щеше да ореди редиците ни и нямаше да можем да пазим позициите си.

Трябваше да останем по местата, но да бъдем по-предпазливи и да не се поддаваме на хитрите ходове на нашите врагове.

В един случай обаче платихме на диваците със собствените им монети. В отплатата участвах аз и Черният Джейк.

Ние стояхме зад две съвсем близки дървета. Насреща се криеха трима диваци, които цяла сутрин стреляха много енергично по нас.

Един от техните куршуми бе пробил ръкава на палтото ми и пърхотът от вълнестата коса на Джейк бе поиздухан, но и двамата не бяхме ранени.

По време на битката аз успях да се прицеля в един от враговете ни и ми се стори, че пролях кръвта му. Все пак не бях сигурен, защото тримата индианци бяха скрити зад група дървета и гъсталак от ниски палми.

На Джейк много му се искаше да убие един от тези индианци — огромен дивак, много по-едър от останалите двама. Главата му бе украсена с пера от кралски лешояд и общо взето се отличаваше от другите по дрехите си. По всяка вероятност бе вожд. Но най-необикновеното у него бе изгледът на лицето му, който от време на време се мяркаше за секунда пред нас. То бе цялото покрито с яркозелена боя и блестеше сред дърветата като двойник на слънцето.

Но не това бе накарало Джейк да избере индианеца за обект на своята мъст. Причината бе друга. Дивакът бе забелязал тъмния цвят на кожата на Джейк и няколко пъти по време на схватката му се бе подиграл. Той говореше на родния си език, но Джейк го разбра добре и затова бе озлобен, разярен и се заканваше да отмъсти на аления вожд.

Най-после успях да му дам възможност. Хитро нагласих шапката си да изглежда, че е на главата ми, и я подадох малко настрана от дървото. Това е стар и добре познат трик, но въпреки това, както Джейк се изрази, индианецът „се излъга“.

Червеното лице се появи зад листата на дребните палми, а под него се надигна облаче дим. Чух изстрел и шапката отхвъркна в ръката ми.

Малко след това чух друг изстрел, по-силен и по-близък — той идваше от пушката на негъра. Надникнах да видя какъв е резултатът. Тъмночервено петно се появи върху лъскавото лице на индианеца. Аленият цвят внезапно стана кървав. Видях го само за миг, тъй като дивакът с боядисаното лице веднага се сви зад храстите.

По време на цялата битка индианците не показваха никакво желание да напреднат, макар да бяха повече от нас. Към групата, която преследвахме, сигурно се бе присъединила друга група, равна по брой на първата. Не по-малко от стотина индианци се намираха на полесражението от самото начало на битката. Без това подкрепление те едва ли щяха да се осмелят да ни нападнат, а нападнеха ли ни, щяхме

веднага да минем в настъпление и да разрешим изхода на битката с ръкопашен бой.

Разбрахме обаче, че са значително повече от нас и затова се задоволихме да запазим позицията си.

Червенокожите изглежда бяха доволни от своята, макар че ако свиеха бързо кръга, щяха да ни надвият. Но от това редиците им щяха да оредят, преди да навлязат в нашата линия, и някои от най-добрите им бойци щяха да паднат. Никой не е толкова предпазлив, колкото са индианците в такива случаи и може би никой не проявява по-голяма нерешителност при битки срещу укрепен неприятел. Най-слабият форт, най-паянтовата сграда дори може лесно да бъде защитавана срещу червенокожите бойци на Запада.

Техните първоначални намерения за настъпление бяха осуетени. Сега те като че ли не замисляха друго нападение и се задоволяваха да ни държат в обсада. А и ние действително бяхме обсадени. След време изстрелите им оредяха, а после изобщо спряха. Ние знаехме обаче, че нямат намерение да се оттеглят. Напротив, скоро видяхме някои от тях да кладат огън далеч в гората, без съмнение да си стотвят закуска. Нямаше човек сред нас, който да не им завижда.

ГЛАВА LXXXV

ОСКЪДНАТА ЗАКУСКА

Временното примирие не бе в наша полза. Не смеехме да се мръднем от дърветата. Хората бяха жадни, а водата бе пред очите им. Езерцето блестеше в средата на поляната. По-добре да го нямаше, тъй като никой не се осмеляваше да се приближи до него. Видът му само ни измъчваше. Видяхме, че индианците ядат, без да напускат позициите си. Неколцина им разнасяха храна от огнищата. Забелязахме жени да минават насам-нататък, почти в обсега на пушките ни. Всички бяхме гладни като вълци. Двадесет и четири часа, а може и повече, не бяхме хапнали нищо. Гледката на нашите врагове, които се угощаваха под носа ни, изостри апетита ни и в същото време раздуха възмущението ни. Те даже ни се подиграваха, че гладуваме.

Старият Хикмън се вбеси. Той заяви, че „бил толкова гладен, та можел суров индианец да изяде, само да му падне“. Видът му показваше, че наистина може да изпълни заплахата си.

— Човек може да побеснее, като гледа как тези червенокожи проклетници — продължи той — нагъват цели парчета месо, докато ние нямаме дори кокал да огризем. Алигатор да ме изяде, ако не е така!

Там, където Хикмън и Уедърфорд не могат да намерят храна, трябва наистина да е пустиня. И затова и двамата с всички усилия се заеха да открият нещо за ядене. Видяхме ги да ровят настилката от мъртви борови листа, които, както казахме, образуваха дебел пласт над земята.

Какво търсеха? Червеи, личинки, лаври или гущери? Не, дотам не бяхме стигнали. Макар и много гладни, още не бяхме готови да ядем влечуги. Ловците се бяха сетили за нещо по-добро. Скоро радостни възклицания известиха, че са намерили това, което търсят.

Видяхме, че Хикмън държи нещо кафеникаво, конусообразно, което приличаше на голям ананас. Това бе шишарка от австралийския бор. Лесно я познахме по големината и формата.

— Момчета — извика той високо, за да го чуят всички, — съберете от тези шишарки и ги разчупете. Вътре ще намерите ядки, които не са лоши за ядене. Не може човек да ги сравнява със свинско и качамак, ама като няма свинско и качамак, и от тях можем да си похапнем. Разровете малко боклука около вас и сигурно ще намерите. Опитайте!

Всички приеха предложението възторжено и в следващия миг започнаха да ровят из купищата мъртви листа и да търсят шишарки.

Някои от шишарките се намираха на повърхността и ги събирахме лесно. Други изравяхме с помощта на пръчки или дулата на пушките. Всеки успя да се сдобие с шишарки.

Набързо ги разчупихме и лакомо изгълтахме ядките. Те никак не бяха лоша храна. Семето на австралийския бор е хранително и приятно на вкус. Всички останаха доволни от качеството, но не и от количеството. Шишарките не бяха достатъчни да задоволят глада на петдесет стомаха.

Някои се шегуваха с тази суха закуска, а по-лекомислените дори се смееха, докато ядяха, сякаш всичко това бе много весело. Но смехът им не трая дълго. Положението ни бе сериозно и не можехме много да се веселим.

Всичко това стана в промеждутъка, когато огънят на неприятеля бе почти спрял. Имахме време да помислим за опасното положение. До този миг не ни бе идвало на ум, че в действителност сме обкръжени. Бързината и напрежението на битката не ни бяха оставили време за размишления! На цялата работа гледахме като на схватка, която ще свърши с победа на една от страните.

Сега вече виждахме битката в друга светлина. Тя се бе превърнала в истинска обсада. Бяхме обградени от всички страни — затворени като в крепост, но не в безопасна крепост. Единственото ни укрепление бе кръгът от дървета. Всеки от нас трябваше да стои непрекъснато на поста си.

Положението ни бе наистина крайно опасно. Нямахше изгледи да избягаме. Конете отдавна се бяха пръснали. Само един бе останал. Той лежеше мъртъв до езерото, пронизан от куршум, но не от вражеска пушка. Хикмън го застреля. Видях го, когато уби животното, и се почудих защо. Ловецът си имаше съображения, но аз ги разбрах едва по-късно.

Можехме да устоим на пет пъти по-многоброен неприятел, но откъде щяхме да се снабдим с храна? От жаждата не се страхувахме. Нощем щяхме да я задоволяваме. Под прикритието на нощта щяхме да се промъкваме по един до езерото.

Не се страхувахме от липса на вода. Но храна? Шишарките, които събрахме, бяха недостатъчни, а други нямаше под ръка. Трябваше да капитулираме пред глада.

Разговаряхме свободно, сякаш стояхме един до друг. Разисквахме възможностите, а те бяха доста неблагоприятни.

Как ще свърши цялата работа? Как ще се спасим от опасното положение? Тези мисли ни вълнуваха.

Наум ни идваше само един план, който ни даваше известна възможност за бягство. Планът бе да отстояваме позициите си до падането на нощта, да нападнем в тъмнината и с бой да пробием линиите на противника. Изпълнението на плана криеше много опасности. Може би мнозина щяха да загинат, но други все пак щяха да избягат. Ако останехме на мястото си, всички щяхме да станем жертва. Нямаше вероятност някой да ни спаси. Никой не хранеше такива надежди. Щом гладът ни сломеше, щяха да ни избият до човек.

Вместо търпеливо да изчакаме такъв край, решихме докато сме още силни да рискуваме и с бой да пробием редиците на неприятеля. Тъмнината щеше да ни помогне да предприемем опасния опит и ние зачакахме залеза на слънцето.

ГЛАВА LXXXVI

КУРШУМ ОТЗАД

Струваше ни се, че времето тече бавно, но то не бе защото нямаше какво да правим. През деня индианците възобновяваха от време на време атаките и въпреки бдителността ни още един от нашите хора бе убит, а неколцина леко ранени.

В тези схватки диваците показаха, че са решили да се приближат към нашите линии с прибежки от дърво на дърво.

Ясно разбрахме целта им. Нямаха намерение да се счепкат с нас, макар и броят им да оправдаваше такава тактика. Те сега бяха по-многобройни, отколкото в началото на битката. Пристигнала бе нова група — чухме приветствените викове, с които ги посрещнаха.

Но въпреки че бяха получили подкрепления, индианците не възнамеряваха да се хвърлят в ръкопашен бой. Целта им бе друга. Те разбраха, че като се приближат до нашата линия, ще могат да стрелят в тил по хората от другата страна на полянката, които тогава ще се окажат изложени на техния прицел.

Главната ни грижа бе да предотвратим този ход. Необходимо бе да удвоим нашата бдителност.

Ние грижливо оглеждахме дърветата, зад които знаехме, че се крият диваците. Наблюдавахме ги зорко, така както ловецът на порове наблюдава дупката на животното.

Опитите им да напредват не бяха много успешни. Това струваше неколцина от най-смелите им мъже, тъй като в момента когато някой се опитваше да се втурне напред, се чуваше пукотът на три-четири пушки и поне една от тях винаги улучваше със смъртоносния си пратеник. Индианците скоро се увериха в недостатъците на тази опасна маневра. Когато нощта наближи, те изглежда се отказаха от нея и се задоволиха да ни държат в обсада.

Зарадвахме се, когато слънцето залезе. Смрачи се. Скоро щеше да се стъмни и ние щяхме да отидем до водата. Хората бяха полудели от жаждата, която ги измъчваше през целия ден. Мнозина биха отишли

през деня до езерото, ако не ги въздържаха увещанията на по-предпазливите и ако не бе красноречивият пример, на който станаха свидетели. Един, по-безразсъден от останалите, реши да рискува. Той успя да стигне водата, пи до насита и бързаше да се върне на мястото си, когато един изстрел на диваците го просна мъртъв на тревата. Той бе последният човек, когото убиха. Сега неговото безжизнено тяло лежеше на поляната пред очите на другарите му.

Това послужи като предупреждение и въпреки жаждата никой не повтори безразсъдния опит.

Най-после дългоочакваният мрак обгърна земята. В оловното небе мъждееше само сивкава светлина. Сега хората по двама-трима наведнъж започнаха да се приближават до езерото. Подобно на духовете безмълвно се хлъзгаха по откритото място, но свити, с глави, сведени напред, по посока на водата. Не отидохме всички едновременно, макар и всички еднакво да желаехме да утолим жаждата си. Увещанията на стария ловец изиграха ролята си. Поддържаните се съгласиха да изтърпят още малко мъчение и да дочакат другите да се върнат на поста си.

Разумно бе, че постъпихме така, защото в този опасен миг индианците, които без съмнение подозираха какво става, възобновиха огъня с нова сила.

Без да се мерят, те изстреляха цели залпове по откритото място. Тъмнината не им даваше възможност да се прицелват, но въпреки това куршуми свистяха край ушите ни като рояк оси. Някой извика, че неприятелят напредва и тези, които бяха отишли да пият вода, се втурнаха бързо назад. Някои дори не успяха да наквасят устата си.

През цялото време останах зад дървото. Черният ми помощник също стоеше на поста си като храбър воин. Решихме да се редуваме. Джейк настояваше аз да пия пръв.

Почти се бях съгласил, когато неприятелят отново откри огън. Ние, както и останалите, се страхувахме, че диваците ще напреднат, и съзнавахме колко необходимо е да ги задържим. Решихме да останем още малко на мястото си.

Аз бях надникнал зад дървото с вдигната пушка и чаках да видя огъня на пушката на някой дивак, за да мога да се прицеля, когато изведнъж почувствувах, че нещо блъсна ръката ми и аз изпуснах пушката.

Нямаше нищо необяснимо в това. Един куршум бе минал през ръката ми и бе промушил двигателния мускул. Бях издал рамото си прекалено много навън. Ранеха ме — това беше всичко.

Първата ми мисъл бе да се погрижа за раната. Чувствувах болка и лесно открих раненото място. Видях, че куршумът бе минал през горната част на дясната ми ръка точно под рамото и бе пробил предната част на куртката ми, за което свидетелстваше разкъсаният плат.

Все още имаше достатъчно светлина, за да забележа тези подробности, а освен това от раната шуртеше гъста кръв.

Започнах да разкопчавам палтото си, за да превържа раната. Джейк бе вече до мене. Той късаше ризата си на ивици.

Изведнъж чух, че той възкликна изненадано, след което последваха думите:

— Божичко, масса Джордж, куршумът е дошъл отзад!

— Отзад ли? — извиках аз, повтаряйки думите му като ехо. Разгледах пак раната.

— Да, масса, да, сигурно отзад е дошъл.

Аз вече имах такива съмнения. Стори ми се, че бях почувствал „куршума да идва отзад“.

Сега разбрах, че не е било само въображение. Като разгледах раната и скъсаното палто на гърдите по-отблизо, разбрах от каква посока е дошъл куршумът. Без съмнение той бе ме ударил откъм тила.

— Боже мой, Джейк! — възкликнах аз. — Така е! Индианците са напреднали от другата страна на поляната. Загубени сме!

Убедени в това, и двамата извърнахме очи към откритото място и в този миг сякаш за потвърждение друг куршум изсвири и се заби с тъп звук в дървото, до което бяхме коленичили. Вторият куршум с положителност идваше от другата страна на полянката. Видях огъня и чух изстрела на пушката.

Какво бе станало с другарите ми от другата страна? Дали са изоставили постовете си и са позволили на индианците да напреднат? Дали всички се бяха струпали край езерото и бяха оставили незащитени позициите си?

Това бяха първите ни предположения. Твърде тъмно бе, за да видим хората в сянката на боровете, но тях сякаш ги нямаше и на

откритото. Бяхме озадачени и извикахме високо, за да потърсим обяснение.

Може би нашите другари ни отговориха, но ние не ги чухме, защото в този миг дивият крясък на враговете заглуши всички викове. Пред очите ни се откри гледка, която накара кръвта в жилите ни да замръзне.

Точно по права линия напред от мястото, където стояхме с Джейк и близко до индианците, внезапно от земята избухна пламък. Той изригваше сред огромни облаци дим, издигаше се все по-високо, докато стигна върховете на дърветата. Приличаше на избухването на барут, подпален на земята. Всъщност така и беше. С един поглед разбрахме намеренията на индианците. Те се опитваха да запалят гората.

Успяха веднага да направят това. Щом серните огнени езици докоснаха изсъхналите кичури листа, те пламнаха като прахан. Със скоростта на ракета пламъкът избухна в различни посоки и заигра над върховете на дърветата. Огледахме се. Подобни гледки се виждаха навсякъде. Дивият крясък е бил сигнал за подпалване на огъня. Полянката бе обкръжена от огнена стена — огромна, червена, бушуваща. Цялата гора гореше. Огънят се приближаваше от всички страни, помиташе дърветата, като че ли бяха суха трева, и изпращаше дълги огнени струи високо в небето.

Сега димът около нас бе гъст и тежък. С приближаването на огъня той ставаше все по-гъст. Нагретият въздух бе непоносим. Задушавахме се.

Над главите ни бе надвиснала гибел. Хората започнаха да надават отчаяни викове, но грохотът на горящите борове заглушаваше гласовете им и човек не можеше да чуе дори гласа на приятеля си, който седеше най-близо до него. Изразът на лицата им говореше красноречиво. Преди да ни обвие пушекът, поляната бе така силно осветена, че можехме да се видим един друг необикновено ясно. В лицата на всички се четеше ужас.

Аз обаче нямах възможност дълго да изпитвам подобни чувства — от занемарената ми рана бе изтекло много кръв. Опитах се да отида към откритото място, както правеха другарите ми, но преди да направя и две крачки, краката ми се разтрепераха и аз загубих съзнание.

ГЛАВА LXXXVII

СЪДЕБНО ЗАСЕДАНИЕ СРЕД ОГЪНЯ

Последната ми мисъл, преди да падна, беше, че съм достигнал края на живота си, че след няколко секунди пламъкът ще обгърне трупа ми и ще загина от ужасна смърт — тази мисъл изтръгна от гърдите ми немощен вик и в същото време аз загубих съзнание. Бях безчувствен, като че ли бях мъртъв. И наистина чувствата ми бяха мъртви. Ако в този миг пламъците ме бяха обхванали, нямаше да ги усетя. По всяка вероятност щях да изгоря и да стана на пепел, без да изпитам никаква болка. Докато бях в безсъзнание, нито сънувах, нито имах видения. Сякаш душата ми бе напуснала земното си обиталище и трептеше леко някъде около мене, вън от безчувственото ми тяло.

Бях мъртъв, но все пак в състояние да бъда възкресен и за щастие средството, което можеше да ми върне живота, бе близко, а имаше също и човек, който можеше да го приложи.

Когато се съвзех, първото ми усещане бе, че се намирам до шия във вода. Лежах в езерото. Крайниците и тялото ми бяха под водата, а само главата ми се издигаше над повърхността, положена на брега. До мене бе коленичил човек, самият той потопен до половина във вода.

Когато усещанията ми се върнаха, познах моя верен Джейк. Той опипваше пулса ми и се взираше в лицето ми с безмълвна тревога. Когато отворих очи и му отвърнах с погледа си, той радостно възкликна: „Божичко, масса Джордж, жив си, жив си. Господи, жив си, дръж се, масса, ще ти мине. Сигурно ще ти мине!“

— Дано, Джейк — отвърнах с омаломощен глас. Колкото и да беше слаб, гласът ми ободри верния другар и той продължи да надава радостни викове.

Успях да повдигна глава и да погледна наоколо. Ужасна гледка се откри пред очите ми във всички посоки. Имаше достатъчно светлина и аз виждах добре. Гората бе все още в пламъци — тя гореше с непрекъснат трясък, подобен на гръмотевица или страхотен вятър, примесен със съскащи шумове и високо пращане, което напомняше

изстрели от пушките на цял взвод. Човек би помислил, че индианците стрелят, но това бе невъзможно. Те сигурно отдавна бяха отстъпили пред напирания кръг на огъня, който помиташе всичко. Сега пламъците бяха по-малко. Димът също бе намалял. Сухият листак се бе превърнал изведнъж на пепел, а остатъците от клони бяха паднали на земята и образуваха дебела покривка от искряща жарова.

Над жаравата се извисяваха горящите стебла на дърветата. Сухата кора бе изгоряла и смолистата дървесина гореше с буйни пламъци. Огънят бе достигнал до сърцевината на дърветата и много от тях изглеждаха като огромни стълбове нажежено желязо. Гледката напомняше на ада.

Това, което чувствахме, също пораждаше мисли за ада. Топлината бе непоносима. Нажеженият въздух трептеше. Косата по главите ни бе опърлена. Имахме чувство, че кожата ни е покрита с мехури. Въздухът, който вдишвахме, приличаше на пара, излязла от паротводната тръба на машина.

Неволно потърсих другарите си. Една група — десетина или малко повече на брой — беше на поляната, близо до езерото. Но те не бяха всичките. Трябваше да са около петдесет. Къде са другите, дали са загинали в пожара? Къде са?

Зададох машинално този въпрос на Джейк.

— Ето ги, масса — отговори той, като посочи към езерото. — Нищо им няма. Струва ми се, всички са тука.

Погледнах към повърхността на езерото. Тридесетина кръгли предмета се откриваха пред очите ми. Това бяха главите на другарите ми. Също като мене те се бяха потопили във водата до шия, за да избягнат дима и палещата топлина.

А другите — тези на брега — защо и те не са се възползвали от тази хитра маневра? Защо стояха изложени на непоносимата жега сред пълзящите облаци дим?

Димът бе отънял и прозрачен като воал. Сенките на мъжете ясно личаха през него, увеличени като в мъгла. Те крачеха по поляната като великани. Пушките им изглеждаха огромни. Движенията им бяха резки. Цялото им държание показваше, че бяха силно възбудени.

Предвид условията, в които се намирахме, това бе естествено. Видях, че това са най-опитните хора от нашата група. Сред тях

Хикмън и Уедърфорд размахваха живо ръце. Без съмнение те се съветваха как да постъпят.

Такова бе предположението ми от пръв поглед. Но като продължих да разглеждам групата, разбрах, че греша. Те не разискваха нашите бъдещи планове. При едно затишие на залпа от пращящи борове, гласовете им достигнаха до мене. Те разискваха нещо ядосано. Особено ясни бяха гласовете на Хикмън и Уедърфорд. В техния тон личеше силно възмущение.

В този миг димът се разнесе и аз видях друга група, още по-далеч от брега на езерото. Това бяха шестима мъже — две групи по трима. Видях, че двамата крайни от всяка група здраво държаха средния. Двама от тях бяха пленници. Дали бяха индианци — двамина от враговете ни, които сред суматохата на пожара са се заблудили, дошли са на полянката и нашите са ги хванали?

Това бе първата ми мисъл. Но в същия миг високо нагоре избухна пламък, който освети поляната с блестяща светлина, така че можех да видя групата, сякаш бе денем.

Вече не се съмнявах кои са пленниците. Техните бледи лица, посърнали сякаш от страх, бяха пред очите ми. Даже и червената светлина не бе успяла да им придаде цвета си. Но макар и побледнели, не бе мъчно да ги позная. Бяха Спенс и Уилямс.

ГЛАВА LXXXVIII

БЪРЗА ЕКЗЕКУЦИЯ

Обърнах се към негъра за обяснение, но преди той да отговори на въпроса ми, аз се досетих какво става.

Собственото ми състояние ме подсети. Спомних си за раната. Спомних си също, че куршумът, който ме рани, бе дошъл зад гърба ми, че куршумът, който се удари о дървото, дойде от същата посока. Мислех, че на диваците бях задължен за тези изстрели. Но не, по-лоши диваци — Спенс и Уилямс, бяха стреляли по мене!

Откритието бе ужасно, а мотивите им — тайнствени.

Сега си спомних за случките от предишната нощ. Спомних си за държанието на двамата негодници в гората, за съмненията на стария Хикмън и неговия другар, за други обстоятелства, които се бяха запечатали в паметта ми още преди това.

Отново действаше ръката на Аренс Рингоулд. О, Боже мой, като си спомня само този човек, това чудовище...

— Съдят двамата негодници — каза Джейк в отговор на въпроса ми. — Това е цялата работа, масса Джордж.

— Кого — попитах машинално, тъй като вече знаех кого има предвид Джейк под думите „съдят двамата негодници“.

— Божичко, масса Джордж, не ги ли виждате — Спенс и Уилямс! Станали са бели като белени тикви. Май те ви застреляха, а не индианците. Още отначало разбрах и казах на Хикмън. Ама Хикмън каза, че той сам ги видял. Същото каза и Уедърфорд. И двамата ги видели да стрелят два пъти. Сега ги съдят.

С необикновен интерес аз отново обърнах очи и се вторачих първо към едната група, а после към другата. Сега огънят правеше по-малко шум. Сърцевината на дърветата бе почти изгоряла и избухванията на газовете в празнините на дървесината бяха по-редки. Гласовете на бързо свиканите съдебни заседатели се чуваха над поляната.

Напрегнах слух. Чух, че разпаленият спор още продължава. Не бяха постигнали съгласие по въпроса за присъдата — някои поддържаха становището задържаните да бъдат екзекутирани незабавно, докато други се противопоставяха на това мнение и искаха да забавят екзекуцията, за да се направят допълнителни разследвания.

Имаше и хора, които не вярваха, че Спенс и Уилямс са виновни. Деянието им бе толкова зверско, че бе невероятно. Какви са били мотивите им? И то по време, когато те сами излагаха живота си на опасност?

— Никаква опасност! — извика Хикмън в отговор на въпроса. — Никаква опасност! Цял ден никой не стреля по тях. Казвам ви, хора, че те са се разбрали с индианците. Те са шпиони и това, дето направиха снощи, е доказателство. Ако не беше станал пожарът, дето те не са го очаквали, щяха да офейкат, след като стреляха. А цялата история, че се били загубили, са бабини деветини. И двамата познават гората като всички животни, дето живеят в нея. И двамата са идвали често насам и май по-често, отколкото трябва. Загубили се били! Хайде де! Чували ли сте някоя мечка да се загуби?

Някой каза нещо, но не чух какво. Гласът на ловеца отново прозвуча ясно и отчетливо.

— Питате какви им били мотивите. Сигурно искате да кажете какво ги е накарало да направят тази мръсотия? Признавам, че не ми е съвсем ясно, но се съмнявам в още един човек. Няма да кажа кой и защо. Има неща, дето може да се казват, а има неща, дето не може. Последните пет години видях доста чудни работи, пък и съм чувал някои неща. Ако и това, което са ми казали, е вярно, защото това, дето съм го видял, съм сигурен, че е вярно, то казвам ви, хора, има един друг, по-важен, на дъното на цялата работа. Така е.

— Но наистина ли казваш, че си ги видял да се целят в тази посока. Сигурен ли си?

Въпросът бе зададен от един висок човек, който стоеше сред спорещите мъже. Той бе в напреднала възраст и имаше строг вид. В неговото лице познах един от съседите ни в поселището — голям плантатор, който имаше връзки с чичо ми и който се бе присъединил към групата преследвачи от приятелски чувства към нашето семейство.

— Да — отговори старият ловец, и то с явно възмущение. — Та нали и Джим Уедърфорд, и аз ги видяхме с очите си. Струва ми се, това е достатъчно да разберете, че са гадини. Цял ден ги наблюдавахме, защото знаехме, че нещо се мъти. Видяхме и двамата да стрелят към другия край на поляната, да се целят точно в младия Рандолф. После и черният каза, че и двата изстрела са дошли от тази посока. Какви други доказателства искате?

В този миг чух глас до себе си. Джейк викаше към групата.

— Маса Хикмън, ако искат доказателства, май мога да ги дам. Един от куршумите, дето не улучи младия господар, се заби в дървото. Ето го и дървото, дето бяхме зад него, огънят не го е хванал. Може би пък ще и откриете чия пушка го е изгърмяла!

Веднага приеха предложението. Неколцина притичаха към дървото, зад което бяхме седели с Джейк на пост. То и някои други дървета наоколо поради една или друга причина не бяха обхванати от пламъците и все още стояха непокътнати от пожара. Джейк също изтича и посочи мястото.

Разгледаха кората, намериха дупката и грижливо извадиха оловното доказателство. То бе запазило кръглата си форма и бе леко издраскано от нареза на цевта. Куршумът бе от най-големите, каквито съществуват. Знаеше се, че Спенс носи пушка от най-голям калибър. Но въпреки това събраха пушките на хората от цялата група и премериха големината на цевите им. Куршумът не се помещаваше в цевта на никоя друга пушка освен в пушката на Спенс.

Доказателството беше неоспоримо. Присъдата не се забави. Единодушно решиха, че двамата престъпници трябва да умрат.

— Като кучета трябва да умрат! — извика с възмущение в гласа Хикмън. В същото време той вдигна пушката си. — А сега, Джим Уедърфорд, прицели се! А вие там, хора, дръпнете се! Ще им дадем една възможност да спасят проклетите си кожи. Да отидат към онези дървета, та да навикнат на топлината. Скоро ще се намерят на още по-горещо място. Да тръгват. Казвам, да тръгват, иначе ще стрелям в групата.

Хората, които държаха пленниците, разбраха заплахата на ловеца. Страхувайки се, че той може да я осъществи, внезапно пуснаха поверените им пленници и бегом се върнаха на мястото, където се бе състоял съдът.

Двамата нещастници изглеждаха обезумели. Ужасът сякаш им бе свързал езика и те стояха като заковани на едно място. И двамата не направиха опит да избягат: може би им бе ясно, че е абсолютно невъзможно да избягат и това парализираше волята им да предприемат някакъв опит. Разбира се, не бе възможно да се измъкнат от поляната. Думите на възмутения ловец да отидат към дърветата бе подигравка от негова страна. След десет секунди те щяха да се изпекат сред горящите клони. Това бе миг на затаено напрежение. Чу се само един глас — гласът на Хикмън:

— А сега, Джим, цели се в Спенс. Остави другия на мене. Думите бяха казани шепнешком и набързо и преди още Хикмън да свърши да говори, две пушки изпукаха едновременно. Екзекуцията бе извършена. Предателите бяха мъртви. Бързото наказание на осъдените негодници бе остра критика против по-изтънчената процедура на съдебните дела, при които се правят всички усилия, привеждат се всякакви аргументи, за да се даде възможност на престъпника с доказана вина да избегне наказанието за извършеното престъпление, нещо, което обикновено става или с помощта на някакви правни формалности, или на политически машинации.

ГЛАВА LXXXIX

НЕОЧАКВАН ВРАГ

Както на театрална сцена фарсът следва трагичната мелодрама, така тази потресна сцена бе последвана от крайно смешна случка. Тя предизвика буен смях сред хората, който при дадените условия звучеше като смеха на луди. Наистина човек би взел за луди хората, които се веселят, изправени пред такива мрачни изгледи — почти сигурна смърт от ръцете на дивия враг или от глад.

Сега не се страхувахме от индианците. Пламъците, които изгониха нас от гората, бяха прогонили и тях от позициите им. Знаехме, че са далеч от нас. Не можеха да бъдат наблизко.

Сега когато изгорелите клони бяха паднали от боровете и листакът бе изчезнал, погледът ни стигаше дълбоко навътре в гората. Можехме да наблюдаваме какво става във всички посоки най-малко на хиляда ярда разстояние сред червените, тлеещи стебла. По-далеч чувахме съскането на огъня и непрекъснатото прашене на клоните, което показваше, че нови дървета бяха обхванати от пожара, че всеки миг той разширява обсега си.

Шумът отслабна, докато най-накрая започна да прилича на тътнеж от далечни гръмотевици. Бе ни се сторило, че огънят замира, но светлият кръг на хоризонта показваше, че пожарът все още бушува. Не го чувахме така ясно само защото шумът идваше от по-голямо разстояние.

Положително неприятелят ни бе още по-далеч. Червенокожите са отстъпили пред разширяващия се кръг на пожара. Те са имали предвид това, преди още да подпалят гората. По всяка вероятност са се оттеглили в саваната, за да видят какви ще бъдат последиците.

Не беше много лесно да се разбере с каква цел запалиха гората. Може би са очаквали огромните пламъци да ни обгърнат и изгорят или да се задушим под тежките облаци дим. Всъщност такава щеше да бъде съдбата ни, ако наблизко не се намираще езерцето. Другарите ми казаха, че те страшно страдали от дима, че сигурно щели да се

задушат, ако не се били хвърлили в езерцето и ако не държали главите си близо до повърхността на водата, която бе няколко фута под нивото на поляната. Аз бях един час в безсъзнание. Моят верен черен приятел ме бе пренесъл безжизнен, както предполагах, до водата и ме поставил при другите.

От шпионите потърсили сметка по-късно, когато димът отчасти се разнесъл. Силно възмутени от държанието на тези чудовища, Хикмън и Уедърфорд не искали да чуят за отлагане. Настоявали незабавно да ги накажат. Хванали нещастниците, измъкнали ги от водата и ги подложили на съд. В този критичен момент моето съзнание се бе върнало.

Веднага щом ужасната присъда бе изпълнена, бившите съдебни заседатели се втурнаха към езерото и се гмурнаха във водата. Топлината бе все още много силна и едва се понасяше.

Имаше само двама, които сякаш не обръщаха внимание на горещината и останаха на брега. Това бяха двамата ловци. Видях ги да се навеждат с ножове в ръце над един тъмен предмет недалеч от нас. Това бе конят, който Хикмън застреля сутринта: разбрах какви са били съображенията на стария ловец, които досега ме озадачаваха. Постъпката показваше характерната за този човек остра съобразителност, дължаща се вероятно на вроден усет. Ловците започнаха да дерат коня, за няколко секунди махнаха част от кожата, колкото им беше нужно. После отрязаха няколко големи парчета месо и ги поставиха настрана. Уедърфорд отскочи до края на горящата гора и се върна със сноп полуизгорели пръчки. От тях те запалиха огън близо до езерото. Двамата клекнаха до него и започнаха да пекат парчетата конско месо, набучени на шишове от клончета. В същото време те разговаряха спокойно и весело, сякаш седяха край огнищата в собствените си колиби.

Имаше и други, не по-малко гладни, които последваха примера им. Горещият въздух правеше по-непоносими пристъпите на глада и след няколко минути десетина мъже се струпаха като лешояди около трупа на коня.

В това време стана случката, която определих като „смешна“.

С изключение на хората, които приготвяха храната си, останалите стояха във водата. Ние лежахме в езерото, наредени един до друг, само главите ни стърчаха над водата и се опираха на брега.

Мислехме, че поне сега не би могъл да ни безпокои никакъв натрапник. Вече не се страхувахме от огъня, а дивият неприятел бе далече.

Изведнъж обаче открихме враг там, дето най-малко очаквахме — точно сред нас.

В центъра на езерото, където водата бе най-дълбока, изведнъж на повърхността се появи огромно туловище. В същото време до ушите ни достигна висок рев, сякаш бяха пуснали десетина бика на свобода по поляната.

За миг водата се раздвижи и се разпени. По главите ни започнаха да падат пръски вода.

Нямаше нищо тайнствено в неочакваното появяване на привидението. Ние знаехме чие е страхотното туловище и кой издава ужасния рев.

Това бе алигатор.

Ако не бяха огромните му размери, едва ли някой щеше да му обърне внимание. Но алигаторът бе измежду най-големите — дългото му тяло бе почти колкото диаметъра на езерото, огромните му кокалести челюсти сякаш можеха да погълнат човек на един „залък“. Ревът му само бе достатъчен, за да ужаси и най-смелия.

И наистина всички бяха ужасени. Безумните, уплашени погледи на хората във водата, безразборното гмуркане и пляскане, докато се мъчеха да станат на крака и да излязат от езерото, едновременното втурване към брега и паническият бяг по откритото място — всичко това създаде една крайно смешна гледка.

За по-малко от десет секунди голямото влечуго остана само в езерото. То продължи да реве и да плиска водата яростно.

Не му позволиха дълго време да се радва на успеха си. Ловците и неколцина други грабнаха пушките си, приближиха се до езерото и десетина изстрела сложиха край на съществуването на чудовището.

Хората, които се намираха на брега, се превиваха от смях при вида на уплашените бегълци; а последните, след като се отърсиха от мигновения страх, се присъединиха към тях и горящата гора заехтя от дружния им смях.

Ако в този миг индианците можеха да ни чуят, щяха да си помислят, че сме луди или по-скоро, че нашите гласове са гласовете на

техните мъртви другари, възглавявани от самия велик дух Уйкоме, които се радват на гибелта на техните бледолики неприятели.

ГЛАВА ХС

СХВАТКА В ТЪМНИНАТА

Гората пламтя цяла нощ, следващия ден и следващата нощ. Дори на втория ден повечето от дърветата все още тлееха.

Те вече не горяха с пламъци, тъй като въздухът бе съвсем спокоен и нямаше вятър, който да раздухва огъня. По стеблата се виждаха червени петна от жар, която тлееше и постепенно гаснеше. Пожарът бавно замираще.

На места огънят бе угаснал съвсем, но австралийските борове вече не приличаха на дървета, а на огромни овъглени и заострени колове, намазани изобилно с катран.

Макар че през някои части на гората вече можеше да се мине, имаше други места, където огънят все още бушуваше достатъчно свирепо, за да затрудни пътя ни. Огнената стихия все още ни обграждаше. Ние бяхме принудени да останем в очертанията на поляната, сякаш ни бе обградила повече от двадесет пъти по-голяма неприятелска армия. До нас не можеше да стигне никаква помощ. Нашето положение беше такова, че дори и неприятелите ни не бяха в състояние „да вдигнат обсадата“.

Предвидливостта на стария ловец ни бе направила голяма услуга. Ако не беше конят, ние щяхме да умрем или най-малкото да страдаме от глад. От четири дни не бяхме яли нищо друго освен шепата шишарки и конското месо. А огнената гора все още ни обграждаше. Нямахме друг избор, освен да останем тук, докато, както се изрази Хикмън „гората се поразхлади“.

Надеждата, че това ще стане след един ден и че може би ще можем да пътуваме в безопасност, ни ободряваше.

Но изгледите пред нас бяха мрачни, както и гледката, която ни заобикаляше. Докато страхът от огнената стихия намаляваше, страхът от живите ни неприятели растеше. Малка бе надеждата да се измъкнем, без да се срещнем с индианците. Те също като нас можеха

да тръгнат в гората и сигурно щяха да ни потърсят. Имахме да уреждаме още сметки. Изпитанието не беше минало.

Но сега ние бяхме станали по-свирепи и по-безстрашни. Дори и най-големият страхливец от групата ни бе станал смел и никой не предложи да се крием или да останем на поляната. Бяхме решили да останем докрай заедно, да си пробием път през редовете на врага или да умрем. Това бе старият ни план, но малко изменен.

Чакахме само да падне нощта, за да осъществим плана си. Гората едва ли щеше „да се поразхлади“, колкото желяхме ние, но гладът отново ни караше да бързаеме. Конят, който не бе голям, изчезна. Мъчно се задоволяват петдесет гладни стомаха. Костите лежах наоколо оголени, а частите, които съдържат костен мозък, счупени на парчета и изпразнени от съдържанието им. Дори и от отвратителното влечуго бе останал само скелетът.

Още по-неприятна гледка представляваха телата на двамата престъпника. От топлината те се подуха неимоверно и започнаха да се разлагат. Въздухът бе наситен с неприятен дъх на мъртви човешки тела.

Погребахме нашите другари, паднали в борбата. Някой предложи да заровим и осъдените. Никой не се възпротиви, но и никой не се погрижи. В такива случаи човек става безразличен и това бе главната причина да не погребем двамата нещастника.

С очи отпавени на запад, ние с нетърпение очаквахме залез слънце. Докато блестящият слънчев диск бе над хоризонта, ние можехме само да се догаждаме за състоянието на огъня. Тъмнината щеше да ни даде възможност да разберем коя част от гората още гори и да ни покаже каква посока да поемем. Самият огън щеше да ни покаже пътя, стига да стояхме настрана от него.

Здрачът ни завари в напрегнато очакване и доста обнадеждени. Сред обгорените борове мъждееше слаба червеникава светлина. Димът изглеждаше по-малко от преди. Някои смятаха, че пожарът е почти изгаснал. Всички бяха уверени, че е дошло времето да преминем през гората.

Едно неочаквано обстоятелство затвърди тази увереност. Докато чакахме, заваля дъжд. Отначало — едри капки, а после рукна порой, сякаш всички небесни извори бяха отприщени едновременно.

Радостно приветствахме дъжда. Посрещнахме го като добро предзнаменование. Едва се сдържахме да не тръгнем незабавно. По-предпазливите посъветваха другите да имат търпение и да почакаме да стане още по-тъмно. Дъждът продължаваше да се лее. Поради облаците нощта настъпи още по-бързо. Когато се стъмни напълно, не се виждаше нито искрица сред дърветата.

„Достатъчно тъмно е — да тръгваме!“ — настояваха нетърпеливите. Всички се съгласиха и потеглихме към лоното на опожарената гора. Движехме се бавно сред черните овъглени стебла. Всеки бе сграбчил здраво оръжието си, готов да го използва. Аз държах пушката си с една ръка — другата висеше в превръзка, закрепена на шията ми.

Не бях сам в нещастиято. Шестима от моите другари също бяха „улучени“ и вървяха с мене най-отзад. По-годните вървяха напред. Хикмън и Уедърфорд водеха.

Дъждът ни шибаше. Нямаше листа по дърветата, които да го възпират. Когато вървахме под изгорените клони, дъждът бръскаше черната пепел по лицата ни и след това отново го измиваше. Мнозина бяха гологлави. Те бяха поставили шапките си върху затворите на пушките си, за да ги запазят сухи. Други пък ги пазеха под палтата си.

Изминахме около половин миля, без да знаем в каква посока се движим. Никой водач не можеше да намери пътека в такава гора. Стараехме се да вървим в права линия, с намерение да минем в гръб на неприятеля. Тъй като до този миг не ни обезпокоиха, започнахме да се надяваме, че ще успеем.

Уви, това бе само краткотраен лъч на надежда. Бяхме подценили хитростта на червенокожите врагове. Индианците ни бяха наблюдавали през цялото време, бяха вървели По стъпките ни и от известно време се бяха движили успоредно на нас от двете ни страни. Всъщност, докато сме мечтаели за безопасност, ние сме се намирали сред неприятелските редици.

Огънят на дулата на сто пушки сред мрачния дъжд и свистенето на сто куршума бяха първите признаци за тяхното присъствие.

Неколцина паднаха от залпа. Някои отвърнаха на огъня, а други мислеха само как да избягат.

Надавайки пронизителни викове, диваците се втурнаха към нас. В тъмнината техният брой сякаш надминаваше броя на дърветата.

Като се изключат някои случайни пистолетни изстрели, не се чуваше никакъв друг пукот. Никой не мислеше да зарежда отново пушката. Врагът връхлетя върху нас, преди да успеем да изтеглим шомпола. Ножът и секирата щяха да решат изхода на борбата.

Схватката бе толкова кървава, колкото и кратка. Мнозина от нашите смелчаци загинаха. Но преди да падне, всеки от тях уби изпречилия му се неприятел, а дори и двама или трима червенокожи.

Скоро бяхме победени. Врагът бе петорно по-многоброен. Какво друго можеше да се очаква? Те бяха отморени и силни, а ние — слаби и гладни — съвсем изтощени. Мнозина от нас бяха ранени. Какво друго можеше да се очаква?

Не видях много от схватката. Едва ли някой друг е видял повече. Биехме се в непрогледна тъмнина.

С една ръка, и то лявата, аз бях почти безпомощен. Гръмнах с пушката наслуки и успях да извадя револвера си. Но ударът на една томахавка не ми даде възможност да го употребя и ме повали безжизнен на земята.

Бях само зашеметен и когато съзнанието ми се върна, разбрах, че битката е свършила. Макар че беше тъмно, видях няколко черни трупа на земята около мене. Това бяха убитите.

Някои от тях бяха мои другари, други — техните врагове. Повечето от тях лежаха вкопчени един в друг.

Диваците се навеждаха над труповете, сякаш да ги разделят. Те изпълняваха отвратителния обичай, с който завършваха отмъщението си — скалпираха неприятелите си.

Наблизо имаше група индианци. Те стояха прави. Един от тях изглежда даваше нареждания. Дори в тъмнината успях да различа трите веещи се пера. Отново Оцеола!

Не бях свободен. Иначе в същия миг щях да се хвърля и да го сграбча, макар и да знаех, че този опит за отмъщение щеше да отиде напразно. Но аз не бях свободен.

Двама диваци бяха коленичили над мене, сякаш да ми попречат да осъществя намерението си. Набързо видях черния си приятел все още жив. И за него се грижеха по същия начин. Защо не бяха ни убили?

В този миг видях, че към мене идва един мъж. Не бе човекът с щраусовите пера, макар и да изглеждаше, че той го изпрати. Когато се

приблѳжи, видях, че носи револвер. Бе настѳпил последният ми час. Човекът се надвеси над мене и постави орѳжието близо до ухото ми, но за голямо мое учудване стреля във въздуха.

Стори ми се, че не улѳчи и че отново ще се опита. Но неговата цел бе друга. Той имаше нужда от светлина.

Когато барутът избухна, за миг мярнах чертите на лицето му. Бе индианец. Стори ми се също, че съм го виждал по-рано. От движенията му разбрах, че и той ме познава.

Индианецът бързо се отправи към мястото, гдето държаха Джейк в плен. Револверът му сигурно е бил двуцевен. Видях го отново да стреля и да се навежда по същия начин над проснатия на земята негър. После се изправи и каза:

— Те са. Живи са.

Тези думи изглежда бяха отправени към човека с черните пера, защото, щом ги чу, той издаде някакви възклицания, които не разбрах, и се отдалечи.

Гласът му ми направи силно впечатление. Стори ми се, не бе гласът на Оцеола!

Оставиха ни да лежим на земята само още няколко минути. Доведоха няколко коня. Поставиха ни с Джейк на два от тях и здраво ни вързаха за седлата. Дадоха сигнал и с по един индианец на кон от двете ни страни ни отведоха в гората.

ГЛАВА ХСІ

ЧЕРНИТЕ ПЕРА

Пътувахме цяла нощ. Изгорялата гора остана зад гърба ни. Пресякохме саваната и няколко часа яздихме през гора от великански дъбове, палми и магнолии. Познах уханието на цветовете на магнолията, които след зловонния въздух, който бяхме дишали, миришеха приятно и освежаващо. Точно когато се пукаше зората, стигнахме до една просека в гората, където похитителите ни спряха.

Просеката не бе голяма — само няколко квадратни акра. Гъста гора от палми, магнолии и дъбове я обграждаше от всички страни. Листата на дърветата се свеждаха до земята и поляната изглеждаше оградена от огромна зелена стена без никакъв изход.

В сивата светлина различих очертанията на лагер. Имаше две-три палатки, коне завързани край тях и хора. Някои стояха прави и се движеха. Други се излежаваха на тревата сами или на групи сякаш заедно, за да се топят. Сред лагера гореше голям огън. Около него седяха или стояха мъже и жени.

Заведоха ни в лагера, но не ни дадоха възможност да го разгледаме. В момента, в който спряхме, ни смъкнаха грубо от конете и ни хвърлиха на тревата. След това ни обърнаха по гръб. Завързаха ни с ремъци през китките и глезените. Опънаха ръцете и краката ни и здраво приковаха ремъците към земята. Приличахме на кожи — опънати, за да изсъхнат. Разбира се, не можехме да разгледаме лагера. Не виждахме нито дърветата, нито дори земята, а само синьото небе над нас.

При всички обстоятелства това положение би било болезнено, а сега с моята ранена ръка то бе непоносимо.

Пристигането ни бе раздвижило лагера. Мъже излязоха да ни посрещнат, а жени се навеждаха над нас, докато лежахме по гръб. Между тях имаше индианки, но за моя изненада забелязах, че повечето жени са от африканската раса — мулатки, самбо и чистокръвни негърки.

Те стояха известно време над нас, като ни се подиграваха и дразнеха. Позволиха си дори да ни измъчват — плюеха върху нас, отскубваха от корен цели шепи коса от главите ни, забиваха остри тръни в кожата ни, като през цялото време надаваха чудовищни крясъци, с които изразяваха удоволствието си и бърбореха на неразбираем диалект, който приличаше на смесица от испански и ямаси.

Моят другар по съдба пострада не по-малко. Сродният цвят на кожата му не събуди съчувствие у тези жени-чудовища. Както белият, така и черният пленник бяха жертви на тяхната адска злоба. Знаех малко испански и успях да разбера нещо от жаргона, на който приказваха. Разбрах какви са намеренията им — щяха да ни подложат на мъчения. Бяха ни довели в лагера, за да ни измъчват. Щяхме да бъдем жертви на голямо представление и тези вещици ликуваха при мисълта за страданията, които щяха да ни причинят. Затова не бяха ни убили, а само пленили.

В ръцете на кои кръвожадни псета сме попаднали? Това човешки същества ли са, индианци ли са? Възможно ли е това да са семиноли? Нали поне досега тяхното отношение към пленниците бе разсеяло всички обвинения, че ги подлагат на мъчения?

В отговор на въпроса ми се разнесе вик. Гласовете около нас бяха заглушавани от крясъци, но думите, които се чуваха, бяха все едни и същи:

— Мулато Мико, Мулато Мико, viva^[1] Мулато Мико!

По тропота на много копита разбрахме, че пристига група конници. Това бяха бойците, които взеха участие в битката, които ни победиха и плениха. С нас в нощния поход бяха дошли само шестима пазачи. Ние бяхме пристигнали при изгрев. Новата група представляваше главното ядро на неприятеля. Те бяха останали на полесражението, за да доограбят падналите си противници. Макар и да бяха наблизо, не ги виждах. Чувах само тропота на конете им.

Лежах и слушах многозначителния крясък — Мулато Мико, viva Мулато Мико!

За мене тези думи бяха изпълнени със злокобни предвещания. Изразът „Мулато Мико“ не бе нов за мене и той ме изпълваше с ужас. Но едва ли бе възможно да се увеличи чувството на невероятен ужас,

което изпитвахме. Очакваше ни зла участ. Присъствието на самия дявол никак не би допринесло за отегчаване на положението ни.

Моят другар споделяше мислите ми. Ние бяхме един до друг и можехме да разговаряме. Предположенията ни съвпадаха.

Но скоро въпросът бе изяснен и не останаха никакви съмнения. В ушите та прозвуча груб глас, който отсечено даваше нареждания. Жените се пръснаха. Зад нас се чува тежки стъпки. Човекът, който говореше идваше към нас.

В следващия миг неговата сянка падна върху лицето ми. Той се появи в ограниченото поле на моя взор.

Въпреки боята, която скриваше естествения му цвят, въпреки украсената с мъниста риза, пояса и бродираните гамаши, въпреки трите черни пера, които се вееха над челото му, лесно го познах. Това не бе индианец, а мулат — Жълтият Джейк.

---

[1] Viva (исп.) — Да живее. Б.пр. ↑

ГЛАВА ХСІІ

ЖИВИ ПОГРЕБАНИ

Не се изненадах. По виковете „Мулато Мико“ и по гласа му, който все още помнех, бях разбрал, че той е пристигнал. С ужас очаквах появата му. Но сега, колкото и странно да изглежда, аз го гледах с чувство, сродно на радост. Радвах се при вида на тези три черни пера, които се полюшваха над смръщеното чело.

В първия миг не забелязах нито ядовитите му гримаси, нито злобното тържество, което святкаше в очите му. Единствено ме интересуваха щраусовите пера — към тях бяха отправени мислите ми. Те се намираха на главата на мулата-вожд: това разбулваше една цяла тайна — несправедливите съмнения бяха изтръгнати от сърцето ми. Моят спасител, героят, от когото се възхищавах, ми бе останал верен — Оцеола ми бе верен!

В този миг на радост почти бях забравил страшното положение, в което се намирах. Скоро гласът на мулата ме изтръгна от мислите и ми напомни за надвисналата гибел.

— Карахо^[1]! — извика той със злобна радост. — Al fin venganza (Най-после отмъщение!) И двамата, белият и черният, господарят и робът, моят млад тиран и моят съперник! Ха, ха, ха! Мене връзвахте за дърво — продължи той, като избухна в жесток смях, — мене искахте жив да изгорите. Но сега дойде вашият ред. Тука има много дървета. Ще ви покажа по-хубаво нещо. Карамба (дявол да го вземе), да, много по-хубаво! Понякога вързаните пленници бягат, ха, ха, ха! Преди да изгорите, ще ви покажа нещо. Хей там — извика той, като направи знак на един от хората си да се приближи. — Развържи им ръцете! Дигни ги да гледат към лагера! Basta, basta (стига). А сега ти, бял негоднико, ти, черен негоднико, вижте! Какво виждате там?

При тези нареждания неколцина от хората на мулата измъкнаха коловете, за които бяха завързани ръцете ни. Повдигнаха ни да седнем и извъртяха телата ни така, че да гледаме към лагера. Бе посред бял ден — слънцето блестеше ярко в небето. При силната светлина всеки

предмет се виждаше съвсем ясно — палатките, конете, пъстрата тъпла хора. Но не тях гледахме — погледите ни бяха приковани върху две човешки фигури — върху сестра ми и Вайола.

Те бяха близко една до друга — така както ги видях по-рано. Вайола седеше с клюмнала глава, а главата на Вирджиния почиваше на скута ѝ. Разрошените им коси висяха в безпорядък. Черните плитки на негърката се смесваха със златните къдри на господарката ѝ. Пазеха ги постовете и изглежда не знаеха, че и ние сме там. Изпратиха човек да им съобщи.

Когато пратеникът отиде при тях, видяхме как и двете трепнаха и отправиха търсец поглед. В следния миг очите им се спряха върху нас. Сърцераздиращ вик извести, че са ни познали. Те изпищяха едновременно. Чух гласа на Вирджиния да произнася името ми. Аз извиках в отговор. Тя скочи на крака като обезумяла, размаха ръце и се опита да се втурне към мене. Пазачите я хванаха и грубо я повлякоха назад. О, каква мъчителна гледка! Смъртта бих понесъл по-лесно. Не ни позволиха да гледаме повече към тях. Неочаквано ни бутнаха отново по гръб и приковаха китките ни към земята. Лежахме както преди.

Не ни оставиха да се измъчваме само с мислите си. Чудовището продължаваше да стои надвесено над нас, подиграваше ни злобно и подмяташе долни думи за сестра ми и Вайола. О! Какъв непоносим ужас! Разтопено олово да наливаха в ушите ни, пак не бихме се измъчвали толкова много.

Почувствувахме облекчение, когато мулатът престана да ни говори и започна да ръководи приготовленията за нашите мъчения. Знаехме, че съдбоносният край приближава. Самият той го каза, докато даваше нареждания. Бяха ни обещали ужасна смърт, но ние още не знаехме каква ще бъде тя. Скоро узнахме. Видяхме неколцина да се приближават към нас с лопати и търнокопи в ръце. Бяха негри, работници от плантацията, които умеят да си служат с такива сечива.

Те спряха наблизко и започнаха да копаят. Боже мой! Живи ли ще ни погребват?

Това бе първата ми мисъл и в такъв случай смъртта, която ни очакваше, бе ужасна. Но и този път не отгатнах. Бяха решили да понесем друга, още по-ужасна съдба. Мъжете работеха безмълвно и тържествено като гробари. Мулатът ги ръководеше. Той бе в повишено

настроение. От време на време ни подвикваше подигравателно и се хвалеше, че умело ще изпълни ролята си на палач.

Жените и диваците бойци се тълпяха наоколо и се смееха на шегите му или пък сами отправяха подигравки, при които всички избухваха в крясъци и демоничен смях. Струваше ни се, че се намираме в ада, сред тълпа от кикотещи се дяволи, които се наслаждават на нашите мъки.

Забелязахме, че неколцина от мъжете бяха семиноли. Те бяха индианци, но с по-тъмен цвят на кожата — почти черни. Принадлежаха на племето ямаси — раса, покорена от семинолите и частично претопена от тях. Но повечето от хората бяха черни негри, самбо и мулати, потомци на испанските марони^[2] или „бегълци“ от американските плантации. Броят на бегълците бе доста голям. Чух някои от тях да говорят английски. Сигурно сред пъстрата тълпа е имало и от моите роби, макар че никой от тях не се приближи. А аз виждах лицата само на тия, които се надвесваха над нас.

След около половин час копачите свършиха работата си. Извадиха коловете, към които бяхме привързани, и ни замъкнаха при изкопите. Веднага щом ни вдигнаха, аз обърнах очи към лагера, но сестра ми не бе там. Вайола също я нямаше. Бяха ги прибрали в палатките или ги бяха завели зад храстите.

Доволен бях, че ги няма. Щяха да им спестят ужасната сцена макар да не вярвах, че чудовището ги е закарало на друго място, за да не гледат.

Пред нас, изкопани дълбоко в земята, зееха две черни дупки. Не бяха гробове или ако бяха гробове, то нямаха намерение да ни погребват в легнало положение.

Формата им бе необикновена, така както бе необикновена целта, за която ги бяха приготвили.

Скоро щяхме да узнаем предназначението им.

Заведоха ни до края на дупките, сграбчиха ни за раменете и ни блъснаха вътре. Те бяха достатъчно дълбоки и ни стигаха до брадите, когато се изправихме в тях. После нахвърлиха пръст и я утърпаха около нас. Нахвърлиха още пръст, докато се закриха раменете ни и само главите ни останаха да стърчат над земята.

Положението беше смешно и ние може би щяхме да се смеем, ако не се намирахме в собствените си гробове.

То предизвика бурен смях сред демоничните зрители.

А после? Това ли бе краят на цялата работа? Дали щяха да ни оставят да загинем така, мъчително бавно, от глад и жажда, докато времето сложи край на съществуването ни? О, какви дълги часове на мъка ни очакваха!

Дълги дни на жестоки мъчения щяха да изминат, преди да ни напусне последната искрица живот, дни на ужас и... Но не! Те не бяха свършили с мъченията!

Не! Смъртта, която си бяхме въобразили, че ни е отредена, изглеждаше твърде лека за чудовището-мулат. Изворът на неговата омраза не беше се изчерпал. Той беше приготвил други, още непоносими мъчения.

— Карахо! Добре! — извика той, докато се възхищаваше от изобретението си. — По-добре така, отколкото вързани на дърво! Няма опасност от бягство! Карахо, не! Донесете огън!

Донесете огън! Огън значи щеше да бъде последното мъчение. Чухме страхотната дума. От огън щяхме да умрем!

Ужасът ни бе стигнал връхната си точка. Повече не можеше да се ужасим, дори когато видяхме да носят съчки и да ги поставят в кръг около главите ни, дори когато видяхме, че запалиха сухите дърва, дори когато червеният пламък избухна и се разгоря, когато почувствахме жестокия зной по главите си, които скоро щяха да се овъглят като пръчките.

Не, повече не можехме да страдаме. Агонията ни бе непоносима. Ние мечтаехме смъртта да ни спаси. Единственото нещо, което успя да увеличи болките ни, бяха виковете, които се чуваха от другия край на лагера. Даже в тези тежки часове можахме да разпознаем гласовете на сестра ми и Вайола. Безмилостното чудовище ги бе довело, за да бъдат свидетели на нашата екзекуция! Ние не ги видяхме, но дивите им вопли показваха, че присъстват на страхотната сцена. Огънят ставаше все по-силен и по-силен, все по-близо и по-близо лижеха пламъците. Чувах как от допира с огъня косата ми се пърлеше и пращеше.

Зави ми се свят. Дърветата пред мене започнаха да се люлеят, земята да се върти. Струваше ми се, че главата ми ще се пръсне от болка. Чувствата ми ме напуснаха.

---

[1] Карахо — испанска ругатня. Б.пр. ↑

[2] Марони — избягали роби, в Западните Индий и Гвиана, активно подпомагали въстанията на робите. Б.пр. ↑

ГЛАВА ХСІІІ

ДЯВОЛИ ИЛИ АНГЕЛИ

Дали понасях мъките на ада? Дали тези, които се хилеха и се гавреха с нас, бяха дяволите на ада? Виж, те се разпръсват и отдръпват. Някой се приближава, някой, който има власт над тях. Самият Плутон^[1]. Не, това е жена. Жена тук? Дали е Прозерпина^[2]? Ако е жена, тя сигурно ще се смили над мене! Напразни надежди! Няма милост в ада. О, главата ми! Ужас! Ужас!

Но това са жени. Не приличат на дяволи. Не, те са ангели. Сигурно са ангелите на милосърдието?

Да, това са ангелите на милосърдието. Ето, една от тях гаси огъня. Тя тъпче с крак по него и с бясна бързина разпръсва пръчките. Коя е? Ако бях жив, щях да я нарека Хай-Юа. Но аз съм мъртъв и това навярно е нейният дух.

Но ето и друга — по-млада и по-хубава. Ако това са ангели, тя е най-хубавият ангел на небето. Това е духът на Маюми.

Как е попаднала в ужасното сборище на дяволите! Това не е място за нея. Не е извършила никакво престъпление, за да бъде изпратена тук.

Къде съм? Сънувам ли? Току-що горях. Мозъкът ми гореше, а тялото ми бе хладно. Къде съм?

Коя си ти, която седиш над мене и изливаш нещо хладно върху главата ми? Не си ли Хай-Юа, обезумялата кралица?

Чии са тези нежни пръсти, които галят слепите ми очи? О, какво удоволствие изпитвам от тяхното допиране! Наведи се, за да видя лицето ти и да ти благодаря. Маюми! Маюми!

Значи не съм мъртъв. Живея. Спасен съм!

Това бе Хай-Юа, а не нейният дух. Това бе самата Маюми, чиито красиви блестящи очи ме гледаха. Нищо чудно, че я взех за ангел.

— Карахо! — прозвуча глас, задавен от бясна злоба. — Махнете тези жени. Разпалете пак огъня. Махай се, луда кралице! Върви при

племето си! Те са мои пленници. Вашият вожд няма право над тях. Карамба! Не се бъркайте. Разпалете пак огън!

— Ямаси — извика Хай-Юа, като се приближи към индианците. — Не му се подчинявайте! Гневът на Уйкоме ще се изсипе над главите ни, Великият дух ще се разсърди и ще ви отмъсти. Където и да отидете, Чита Мико ще бъде на пътя ви, шумът от опашката му ще звучи в ушите ви. Халуук! Халуук! Той ще ви хапе по краката, когато се скитате в гората. Нали говоря истината, кралю на змиите?

При тези думи Хай-Юа повдигна гърмящата змия в ръка така, че да могат да я видят хората, на които говореше. Влечугото изсъска и започна да издава звуци: скир-р-р! Кой можеше да се усъмни, че това е утвърдителен отговор?

В никакъв случай не ямасите, които в присъствието на всемогъщата магьосница стояха сковани и изпълнени със суеверен страх.

— А вие, черни бегълци — продължи тя, като се обърна към негрите, — вие които нямате бог и не се страхувате от Уйкоме, осмелете се да запалите отново огъня, да сложите само една съчка и ще се намерите на мястото на пленниците Друг, по-велик от вашето жълто чудовище, от вашия вожд, скоро ще бъде тук. Хинклас! Хо! Ето Изгряващото слънце. Той идва, той идва!

Когато Хай-Юа престана да говори, по поляната проеча тропот на копита. Стотина гласове се сляха в един единствения вик:

— Оцеола! Оцеола!

Викът разгони страховете ми. Макар че бях избягнал смъртта, бях започнал да се страхувам, че спасението ми все още не е съвсем сигурно. Защитници ми бяха само две слаби жени. Мулатът-вожд, заобиколен от свирепите си привърженици едва ли щеше да отстъпи пред техните молби. Нямах да обърне внимание и на заплахите им. Щяха да запалят отново огъня и да доведат екзекуцията докрай.

Сигурно така щеше да стане, ако Оцеола не се бе появил навреме.

Неговото пристигане и неговият глас ме успокоиха. Под негова закрила нямаше от какво да се страхуваме. Един нежен глас ми прошепна, че той е дошъл да ни спаси.

Скоро всички разбраха целта на посещението му. Той спря коня си в средата на лагера. Видях го да слиза от красивия черен жребец,

украсен разкошно, както и самият той да подава юздите на един от близкостоящите и да се отправя към нас. Държанието му бе величествено, дрехите му — блестящи и живописни. Още веднъж видях трите щраусови пера, но този път истинските, перата, които бяха станали причина да се съмнявам в него.

Като се приближи, той спря и погледна към нас. Необикновеното ни положение можеше да го накара да се усмихне, но по лицето му не видях никакъв признак на лекомислие. Напротив, то бе сериозно и издаваше състрадание. Стори ми се дори, че е натъжено.

Няколко мига той стоя неподвижен, без да каже ни дума. Очите му поглеждаха ту единия, ту другия, ту мене, ту другата жертва, сякаш се опитваше да ни познае. Това не бе лесно. Димът, потта и пепелта сигурно ни бяха направили да изглеждаме съвсем еднакви. Мъчно бе да ни разпознае.

В този миг Маюми се приближи безшумно към него, пошепна му нещо, после се върна отново, коленичи до мене и започна да разтрива слепите ми очи с нежните си ръце.

Като изключим младия вожд, никой друг не чу думите на сестра му. Но на него те незабавно подействаха. Лицето му изведнъж се промени. Тъжното му изражение внезапно отстъпи място на израз на неудържим гняв. Обръщайки се внезапно към Жълтия вожд, той изсъска една единствена дума:

— Злодей!

Няколко секунди той не каза нищо повече, а стоеше с вторачени в мулата очи, сякаш искаше да го убие с погледа си. Мулатът се сви и затрепера като лист, но не отговори.

— Чудовищен злодей! — продължи Оцеола, без да промени тона и държанието си. — Така ли изпълняваш моите нареждания? Тези ли са пленниците, които ти наредих да заловиш? Подъл роб! Кой ти даде право да ги измъчваш с огън? Кой те научи на това? Разбира се, не семинолите, чието име възприе и чието име опетни. Би трябвало да те поставя на тяхното място и да те изгоря на пепел, но заклел съм се във Великия дух Уйкоме никога да не измъчвам неприятел. Махай се от очите ми! Върви си!... Не, остани тук! Може би ще ми дотрябваш.

Завършвайки с тези неочаквани думи, младият вожд се обърна и се приближи до нас.

Мулатът не посмя да отвърне, макар в погледа му да се четеше желание да си отмъсти. В един миг, докато Оцеола го бичуваше с думи, стори ми се, че мулатът обръща очи към свирепите си последователи, сякаш ги накара да се намесят.

Но те знаеха, че Оцеола не е сам. Когато той дойде, се чу тропот от копитата на много коне. Ясно бе, че неговите воини се намират недалеч в гората. Само едно единствено „йо-хо-ехи“ и добре познатият глас на техния вожд ще ги накара да му се притекат на помощ, преди още ехото да е заглъхнало.

Изглежда самият мулат знаеше, че бойците са наблизко, затова и не отвърна. В този миг една негова дума можеше да му коства живота. С начумерено лице той мълчеше.

— Освободете ги — каза Оцеола на негрите, които преди това бяха изкопали гробовете ни. — И внимавайте с лопатите!

— Рандолф — продължи той, като се наведе над мене, — страхувам се, че не съм дошъл навреме. Намирах се надалеч, когато научих какво е станало и препусках като вятър. Научих, че сте ранен. Тежка ли е раната ви?

Опитах се да изразя благодарността си и да го уверя, че раната не е много тежка, но гласът ми бе толкова слаб и прегракнал, че едва се чуваше. Обаче под благотворното въздействие на разхладителното питие, което ми бе поднесено от нежните пръсти, гласът ми се възвърна и скоро бях в състояние да разговарям свободно.

Бързо ни изкопаха и отново свободни, ние се намерихме на поляната. Първата ми мисъл бе да се втурна към сестра си, но за моя изненада вождът ме възпря.

— Търпение — каза той. — Потърпете още малко! Маюми ще отиде да я увери, че сте в безопасност. Тя сигурно вече знае. Върви, Маюми, кажи на мис Рандолф, че брат ѝ е в безопасност и че веднага ще отиде при нея. Но тя трябва да остане, там, където е, поне още за малко. Върви, сестро, и я ободри.

Обръщайки се към мене, той добави шепнешком:

— Нарочно са я накарали да стои там. Ще разберете по-късно защо. Елате с мене и аз ще ви покажа зрелище, което ще ви изненада. Нямаме нито миг за губене. Чувам сигнала на моите разузнавачи. Тръгвайте.

Без да кажа ни дума, забързах след вожда, който бързо закрочи към гората.

Той навлезе сред дърветата, но не отиде по-навътре. Когато се скрихме зад гъстия листак, той спря и се обърна с лице към лагера. Аз се подчиних на знака му и направих същото.

---

[1] Плутон — според древногръцката митология бог на подземното царство — ада. Б.пр. (Всъщност древногръцкият бог на подземното царство е Хадес. Плутон е името му при древните римляни. Подземното царство не е било ад, тъй като и двата древни народа не са вярвали в Рая и Ада, а просто царството където отиват мъртвите. — бел. ВHorse) ↑

[2] Прозерпина жена на Плутон, богиня на подземното царство. Б.пр. ↑

ГЛАВА ХСІV

КРАЯТ НА АРЕНС РИНГОУЛД

Нямах никаква представа нито за намеренията на вожда, нито за зрелището, което той ми обеща. Нетърпеливо го попитах какво очаква да види.

— Нов начин да спечелиш любимата — каза той с усмивка.

— Но кой е любимият, коя е любимата? — попитах аз.

— Търпение, Рандолф, и ще видите рядко зрелище — един забавен и хитър план, който щеше да бъде наистина много смешен, ако в него нямаше нещо трагично. Но сам ще видите. Ако не бе един верен приятел, аз нямаше да бъда тук, нямаше да зная какво става, за да дойда. За моето присъствие, за живота ви, както сега се оказа, и още повече може би за безопасността на сестра ви, вие сте задължен на Хай-Юа.

— Благородна жена!

— Шт! Наблизо са! Чувам тропота на конете. Един, два, три — сигурно са те. Ето там! Гледайте!

Погледнах към указаната посока. Малка група конници, всичко шестима на брой, се появи от гората и бързо препусна към поляната. Веднага щом излязоха на открито, те пришпориха конете си в галоп и с високи викове бързо се втурнаха към лагера. Когато стигнаха там, те изгърмяха с пушките си във въздуха и после продължиха да яздят, като надаваха викове.

Видях, че са бели. Това ме изненада. Но това, което ме удиви, бе, че ги познавам. Най-малкото, знаех ги в лице. Сред тях познах неколцина от най-долните отрепки на нашето поселище.

Очакваше ме друга изненада, когато ги разгледах по-внимателно. Един от тях познавах още по-добре. Отново Аренс Рингоулд!

Едва бях се съвзел от третата изненада, когато последва четвърта. Хората от лагера — негри и ямаси — изглежда бяха в ужас от лъжливата атака, разпръснаха се и се скриха в храстите. Те викаха и

стреляха, докато отстъпваха, но също като нападателите те стреляха във въздуха. Загадка на загадките! Какво ли значи всичко това?

Щях да попитам Оцеола, но забелязах, че другарят ми бе зает със собствените си работи и не желаше да го безпокоя. Видях, че се занимава с пушката си — проверяваше мерника.

Отново обърнах очи към поляната и видях, че Рингоулд бе близо до мястото, където стоеше сестра ми, и точно спираше коня си. Чух го да се обръща към нея на име и да я поздравява. Той сякаш имаше намерение да слезе от коня си и да се приближи към нея пеша. В същото време хората му галопираха из лагера, крещяха свирепо и гърмяха с револверите си във въздуха.

— Дошъл е последният му час — промълви Оцеола, като се плъзна край мене, — Той отдавна заслужи това, което ще го сполети. Най-после часът настъпи. — С тези думи той излезе на откритото.

Видях го да вдига пушката си. Той насочи дулото към Рингоулд и в следващия миг над лагера прозвуча гръм.

От устата на Оцеола се разнесе пронизителният възглас „ка-ха-куине“ — когато конят на плантатора скочи напред без ездач. Видяхме Рингоулд да се гърчи на тревата.

Останалите нададоха викове на ужас. С уплаха и изненада, изписана на лицата им, те с галоп се върнаха в храстите, без дори да се спрат и да продумат на ранения си водач и без да се опитат да стрелят към човека, който го бе ранил.

— Не се прицелих добре — каза Оцеола с необикновено спокойствие. — Все още живее. Той и близките му ми причиниха много страдания. Да, много неправди изтърпях, иначе може би щях да му подаря живота. Но не, ще изпълня клетвата си. Той трябва да умре!

Като каза това, Оцеола се втурна към Рингоулд, който бе станал на крака и бързаше към храстите с надежда да избяга.

Див крясък се чу от устата на ужасения нещастник, когато видя, че отмъстителят е по петите му. Гласът му прозвуча за последен път.

С няколко скока Оцеола се намери до него; дългото острие блесна за миг във въздуха и ударът бе толкова бърз, че човек едва можеше да го забележи.

Ударът бе съдбоносен. Колената на ранения изведнъж се препънаха и той се строполи безжизнен. Тялото на мъртвия остана свито така, както падна.

— Четвъртият и последният от неприятелите ми — каза Оцеола, като се върна при мене. — Последният, който заслужаваше отмъщението ми и на когото се бях закълел да отмъстя.

— А Скот? — попитах аз.

— Той бе третият. Той бе убит вчера от същата тази ръка. До този миг се борих, за да си отмъстя. Отмъстих. Мнозина от вашите загинаха. Удовлетворен съм. Отсега нататък...

Оцеола замълча.

— Отсега нататък? ... — попитах аз неволно.

— Все ми е едно кога ще ме убият.

Като изрече тези странни думи, Оцеола се отпусна върху един пън и закри лицето си с ръце. Разбрах, че не очаква да кажа нищо.

В гласа му имаше тъга, сякаш някаква голяма мъка тегнеше на сърцето му, мъка, която не можеше да бъде нито овладяна, нито облекчена. Същото бях забелязал и по-рано. Реших, че той би предпочел да остане сам и затова безмълвно се отдалечих.

Миг след това аз прегърнах скъпата си сестра. А Джейк утешаваше Вайола в своите черни обятия.

Старият му съперник не се виждаше наблизко. По време на лъжливото нападение той също като последователите си бе изчезнал от поляната. По-голямата част от хората скоро се върнаха, но когато потърсиха Жълтия вожд, не го намериха никъде в лагера. Отсъствието му възбуди подозрения у Оцеола, който отново бе възвърнал своята енергия. Със сигнал бяха свикани всички бойци и те се приближиха с галоп.

Неколцина бяха изпратени незабавно да търсят изчезналия вожд. Те скоро се върнаха, без да намерят и следи от него. Изглежда само един бе намерил някаква следа. Групата на Рингоулд се състоеше от петима. Индианците бяха разгледали внимателно пътеката, по която те се оттеглиха. Вместо от пет имало отпечатащи от шест коня.

Съобщението изглежда остави неприятно впечатление у Оцеола. Изпратиха нови разузнавачи с нареждането мулатът да бъде върнат жив или мъртъв.

Строгата заповед показваше, че Оцеола таи сериозни съмнения към верността на Жълтия вожд. Изглежда, че и бойците споделяха подозренията на вожда си.

Партията на патриотите бе претърпяла в последно време загуби, които се дължаха на отстъпници. Някои от по-малките племена, изнурени от борбата, изтощени от продължителния глад, бяха последвали примера на племето омагла и бяха се предали във фортовете. Общо взето, досега индианците водеха успешни битки, но те знаеха, че белите далече ги превишават по брой и че в края на краищата ще бъдат победени. Духът на отмъщението за дълго понасяните обиди ги бе въодушевил в началото. Те си бяха отмъстили докрай и сега бяха удовлетворени. Любовта към родината, привързаността към родното огнище и патриотизмът сега се балансираха от страха пред пълно унищожение. Последното натежа във везните.

Бойният дух гаснеше. Ако по това време бяхме направили опит да предложим мир, индианците щяха да сложат оръжие и да се преселят. Даже Оцеола едва ли би могъл да ги възпре да не приемат условията. Съмнявам се също дали би опитал да ги възпира.

Дали нерадостното предсказание за бъдещето беше причина за тази унилоост, която сега личеше в думите и в държанието му? Дали не бе някаква друга, по-дълбока мъка, терзание, причинено от безнадеждна обич, мъчителният копнеж по любимата, любовта на която той никога нямаше да спечели?

Вълнувах се, когато младият вожд се приближи към сестра ми. Даже и тогава ме измъчваха тягостни съмнения и напрегнато следях израза и на двамата.

Сигурно грешах. Нито в лицето на Оцеола, нито в израза на Вирджиния забелязах нещо, което да ме разтревожи. Вождът се държеше учтиво и скромно. Погледите на сестра ми изразяваха само гореща благодарност.

Оцеола заговори пръв.

— Трябва да ви искам извинение, мис Рандолф, за сцената, на която ви заставих да бъдете свидетелка, но не можах да му позволя да избяга. Той бе ваш, а също и мой най-голям враг. С помощта на мулата той бе скроил това лъжливо нападение с намерение да ви накара да станете негова съпруга. Но ако не успееше, щеше да захвърли маската. Тогава вие... Не е необходимо да ви казвам какви са били долните му намерения. Щастие е, че пристигнах навреме.

— Благородни вожде! — възкликна Вирджиния. — Вие два пъти спасявате живота ми и живота на брат ми и нещо повече от живота ни. Нямам ни думи, ни сила да ви благодаря. Мога да ви предложа само този скромен знак на благодарност.

Като каза това, тя се приближи към вожда и му предаде свитък пергамент, който бе извадила от пазвата си.

Оцеола веднага позна документа. Това бе нотариалният акт за собственост на бащиното му имение.

— Благодаря! — каза той с тъжна усмивка. — Това наистина е великодушна приятелска постъпка, но, уви, тя идва твърде късно. Жената, която така много желаше да притежава ценния документ, която така копнееше да се върне в любимия дом, вече не е между живите. Майка ми е мъртва. Нейният дух отлетя снощи.

Това бе печална новина и за Маюми, която горчиво зариде и се отпусна на рамото на сестра ми. Те сплетохаръце. И двете плачеха. Сълзите им се смесваха.

Настъпи мълчание, нарушавано само от риданията на двете момичета и от време на време от гласа на Вирджиния, която прошепваше състрадателни думи. Оцеола изглеждаше толкова развълнуван, че не бе в състояние да говори.

След известно време вождът се овладя.

— Елате, Рандолф — каза той. — Не трябва да губим време с миналото, когато бъдещето изглежда толкова несигурно. Трябва да вървите у дома си и да го изградите отново. Вие загубихте само къщата си. Богатите земи все още са ваши. Негрите ви ще бъдат върнати. Дал съм нареждане за това. Вече са на път. Тук не е място за нея — той кимна с глава към Вирджиния. — Няма нужда да стоите тук. Има готови коне. Самият аз ще ви заведа до границата, а зад границата вече нямате врагове, от които да се страхувате.

Произнасяйки последните думи, той погледна многозначително към трупа на плантатора. Разбрах намека му, но не отговорих.

— А тя? — попитах аз. — Гората не е подходящ дом за нея, особено в тези времена. Може ли и тя да дойде с нас? — и аз посочих Маюми.

Вождът сграбчи ръката ми и топло я стисна. С радост видях, че в очите му блесна благодарност.

— Благодаря! — извика той. — Благодаря за приятелското предложение. Това беше единственото нещо, за което исках да помоля. Вие казвате истината. Гората не трябва повече да е нейно убежище. Рандолф, аз ви доверявам нейния живот и нейната чест. Заведете я у дома си.

ГЛАВА ХСV

ПРЕДЧУВСТВИЕ ЗА СМЪРТТА

Слънцето бе на заник когато напуснахме индианския лагер. Що се отнася до мене, нямах никаква представа в каква посока ще пътуваме. Но с такъв водач нямаше опасност да загубим пътя.

Намирахме се далеч от поселището Суони — на един ден път. Не очаквахме да се приберем дома преди следващия залез на слънцето. Нощта щеше да бъде лунна, ако не се появяха облаци, и ние възнамерявахме да пътуваме през първата половина на нощта и след това да се установим на лагер. По такъв начин щяхме да скъсим пътя си за следващия ден.

Водачът познаваше добре местността и всички пътища, които я пресичаха.

Дълго време пътят ни минаваше през редки гори и ние можехме да яздим един до друг, но пътеката се стесни и бяхме принудени да вървим в редици по двама.

Обикновено ние с младия вожд яздехме начело. Сестрите ни следваха непосредствено, а след тях Джейк и Вайола. Най-отзад препускаха пет-шест индианци — гвардията на Оцеола. Учудих се, че той не водеше много от последователите си, и му го казах.

Той гледаше леко на опасността.

Войниците, каза той, си знаели работата и не излизали нощем. А що се отнасяло до тази част, където ще минем през деня, там никога не минавали войски. Освен това в последно време не изпращали разузнавачи поради горещината. Ако сме срещнали хора, щели да бъдат от сънародниците му. Разбира се, от тях нямаше защо да се страхуваме. От започването на войната той често минавал по този път сам. Изглеждаше уверен, че не ни заплашва никаква опасност.

Но аз не бях уверен. Знаех, че пътят, по който вървахме, минава на няколко мили от форт Кинг. Спомних си, че бандата на Рингоулд избяга. По всяка вероятност те са отишли направо във форта и са съобщили за смъртта на плантатора, като са украсили разказа и с

тяхното смело „нападение“ на индианския лагер. Рингоулд не бе обикновен човек за властта. Можеха да организират отряд, да го изпратят към лагера. В такъв случай щяхме да го срещнем по пътя.

Сетих се и за други обстоятелства — тайнственото изчезване на мулата, който, както предполагахме, бе отишъл с бандата. Това бе достатъчно да породи съмнения. Споделих опасенията си с вожда.

— Не се страхувайте — отвърна ми той. — Моите следотърсачи са подире му. Те скоро ще ми донесат вести. Но не — добави той и за миг се замисли. — Може би няма да ги настигнат преди падането на нощта и тогава... Право казвате, Рандолф, непредпазливо постъпих. Онези глупаци не биха ме тревожили, но работата с мулата е съвсем друга — той знае всички пътеки и ако излезе предател, ако е... Но тръгнахме сме и трябва да продължим. Няма защо да се страхувате, Рандолф. А що се отнася до мене... Оцеола никога не обръща гръб на опасността и няма да го направи и сега. Не, ще ми повярвате ли, Рандолф, аз дори търся опасността.

— Търсите опасността?

— Да, дори смъртта.

— Говорете тихо! Не трябва да ви чуят да говорите така.

— Да — добави той, като сниши глас и заговори сякаш сам на себе си. — Истина е, че копнея за нея.

Думите бяха изречени с такъв сериозен тон, че нямаше място за съмнение.

Някаква бездънна тъга бе обхванала духа му. Каква ли бе причината?

Повече не можех да мълча. Приятелски чувства, а не любопитство ме подтикваша. Запитах го.

— Забелязал сте го значи? Но не преди вашето приятелско предложение. Ах, Рандолф, вие ме направихте щастлив. Единствено грижата ми за нея ме караше да чакам с ужас приближаването на смъртта.

— Защо говорите за смъртта?

— Защото приближава.

— Но не при вас.

— Да, при мене. Обхванало ме е предчувствие, че няма да живея дълго.

— Глупости, Пауел.

— Вярно е, друже мой. Смъртта ме предупреди.

— Хайде, Оцеола, не е вероятно, не е достойно за вас! Сигурно не вярвате на такива суеверия. Не мога да повярвам!

— Мислите, че говоря за някакви свръхестествени предзнаменования ли? За крясъка на птицата на войната и на среднощния бухал? За знаци във въздуха, земята и водата? Не, не, не съм суеверен. Въпреки това знам, че скоро ще умра. Неправилно бе да нарека предупреждението за приближаващата смърт предчувствие — това е физическо усещане, което ясно показва нейното приближаване. То е тук.

Като каза това, той вдигна ръка и посочи с пръст към гърдите си.

Разбрах скръбното значение на думите му. След кратко мълчание той продължи:

— Бих предпочел друга съдба, да падна на бойното поле. Вярно е, че смъртта не е примамлива в каквато и да е форма, но все пак предпочитам да умра в бой. Такава смърт бих предпочел, отколкото да линей. Но аз вече съм я избрал. Десет пъти досега съм предизвиквал смъртта. Отивал съм към нея, за да я срещна, но тя като подлец или като свенлива невяста е отказвала да ме посрещне.

Имаше нещо неземно в смеха, който придружи последните му думи. Странно сравнение, странен човек!

Не се и опитах да го ободря. Всъщност нямаше нужда. Той изглеждаше по-щастлив отпреди. Но и да не бе така, неубедителните думи, с които щях да го уверявам, че изглежда съвсем здрав, щяха да бъдат напразни. Той знаеше, че това щяха да бъдат само неискрени думи на приятел.

Дори и самият аз вече подозирах. Бях забелязал бледата му кожа, студените пръсти, трескавите и хлътнали очи. Това значи бе язвата, която сломяваше благородния дух, причината за неговата дълбока тъга. А аз бях отдал тъгата му на свършено друга причина.

Бъдещето на Маюми тежеше най-много на сърцето му. Той ми каза това по пътя.

Нямаше нужда да повтарям обещанието, което му дадох. Нямаше нужда да се кълна, че ще го изпълня. Щях да загубя щастието си, ако не го изпълня.

ГЛАВА ХСVІ

СЪДБАТА НА ОЦЕОЛА.

ЗАКЛЮЧЕНИЕ

Седяхме в края на малка просека, където лагерувахме — хубава поляна, която ухаеше от хиляди цветя. Луната изливаше потоци сребриста светлина и предметите наоколо се открояваха съвсем ясно, също като денем. Листата на високите палми, восъчнобелите цветове на магнолията, жълтите цветове на дървото зантоксилон личаха в ялната лунна светлина.

Четиримата — братята и сестрите — седяхме заедно и спокойно разговаряхме както преди. Тази сцена възкресяваше миналото. Спомените сега ни натъжаваха, защото пораждаха мисли за бъдещето. Може би четиримата никога вече нямаше да се срещнем така. Вперил очи в обречения приятел, сърцето ми не можеше да си спомни миналите радости.

Бяхме минали без премеждия край форт Кинг, без да срещнем бял човек. Странно е, че се страхувах да срещна някой от сънародниците си. Вече не ни грозеше опасност нито от обсада, нито от открито нападение.

Струпани около огъня в средата на полянката, индианските бойци и Черният Джейк готвеха вечеря. Вождът се чувствуваше така сигурен, че не постави дори и постове на пътеката. Изглежда всякаква опасност му бе безразлична.

Нощта преваляше. Точно щяхме да се оттеглим в палатките, които воините построиха за нас, когато от гората се разнесе необикновен шум. Приличаше на плясък от надигащи се води, на пороен дъжд, на грохота на далечни водопади.

Оцеола обясни шума по друг начин. Дължал се на свистенето на листата, причинено от минаването на голям брой хора или животни сред храстите.

Изправихме се веднага и се ослушахме.

Шумът продължаваше. Сега чувахме чупенето на сухи клони и металическото тракане на оръжие.

Бе вече късно за отстъпление. Шумът идваше отвсякъде. Въоръжени хора обграждаха полянката.

Погледнах към Оцеола. Очаквах, че ще се втурне към пушката си. За моя голяма изненада той дори не помръдна.

Неговите хора бяха в тревога и побързаха да отидат при вожда си да им даде нареждане. Думите и държанието им показваха, че са решени да умрат, но да го защитят.

В отговор на тревожните им думи вождът направи знак, който ги изуми. Те изведнъж отпуснаха пушки и застанаха неподвижни, сякаш се бяха отказали да ги употребят.

— Късно е — каза Оцеола със спокоен глас, — твърде късно е. Напълно сме обградени. Може да се пролее невинна кръв. Те искат само моя живот. Да дойдат. Сега са добре дошли. Сбогом, сестрице. Прощавай Рандолф, сбогом, Вирджи...

Жаловитият писък на Вирджиния и Маюми, моята напиреща тъга, която премина в ридания, заглушиха гласа, който произнасяше трагични думи на раздяла.

Стояхме около вожда, без да знаем какво става, докато викове и гръмки команди на офицери не ни предупредиха, че сме обградени от цял батальон. Обърнахме се и видяхме, че се намираме в кръг от мъже със сини униформи, чиито лъскави циви и байонети образуваха желязна преграда.

Тъй като не оказахме съпротива, не стреляха. Като се изключат виковете на войниците и тракането на стоманата, не се чуваше никакъв друг звук. След това стреляха, но не за да убият, някого — празнуваха успеха със салюти...

Хванаха Оцеола. Двама войници го държаха сред бледоликите му врагове. Обезоръжиха хората на вожда. Войниците се отдръпнаха в по-разтегнатата редица. Пленниците останаха в средата.

В този миг пред редицата близо до пленниците се появи човек. Дрехите му бяха индиански, но жълтото му лице издаваше истинския му произход. На главата си носеше тюрбан, над веждите му висяха три черни пера. Не можеше да се припознаем. Гледката бе подлудяваща. Тя възвърна неудържимата мощ на пленения вожд. Той блъсна настрана войниците, сякаш бяха някакви играчки, скочи и се втурна към

жълтоликия. За негово щастие Оцеола не бе въоръжен. Не бяха му оставили оръжие — нито пистолет, нито нож — и докато изтръгне байонета от пушката на един от войниците, предателят избяга.

Вождът простена, като видя, че мулатът се промуши сред гъстите редици и се спаси от отмъщението.

Мулатът обаче си въобразяваше, че е в безопасност. Но смъртта го очакваше, макар че тя дойде не оттам, откъдето той се страхуваше.

Докато стоеше зад войниците и дразнеше пленниците, до него се промъкна тъмна фигура. Това бе фигурата на жена, на величествена жена, чиято необикновена красота личеше даже и на лунната светлина. Но малцина видяха красивата жена. Само пленниците бяха обърнати с лице към нея и забелязаха приближаването ѝ.

Всичко трая няколко секунди. Жената се прокрадна до мулата. След миг тя сякаш обгърна шията му с ръка. Нещо блесна под лунната светлина като желязо. Това бе живо оръжие — страхотната гърмяща змия!

Ясно се чуха звуците, които издаваше опашката ѝ, последвани от див вик на ужас, когато жертвата почувствува острите зъби на студеното влечуго да се впиват в шията му.

Жената издърпа бързо змията, вдигна лъскавото тяло над главата си и извика:

— Не тъжи, Оцеола! Ти си отмъстен. Чита мико отмъсти за теб!

Като каза това, тя бързо се измъкна и преди изненаданите зрители да попречат на отстъплението ѝ, навлезе сред храстите и изчезна.

Обезумелият злощастник се залюля бледен и ужасен. Очите му почти изскочиха от орбитите си.

Около него се събраха хора и се опитаха да му дадат лекарства. Опитаха барут и тютюн, но никой не знаеше билките, които биха могли да го спасят.

Ухапването бе смъртоносно и преди слънцето да залезе отново, той престана да живее.

Войната не свърши след пленяването на Оцеола, но аз вече не взех участие в нея. Тя не завърши и с неговата смърт, която последва няколко седмици по-късно. Не го екзекутираха, тъй като не беше бунтовник и можеше да се възползва от привилегиите на военнопленниците.

Уби го болестта, която отдавна го бе обрекла на смърт. Пленничеството може би ускори неговия край. Затворът сломи гордия му дух, а заедно с него и благородното тяло, което го носеше.

Приятели и врагове стояха около вожда в последния час и чуваха предсмъртните му думи. И приятелите и враговете плакаха. Нямаше лице неоросено от сълзи около смъртния му одър. Очите на много войници бяха влажни, когато слушаха заглушения звук на барабаните над гроба на благородния Оцеола.

В края на краищата се оказа, че веселият капитан е спечелил сърцето на моята капризна сестра. Мина дълго време, преди да открия тайната им, нещо, което хвърли светлина върху цял лабиринт загадки. Толкова ме беше яд и на двамата, че са крили от мене, та за малко щях да откажа да разделя плантацията с тях.

Когато най-после заплахите на Вирджиния, а не на нейния адвокат ме накараха да се съглася, аз задържах за себе си и Маюми онази част от плантацията, която смятах за по-добра. За нас остана онази част, където преди беше старият дом. Скоро се появи нова къща — подходяща касетка за бижутото, което щеше да съхранява. Имах на разположение и друга плантация — хубавата испанска просека на потока Тупело. Трябваше ми човек, който да я управлява, или по-скоро мъж и жена, добри по характер.

Кой бе по-подходящ за тази цел от Черният Джейк и Вайола? Те и двамата отговаряха напълно на условията.

Имах едно друго малко имение. То се намиреше край мочурищата. Състоеше се от една дървена барака с разчистено парче земя около нея. Но то вече бе притежание на наемател, когото, макар че не плащаше наем, не бих изгонил оттам за нищо на света. Това бе един стар ловец на алигатори на име Хикмън.

Друг такъв човек на име Уедърфорд живееше в една плантация наблизко. Но двамата бяха по-често заедно, отколкото разделени. И двамата бяха страдали доста от ноктите на мечките, от челюстите и опашките на алигаторите и от томахащите на индианците. Когато бяха заедно или сред приятели, те с удоволствие разправяха колко пъти животът им е висял на косъм. Хората ги бяха чували да заявяват, че „най-горещо беше, когато бяхме съдебни заседатели, заобиколени от горяща гора и от около десет хиляди индианци“.

Както и да е, зная, че те благополучно се измъкнаха от опасното положение и живяха още дълги години, за да разправят историята украсена с доста фантастични преувеличения.

ПОСЛЕСЛОВ КЪМ РОМАНА „ОЦЕОЛА“^[1]

С какво вълнува читателя тази талантива, макар и в много отношения наивна книга на Майн Рид, в която суровата историческа правда изкусно е преплетена с измислицата? Очарованието на „Оцеола“ е в горещото съчувствие към делото на освободителната борба, целите и идеите на която винаги са възпламенявали „капитан Майн Рид“. Той страшно ненавиждал подтисничеството в каквато и да е негова форма — и особено под формата на чуждо иго.

Макар в романа на Майн Рид да има немалко отклонения от историческата истина, немалко фантазия, като цяло той правилно пресъздава историческите събития от този период. Правдиво е разкрита същността на вековната вражда между белите пришълци и индианците, правилно е изобразено съотношението на силите, неизгодно за семинолите — малко племе, което се съпротивява храбро срещу натиска на значителни редовни военни сили на САЩ. Правдиво е показана и безусловно е осъдена политиката на САЩ, насочена към пълното изтласкване на семинолите от Флорида.

Майн Рид е съумял да покаже, че отчаяната съпротива на семинолите е била предизвикана от безпощадния натиск на плантаторите, от вероломната политика на чиновниците-пълномошници на американското правителство, от престъпленията на американската военщина. Царството на грубата сила, царството на крещящата несправедливост настъпва в земята на семинолите заедно с американците и тържествува, осквернявайки живота, носейки със себе си заробване или смърт. В нито един друг роман на Майн Рид не се говори за това тържество на насилието и подтисничеството с такова отвращение, както в „Оцеола“, и в нито един друг роман на Майн Рид не е показана така широко и с такова съчувствие борбата за свобода, за човечност, за справедливост.

Създавайки образа на Оцеола, Майн Рид до известна степен е отстъпил от историческата истина. Но тези нарушения на

историческата правда се отнасят най-често до второстепенни биографични подробности. Около името на Оцеола в 30-40-те години са били създадени не малко легенди и очевидно някои от тях особено са се харесали на Майн Рид. Понякога Оцеола у Майн Рид прилича повече на джентълмен, преоблечен като индианец, отколкото на мъдър и смел вожд на въстаналите. Но трябва да се помни, че и в тези случаи писателят се е ръководел от стремежа да подчертае у Оцеола неговото благородство, да опровергае клеветата и лъжата на американската преса, която очерняла индианците и техните вождове.

Самият характер на литературната дарба на Майн Рид, който преди всичко се стреми да пише за необичайни и ефектни събития, не му е позволил да разкрие по-дълбоко сложния душевен мир на Оцеола, талантливия ръководител на въстаналите семиноли, страшилището за американските генерали и плантатори.

Разбира се, наред с Оцеола бледнее и се губи Джордж Рандолф, младият флоридски земевладелец, от чието име се води разказът. Такъв похват — разказ от първо лице — е бил твърде разпространен в английските приключенски и исторически романи от първата половина на XIX в. (романите на Мариет, Уолтър Скот). Майн Рид често е използвал този похват и образът на разказвача се повтаря в романите му под различни фамилни имена, като приема чертите на любимия Майн Ридов герой.

Това е честен и енергичен младеж, винаги готов да защити подтиснатите и слабите, който е непримирим към несправедливите прояви, свободен от расови предразсъдъци, против които често и страстно се обявявал Майн Рид.

Не може да се отрече известна правдоподобност в образа на Рандолф. През 30-40-те години на XIX век в САЩ е имало и защитници на изстребваните и угнетявани индиански народи, които са се мъчели да подобрят тяхното положение, като понасяли твърдо преследванията и гонението, с които отговаряла буржоазната общественост на техните изолирани опити да възстановят потъпканата справедливост. Впрочем тези опити в огромното си мнозинство се ограничавали с гръмки фрази, с изразяване на съчувствие, както е и у Рандолф.

В хубавата книга на Майн Рид има такива страници, на които е трудно да се повярва. Например, макар че в живота на Рандолф стават

важни и понякога трагични събития, той не се променя, не става по-зрял, остава същият, какъвто е показан в първите епизоди на романа — и това, разбира се, е неправдоподобно. Общественият строй на семинолите с нищо не е напомнял античната демократична република, както се стреми да покаже писателят. В 30-те години общественият строй на семинолите преживявал мъчителна криза: безвъзвратно се рушало старото родово-племенно устройство, вече силно разклатено; с всяка година се разкривали противоречията между родовата аристокрация — вождовете — и основната маса, която съставлявала племенния съюз на семинолите. С очевидна яснота това проличало именно след 1832 година, когато племето не подкрепило групата на вождовете, продали се на американците и по-късно, когато след пленяването на Оцеола племенната върхушка все пак настояла за примирие с врага, но не можала да подчини на това решение цялото племе.

Целият живот на семинолите бил по-сложен и разнообразен, отколкото го е показал Майн Рид. Тясно свързан със старото устройство на живот у индианските племена, той вече започва да излиза извън рамките на това устройство. Това се е отразило и върху многогодишната героична съпротива на семинолите, която в романа е изобразена много ярко, но непълно: писателят се е увлякъл само от някои най-ефектни събития на тази епопея и не е показал нейното славно и тежко ежедневие, без което не би имало и победи над американските войски от рода на тази, която е описана в романа.

Далече от историческата правда са и тези страници в романа, в които Майн Рид осъжда мулатите и негрите — участници във въстанието. В действителност негрите и мулатите не само са били дейни помощници и инструктори на въстаналите индианци, но са внасяли в борбата им против американските завоеватели безпощадната ненавист на беглеца-роб към плантатора, която не познавала компромис и затова особено плашела американците.

Да, ярката и смело написана книга на Майн Рид има и своите недостатъци. Читателят ще ги забележи, но те не ще му попречат искрено да се възхищава от благородния Оцеола, с увлечение да четете сцените от героичната борба на семинолите и описанията на Флорида.

Излязъл в 1858 година, романът на Майн Рид, макар че бил посветен на събитията от 30-те години, имал много актуално значение.

Още избухвали нови и нови въстания на индианските народи — и в САЩ, и на територията на Канада, принадлежаща на Англия. Потомците на Текумсе и Оцеола — вождовете с орлови пера и бойни украшения, въоръжени с томаховки и винтовки — още водели своите конници против американските и мексиканските летящи отреди, които ги преследвали като дивеч.

Започналата в 1861 година война между Севера и Юга донесла не малко надежди на индианците и техните бели приятели, към които принадлежал и авторът на „Оцеола“, ратуващ в тази книга за свободата на индианците. Те предполагали, че победата на Севера над Юга ще се отрази благоприятно и върху съдбата на индианските народи. Много индианци, разчитайки на това, взели участие във войната на страната на Севера и отново били излъгани.

Във величествената история на борбата на народите на Америка против колонизаторите и завоевателите на индианците от Флорида принадлежи славно и почетно място. Майн Рид с романа си „Оцеола“ е откликнал на техните подвизи. Избраната от него благородна тема му е помогнала да създаде най-хубавия от своите романи, който се чете и в наши дни с неотслабващ интерес.

Р. САМАРИН

---

[1] Послеслов към съветското издание „Оцеола, вождь семинолов“ — Государственное Издательство Детской литературы. Министерство Просвещения РСФСР, Москва, 1956, том II. Печата се със съкращения. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.